

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

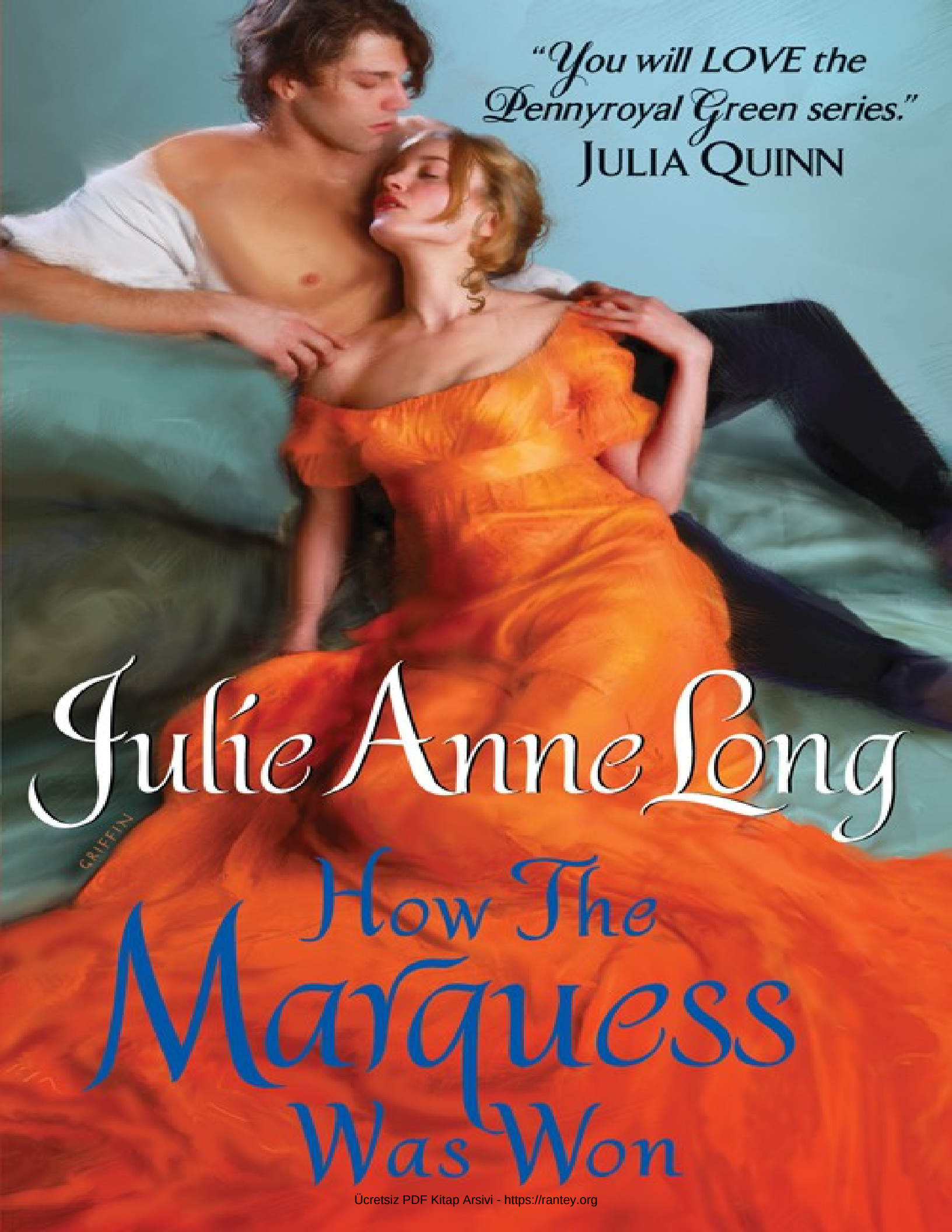
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*"You will LOVE the
Pennyroyal Green series."*
JULIA QUINN

Julie Anne Long

How The
Marquess
Was Won

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

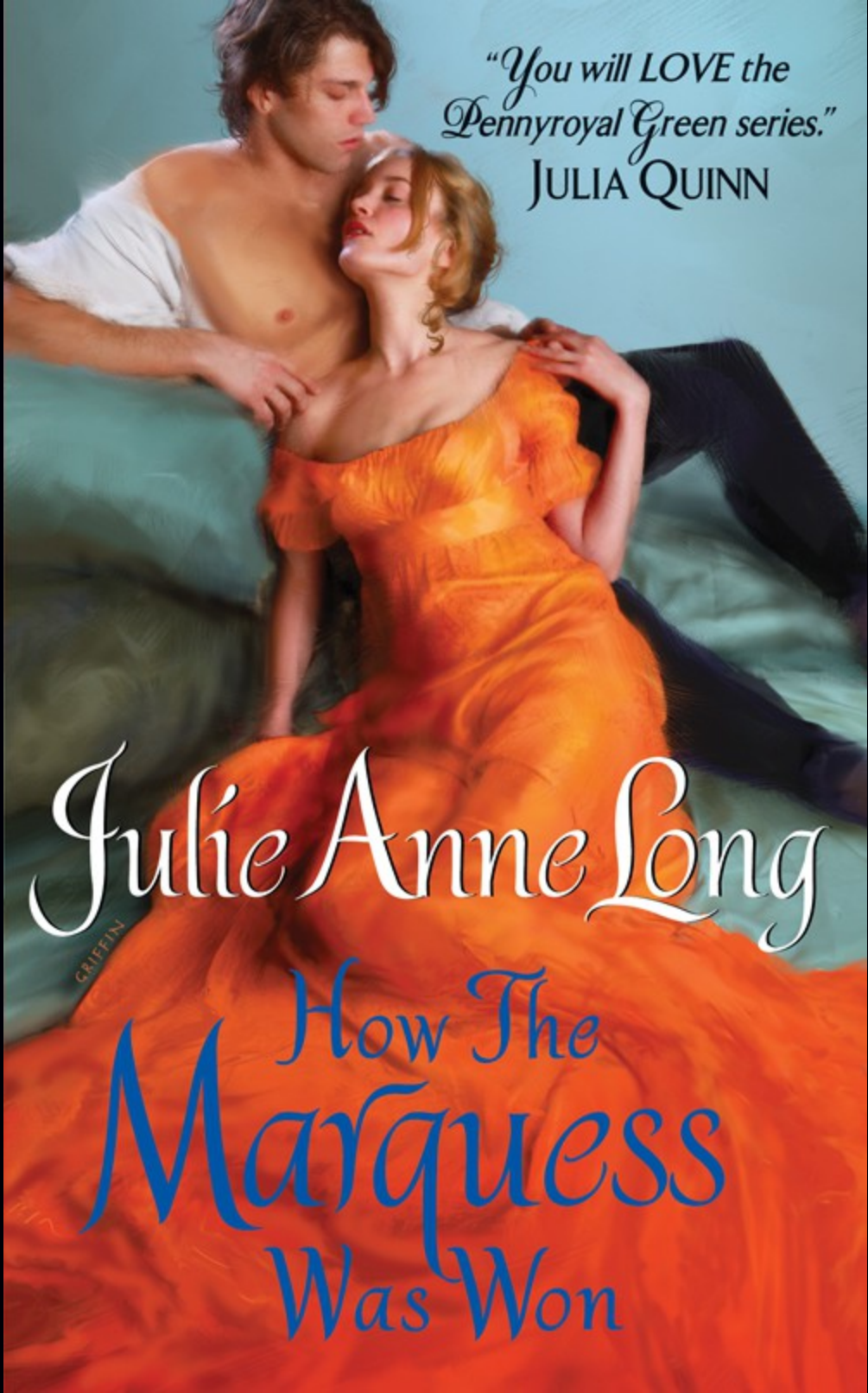
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

*"You will LOVE the
Pennyroyal Green series."*
JULIA QUINN

Julie Anne Long

How The
Marquess
Was Won

Markiz Nasıl Kazanıldı

Julie Anne Long

AVON

An Imprint of HarperCollinsPublishers

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30 Epilog](#)

[*Teşekkür Yazar*](#)
[*Hakkında*](#)
[*Julie Anne Long'dan Romanlar Telif*](#)
[*Hakkı*](#)
[*Yayıncı Hakkında*](#)

Bölüm 1

Pennyroyal Green'in barı Pig & Thistle'a sendeleyerek giren ya da çıkan bir adam görmek alışılmadık bir durum değildi. Giriş kapısının duvara çarpacak kadar sert bir şekilde açılması da alışılmadık bir durum değildi. Ne de olsa yarım düzine biranın içildiği bir akşamda bir adamın kolları ve bacakları ona isyan edebilir ve kapıları büyük bir güçle açmak, yanından geçen kadınların popolarını sıkıştırmak ve onu dik tutmayı reddetmek gibi şeyler yapabilirdi.

Ama Colin Eversea *yine* ineklerden bahsederek kardeşi Chase'e eziyet ediyordu ve Chase kapının girişini mükemmel bir şekilde görebildiği için birasından başını kaldırıp orada çerçevelenmiş olan adamı inceledi. Esen rüzgâr ceketinin eteklerini tutmuş, dalgalandırıyordu. Pantolonu Hessian'ların içine sokulmuştu; ayak parmakları çamurdan matlaşmıştı. Koyu renk saçları, Chase'in solmakta olan bir çürüğe benzettiği yüksek, soluk alnının üzerine dökülmüştü.

Adam neredeyse belli belirsiz sallandı. Sanki kendini orada bulduğu için şaşırmış ya da neden girdiğini unutmuş gibi kaşlarını çattı. Yavaşça döndü ve donuk gözlerle bardaki kalabalığa baktı. Sonra eli paltosunun içine kayd.

. . . bir adamın tabancasına uzanmasına çok benziyordu. Chase kaskatı kesildi. Sonra sandalyesinden yarı doğruldu.

Ve refleks olarak elini kendi paltosunun içine soktu ve parmaklarını kendi tabancasının namlusuna doladı.

Evreni, adamın bozulmamış keten gömleğinin üzerine bastırıldığı eline doğru daraldı.

Saniyeler sonra Chase, adamın parmaklarının arasından bir damla kızılın sızdığını gördü. Adamın başı geriye düştü ve önce bir dizinin, sonra da diğerinin üzerine sertçe çöktü.

"Colin!" diye bağırdı.

Chase neredeyse Colin'in üzerinden atlayarak, düşmeden önce adama ulaşmak için yaralı masanın üstünden atladı.

Colin hemen ardından, Ned Hawthorne da birkaç saniye sonra belirdi. Bir tür zımnî koordinasyonla (bir odadan yüzükoyun çıkardıkları ilk adam değildi) adamı kucakladılar ve sanki bir patates teslimatıymış gibi barın arkasındaki depoya götürdüler, çünkü yüzükoyun yatan kanayan bir adam iş için kötüydü.

Ve eğer biri fark ettiyse, bunu Pig & Thistle'da da erkekleri yerden kaldırmanın yaygın olduğu gerçeğine bağlarlardı.

Odanın kapısını kapattılar ve onu ustalıkla, söze gerek bırakmadan, genellikle biradan sonra uyuması gerekenler için kullanılan bir palete yatırdılar ve birlikte paltosunu çıkardılar. Chase ve Colin savaş gazileriydi. Düşene nasıl bakılacağı asla unutulmazdı.

"Konuşabiliyor musun?" Chase ceketini düzgünce ve hızlıca katladı. Eski askeri alışkanlıklar zor ölür. Paltoyu, kalitesine kaşlarını kaldıran Colin'e uzattı.

"Evet." Hece, acıyla kazınmış bir soluktu.

Sonra gözlerini açtı. Viski rengindeydiler; yüzü zarif, güçlü kemikli ... garip bir şekilde tanıdıktı.

"Ben Kaptan Charles Eversea."

"Bir Eversea. Tanrı'ya şükür." Sesi boğuk ama netti. "Bir Redmond değil."

"Ne kadar canlandırıcı. Bu çok sık duyduğumuz bir şey değil. Ve teşekkür ederim

Bunun için de her gün Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Chase. "Öyle mi?"

Bir tereddüt. Ve sonra adını mırıldandı. "Dryden."

Colin ve Chase adamın cesedi üzerinde göz göze geldiler.

Tanrım. Lord Ice, kendisi. Julian Spenser, Marki Dryden.

"Vurulmuş mu, bıçaklanmış mı?" Onu tekrar palete yatırdılar ve Colin, çizmesinden çıkardığı bıçağı Chase'e uzattı. Chase Marki'nin gömleğini açtı ve yavaşça omuzlarından itti.

"Vuruldum." Bir nefes.

Ve gerçekten de öyleydi. Top omzuna yakındı ve hızlı ve yakından bir inceleme Chase'e topun derisinin yüzeyine yakın olduğunu söyledi. Tanrıya şükür. Onu bütün olarak geri alabilirlerdi. Kan çoktan yaranın etrafında toplanmıştı.

"Seni kim vurdu?"

Dryden zorlukla nefes alıyordu. Başını iki yana salladı. "Bir kadın var, görüyorsunuz... lütfen ona söyleyin..."

"Seni bir *kadın* mı vurdu?" Bu Colin'den geldi.

"Yapmış da olabilirdi." Şimdi acının içinden mizah, kuru ve darağacı türünden.

Ned Hawthorne kapıyı açmadan önce kapıya iki kez sertçe vurarak uyarıda bulundu. Colin'e viski ve paçavra uzattı. "Doktoru çağırttım," dedi, "belki ona ihtiyacınız vardır."

Sonra tekrar kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Pig & Thistle yüzyıllar önce inşa edildiğinden beri ailesine aitti ve markiz, kanını yerdeki talaşla karıştıran ilk adam sayılmazdı.

"Topu dışarı çıkarmaya çalışacağız Dryden, o yüzden bunu iç. Olabildiğince çabuk." Chase şişeyi adamın eline tutuşturdu.

"Ben ..." Dryden viskiyi yudumlamak için durdu, yüzünü buruşturdu, sonra takdirle gözlerini kırıştırdı. " ... onu *seviyorum*, dikkatinizi çekerim . . ."

"Hayır mı?" Kardeşi bez parçalarını bandaj büyüklüğünde düzgün şeritler halinde yırtarken, Colin parmaklarını Dryden'ın bileğine doladı ve nabzının hızlı ama güçlü olduğunu gördü. Bu da henüz tehlikeli miktarda kan kaybetmediği anlamına geliyordu.

"Şanslısın Dryden," dedi Colin ona. Muhtemelen topu çıkarabilir ve dikiş atmadan seni bağlayabiliriz. Ama yakın zamanda makara dansı yapamayacaksın. Göğsündeki bu çizikler de nereden çıktı? Ve kafadaki çürük?"

Dryden bir süre düşündükten sonra diğer soruları duymazdan gelerek, "Makaradan nefret ederim," dedi. "Ancak valsi oldukça severim." Sesi hüzünlüydü, şimdi acı ve viski sayesinde sürükleniyordu.

"mi? İç şu viskiyi, hemen," diye emretti Chase.

Daha fazla yutkundu. Boğazı sert yutkunmalarla hareket etti. "*Güzel* bile değil." Marki bir dava açmaya niyetli görünüyordu.

Ateş mi? Colin, Marki'nin yüzükoyun yatan bedeninin üzerinden Chase'e baktı. Şaşkın.

Sevgiler, diye karşılık verdi Chase.

"Yine de güzel," diye mırıldandı Marki acımasızca. "Gözlerine lanet olsun."

"Öyle mi?" Colin alay etti.

"Ve Tanrım, ama o *çok* ..." Dryden başını salladı ve yüzünü buruşturdu.

"Bir ... var." Belli belirsiz yüzünü işaret etti ve sonra elini aşağı indirip avuç içini yukarı çevirdi. Görünüşe göre bu örneği tanımlamak için yeterli kelime yoktu.

"Burun mu?" Colin tahmin etti. "Bir wen? Üçüncü bir göz mü?"

Chase kardeşine kaşlarını çattı. "Daha önce hiç vuruldun mu, Dryden?" "İlk kez. Gerçi daha önce bir kez süngülenmişim."

"Ah. Pekala, bundan sonraki kısmı sevmeyeceksin."

Bu onlara hafif bir gülümseme getirdi. "Nedenini hayal bile edemiyorum. Çok keyifliydi.

. . uzak." Viskisinden uzun bir yudum daha aldı.

"Ben yarayı temizleyeceğim, sonra da gerisini halledeceğiz. Bunu daha önce defalarca yaptığımı söylediğimde bana güvenin. Bayılabilirsin ama bayılırsan ceplerini yağmalamayız. Devam edin. Gerekirse gözlerini kapat."

Chase emir vermeye alışkındı.

Dryden'ın başı geriye düştü. Nefes alış veriş artık sığlaşmıştı. "Gözlerimi kapatmak istemiyorum Tek gördüğüm o."

Şaşırtıcı derecede açık sözlüydü ve genellikle dram türünden yoksundu.

Eversea adamlarının bir an için şaşkınlıktan donup kaldığı bu ifadelere eşlik etti.

Ve muhteşem Lord Ice'a spekülatif bir şekilde baktı.

Marki'nin göğsü kalktı, inip kalktı. Gözleri kapandı. "*Beni sevmiyor,*" dedi sonunda usulca.

Daha önceki bir imanın düzeltilmesi gibi geldi. Sanki o onurunu savunuyor.

Yapacağı şey buysa, uğruna ölünecek korkunç sözlerdi bunlar.

Chase bir an tereddüt etti. "Adam'ı getir," diye emretti kardeşine nefesinin altından.

Colin şaşırmıştı. Bir adama yaşayacağını söylemek ve sonra Kuzenleri Adam'ın papazı göndermesi çelişkili bir durum gibi görünüyordu ama Chase Eversea bir emir verdiğinde yakınlardaki birinin buna itaat etmemesi neredeyse imkânsızdı.

Alışkanlık araya girdi. Colin ona bir bakış gönderdi, başını salladı, ayağa kalktı ve itaat etti.

Bölüm 2

Altı hafta önce. . .

Phoebe Vale, Postlethwaite's Emporium of Lady's Goods'un kapısını açtıktan sonra vücudunu kapıya doğru savurdu ve tekrar kapanması için rüzgârla mücadele etti. Kapıya bağlı çanlar çılgınca şingirdadı.

Manzaranın tadını çıkarmak için durakladı. Postlethwaite's, Pennyroyal Green'in kendi Alaaddin'in mağarasıydı. Her yer renk, parıltı ve parmak uçlarını baştan çıkaran dokularla doluydu: Kutularda gümüş ve fildişi düğmeler, saten fiyonklar ve ipek çiçekler, ince ipek yelpazeler ve kürk manşonlar bulunuyordu. Bir duvar saten kurdele ve ipek iplik makaralarına ayrılmıştı; taç yaprağı inceliğindeki dirsek hizasındaki çocuk eldivenleri antika bir escritoire üzerinde uçuşuyordu; Çin ipek şalları ve yün pelerinler kayıtsız bir zarafetle etrafta salınıyordu. Ve köşede, hepsi de nefes kesici derecede şık ve çok ama çok pahalı olan boneler ve şapkalar, aristokrat dedikoducular gibi standlarında bir araya toplanmıştı.

Özellikle bir kapüşon, görüş alanının çevresinde zonkluyordu. Kalbi sevinçle çarptı - *hâlâ buradaydı!*

Ve sonra soğukkanlılıkla, dikkatle ona sırtını döndü. Hâlâ orada, reddedilmiş bir sevgilinin gözleri gibi ensesinde hissedebiliyordu.

"İyi günler, Bayan Vale. Buraya kadar koşunuz, değil mi?" Bay Postlethwaite'in sesi dükkânda yankılandı. Tezgâhın arkasında duruyordu. "Ben de postaları tasnif ediyordum."

"Nasıl olduğunu bilirsin, Postlethwaite. Babam armanın üzerindeki yaldızları yeniden boyatana kadar arabayı kullanmamıza izin vermiyor."

"Tsk. Artık kapısında aile arması olmayan bir arabaya sahip olamazsınız, değil mi? Dünya senin içeride olduğunu *nasıl* bilecek?"

"Beni nasıl da anlıyorsun, Postlethwaite! Her zaman böyle bir uyum içindeyiz!"

"Ve benimle evlendiğinde, genç kız, günlerimizi mutluluk içinde geçireceğiz."

"Zamanı gelince, sevgili Postlethwaite, zamanı gelince. Bildiğiniz gibi yaban yulaflarımı ekiyorum."

Birbirlerine sırtttılar. Her ikisi de Phoebe'nin diktiği tek şeyin kendi elbiseleri olduğunu biliyordu, çoğu zaman dikişleri seçtikten ve kumaşı daha fazla yıpranması için döndürdükten sonra iki kez dikiyordu. Postlethwaite ise, eğer bir günlükse ve kafasında sadece at nalı şeklinde bir tutam saç kaldıysa, ondan çeyrek yüzyıl daha kıdemliydi.

"Bugün rüzgarlı," dedi Postlethwaite'e boş boş.

Gözlüğünün üzerinden ona bir göz attı, kısa bir süre onu inceledi, sonra bakışlarını tekrar postaya çevirdi. "Hiç tahmin etmezdim," diye mırıldandı kuru bir sesle.

Phoebe gülümsemesini bastırdı. Ellerini tezgâhın üzerine koydu ve üzerindeki aynaya baktı. Tam bir felaketti. Yanakları kıpkırmızıydı, gözleri parlak ve suluydu ve sarı saçları bonesinin altından vahşi mayıs direği flamalarıyla kaçıyordu.

"Sizin için Londra gazetelerini getirdim, Bayan Vale. Burada eliniz için rakibimle ilgili bir şey var."

"Lord Ice?" dedi boş ve tamamen sahte bir küçümsemeyle. Kalbi hızlandı. "Şimdi ne yaptı?"

"Bir at yarışına on bin pound yatırdı ... ve kazandı." Burnunu çekti. "Adam bir nefes almak için her şeyi yapar."

"Ve burada Burlington Pasajındaki Titweiler & Sons'tan bir çift eldiven aldığı yazıyor. Ve şimdi tüm tonların bir çifti olmalı. Ve fiyatı da yüz pound!"

"Marki ilk tonlarca insanın Londra Köprüsü'nden atlayacağını hayal ediyorum. Gerçi bunu yaptığında kuş tüyü bir şilte taşıyan bir arabanın üzerine düşerdi, Londra'nın geri kalanı ise sıçardı."

Aslında marki yeni landau'sunu çekmek için beyaz çoraplı dört siyah at satın aldığında tonda bir kargaşa yaşanmıştı. Bir süre için Tattersall's'da kralın fidyesinden daha düşük bir fiyata siyah bir at bulunamamış ve siyah at sahipleri, onları çalıp beyaz çoraplar giydirecek girişimci Çingenelere karşı geceleri ahırlarına nöbetçi koymaya başlamışlardı.

Gazeteler Phoebe'nin gizli zaafiydi. Gündüzleri huzursuz genç kızlara Latince, Yunanca, Fransızca ve tarih dersleri veriyordu. Geceleri ise yatakta, Binbir Gece Masalları'nı ilk kez yuttuğu gibi tonlarca dedikoduya göz gezdirirdi - her ikisi de eşit derecede fantastik, tamamen başka bir evrenin parçasıymış gibi görünürdü. Örneğin Lord Waterburn'ün tuhaf bahisleriyle tanındığını, Silverton İkizleri'nin hızlı sosyetenin en göz alıcı genç kızları olduğunu ve bir zamanlar özel ders verdiği Lisbeth Redmond'un artık birinci sınıf bir elmas olarak görüldüğünü gazetelerden öğrenmişti.

Ama onun hayallerini süsleyen kişi, Marki Dryden, müthiş Lord Ice Julian Spenser'dı. Onun hakkında her şeyi biliyordu: Sadece siyah ve beyaz giyinirdi, Ton'un kanlılarına ona meydan okumanın ne kadar aptalca olacağını hatırlatmak için Manton'daki hedeflerin kalplerini düzenli olarak vururdu; sadece en iyiye, en tekile, en güzele tahammül ederdi.

eldivenlerde, at etinde, kadınlarda. Her konuda soğuk ve hassas olduğu söylenirdi: para kazanma, metres edinme ve azletme ve bir sonraki söylentiye göre bir eş bulma.

At yarışları ve kan donduran yüksek bahisler gibi pervasız şeyleri o kadar akli başında ve zahmetsiz gösterdi ki, Londralı kanlar onu taklit etme telaşıyla boyunlarını kırdı ya da servetlerini kaybetti.

Dryden ise her zaman kutup asaleti ve muazzam servetiyle zarar görmeden çıkmıştır.

Her erkek Lord Dryden olmak isterdi.

Ve eğer gazetelere inanırsanız, her kadın Lord Dryden.

Postlethwaite postaları ayırmayı bitirdi. "Ah! Bugün iki tanesi akademiye gönderilmiş, sevgili Bayan Vale! Ve bilemezsiniz, ikisi de sizin için."

"Muhtemelen Marki'den yeni bir teklif daha, çünkü size söz verdiğimi defalarca açıklamama rağmen çok ısrarcı. Diğeri de bir başka baloya davetiye olabilir."

Postlethwaite öne doğru eğildi. "Peki *bu gece* ne giyeceksin? top?"

Bu oyundan hiç bıkmadılar.

"Oh, sanırım çuha çiçeği ipeğimi, krem çocuk eldivenlerimi ve küçük elmaslı kolyemi takardım." Elini boğazına götürdü ve kolyenin dibine vurdu. "Ve ... en iyi ikinci tacımı, sanırım. Bir beze kadar lezzetli görüneceğim! Ama büyük olasılıkla son yaptıkları çok sıkıcı olduğu için üzüntülerimi iletceğim." Sesini güven veren bir sessizliğe indirdi. "Sana ne olduğunu anlattım mı?"

"Hayır!" Postlethwaite'in sesi sessizliğe gömüldü.

"O kadar çok genç adam benimle vals yapmak istedi ki, ikisi yumruk yumruğa geldi. Biri diğerini dışarı çağırdı ve ... korkarım bir düello oldu."

"Asla düello deme!"

"Korkarım öyle. Şafakta tabancalarla dövüştüler. Ve içlerinden biri yaralandı."

"Skandal!"

"Her zaman düellolara neden oluyorum gibi görünüyor," dedi üzüntüyle.

"Onları suçladığımı söyleyemem, Bayan Vale. Siz kalp kırmak için doğmuşsunuz." "Kalpler mi? Aynaları değil mi?"

Birbirlerine sırtttılar. Eğer Phoebe Vale güzelse, henüz kimse bunu ona göstermemişti. İltifatlar genellikle çok güzel olduğunu kabul ettikleri teniyle sınırlıydı. Hayatı boyunca sadece bir kez vals yapmıştı, o da Pennyroyal Green'in belediye binasında düzenlenen bir partide, ya gözlerinin içine bakamayacak kadar utangaç ya da böylesine mükemmel bir dekolteye bu kadar yakın olduğu için bakışlarıyla ona tapmaktan başka bir şey yapamayacak kadar minnettar olan sivilceli bir genç adamla.

Ama erkekler gerçekten de onun yüzünden birden fazla kez birbirine girmişti. Pig & Thistle'da çok fazla bira içmiş olmasını suçlama eğilimindeydi. Ama Sussex'in erkekleri dile getiremedikleri bir şeyi biliyorlardı: Soğuk bir gecede ateşe yakın olmak istedikleri gibi Bayan Phoebe Vale'e de yakın olmak istiyorlardı ve aynı nedenle mesafelerini koruyorlardı. Kıvılcımlar saçıyordu.

Ve kıvılcımlar büyük ölçüde gerçekten de çok güzel bir şeye sahip olmasının nedeniydi: bir çift şaşırtıcı derecede güzel krem rengi, altın süslemeli çocuk eldiveni, ona *neden* evet, gerçekten de öpülmekten hoşlandığını ve hayır, sıradan bir adamla yetinemeyeceğini kesin olarak gösteren cesur ve beklenmedik bir hayranın hediyesi. Adam aniden ortadan kaybolduğunda aşık olma fikrini bile düşünmeye başlamıştı. Kalbini de yanında götürmediği için kendini tebrik etti. Phoebe kalbini herhangi birine tamamen teslim etmenin sonuçlarını uzun zaman önce öğrenmişti, çünkü onun deneyimine göre insanların yaptığı şey ortadan kaybolmaktı.

Ondan beri tanıştığı genç erkeklerin hiçbiri hayal gücünü ateşlemedi ya da kalbini heyecanlandırmadı; hiçbiri -ve bir kez bile bunu

Kibir, sadece bir hayır işi olarak ona eşit ya da hayatını adamaya değer görünüyordu. Onlarla evlenirse hiçbirini mutlu edemeyecekti.

Ayrıca, kaderi başka bir yerde yatıyordu. Ve onu bekleyen mektuplardan en az birinin geleceğini içerdiğini biliyordu.

Kapıdaki zil tekrar çaldı ve kıkırdayan iki kız birbirini itip kaktı. içeri girmek için birbirlerine dirsek attılar ve sonra rüzgâra karşı kapıyı kapatmak için kendilerini kapıya attılar, sonra içeri girdiklerinde sırf zevk için birbirlerine biraz daha dirsek attılar. "Oy, kes Agnes, yoksa sana söylerim-"

Phoebe'yi gördüler ve hareketsiz kaldılar. Omuzları geriye doğru uçtu. Neredeyse bir rüzgâr yaratacak kadar hızlı bir şekilde, omurgaları sertleşti, elleri uyluklarına doğru düzgün küçük düğümler halinde katlandı, gözleri doelike masumiyetiyle genişledi.

Ona sessizce baktılar.

"İyi günler Bayan Runyon, Bayan Carew," dedi nazikçe. "İyi günler, Bayan Vale!" Meleksi bir koro.

"Tatilinizi dört gözle bekliyor musunuz?" "Evet, Bayan Vale."

"Peki ailelerinizi ziyaret etmek için eve mi döneceksiniz yoksa akademide bizimle mi kalacaksınız?"

"Evinize, Bayan Vale." Bir kez daha uyum içinde.

"Ailelerinize hediye *almak* için mi buradasınız?"

"Evet, Bayan Vale."

Bayan Runyon hafif parmaklı olmakla suçlanmıştı ve telaşlı babası onu on yaşındayken Bayan Marietta Endicott'un akademisine yerleştirmişti.

Tesadüfe bakın ki, Phoebe oraya götürüldüğünde yaklaşık aynı yaşıydı.

"Size harika şeyler göstereceğim ve hepsini bir penny'ye alabilirsiniz. Düğmeler, fiyonklar ve benzerleri." Bay Postlethwaite onlara sanki iyi birer hanımefendiymişler gibi hoşgörölü bir şekilde güvence verdi, çünkü hem o hem de Phoebe, onların hanımefendi gibi *davranmalarını* sağlayan şeyin kısmen bu olduğunu biliyordu. Aslında Phoebe inatçı genç hanımları nasıl idare edeceğini o kadar iyi biliyordu ki, bu neredeyse haksızlıktı. Yine de, hanımefendi olmayı biraz biliyordu.

Tezgâhın arkasından çıktı ve iki mektubu Phoebe'ye uzattı. "*Bunun* mührüne bir göz atın, Bayan Vale," diye mırıldandı, kaşlarını yukarı doğru sallayarak.

Tek parmağıyla hafifçe vurdu ve uzattı.

Kırmızı balmumuna zarif ve kusursuz bir *R harfi* basılmıştı.

Pekâlâ!

Bir şenlik ateşini merak ederek kendini dükkânın güneşli bir köşesine geri götürdü

-Postlethwaite kızlara hediye seçmelerinde yardımcı olurken o da parmağını mührün altına soktu - elbette The Bonnet'e olan yakınlığından hiç etkilenmemişti - ne de olsa insan sahip olmak zorunda kalmadan da manzaraya hayran olabilirdi, öyle değil mi?

Sevgili Bayan Vale,

Umarım iyisinizdir ve genç delikanlıları her zamanki gibi genç hanımlara dönüştürüyorsunuzdur. Bu ani mesaj için özür dilerim ama Cumartesi gününden itibaren Redmond House'u ziyaret ettiğimde iki gün boyunca bana katılırsanız çok memnun olurum. Bildiğiniz gibi annem ve babam İtalya'da ve kuzenim Bayan Violet kısa bir süre önce kontes oldu ve muhtemelen kocasıyla birlikte Londra'da olacağından, annem ziyaret süresince uygun bir arkadaşım ya da refakatçim olmayacağı izlenimine kapıldı. Annem zaman ayırdığınız için size memnuniyetle ödeme yapacak ve Redmond Teyze de bunu onaylıyor. Sizinle paylaşmak istediğim bir sürprizim var,

Ben de! Seni gördüğümde her şeyi anlatacağım. Oh, geleceğini söyle!

*Sevgilerimle,
Lisbeth Redmond*

Pekala.

Vay, vay, .

Bir keresinde Lisbeth'e -Isaiah ve Fanchette Redmond'un yeğeni, diğerlerinin kuzeni- Fransızca öğretmek için nişanlanmıştı. Phoebe beş dili akıcı bir şekilde konuşuyordu ve fazlasıyla yetkin bir öğretmendi ama Lisbeth öğrenmeye karşı etkileyici bir direnç gösteriyordu. Bilgiyi sadece sorarak edinmeyi tercih ediyordu. Ama yeterince çekici bir arkadaştı. Ve Lisbeth'le geçirdiği iki ay Phoebe'nin çuha çiçeği sateni ve taç gibi şeyleri öğrenmesini sağlamıştı. Lisbeth Redmond'la kaldığı süre aynı zamanda dolaylı olarak Phoebe'nin bir kez öpülmesinin (Redmond'lar bunu bilseydi *kesinlikle* davet edilmezdi) ve ülkeyi terk etmeye karar vermesinin nedeniydi.

Çünkü Redmond'lar gibi bir ailenin yanında kalmak - ki onlar çok hiçbir yere, hiç kimseye ait olmadığını, özellikle istenmediğini ve Redmond'ların sahip olduğu şeylere asla sahip olamayacağını vurgulamıştı. Hayatına tamamen başka bir yerde, *kendi* seçtiği bir yerde yeniden başlamanın sadece canlandırıcı değil, aynı zamanda *gerekli* olacağına karar vermişti, çünkü kaderin gelgiti bugüne kadar onun için her şeyi seçmişti.

Yine de. Biraz fazladan para işine *yarayabilir*.

Kuş tüyü yatakta bir ya da iki gece geçirmekten ve gümüş üzerinde servis edilen mükemmel yemeklerden bahsetmiyorum bile.

Daveti düşünecekti.

Diğer mektubun kimden geldiğini ve ne yazdığını biliyordu. Onu da daha sonra akademideki odasında okuyacak ve üzerinde düşünecekti.

Lisbeth'ten gelen mektubun üzerine bir gölge düştüğünde başını kaldırıp baktı. *Tuhaftı*. Gün o kadar şaşırtıcı bir şekilde açıktı ki, rüzgârdan o kadar arınmıştı ki, bir bulutun gökyüzünde yer edinmesi pek mümkün görünmüyordu.

Başını pencereye doğru çevirdi. Ve neredeyse şoktan sallanıyordu.

Devasa, tertemiz siyah bir landau aracın önünde durmuştu.

Postlethwaite's. Phoebe gözlerini ışıltılı camlardan ve altın lambalardan yansıyan ve güzelliği seven kalbinden sekerek armayı -görünüşe bakılırsa altın varak-parlatmak için geri dönen güneş ışınlarına karşı korudu. Atlardan biri başını cilveli bir şekilde savurdu ve güzel bir bacağını huzursuzca kaldırdı.

At siyahtı.

Çorapları beyazdı.

Ve Phoebe'nin kalbi boğazına kaçtı.

Çünkü . . . Tanrı aşkına, az önce kapı şingirdamamış mıydı? ?

Dönerken vücudunu çok dikkatli *tutuyordu*, çünkü eğer

Rüya görürken kazara kendini uyandırmak istemedi.

Onu gördü ve odadaki hava inceldi, başı döndü, sanki bir dağın tepesine çıkarılmış gibi oldu. Herkesten daha uzun görünüyordu. Ve birdenbire tüm şapkalar, kurdeleler, düğmeler ve eldivenler, bunca yıldır sadece onun gelişini bekleyen, sahneye dizilmiş gösterişli dekorlar gibi göründü.

Kurdeleleri, eldivenleri, Phoebe'yi, şapkaları, saatleri, öğrencilerini, retikülleri, şalları ve Postlethwaite'i sırasıyla ve eşit bir ilgisizlikle inceleyerek dükkânı bir bakışta taradı.

Ceketi ve çizmeleri siyahtı.

Gömleği ve kravatı beyazdı.

Ve sesi, dumanlı bir bariton, tam da hayal ettiği gibiydi.

"Dryden," dedi.

Sanki hayatın en önemli sorularının cevabı buymuş gibi.

Bölüm 3

Adı dükkânda öyle uzun süre yankılandı ki, herkes onun konuştuğunu hayal edip etmediklerini merak etmeye başladı.

Siyah kaşlarından biri yukarı kalktı. Bir ok gibi.

Phoebe bunu tezgâhın üzerindeki aynadan gördü. Görkemi Alp Dağları'yla yarışan adamın sırtını görüyordu artık. Omuzları o kadar erkeksi bir çizgiyle beline doğru daralıyordu ki, kadın olduğunu hiç bu kadar tedirgin edici bir şekilde fark etmemişti. Ayaklarını kaydırdığında, bir panterin postuna büründüğü gibi rahat bir zarafetle giydiği siyah paltosunun altındaki kasların hoş kayışını neredeyse hissedebiliyordu.

Phoebe'nin öğrencileri satılık kız heykelleri gibi köşede donup kalmışlardı. Gözleri o kadar yuvarlaktı ki, gözbebeğinden çok akları vardı.

Postlethwaite gözlüklerinin üstünden Phoebe'ye bir bakış fırlattı. Phoebe onaylamak için hafifçe başını salladı. *Halüsinasyon görmüyorsun.*

"Bay Postlethwaite hizmetinizde, lordum." Yayının derin ve gerçekten çok zarif olduğunu düşündü, hatta küçük çatırtı sesine rağmen

omurga tekrar yukarı çıktı. "Mütevazı kuruluşumu onurlandırdınız, gerçekten! Bugün sizin için ne yapabilirim lordum?"

Dryden'in yüz sterline mal olduğu söylenen eldivenlerine bir göz atmaya çalıştı. Ama o eldivenleri parmaklarından çekmiş ve yumruğunun arasına sıkıştırmıştı. Şapkasını kaldırıp tuttu ve koyu renk saçlarını yüksek, soluk alnından geriye doğru itti. Başının üzerinde sallanan avizenin mum alevleri dans ediyor, Hoby tarafından yapılmış botlarının cilalı parmaklarına yansıyor, biliyordu, çünkü gazeteler öyle yazıyordu.

Duruşu neredeyse agresif bir şekilde dikti.

Kızın kendisine baktığını ya fark etmedi ya da umursamadı. Belki de bakıyor olmasaydı daha dikkat çekici olurdu. Karizmanın -ki karizma ondan gerçek ışınlar halinde dökülüyordu- yıllar boyunca sayısız insanın birikmiş bakışlarından oluşan bir patina olup olmadığını merak etti.

"İpek seçiminizi görmek isterim, eğer , Mr. Postlethwaite."

Ses tonu canlı, kişisel olmayan ve şaşırtıcı derecede nazikti. Ama kız ses tonunda bir kısıtlama olduğunu duydu. Etkisinin açıkça farkındaydı ve ayaktakımını korkutmamak ve onları kurtların önündeki tavşanlar gibi dondurmamak için yoğun bir çaba sarf ediyordu. Ne de olsa donmuş insanlar onun emirlerini yerine getiremezdi.

Kendisi ve Postlethwaite ayaktakımı tabii ki.

Postlethwaite'le oynadığı oyunu kaybettiği için yarı kızgındı. Çünkü bu adamın asla eğlenceli bir figür olamayacak türden bir adam olduğu açıktı.

Ama rüya görüyor *olma* ihtimaline karşı, vücudunun diğer tarafına uzanıp kendi kolunu çimdikleme dürtüsüne yenik düştü.

Markizin tezgahın üzerindeki aynada kendisini mükemmel bir şekilde gördüğünü çok geç fark etti.

Vücudunu çeyrek tur döndürdü.

Onun ilgisini, solar pleksusuna çarpan bir ışık patlaması gibi hissetti.

Elmacık kemikleri yüksek ve sivriydi ve bu bir şekilde bakışlarını sanki bir kalenin mazgallarından kuşatmayı sakince izliyormuş gibi güçlü gösteriyordu. Gözleri berraktı, sadece viskiden biraz daha koyuydu.

Nazik bir yüz değil. Ne de güvenli bir yüz.

Ve bir bakışta alışılabilir bir yüz değildi.

Belki üç, dört ya da on beş bakış daha.

Bir elini rüzgârdan yıpranmış yüzüne dokundurdu, sanki onu gözlerinin önünde bir prensese dönüştürebilecek değnekmiş gibi.

Yüz ifadesinde bir değişiklik olmadan arkasını

döndü. İşte o zaman yeniden nefes almaya başladı.

"Elbette, elbette lordum." Postlethwaite'in sesine bir neşe karışmıştı. "Sade ve süslü ipek yelpazelerden oluşan çok güzel bir seçkim var." Dükkânın kızlara yakın, gölgeli bir köşesinde, boyalı ipeği sarartıp soldurabilecek güneş ışığından uzakta duran bir kasayı işaret etti. "Umarım sizi memnun edecek bir şey bulursunuz."

Büyük şans, diye düşündü Phoebe.

Postlethwaite tezgâhın arkasından telaşla çıktı ve yere doğru yürüdü. "Sizi kasabamıza getiren şeyin ne olduğunu sorabilir miyim Lord Dryden?"

"Bir partiye davet edildim." *Parti* kelimesinin kulağa hiç bu kadar ironik geldiğini duymamıştı. "Ben de yeğenim adına Bayan Endicott'un ünlü akademisini ziyaret etmek için buradayım."

Hikayeli mi? *Gerçekten öyle* miydi? Yeğeni inatçı bir kız mıydı? Ve Redmond'ların partisine katılacak ? Ama başka nereye gidebilirdi ki?

"Bayan Vale akademide bir öğretmen." Postlethwaite ona doğru belli belirsiz bir işaret yaptı. Marki itaatkâr bir şekilde döndü.

Kadın bu andan yararlanarak reveransını sergilerken, erkek saatin bir tik takını daha ona adadı. "Sizinle tanışmak bir onur, Lord Dryden." Ses tonu alçaktı ve hoşuna gittiğini düşündüğü kadar yumuşaktı.

Uzun ve sert ağız sadece hafifçe yukarı kalktı. Belki de gülümsemelerini rütbesine göre ayarlıyordu. Bu kez gözlerinin altında yorgunluğun şaşırtıcı soluk gölgelerini gördü.

"Bayan Vale." Onu hafifçe selamladı. "Akademide Bayan Endicott ile buluşacağım."

En zayıf ve kesin vurgu *Bayan Endicott* kelimelerinin üzerindeydi. Muhtemelen her türden dışının kendisine saldırmasına alışkındı ve onu da aynı şeyi yapmaktan vazgeçirmeyi umuyordu.

"Elbette." Phoebe onun sesindeki ironiyi çok geç fark etti. Tabii ki akademideki *en önemli kişiyle* görüşeceksiniz.

Adamın gözlerinin hızla parladığına yemin edebilirdi. Bir parıltı, orada ve gitti. Yine de bu, arabasının armasındaki altın varağın yansıması da olabilirdi.

Postlethwaite'i hayranların tutulduğu köşeye kadar takip etmek için tekrar ondan uzaklaştığında, çenesiyle vurgulu bir dürtme hareketi yaptı ve donmuş kızlara kaşlarını kaldırdı.

Canlandılar ve yere sürüklenen iki küçük çiçek güzel bir şekilde reverans yaptılar. Marki onlara kısa ve son derece büyüleyici bir gülümseme ve Phoebe'nin onları hemen unutacağından emin olduğu halde sonsuza dek hatırlayacakları küçük bir yarım selam verdi.

O geçtikten sonra Bayan Runyon, Bayan Carew'i dirseğinden kavradı ve sessizce elinin tersini alnına vurdu ve sahte bir baygınlık içinde dizlerini bükmeye başladı.

Gülmemek için Phoebe kaşlarını çattı ve çenesiyle tezgâhı işaret etti. Kızlar aceleyle itaat ettiler, her biri kıkırdamamak için dudaklarını ısırdı.

Postlethwaite Marki'ye, "Lütfen seçiminizi yaparken acele etmeyin lordum," dedi.

Phoebe, markinin başka bir şey yapmak istediğinden şüpheliydi. tam olarak yapmak istediği şeydi.

Kapıdaki ziller bir kez daha şingırdadı.

İçeri kocaman sarışın bir adam girdi. Bir Viking kadar iri ve solgundu, markinin daha sivri olduğu yerde dikdörtgen şeklindeydi. Şapkasını çıkarıp sarı saçlarını geriye savurdu ve odanın ortasına yerleşti.

"Arabanı gördüm, Dryden." Neredeyse monoton bir ses, o kadar alçaktı ki, sanki hiçbir şey, hiçbir şey onu sıkıntısından uzaklaştıramazdı. Ama o kadar aristokrattı ki, elmaslardan yontulmuş olabilirdi.

Marki'nin omzunun üzerinden bir göz hareketi. "Su yanığı."

Phoebe Marki'nin boyun eğmiş bir iç çekişi bastırdığı izlenimine kapıldı. *İlginç.*

Waterburn, şaşırtıcı bahisleriyle tanınan bir vikonttu. miktarlarda. Bir keresinde cırcır böcekleri arasındaki bir yarışa beş yüz pound yatırmıştı, ya da gazetelerde öyle okumuştı.

Waterburn dükkânın derinliklerine doğru ilerledi, solgun gözleri kurdelelerin üzerinde parlıyordu, şapkaları ve aydınlatma armatürlerini suç delili arayan bir Bow Street koşucusu gibi inceliyor. "Sanırım aynı partiye davet edilmiş olabiliriz."

". " Marki'nin ses tonu alaycıydı.

Waterburn gülümsedi.

Marki şimdi Postlethwaite'in koleksiyonundan seçtiği iki yelpazeyi, Pennyroyal Green'in eteklerinde kamp kuran Çingenelerden biri olan Leonora Heron'un ücretli ziyaretçilerle buluştuğunda tarot kartlarını incelediği gibi *inceliyordu.*

Kıskançlık, dikenli, sıcak ve şaşırtıcı bir şekilde üzerine çöktü. Kime? *Kim* seçiminde bu kadar özen gösterilmesini gerektirecek kadar özeldi?

"Lord Waterburn." Postlethwaite tekrar eğilmek zorunda kaldı. "Bay Waterburn.

Postlethwaite hizmetinizde. Lord Hazretleri için çay getirebilir miyim?"

"Bana yok ama teklifiniz için teşekkürler Bay Postlethwaite." Bu Marki'den geldi.

Waterburn'ün boş bakışları Phoebe'nin üzerinde parladı. Gülümsemeye ve başını sallamaya çalıştı. O da Büyük başını gülümsemeden eğdi ve tekrar arkasını döndü.

Tanrı aşkına. Dekorun bir parçası gibi hissetmekten biraz yorulmuştu.

Öğrencileri paketlerle hışırıyor ve gitmeye hazırlanıyorlardı. "İyi günler Bayan Vale. Umarım güzel bir tatil geçirirsiniz."

"Teşekkür ederim hanımlar. Umarım sizinkiler de çok güzeldir. Ama lütfen Marcus Aurelius'unuzu okumayı unutmayın, yoksa döndüğünüzde kendinizi derslerinizden geri kalmış bulacaksınız."

"Tabii ki hayır, Bayan Vale! Bunu *dört* gözle bekliyorum!" Bayan Runyon tutkuyla yalan söyledi.

Ve çan sesleri arasında, başlıkların kurdelelerini dalgalandıran ve Postlethwaite'in kafasında kalan at nalı saçlarını yukarı kaldıran bir rüzgâr eşliğinde gittiler ve sonra kapı bir kez daha kapandı.

Phoebe asla kendisinin olmayacak olan boneye son bir kez aç gözlerle baktı ve Lisbeth'ten gelen mesajı katlayarak diğer mektubuyla birlikte çantasına koydu.

İşte o zaman iri yarı sarışın lord, bir kalyon gibi markizin yanına sürüklendi. "On pound diyor ki, *sen* bile bir öpücük alamazsın . . . *la insegnante*, Dryden."

Insegnante? Ama ... *insegnante* İtalyanca *öğretmen* demektir.

Waterburn çenesini ona doğru salladı.

Şoktan uyuştı. *Markiz'in beni öpmesini istiyor!*

Hemen tekrar döndü ve bonenin üzerindeki lavanta kurdelesini okşamaya başladı ve dinledi.

"Tanrı aşkına, Waterburn. Onun bir öpücüğüne *ya da* on öpücüğüne ne ihtiyacım var?

pound?" diye mırıldandı marki, sesi sıkılmış gibiydi.

"Ama sadece bu kadar. Pek *öpülesi* görünmüyor, sence de öyle değil mi?" Waterburn ısrar etti. "Aslında *öpülemez*. Ve yine de, Dryden, istediğin zaman istediğin kişiden bir öpücük alabileceğin söylenir. Ben diyorum ki... görünüşe bakılırsa *alamazsın*."

Görünüşe göre mi? Hangi şeylere? Parmaklarının uçları kurdeleyi tutmaktan beyazlaştı ve kansızlaştı.

Marki'nin sesi artık daha sertti. "Saçmalamayın. Bu çocuk oyuncuğu olur."

Oh.

Ölüm korkusu teninin tüm yüzeyini kavurdu. Bunun için nefes alamıyordu. Kaput gözlerinin önünde bulanıklaştı.

Postlethwaite'in işitme duyusu eskisi gibi olmasa da bu durumdan hiç etkilenmemiş görünüyordu. Şimdi mutlu bir şekilde avuçlarında şingırdayan paraları sayıyor ve muhtemelen skandal mırıltılarını bastırmak için dişlerinin arasından ısıklık çalıyordu.

"O zaman bu bir bahis, Dryden. Ve senin bahisleri asla kaybetmediğini *biliyoruz.*"

Phoebe sanki az önce büyük bir düşüş yaşamış gibi kendini sabit tuttu. Nefes almamaya ya da hissetmemeye çalışıyordu, parmaklarındaki saten kurdele aşınmış gururuyla yabancı bir tezat oluşturunuyordu. Bir zamanlar imrenerek baktığı ve asla sahip olamayacağı bir adam, *öpülebilir* olabileceği fikrini bir kenara bırakıp başka bir kadın için özenle bir hediye seçerken, o imrenerek baktığı ve asla sahip olamayacağı boneye baktı. Bunun üzerine adam bir kez daha o devasa arabaya binip akademiye doğru yola koyulurken, o da tepeye koşuyor, eski bonesini yırtmaya kararlı bir rüzgârla savaşıyordu.

Lanet aristokratlar.

Ölümlü ve çocuksu olduklarını keşfetmek ne büyük hayal kırıklığı.

Marki aniden doğruldu. Phoebe'ye bir kez daha ne kadar adaletsizce uzun boylu olduğunu hatırlattı.

"Bu, Bay Postlethwaite." Boyalı yelpazeyi seçmişti. Fildişi ipeğindendi, çok ince, soluk yeşil dikensiz saplara dolanmış birkaç soluk pembe çiçekle serpilmişti. Enfes.

Doğal olarak.

"Çok iyi, efendim!" Postlethwaite yardım etme hevesiyle tezgâhın üzerinden atladı.

Adamlardan hiçbirisi ona bir daha bakmamıştı.

"Mektup için teşekkürler Postlethwaite," dedi keskin bir sesle, yeterince neşeli görünmeyi başararak. "İyi günler."

Dükkândan çıkarken eliyle veda işareti yaptı.

Cevap. Varlığının her zerresi gözlerini bayram ettirmek ve belki de parlak bir atı okşamak isterken, yanından geçip giderken efsanevi arabayı bir güzel itti. Tekrar rüzgârın içine daldı. Postlethwaite'in evinden akademiye yokuş yukarı gidiliyordu. Birdenbire hayatının büyük bir kısmının mecazi anlamda hep böyle geçtiğinin farkına vardı: yokuş yukarı, rüzgâra doğru.

O halde yokuş yukarı tırmanmayı canlandırıcı bulması çok iyi bir şeydi.

Hatta güçlendirici.

Ve rüzgâr kısa sürede yanaklarındaki markiz esintili mahcubiyet kızarıklığının geri kalanını aldı ve ardından Sussex'i yeniden içine koyarak onu yeniden kırmızıya boyamak için işe koyuldu.

Bölüm 4

Landau'sunun koltukları son metresinin kalçaları kadar pelüştü ama Jules arkasına yaslanıp gözlerini kapattığında düşünceleri pek de şehvetli değildi.

Ayrıca, son metresi onu bir vazoyla öldürmeye çalışmıştı.

Yarı uyukluyordu, gözleri dalmıştı ama her zamanki gibi sorumlulukları tespih taneleri gibi aklından geçiyordu. Onun için çalışmaları, onun için endişelenmeleri, mülklerini yönetmeleri ve yatırımlarını denetlemeleri için mükemmel insanlar tutmuştu ama yine de uyanıklık neredeyse zevkli bir mengene olarak kalmıştı. Bundan kurtulmakta zorlanıyordu. On yedi yaşından beri deliksiz bir uyku uyumamıştı; Romalı pervasız mum babası, son gösterişli hareketinde, karısı olmayan bir kadın yüzünden düelloda kendini öldürtmüştü. Onu sevdiğini söylemişti. Ve aşk uğruna ölmeye değirdi.

Elbette tüm bunlar, yıllarca sürekli olarak mülk ve para kaybettikten sonra ve şans oyunlarında itibar.

Ve tüm bunları yaparken hayatının en iyi zamanını geçirdiği söyleniyor.

Ardında borçlar, felaketler ve utanç bırakmıştı ve Jules bunların hepsini metodik bir şekilde düzeltmişti. Yıllar üzücü geçmişti; ama o zeki, stratejik, kurnaz ve soğukkanlı, acımasızca kararlıydı. Asla bir adım bile atmadı

Yanlış. Aile mülkünü geri kazanmış, yeni bir servet biriktirmiş ve sayısız güç ve nüfuz elde etmişti. Saygınlığı tartışılmazdı, görünüşe göre aşılamazdı.

Babası görkemli, muhteşem bir enkazken, dürtülerinin merhametine kalmışken, sonunda, eski unvanına rağmen, alay konusu olmuştu

. . . *kimse* Julian Spenser'la alay etmeye cesaret edemezdi.

Düşüncelerini başka bir boncuğun üzerinde gezdirdi. Ailesi güvende ve rahattı. Kız kardeşleri iyi bir evlilik yapmıştı. Krizler ve ihtiyaçlar gelip geçiyordu; bunları çözmesi için ona başvuruyorlardı ve o da bunu yapıyordu, çünkü bu işi en iyi o yapıyordu.

Bir de lanet Waterburn vardı. Aslında küçük bir rahatsız ediciydi ama görünüşe göre her yerdeydi. Bir sivrisinek gibi, tabii sarışın bir devin sivrisineğe benzediği söylenebilirse. Jules'u yemyeşil Carlotta Medina'nın gözüne girdiği için ya da Julian Spenser olduğu için asla affetmeyecekti: okulda her zaman ondan öndeydi, orduda ondan önce terfi etmişti, daha iyi bir nişancıydı ve her şeye rağmen daha iyi bir aşıktı, soğukkanlı ayrımcılığı -babasından miras kalan bakışlarından bahsetmiyorum bile- kadınları çıldırtıcı derecede çekici buluyordu.

Elbette geriye dönüp baktığımızda bu zaferin içi boştu, çünkü Carlotta yatakta ateşli ve akrobatikti, yatak dışında ise gerçekten başa çıkılmaz . Bir şapkacı kadar çılgın, talepkâr, şımarık ve çok kafa karıştırıcıydı. Endişe verici bir bölüm.

Bazen Carlotta'yı hâlâ yatakta hayal etmediğinden değil ve bunun için her zaman minnettar olacaktı.

Kadınlar. Kendi kendine gülümsedi.

Herkesin Lord Dryden olmak istemesine şaşmamalı.

İronik olan, Lord Dryden'in bile gerçekte Lord Dryden olmamasıydı. Ve bu da çoğunlukla ona uyuyordu.

Ve artık neredeyse hiç kimse babasını hatırlamıyordu.

Elbette Isaiah Redmond'dan başka kimse. Çünkü Julian'ın istediği son toprak parçası Isaiah Redmond'ın elindeydi.

İhtiyacım var.

Ancak Julian yıllar içinde bir satranç ustasının vizyonunu ve inceliğini kazanmış, sosyal ve iş ortamını değerlendirerek tam olarak doğru zamanda doğru hamleleri, zaferini garantileyen hamleleri, tam olarak istediğini elde etmesini sağlayan hamleleri yapmıştı.

Vantilatör de bunun bir parçasıydı. Peçeteye sarılı paketi parmakladı. Bu Hediye için mükemmel bir seçim, yeni kampanyasına başlamak için mükemmel bir yer. Sessiz bir memnuniyetin farkındaydı.

Sussex'teki malikanesi ile arasında sadece bir şey vardı.
annesinin çeyizi.

Belki de sonunda onun olduğunda dinlenecekti.

Kaçınılmaz olarak olacağı gibi.

Göz kapaklarını indirerek Sussex'in inişli çıkışlı manzarasını kapattı ama uyumadı.

Phoebe merdivenlerden koşarak odasına çıktı, şapkasının kurdelelerini pençeleriyle çözüp bir kenara fırlattı, sandalyesini masasından çekip çıkardı, bir yaprak kâğıt çıkardı ve Charybdis, çizgili kedisi, yatağındaki kedi sükûnetinden hızla ayağa fırladı. Gelenin sadece o olduğunu görünce esneyerek tekrar yere yığıldı.

Genç bir kızken onu Londra'dan buraya sürüklediğinde ikisi de isyana meyilli, az beslenen, huysuz, sıska hurdalarmış. İkisi de kibarlaşmış, dolgunlaşmış ve rahatları için minnettar olmuşlardı.

Ama her ikisi de yürekten vahşiydi.

Charybdis aslında kabarık bir tuzaktı. Baş aşağı uyumayı severdi, baştan çıkarıcı yumuşak karnı dünyaya açtı. Hiç şüphelenmeyen ziyaretçiler ellerini o tüylü kürke daldırmak için aşağıya uzandıklarında -NAP! Tüm uzuvlarını kapatır, dişleri ve pençeleriyle yapışır ve gitmesine izin vermezdi. Bu birden fazla kez utanç verici olmuştu. Ayrıca çok da komikti. Meraklı öğrencilerin odasını keşfetmeyi düşünmelerini bile engelliyordu.

Lanet aristokratlar, diye düşündü. Neden onların huzurunda bir dakika daha geçirmek isteyeyim ki? Özellikle *de o* da oradaysa.

Kalemını mürekkep kuyusuna daldırdı ve başladı:

Sevgili Lisbeth-

Nazik davetiniz için çok teşekkür ederim ve sizi tekrar görmek ne kadar keyifli olsa da, korkarım bunu yapamayacağım-

Kapısındaki musluk sesi duyulunca başını kâğıttan kaldırdı.

Yarım kalmış mesajını dalgalandıracak kadar güçlü bir iç çekti, sandalyesini geriye itti, işini bıraktı ve kapıyı açıp fırladı.

Orada duran hizmetçi kız geriye doğru sıçradı, belki de Phoebe'nin gözlerinden çıkan alevlere ulaşmak.

Phoebe çaba sarf ederek yüzünü daha sakın bir düzleme oturttu. Kısa boylu, yuvarlak hatlı ve kıvrıcık, paslı kırmızı bukleleri olan Mary Frances, silahlı bir aylağı saldırmaktan vazgeçirmek için gösterebileceğiniz türden titrek, uzlaştırıcı bir gülümseme sundu. Küçük bir reverans yaptı.

"Affedersiniz Bayan Vale, önemli işinizi böldüğüm için özür dilerim." Merakla onun yanından geçip sade odaya, iki kalın bez kilime, artık giyemediği için parçaladığı elbise ve pelüşlerden diktiği tuhaf bir yorganla örtülü yatağa baktı. "Bayan Endicott ayrılmadan önce sizinle konuşmak istiyor."

Phoebe sakinleştirici bir nefes aldı. Mary Frances hepsinin çok zeki olduğunu ve akademide önemli işler yaptıklarını düşünüyordu ki bu oldukça tatlı ve rahatlatıcıydı.

"Teşekkür ederim, Mary Frances."

Bayan Endicott'un da tatile çıkmak üzere olduğunu biliyordu ama akademinin idaresini kıdemli öğretmenler Mrs.

Bundicraft ve Bayan Fleeger.

Phoebe çalışma masasının üzerine çivilenmiş oval aynaya döndü ve güzel *saçlarına* üstünkörü bir düzeltme yaptı, eteklerini silkeledi ve üstünkörü bir düzeltme yaptı ve sonra uzun koridordan aceleyle geçti ve dolambaçlı merdivenlerden aşağı fırladı, bir eli tıpkı gençken yaptığı gibi, nesiller boyu inatçı genç hanımlar tarafından cilalanmış o nefis pürüzsüz trabzan boyunca kaydı.

Büyük siyah bir duvara çarpmamak için Bayan Endicott'un ofisinin kapısında durdu.

Duvar yavaşça arkasını döndü ve markiz olduğu anlaşıldı.

"Ah, işte buradasınız Bayan Vale." Bayan Endicott sanki bütün öğleden sonra onu beklemiş gibi konuşmayı başarmıştı. Yolculuk için şık gri yün bir elbise, ona uygun bir pelerin ve muhteşem bir gri lavanta fötr şapka giymişti. Büyük, cilalı masasının üzerinde paketlenmiş bir portmanto duruyordu. Yerde onun yanına bir sandık dizilmişti.

"Marki'ye en azından üst kattaki sınıflardan birini göstereceğinizi umuyordum, çünkü bir an önce yola çıkmam gerekiyor yoksa posta arabasını kaçıracığım ve sizi temin ederim ki kız kardeşim, tam bir eğlence programı hazırladığı için ziyaretimize bütün gün geç kalırsam beni asla affetmeyecektir." Konuşurken bir çift eldiven giydi. "Lord Hazretleri'nin ikamet eden öğretmenlerimizden biriyle konuşmasının değerli olduğunu düşündüm. Postlethwaite'de sizinle tanışma şerefine nail olduğunu söyledi."

Bayan Endicott'un gözleri küçük, mavi ve deliciydi. Akademiyi bir general becerisi, bir orkestra şefi inceliği ve Isaiah Redmond'un bile yüzünü kızartacak iş kurnazlıklarıyla yöneten Bayan Marietta Endicott'lardan bir diğeri idi. Aslında çok nazikti, okuldaki tüm kızların sonunda ortaya çıkardığı bir sırды bu.

Gerçi bunu ortaya çıkarmak için epey bir araştırma yapmak gerekti.

Nazikti ama asla zayıf değildi. *Amansız* aslında onun için daha iyi bir kelimeydi.

On yıl kadar bir süre Phoebe'yi bakışlara alıştırmıştı ama yine de ona karşı koymayı ya da yalan söylemeyi asla başaramamıştı. Bir kez bile. Ve bir zamanlar *her şeye* karşı koyabiliyordu.

Hiçbiri birbiriyle uyumlu olmayan duygu ve hislerin karışımıyla teni yeniden ısındı.

"Elbette," dedi Phoebe sakın bir sesle. "O şerefe nail olduk."

Bayan Endicott eldivenlerini çıkarırken durakladı ve Phoebe Marki'ye doğru isteksiz bir reverans yapana kadar hafif bir kuşkuyla ona baktı. Marki de Phoebe'ye başıyla selam vererek bu iyiliğe karşılık verdi.

İkisi de birbirlerine bakmamıştı.

Aslında marki onun varlığından etkilendiğine dair belirti göstermiyordu. Aynı bastırılmış sabırsızlık ondan dalga dalga yayılıyordu; insanın ayaklarını kaydırmak, kıpırdanmak, bir şey yapmak, herhangi bir şey yapmak istemesine neden olan türden bir şeydi bu, yeter ki onun emri olsun. Gözlerini Bayan Endicott'un ofisindeki eşyaların üzerinde gezdiriyor ve şapkasını hafifçe avucuna vuruyordu. *Whap ... whap ... whap*. Sanki hayatının daha kaç değerli dakikasını bir kız okuluna yapacağı sıkıcı ziyarete ayırması gerektiğini işaretler gibiydi.

"Bana bir sınıf gösterirseniz minnettar olurum, Bayan Vale," dedi. sonunda söyledi.

Son derece kibardı. Yine de aynı tonda "Doldurmanızı rica ediyorum Bayan Vale," diyebilirdi.

Şimdi ona bakıyordu.

"Memnuniyetle yaparım." Son derece kibar da olabiliyordu. Yine de, doğrudan onun altın gözlerine bakmamak için bunu sol kaşına yöneltti.

Sanki bu konuda hiç soru sorulmamış gibi başını salladı. Bayan Endicott'a hitap etmek için döndü.

"Zaman ayırdığınız için içten teşekkürlerimi sunar, güvenli ve keyifli bir yolculuk geçirmenizi dilerim, Bayan Endicott."

"Teşekkür ederim. Umarım Lord Dryden," dedi hızlıca ve hiçbir yolculuk zevkli ya da olaysız olmaktan başka bir şeyle Bayan Endicott'a meydan okumaya cesaret edemezdi.

Phoebe de Bayan Endicott'a reverans yaptı, ama Bayan Endicott onun yanından geçti, bir yanağına bir öpücük kondurdu, öpücüğü Phoebe'nin ruhunun derinliklerine işlemek istercesine küçük bir çocuk gibi okşadı ve sonra uşak çağırmak için zile bastı.

Ayrılan müdirenin ardından bakakaldı.

Phoebe, müdirenin onu üst katlara yakışıklı bir markiyle yalnız göndermekte bir sakınca görmemesinin, artık kesinlikle yeşil bir kız olmadığının kanıtı olduğunu düşündü.

Daha 22 yaşındaydı! *Tanrı aşkına*. Ve bir gün içinde, çok daha genç bir kıza refakat etmesini isteyen bir mektup almış, sonra da öpülemez olarak görülmüştü.

"Beni takip ederseniz, Lord Dryden."

Topuklu ayakkabılarının üzerinde döndü ve merdivenlere yöneldi. Merdivenleri ikişer ikişer tırmanıp ondan kaçmak istiyordu. Yıllar geçtikçe Phoebe asi dürtülerini kontrol altında tutmayı öğrenmiş, ocağa kömür atar gibi bilgi atmaya başlamıştı. Mükemmel bir öğretmendi, ama bunun başlıca nedeni inatçı kızları o kadar iyi anlıyordu ki haksızlık sınırına dayanmıştı. Bu dürtülerini şimdi de kontrol altında tutabileceği kesindi.

Adam onu takip etti ve saniyeler içinde, kadının aşağılayıcı derecede hızlı temposuna rağmen, onun yanında yer aldı. Adamın kibarca kendi hızını onunkine uydurmaya çalıştığını hissetti. Aklına geçici bir uysallıkla onu eğlendirmeye karar vermiş bağlı bir aygırı getirdi.

Adımları hızlandı. Omzunun üzerinden riskli bir bakış attı. Paltosunun koluna yapışmış kısa beyaz bir saç teli gördü -kendi saç teli miydi? Bir an için onu dayanılmaz derecede insan gibi gösterdi. Erişilebilir. Saçma bir düşünce, şüphesiz.

Hoş sözler söylemeyi ve cazibesini kullanmayı çok iyi biliyordu. Yine de inatla konuşmayı reddetti.

O da öyle yaptı. "Anladığım kadarıyla okuldaki öğretmenler ... sorunlarının çözülmesini savunuyorlar." Nazikçe bir kelime arıyordu.

"İnatçılık mı?" diye parlak bir şekilde tamamladı.

". . çok iyi, o zaman, inatçılık-kızların zihinlerini gerçeklerle doldurarak?"

Tuhaftı. Sesi ... şey, yarı eğlenmiş gibi geliyordu. Belki de Şüpheli.

"Lord Dryden, entelektüel merak uyandırmak ve entelektüel disiplin aşılacak, onları yaramazlık yapamayacak kadar meşgul eder. Gerçi doğal olarak deneyeceklerdir."

"Doğal olarak."

"Diyelim ki, *yanlış yönlendirilmiş* tüm yüksek ruhlar, eğer onlardan böyle bir şey beklenir ve onlara böyle bir şey verilirse, lütuf, güven ve saygıya dönüştürülebilir. Ve eğer onlardan çok şey beklenirse."

"Ah. Tam bir felsefe. Saman çöpünü altına çevirmek gibi bir şey mi?" Sesi yine ironikti. Ve kuşkulu. Ve yorgun.

Bu da onu buraya yerleştirmeyi teklif ettiği kız hakkında meraklandırdı.

"Eğer isterseniz. Kimin için araştırdığınızı sorabilir miyim? tesislerinde?" Yakında evlenecek olan genç bayana karşı bir görevi vardı. numaralarına buradan katılabilirsiniz.

Şu ana kadar kendisinden etkilendi. Çok ama çok kibardı. Çok, çok ilkeldi. Hiçbir rahibe bu kadar sakin, bu kadar düzgün, bu kadar ilgisiz olamazdı.

Elbette bu kadar harika kokmasaydı her şey çok daha kolay olurdu.

Nişasta ve çok iyi tütün, belki biraz ... at? Ama o severdi
At kokusu. Biraz deniz esintisi, sanki gerçekten biraz yürümüş gibi

tepelerde. Erkeksi kokuyordu. Zenginlik gibi kokuyordu.

Onu *yalamayı* zerre kadar umursamazdı ve hayatı boyunca hiç böyle bir düşüncesi olmamıştı.

Öpülmez, diye hatırlattı kendine.

"Yeğenim ot içerken yakalandı. İki kez. Diğer şeylerin yanı sıra. On iki yaşında ve babası altı yıl içinde üçüncü karısını aldı ve son karısı ona tahammül edemiyor. Anladığım kadarıyla bu hisler karşılıklı. Şu anda Northumberland'de bulunan kardeşimin işi için buradayım. Sussex'te olmayı planladığım için . . . keşif."

"Üçüncü annesi mi? Aman Tanrım. Zavallı şey. Sanırım içki içmediği için minnettar olmalısınız."

Adam başını sertçe ona doğru çevirdi. Adamın gülümseyip gülümsemeyeceği konusunda kararsız olduğunu hissetti ve ilkinin yapmak istedi ama *ondan* emin olamadı.

Belki de biraz fazla düşüncesizce söylenmişti. Yıllar içinde dürtülerini çok iyi kontrol etmişti.

"Kızları bilgiyle doldurduktan sonra evlilik için tamamen mahvolmuş olarak mı ortaya çıkıyorlar?"

Şimdi de onun zekâsını sınamak için ince bir hamle yaptığından şüpheleniyordu.

. . . ya da medeni durumu. Ve yine, davadan o kadar sıkılmıştı ki, kendini oyalamak için her şeyi yapmaya karar vermişti ve buna onu kışkırtmak da dahildi.

Belki de onu daha fazla etkilemek için onu etkilemeye çalışıyordu.

Öpülebilir.

"Eğer kastettiğiniz buysa, kızlarımızın çoğunun aptallara karşı daha az hoşgörülü olduğunu tahmin ediyorum." Adam gerçekten irkilmiş görüldüğünde inandırıcı olmayan bir şekilde "Ha-ha!" diye ekledi.

"Korkmanıza gerek yok Lord Dryden," diye aceleyle yatıştırdı, dünyanın neresinde yaşarsa yaşasın

Bayan Endicott'un ve akademinin Marki'nin parasını kullanabileceğini düşünüyordu. "Buradaki genç hanımlara kazandırılan becerilerin çeşitliliğinden gurur duyuyoruz. Aile kurmaya, büyük evleri yönetmeye, piyanoforte çalmaya, nakış işlemeye ve iş adamlarının kendilerinden çalmadığından emin olmak için kocalarının defterlerini karıştırmaya hazır olarak ayrılacaklar. Kısacası, onları neredeyse her koşulun üstesinden gelebilecek şekilde hazırlıyoruz."

"Ya da neredeyse herhangi bir adam."

Bunu o kadar çabuk söyledi ki, şaşkın bir kahkahayı bastırarak zamanı olmadı.

Sonra gülümsedi. Beyaz dişlerini göstermeden, sadece dudaklarını bükerek, gamzesini göstererek, gözlerinin kenarını kırıştırarak. Ama aniden uzandı ve koridoru kaplayan ince pervaz boyunca rahat bir parmak çizdi. Bir çocuğun yapabileceği gibi. Sanki *eğleniyormuş* gibiydi. Onun arkadaşlığıyla rahatlıyordu.

Hiç toz bulamayacaktı, bundan emindi. Okulda bir sürü hizmetçi çalışıyordu.

Öpülmez, diye hatırlattı kendine.

Katıldığı partinin Redmond'ların ev sahipliğinde olup olmadığını tekrar merak etti.

"Ve diller," diye ekledi dikkatle. "Kızlarımızın en az bir dili akıcı bir şekilde konuşabilmesini sağlamaya çalışıyoruz. İtalyanca gibi. Mesela. Ki ben konuşabiliyorum. Akıcı bir şekilde."

"Öyle mi?" dedi dalgınca. "Diller faydalıdır. Söylesene, madem bu kadar çok dil biliyorsun... ne demek olduğunu biliyor musun?" Düşünceli bir şekilde başını arkaya eğdi ve sanki ezberinden söylüyormuş gibi dikkatle '*¡Esto es lo que pienso en su regalo, hijo de una puta!*' diye okudu. Sanırım İspanyolca."

Tanrı'nın Annesi.

Ona döndü, gözleri geniş ve umutluydu.

İspanyolcaydı, tamam.

"Bu sözler ... *size* bağırarak mı söylendi, Lord Dryden?"

"Olabilirlerdi," diye iyi niyetle izin verdi.

Onu dikkatle inceledi; yüzünde yumuşak bir sabır vardı.

"Çünkü *bu*, 'Hediyen hakkında böyle düşünüyorum!'

anlamına geliyor. "

Aslında anlamı şuydu: "İşte senin hediyen hakkında düşündüğüm şey bu, seni orospu çocuğu!"

Şeytanın bunu çok iyi bildiğinden ve muhtemelen akıcı bir şekilde İspanyolca konuştuğundan emindi. Bir zamanlar huysuz bir İspanyol metresi olduğu iddia edildiğine göre.

Ya da gazeteler öyle sanıyor.

"Huh! Düşünebiliyor musun?" Ona bir kez daha yan yan baktı. Onu davet ediyor, gülmesi için *cesaretlendiriyordu*.

Oh, lanet olsun. Sorun şu ki, *bu adamı* metresiyle birlikte hayal ediyordu ve bu da düşüncelerinin bilardo topları gibi dağılmasına neden oluyordu. Derin bir nefes aldı.

Bir hata! Yine onun kokusu geldi ve başı . Bu iş hiç de istediği gibi gitmiyordu.

"Müfredattan bahsediyorduk," diye hafifçe sordu. Kız hiç konuşmayacakmış gibi görüldüğünde.

Mary Frances elinde bir tüy silgisiyle koridorun en ucundan onlara doğru koşuyordu. Markiz sayesinde gözlerini üç metre öteden görebiliyorlardı; iri, yuvarlak ve gözbebeğinden daha beyazdı.

Sinirli bir şekilde eğilerek reverans yaptıktan sonra yanlarından geçti, sonra da sanki her şeyi biliyormuş ve bunu yapma fırsatını kaçırırsa boğazını temizleyecekmiş gibi, şimdiki Bayan Endicott'un portresinin tozunu almak için geri döndü.

"Elbette. Zorlu müfredatımızdan *bahsetmişken*, Lord Dryden, sadece en zeki kızları kabul etmeyi tercih etmemizin nedeni de bu. Sanırım Bayan Endicott size öğrencilerimizin sınıfta sunduklarımıza denk olup olmadıklarını anlamak için mülakatlar yaptığımızı söylemiştir."

"Sanırım en zeki kızlar genellikle en zengin olanlardır?"

Artık onu hissedebiliyordu.

"Bunun bu kadar sık doğru olması tesadüfı."

Ani keyifli, hınzır sırtışı konuşmanın yüzeysel nezaketini şimşek gibi kırdı. Bu *her şeyi* daha iyi hale getirdi.

Aynı hızla tekrar ortadan kayboldu.

"Dikkat et." Sanki gülümsemesi nefes almasını engellemiş gibi kelimeleri boğuk çıktı. Boğazını temizlemek için durdu. "Dikkatinizi çekerim, iyi bir aileden gelen her kızın ailesine, tek kuruş parası olmayan ya da soyu sopu belli olmayan kızları da kabul ettiğimizi ve tüm kızları eşit şekilde eğittiğimizi bildirme gereği duyuyoruz. Bunun tüm kızların karakterlerinin gelişmesine yardımcı olduğunu düşünüyoruz."

Aniden durdu ve güzelce yapılmış bir Sussex manzarasına gerçek bir takdirle baktı. Bu resmi eski öğrencilerinden biri yapmıştı.

Bayan Endicott'un Akademisi'nin koridorlarında vasat resimler asılı değildi. Buna katlanamazdı.

"Ayrıcalıklı kızları kabadayılara maruz bırakarak mı?" "Ve kabadayıları ayrıcalıklı kızlara maruz bırakarak."

"Mücevherlerin yuvarlanıp cilalanması gibi sanırım," diye tahmin etti. "Sürtünme yoluyla."

Omzunun üzerinden sinsî bir bakış fırlattı.

Tanrım, ama bu kuruydu. Çok hoşuna gitti.

Ayrıca hassaslaşmış sinirlerine bir ima gibi gelmişti. Sanki gerçekten de bir şeye hazırlanıyordu.

Kendine gel, Vale. Kendini tam boyuna çekti ve Bazı Güney Amerika kertenkelelerinin yaptığı gibi, kendini daha büyük ve korkutucu göstermek için bilinçsiz bir girişimle omuzlarını dikleştirdi.

Güney Amerika kertenkelelerini biliyordu çünkü onlar hakkında okumuştı. Bay Miles Redmond'ın kitaplarında. Her şeyi okurdu, gerçekten.

"Bunu sürtünme olarak düşünmemeyi tercih ederim, Lord Dryden. Daha ziyade, farklı yüzeylere maruz kalma olarak."

Tanrım, ama *bu* da kulağa biraz erotik geliyordu.

Belki de öyle demek istemişti.

Etkisi dramatikti. Döndü. Gözbebekleri ilgiyle parladı. Ağzı hiç gülümsemedi.

Ve Tanrım, gözlerini kırpmadığı zamanlarda o gözler çok .

Kiss-a-ble olmayan, kafasındaki Yunan Korosu ile alay etti.

"Fakir oldukları için ille de kabadayı olmaları gerekmiyor. Birçoğu hayata farklı bir başlangıç yapmış ya da kaderin yolunda bir tümsekle karşılaşmış kızlardır."

Ağzından çıkarken pişman olmuştu. Ne *mor* bir
Bunu söylemenin bir yolu.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Kaderin ... yolu . " sonunda düşünceli bir şekilde tekrarladı. Belki ilk seferinde kulağa ne kadar saçma geldiğini fark etmemiştir .

Gözleri dayanılmaz bir şekilde parlıyordu.

Gülümsememesi için ona yine meydan okuyordu. Sanki onun ilkelliğinin altında kim olduğunu çok iyi biliyordu ve gitmeden önce gerçek benliğini ondan almaya kararlıydı.

O zaman bir noktada ellerini arkada kavuşturduğunu fark etti. Neden? Ona dokunmalarını engellemek için mi? O kadar da pervasız değildi.

Öte yandan, daha önce hiç bu kadar baştan çıkmamış olması da muhtemeldi.

Gözleri birbirlerine şeytani bir ifade yansıtıyordu.

Çocuk oynucağı demişti, diye hatırlattı kendine. *Neden ondan bir öpücük isteyeyim ki?* Zihninde yankılandı. *Çocuk oynucağı, çocuk oynucağı, çocuk oynucağı.*

Flört dürtüleri aşağılanmış bir sersemliğe sürüklenene kadar bunu zihninde tekrarladı.

Çocuk oyunu mu? Göreceğiz Lord Dryden.

Sohbetin sıcaklığında bir değişiklik olduğunu hissetmiş olmalı , birdenbire yeniden canlı ve resmi bir tavır takındı.

"Okulun ünü kendinden önce geliyor, Bayan Vale. Ve akademinin Bay Isaiah Redmond gibi cömert bir bağışçısı var."

"Ve Bay Jacob Eversea'da."

Pennyroyal Green'in ileri gelenleri, babalarının unvanları ve siyasi bağlantıları olan kızlarla dolu, saygın ve iyi yönetilen bir okul olduğu sürece, aralarında bir okul bulunmasına karşı değillerdi.

Kadın ilerledi, adam da onu takip etti ve sonunda koridorun sonuna ulaştılar. Ana sınıflardan birinin kapısı ardına kadar açıktı ve içeriden keten tohumu yağı kokusu ve limonlu bir ışık yayılıyordu. Hizmetçiler belli ki işlerini yeni bitirmiş ve ayrılmışlardı. Marki durakladı ve içeri baktı. Parlayan ahşap zeminler, tozlanmış, cilalanmış masa ve sandalyeler ya da arka duvara yerleştirilmiş neredeyse tavan yüksekliğine ulaşan üç kemerli pencerenin pek kusur bulamadı. Güneş onların arasından süzülüyordu. Kapının iç tarafındaki duvarda kitap rafları sıralanmıştı. Yakışıklı bir küre sınıfın ön tarafında duruyordu. En uçtaki devasa, süssüz şömine şimdi soğuktu ve ocak temizlenmişti.

Yaklaşan okul tatili sayesinde oda son derece boştu.

O içeri bakarken, kadın koridorda onun arkasında duruyordu. Sanki o içeri girip girmemeyi düşünüyordu.

İşte o zaman kalbi yokuş aşağı itilen bir araba gibi hızlandı.

Çünkü eğer bir *bahsi* kazanacaksa, tabiri caizse, bunu denemek için burası mükemmel bir yer olurdu. Ve eğer bir noktaya değinecekse ... o zaman, bir kez daha, burası bunu denemek için mükemmel bir yer olurdu.

Zaman işkence edercesine uzadı. Ardından gelen sessizlikte kalbi bir kez atsa bin kez atıyordu.

Onun ayaklarına baktı. Ayaklar yer değiştirdiğinde ve adam gayet rahat bir şekilde odaya girdiğinde irkildi.

Parlayan Hoby çizmeleri yerde uğursuzca yankılandı. Pencerelelerin birincisinden içeri giren güneş ışığının eğiminde durakladı. Koyu renk saçlarına gizlenmiş kırmızıyı gördü, kömür ateşindeki korlar gibi. Gözlerinin köşelerinde çizgiler.

O benim için.

Bu düşünce bir anda ortaya çıktı, bir tokat gibi tazeydi ve şaşırtıcı olduğu kadar doğru da görünüyordu. Şaşkınlıkla ona baktı. Hayatı boyunca hiç böyle bir şey düşünmemiştir. Bir sızı başladı, dikenli, umutsuz bir özlem. Sanki onu tanıyordu, her zaman tanıyordu, tüm zaaflarını, kusurlarını ve tutkularını, sessiz ve eğlenceli anlarında. Aklına hiç gelmediği kadar mantıksız bir düşünce.

Dramatik ışıklandırmayı suçladı. Elbette bir kez dışarı çıktığında bu his kaybolacaktı.

Ona bakmıyordu. Pencereden sessizce çevreyi inceliyordu. Alçak yeşil tepeler ve sonbaharla birlikte yapraklarını hızla kaybeden ağaçlardan oluşan tam bir Sussex manzarasıydı. Burası denize bakan taraf değildi. Üzerinde durulacak pek bir şey yoktu. Ya da eleştirilecek.

Yine de orada durdu ve hiçbir şey söylemedi.

Sessizlikle onu cezbetmeye mi çalışıyordu?

Bir karar vermesi gerekecekti.

Şaşırtıcı bir şekilde, zihni dışında bir şey onun yerine karar vermişti bile. Kendi yürüyüş botlarının yerde yankılandığını duydu. Kanı kulaklarında cınladı, kalbi o kadar sert çarpıyordu ki.

Manzaraya doğru döndü. Gözleri
buluştu.

Sessizlik birden öyle bir hal almıştı ki sağır olduğunu hissetti.

Acaba gerçekten de o an için kendini hazırlıyor muydu? İnsan on pound karşılığında bir öğretmenden nasıl öpücük alabilirdi ki? Elbette onu bu olasılığa doğru çekmesi gerekirdi? Elbette o uzun kollarından birini ona dolamak için daha yakın durmalı ve-

Ve birdenbire çok fazla geldi. Bu belirsizliğe zor dayanıyordu.

"Pekala. Sakıncalı bir şey görmüyorum ve okulu tavsiye edecek *çok* şey var," dedi sonunda.

Bu bir ima mıydı?

"Cironuz çalışıyor Lord Dryden." Şüphe, kızgınlık, gurur ve o sonuçsuz özlem, söylediği her şeyi kuru, kuru, kuru hale getiriyordu.

Ama garip bir şekilde hoşuna gitmiş gibiydi. Ağzına yine hızlı bir gülümseme yayıldı. Gülümsemenin onun gözlerine yaptığı şey ve onun tarafından bakılmanın verdiği his hoşuna gitmişti. Bir an için onun utangaç olabileceğini düşündü. Dalgınlıkla beceriksizlik, kayıtsızlıkla dalgınlık arasındaki farkı biliyordu ve her ne kadar adam kendi teninde ve dünyada evindeymiş gibi görünse de, burada bir şey kaybetmiş gibiydi.

Belki de bunun sınıfları arasındaki uçurumla bir ilgisi vardı.

Ya da belki de öğretmenden bir öpücük almak için cesaretini topluyordu, oysa bunu yapmaya gerçekten niyeti yoktu. Sadece on pound için bile olsa.

Sadece onun .

Oh, Tanrı *aşkına*. Buna daha fazla dayanamadı.

"Pekala, Lord Dryden. Bu işi iyi olur." Gülümsemesi kayboldu. "Anlayamadım?"

"Beni öpmeye , değil mi?"

Bölüm 5

Marki dondu kaldı. Yüzü bir an için hareketsiz bir boşluğa dönüştü. Ağzını açtı. Tekrar kapattı. Tekrar kapattı.

Ve sonra başını hafifçe salladı.

"Pardon? Neden *Özür* dilerim?" Onu *kekelemeye* zorlamıştı.

"İşte burada yalnızız. Kabul etme ve kazanma konusunda bir şöhretin var.

Bahisler. Ama sanırım bunu düşünmemin başlıca nedeni arkadaşınızın sizi bunu yapmaya teşvik ettiğini *duymuş* olmam. Bahis 10 sanırım. Düşünsene! Bu miktarla bir eldivenin parmağını satın alabilirsin."

Yüzünde birbirini kovalayan büyüleyici bir duygu oyunu vardı. Suçluluk ve anlayış ve dehşet ve kızgınlık ve inkar edilemez bir merak ve ...

Sonunda yüzüne ifadeden hoşlanmayı beklemiyordu: Neşeli bir yenilgi.

"Şey, bunu *duyurmak* kesinlikle işin tüm eğlencesini kaçırıyor."

Söyleyebileceği pek çok şey vardı. Ve ne söylememesi *gerektiğini* de biliyordu.

"Tüm eğlence?" Yine

de söylemişti.

Sessizlik. Ve sonra:

"Bayan Vale?" dedi dikkatlice.

"Evet?"

"Benimle flört mü ediyorsun? . . benimle flört mü ediyorsun?"

"Evet dersem şaşırır mısın?" "Şey ..."

Ona sessizce gülüyordu. "Çünkü ben sade biriyim ve

Elimin altında böyle yetenekler var ve oyunu oynamanın tek bir yolunu öğrendiğin için, o da *senin* cazibeni kullanman ve genç kızın teslim olmasını içeriyor? Bundan hiç *bıkmadın* mı? Her şeyin hep *aynı* olmasından?"

Ellerini önünde kavuşturdu ve soruya sahte bir ciddiyetle eğildi.

Bocaladı. "Evet-hayır! , sade değilsiniz."

Jules bu sonuncusunun doğru olup olmadığını bilmiyordu ama ağzından çıkmıştı. Ve bu şartlar altında söylenecek en akıllıca şey de buydu. Eğer güzel bir kadın olsaydı, Jules bunu *fark ederdi*.

"Oh, *biliyorum*. Ten rengim çok güzeldir. Bana öyle söylendi. Buna inanmak için yeterince sık." Hınzırca eğleniyordu.

Jules bu herifin kendisiyle *oynadığını* anlayınca şok oldu.

Kendini toparlamak için bir an durdu. En son ne zaman kendini toparlamaya *ihtiyaç duyduğunu* hatırlayamıyordu. Waterburn'ün bahsinin bir çapak gibi bilincine yerleştiğine şüphe yoktu. Waterburn'ü tamamen lanet bir çapak olarak görüyordu.

Onun hızlı olduğunu düşünmüş ve bunu onaylamıştı. Zekâdan yoksun değildi. Postlethwaite'de gördüğünden beri onda bastırılmış bir enerji sezmişti ama o zaman bunun bir şapka tutkusundan kaynaklandığını düşünmüştü. Sanki bir kâhinmiş gibi bir boneye bakıyordu.

Onu öpmek istemedi.

Öyle mi yaptı?

Ama şimdi bu kız onun gerçekten de beceriksiz olduğunu düşünüyordu. Beceriksizliğin hiç bilmediği bir lüks olduğu düşünüldüğünde bu ironikti. Ve lanet olsun, ama şimdi onun ten rengini değerlendiriyor ve tam olarak bunu yaptığını fark etmesini engellemeye çalışıyordu.

Ve yüksek pencerelerden içeri süzülen ışıktaki ... şey, incilerle karşılaştırmak yanlış olmaz. Sağlık, parlaklık ve hayat saçıyordu. Daha ziyade parlıyordu.

"Çekici değil," diye izin verdi.

"Oh, şimdi. Ağzını açmana gerek yok."

Gülümsemenin başladığını ve sonra yavaşça yerleştiğini hissetti; kendini tutamadı.

"Aynı iltifatı tekrar tekrar söylediğim için türüm adına özür dilemeli miyim? Hiç olmamasından daha iyi değil mi?"

"Aynı şeyi tekrar tekrar duyduğunuzda, kişinin kendisiyle ilgili kayda değer tek şeyin bu olduğu sonucuna varmamak zordur."

Sesi hâlâ eğleniyor gibiydi. Sanki onun için her şey aynıymış gibi. O yapmadı. Daha önce bu kadar kendine hakim bir kadınla karşılaştığını sanmıyordu. Yine de, kendine olan güvenini asi genç hanımların karakterleri üzerinde geliştirdiğine şüphe yoktu. Bir markiz bunun karşısında nasıl bir meydan okumayla karşılaşabilirdi ki?

"Bize merhamet edin. Hepimiz şair olamayız. Kadınların duymayı beklediği şeyin bu olduğunu düşünüyoruz ve bu yüzden görevimizi yapıyoruz. Hayranlarınızın ten renginizdeki mucize karşısında şaşkınlıktan başka bir şey göremedikleri ihtimalini göz önünde bulundurun."

"Oh, mükemmel bir teori! Bunu dikkate alacağım."

"Gözleriniz iltifatlardan yoksun mu kaldı?"

"Gözlerime iltifat mı edeceksiniz Lord Dryden?"

"Buna cesaret edemem. İltifatımı yetersiz bulursunuz ve kendimi aptal gibi hissederim."

Ona gülümsedi, çok memnun olmuştu. Hatta belki biraz da şaşırmıştı.

Karşılığında kendini gülümserken buldu, onu memnun ettiği için saçma bir şekilde memnun olmuştu.

Sadece gülümsemenin yer aldığı bir an geçti ve havanın kendisi tuhaf bir şekilde coşkulu görünüyordu ve onu solumak ona ağırlıksız hissettirdi.

Neden kimse onun gülümsemesine iltifat etmemişti? Çok iyiydi. Gözleri Renkleri ne olursa olsun -ki yeşil mi yoksa gri mi olduklarından hâlâ emin değildi- sanki lambalarmış gibi kesin bir şekilde ılık saçıyorlardı ve köşelerinde beliren gamzeler ona bir öğretmen olduğunu hatırlatıyordu, çünkü gülüşü için bir cümlelerin noktalama işaretleri ya da bir dizi kitabın kitap ayracı kadar çekici ve gerekli görünüyorlardı.

Pek şiirsel değildi ama en azından bir metaforu.

"Belki de tüm hata benimdir." Düşünceli bir şekilde parmağını çenesine vurdu. "Ya da belki de ateşlemeye değer hayal gücü olan hiçbir erkekle tanışmadığım içindir."

Kulağa bir flört eldiveni fırlatılmış gibi geliyordu. "Bu pekâlâ ," diye izin verdi, çok ihtiyatlı bir şekilde.

Bir öğretmenin ne tür adamlarla karşılaşması muhtemeldir? Çiftçilerle mi? Papazlar?

Diğer öğretmenler mi? Askerler mi? Onu etkilemesi için ona *meşdan* mı okuyordu?

O bir *markizdi*.

Tesadüfe bakın ki, cesareti seven bir markiz. Neredeyse karışıklıklardan hoşlanmadığı kadar. Ve üzerine oynanan bahislerden.

"Londra'ya gittiniz mi?" diye sordu ona. Tuhaf bir tereddüt. "Evet."

"Londra'da çok çeşitli insanlarla tanışabilirsiniz."

Bunu çok komik buldu. "Daha iyi iltifatlar duymak için erkeklerle ilgili deneyimlerimi çeşitlendirmemi mi öneriyorsun? Korkmayın. Yurt dışına gitmeyi planlıyorum. Hem de çok yurt dışına. Yolda pek çok beyefendiyle tanışmam gerekecek."

Kendine rağmen büyülenmiş bir halde konuşmanın derinliklerine daldı.
"Nereye gitmeyi planlıyorsun?"

Kısa bir tereddüt daha.

"Afrika'ya gitmek istiyorum."

"Afrika!" Ay da diyebilirdi. İnsan buna ne diyebilir ki? Misyonerler Afrika'ya göreve gidiyordu. Öğretmenlere ihtiyaçları olduğunu düşündü.

"Çalışmak için mi?" Bir duraksamadan sonra kelimeyi nazıkçe söyledi. Kadın kahkahayı patlattı.

Uzun zamandır duyduğu en iyi şeydi bu kahkaha, herhangi bir operadan ya da müzikalden daha iyiydi, kuş seslerinden ya da bir yarış pistinde takırdayan toynak seslerinden ya da bir hanımın iç çekişlerinden ya da en sevdiği diğer seslerden daha iyiydi. Gözleri tamamen kayboldu, başı geriye eğildi ve azı dişlerini bile görebildi. Şaşkın ve memnun bir şekilde keyfini çıkardı.

"Aman Tanrım, Lord Dryden. *Çalışma* kelimesini söylediğinizde yüzünüzün halini görmeliydiniz. Ölümcül günahlar arasında sayılmıyor, biliyorsunuz. Ama düşündüm ki, evet, orada yapacağım şey bu."

"Misyonerlerle mi?" Afrika ve insanların oraya neden gittiği hakkında bildiği her şeyi beyninde çılgınca aradı. "Belki de öğretmek için?"

"Evet."

"Çünkü ... çok azizsiniz?"

Düşünsene. Şimdi biraz flört ediyordu.

Burada ona verdiği gülümseme azizliğin tam tersiydi. Yavaş, çarpık ve saf bir şeytandı.

Tek kelime etmedi. Gülümsemesi onun yerine cevap verdi. Şaşırtıcı bir şekilde, bu gülümsemeyi ensesinde ve vücudunun alt kısımlarında hissetti.

"Ya da belki de yenilenmeye ihtiyaç duyduğunuz içindir?" Sesini alçaltmıştı.

Bu soruyu da geçiştirdi.

Cesaretinizi mi kaybediyorsunuz, Bayan Öğretmen?

"Dünyayı görmek istiyorum, oldukça basit."

"Bazı insanlar İtalya ile başlar. Ya da Brighton'la."

"Belki de en uçtan başlayıp geriye doğru giderim diye düşündüm." Güldü. Resmen eğleniyordu. "Ben sadece bir tahminde bulunuyordum, bilirsiniz, işle ilgili olarak. Belki de kocanızla birlikte kendi görevleri için ya da anladığım kadarıyla bir sobanın üstünde yaşamak gibi olan iklime alışmak için gitmiş olma ihtimaliniz vardı. Ve bir ...zorunda kalmamalı."

Ne söylemek üzere olduğunu fark etti ve kendini durdurdu.

"İş mi? Sorun değil. Korkunç *W* kelimesini benim önümde defalarca kullandığını kimseye söylemeyeceğim."

". . . eğer ona bakacak bir kocası, erkek kardeşi ya da babası varsa." Tek söylediği "Kesinlikle," oldu.

Yani hayatında bunlardan hiçbiri yok muydu? O zaman kim vardı? Elbette bunlardan herhangi birine ya da hepsine sahip olacak kadar genç ya da yaşlıydı. Tüm uzuvlarına sahipti ve başka türlü deforme olmamıştı. İsteseydi şimdiye kadar evlenebilirdi. Belki de dul bir kadındı? Öyle görünmüyor ya da davranmıyordu.

"Bu sadece ... şey ..." Derin bir nefes aldı. "Dürüst olmak gerekirse Lord Dryden, aynı zevklerden ve uğraşlardan hiç sıkılmadınız mı? Kendinizi hiç *kısıtlanmış* hissetmiyor musunuz?"

Birinin ona böyle bir soru sorduğunu hayal edin.

"Onları sıkacak kadar sık aynı zevklere ve uğraşlara daldığımı size düşündüren nedir?"

"Londra gazetelerini okuyorum."

Oh.

"Her şey sınırsız *bir sefahat* değildi, biliyorsun. Zevklerim konusunda titizimdir."

"Söylemiyorsun."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bir dizi acil görevim var." "*Mülklerinle* ilgileniyorum." Son *S'nin* üzerinde nazikçe durdu

Alay etmek.

Unvanları olduğu kadar mülkleri de olduğu doğrudu. Aslında daha fazla. Sorumlulukları çok fazlaydı. Onları devretme konusundaki becerisi ise benzersizdi. Çünkü o, şaşmaz bir içgüdüyle, bu işler için en iyi adamları işe alıyordu.

Keşke *aillesini* yönetmek için iş adamları tutabilseydi.

"Onlar her zaman var olan bir sorumluluk, evet. Dedikodu gazeteleri, Hereford'daki arazilerimde yeni drenaj hendekleri açtırdığımı yazmıyor."

"Öyle mi?" Sesi büyülenmiş gibiydi. "Drenaj hendekleri mi?"

"Ya da mükemmel bir koyun sürüsü edindiğimi ve yününden büyük kazanç sağladığımı."

"Yün İngiltere'nin en iyi kaynaklarından biridir."

"Ve orduda subay olarak görev yaptım."

"Çok etkileyici. Bana savaşın sıkıntıyla karışık bir şey olduğu söylenmişti. şiddet ve terör."

Demek birkaç asker tanıyordu. Askerleri *ne* şekilde tanıyordu? diye merak etti. Emrinde görev yapan askerlerin ondan büyülendiğini hayal edebiliyordu. Kıtada tanıştıkları hayat dolu kadınlara, savaşı daha katlanılabilir hale getirdikleri için minnet duyuyorlardı, güzel olanlara değil.

"Oh, hepsi bu değil. Eğer bir adam orduda kendini *gerçekten* adarsa, sayısız küfür öğrenebilir ve her türlü hastalığa yakalanabilir. Birkaç ilginç yara izi edinmekten bahsetmiyorum bile."

"Herhangi bir hastalığınız var mı?" Ne yazık ki sesi endişeli olmaktan çok meraklıydı.

"Beni ya da sizi öldürmek için dua eden hiç kimse yok. konuşma."

Gülümsemesi tekrar belirdi, yavaşça başlayıp yayılıyordu. Yavaş gülümsemeyi severdi, çünkü o zaman gülümseme daha uzun sürer, yüzünü yavaş yavaş aydınlatır ve güneşin doğuşunu izlemeye benzerdi. Ya da bir başlangıcı izlemek gibi. Her türlü başlangıcı.

Başka bir kelime bulamadığı için *mutlu* hissetmeye çok yakındı ama sinirleri klavsenin telleri gibi gerilmişti. Bir konuşma onu şaşırtmayalı uzun zaman olmuştu. Bırakın bir kadınla konuşmayı. Kadının bundan sonra ne söyleyeceğini tahmin edemiyordu ve bu tanıdığı başka hiç kimse için geçerli değildi.

Yine de daha önce bir okul müdiresiyle sohbet ettiğini sanmıyordu.

Hapsedildim.

Ve şimdi bunu söylediğine göre, neredeyse etrafındaki görünmez bir kutunun kenarlarını hissedebiliyordu.

"Ve bir adam orduda ömür boyu arkadaş da edinebilir," dedi, kurumu savunma ihtiyacı hissederek. "Sizin için kimin öleceğini bilmek faydalıdır."

"Peki sen biliyor
musun?" ". Sen biliyor
musun?"

Garip ama o anda gözlerini bir gölgenin kararttığını düşündü. Her neyse, oradaydı ve aynı hızla yok oldu. Ve bu konuşma sırasında onun gözlerinin çok az şeyi gizlediğini öğrenmişti.

Bunun yerine, "Arkadaşlar önemlidir," diye kabul etti.

Kaşlarını kaldırarak soruyu geçiştirdiğini çok iyi bildiğini belli etti.

Adama eşit bir şekilde baktı ve ona sadece bir çift benzer şekilde kaşlarını kaldırdı. Gözlerinin mizahla ışıldamasına bakılırsa, düşüncelerini tamamen saklamakta büyük zorluk çekeceğinden şüpheleniyordu.

Zeka. Çatırdayan, karmaşık bir insan olduğu her halinden belli oluyordu.

Gerçekten elindeki işle ilgilenmesi gerekiyor.

"Sık sık canınız sıkılır mı, Bayan ... ?" Lanet olsun. Adını duyunca utanacak kadar terbiye görmüştü.

"Vale," diye hatırlattı ona tatlı tatlı. Alınmamıştı. Eğlendi.

Elinde değildi: gerçekten merak ediyordu. Tanıdığı kadınlardan herhangi birinin Afrika'ya kaçacak kadar sıkılabileceği hiç aklına gelmemişti. O kadar *meşgul* görünüyorlardı ki, onu şaşırtan ve çoğu zaman büyüleyen ama bir bütün olarak ele alındığında ya da Tanrı yardımcısı olsun, onun huzurunda *tartışıldığında*, kendisine doğrultulmuş bir tabancanın bile başaramayacağı türden ayaklarını kaydıran, gözlerini kaçırın, parmaklarını çınlatan bir paniğe kapılmasına neden olan şeylerle. Aristokrat kadınlığının incelikleri. Nakış, modistes ve benzerleri.

Ve bu *çalışan* bir kadındı. Neden sıkılsın ki?

"Akademide çalıştığım için minnettarım. Kızlar bir zevk ve Bayan Endicott da çok adil ve nazik bir işveren. Sanırım sıkılmak için insanın hayal gücüyle lanetlenmiş olması gerekiyor."

"Ve siz böyle mi lanetlendiniz?"

Tarafsız bir şekilde sordu. Dikkatlice. Çünkü bir ya da iki "hayalperest" kadınla tanışmıştı. Süslü şiirler yazıyor, iğrenç romanlar okuyor, akşam müzikallerinde aşırı bir tutkuyla şarkı söylüyor, piyanonun tuşlarına saldıran hayvanlar gibi saldırıyor ve yüzlerini buruşturuyorlardı. Sık sık metres kılığına bürünüyorlar, kişi kendilerinden hızlı ve kibar bir veda ve pahalı bir hediye ile ayrıldığında kafasına vazo fırlatıyorlardı.

"Belki de."

"Bu yüzden Afrika. Hayal gücü buna neden oldu."

"Sanırım." Açıkça görülüyordu ki anlatmaya hevesli değildi. *Ondan* sıkılıp sıkılmadığını merak etti.

"Hayal gücünüzün etkileyici bir erişimi var."

"Ya da benim can sıkıntımın etkileyici bir kapsamı var."

Tekrar gülümsedi.

Kısa ve keskin bir nefes aldı. O anda bastırıldığı bir duygu vardı, bundan emindi. Acıya çok benzeyen bir şey. Gözlerini indirdi ve onları sabitleyecek başka bir şey aramaya gönderdi, bu da küre oldu. Kadının, hissettiği şeyin geçmesini beklediğine dair garip bir his vardı içinde ve bu his ona bakmamayı da içeriyordu.

"Belki de arkadaşlarınızdan kaynaklanıyordur, Bayan Vale."

Başını kaldırıp baktı. "Çok iyi arkadaşlık ediyorum," diye azarladı. Birbirlerine eşit bir şekilde baktılar.

Kim? Birdenbire umutsuzca bilmek istedi. Ve bir sancı hissetti

. . . kesinlikle kıskançlık değildi? Çünkü onu sormaktan alıkoyan şey buydu.

Onun gözlerinin içine bakmak garip bir şekilde heyecan verici ve tehlikeli bir şekilde fazla rahattı.

"Buradaki varlığım göz önüne alındığında bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Lütfen nasıl isterseniz öyle kabul edin Lord Dryden," dedi kibarca. "Artık beni öpmek istemediğinizi varsayabilir miyim?"

ustalıkla konuşmayı ondan kaptı, yönlendirdi ile cilve yapıyordu ve şimdi burada, yastığa el bombası döker gibi, *öpücük* kelimesini yine gelişigüzel bir şekilde atıyordu.

Bir an sonra zihninde patladı.

Ve tek düşünebildiği onu öpmenin bir şey olabileceğiydi ve şimdi onun bu ikircikli oyununu yüzüne vurduğuna göre bu pek olası görünmüyordu.

Ondan hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi. Yine de bu konuşmadan hoşlandığından oldukça emindi. En azından yakında unutmayacaktı.

Ya da onu.

"Gelecekte öpülmek istiyorsan, farklı bir konuşma türü önerebilir miyim?" diye kuru bir şekilde önerdi.

"Mesele sadece *öpölmek* isteyip istemediğim değil," diye hafifçe açıkladı, hiç alınmamış ya da şaşırmamıştı. "Belki de bunu kimin yaptığı konusunda titizimdir."

Gözleri kızın ağzına kayd, nasıl gitmesin ki? Küçük ve ... yastık gibi, diye tarif edebilirdi. Pembenin en soluk tonu. Cömert bir alt kıvrımın üzerinde oturan bir kalbin yarısı.

Omurgası boyunca tanıdık ve bir o kadar da şaşırtıcı bir şey cızırdadı. Yanan bir fitil gibi.

Onun baktığını fark etti. Yarım kalbi köşeden yukarı doğru kalktı.

"Daha önce öpöldün mü?" Nedense bunu bilmek istiyordu.

"Neden? Beni öpersen yanında sönük kalacağından mı *endişeleniyorsun*?"

Tanrım, ama her şey için bir yaylım ateşi ve çok doğrudan bir bakışı vardı ve onun üzerinde yarattığı etkiyi çok iyi bildiğinden şüpheleniyordu. Gözlerinin . .. yeşil miydi? Berrak ve iriydiler, kirpiklerinin uçları sarıydı ve kaşları görünmezliğe yakın bir şekilde açıktı ve küçük kanatlar şeklindeydi. Bir erkeğin rahatlatıcı bulması gereken sessiz tonlardan oluşuyordu.

O başka bir şeydi.

"Seni bir kez öptüğümde daha önce öpöldüğünü unutacaksın." Kelimeler hızlı ve şiddetliydi.

Gerçekten de onun nefesinin kesildiğini ve sonra da hareketsiz kaldığını *gördü*. Ve şu anda bile sessizce bu gerçeğe lanet okuduğundan emin olmasına rağmen, hafif bir kızarıklık yavaşça onun -kuşkusuz *ince- tenini* istila etti. Solgun gökyüzünde şafağın sokuşunu izlemek gibiydi.

Kısacası, her ikisini de şok etmeyi başarmıştı. Kelimeler ağzından çıkarken bir şekilde mantığı bypass etmeyi başarmıştı. Ve bu nadiren olurdu.

Yani bir erkek olarak ona karşı vurduymaz *değildi*. Onun inanmasını istediği kadar dünyevi de değildi. Belki de sadece erkekleri uzak tutmanın bir yolu olarak onlarla flört ediyordu.

Neden korkuyordu ki?

Ne kadar umursadığından emin değildi.

Ve konuşmayı sinir bozucu bir kreşendoya kadar kovaladıktan sonra, aralarında kıpır kıpır, garip bir sessizlik oluştu.

"Hayatınız boyunca bir sürü kadına aynı şeyi söylediğinizden emin olmasaydım, bunun doğruluğuna daha çok ikna olabilirdim Lord Dryden," dedi sonunda hafifçe.

Yine de içinde bir soru sezdiğini düşündü. Bu soruyu kabul etmeyecekti.

Sorun şu ki, daha önce hiç kimseye böyle bir şey söylemediğinden oldukça emindi. Bunu söylediğine bile şaşırırmıştı. Belirli bir kadından öpücük istediğinde genellikle ikna gücünü fazla zorlamadan öpücük alırdı. O Marki Dryden'dı, zengindi ve görüldüğü gibi görünüyordu. Babasının karakterini değil ama gözlerini miras aldığı için kendini şanslı sayabileceğini düşünüyordu.

Ama eğer *orijinal* düşünceleri bile bu kadına klişe gibi geliyorsa, o zaman onu etkilemek-

Acaba gerçekten onu *etkilemek* için düşünmeye başlamış mıydı?

Öğretmen mi?

Kim olduğunu ve neden burada olduğunu hatırlama zamanı gelmişti.

"Eyvah. Ben de bunun spontane olduğunu düşünmüştüm." Sıkılmış gibi görünmeye özen gösterdi.

Başını yavaşça yana eğdi, belki de onu daha yakından incelemek için başka bir açıdan, daha az *sıkıcı* bulduğu bir açıdan bakıyordu, ama bir sonuca vardıysa bile ifadesi bunu ele vermiyordu.

Sonra omuzlarından biri kalktı ve indi.

Tamamen *omuz silkecek* kadar bile sıkıntılı değildi.

Eğlenmesi gerekirdi. Bunun yerine sessiz kaldı. Konuşmayı böyle bir seviyeye getirdikten sonra nasıl konuşacağını bilemiyordu.

Konuşmakta hiç zorlanmadı. Ve bir kez daha onun soğukkanlılığına hayranlık duymasına neden oldu.

"Bu öğleden sonra bir grup genç bayana ders vereceğim. Bayan Endicott çok adil ama katıdır ve geç kalmak istemem." Çok nazikti, saygılıydı, özür dilemekten kaçınıyordu.

Onun sessizliğini onaylama olarak algıladı. Sonra dönüp koridorda ilerlemeye devam etti, o ise hareketsiz kaldı. Ve belki de dengesi sarsıldığı için, onunla ilgili bir düzine farklı küçük şeyi aynı anda fark etti, sanki ışığa dönüşen bir mücevhermiş gibi: Boynu uzun ve beyazdı ve dar sırtı hoş bir şekilde sonuçlanan bir çift kalçaya dönüşüyordu ve ensesini takip eden saçları, kız kardeşinin en pahalı nakış ipekleri kadar ince ve altın gibi parlıyordu, ki bu da metaforlarının olmasına izin vermeye istekli olduğu kadar süslüydü.

Tüm bunlar gereksiz yere önemli görünüyordu. Dikkatli ve .
Keşfedilmemiş bir türe rastlamış gibi.

Phoebe odasına döndüğünde masasına oturdu ve daha önce başladığı mektuba baktı.

Sonra onu buruşturup bir top haline getirdi ve omzunun üzerinden Charybdis' fırlattı, o da zahmetsizce pençeleriyle yakaladı.

Ve kalbi vahşi olduğu için, tüy kaleme batırılmış başka bir sayfa seçti.

Sevgili Lisbeth,

Davetiniz için teşekkür ederim. Birkaç günlüğüne size katılmaktan çok mutlu olurum. Sizi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim.

*Sevgilerimle,
Phoebe Vale*

Bölüm 6

Yürüyüş elbisesini düzeltti ve bir uşak tarafından hemen tutulan elini uzattı. Redmond'ların kendisi için gönderdiği arabadan inerken çoraplarını ve jartiyerlerini uşağa göstermeden inmeyi başardı, gerçi gösterse bile uşağın yüz ifadesi hiç değişmeyecekti, o kadar eğitimliydi ki.

"Phoebe!"

Lisbeth devasa evin mermer basamaklarını hızla indi, onu kucakladı, kollarını açarak yüzünü şefkatle inceledi ve sonra onu geri çekerek yanaklarına birer öpücük kondurdu.

Her şey bittiğinde başının dönmesini durdurması bir an aldı. "Seni gördüğüme çok sevindim! Harika görünüyorsun, Phoebe! Çok sağlıklısın!" ilan etti.

"Teşekkür ! Her kız sağlıklı görünmeyi hayal eder, Lisbeth." Lisbeth onun ironisini kaçırdı, çünkü Lisbeth gerçekçi bir yaratıktı.

Ama temelde nazik biriydi. Lisbeth şüphesiz ki Phoebe'nin yürüyüş elbisesi, doğru bir şekilde gördüğü ile aynı olarak tanımladı

Phoebe en son iki yıl önce ziyaret etmişti ve her yerde genç kadınlar arasında değiş tokuş edilen coşku lu selamlaşmaların geleneksel bir parçası olan ezbere iltifat etme isteğine direndi. Phoebe'nin elbiseleri en iyi ihtimalle yeterliydi. Bunu ikisi de biliyordu.

"Ve ben de sen! Beni düşündüğün için sana tekrar teşekkür etmeliyim. Çok güzelsin, Lisbeth!"

Bu doğru ydu ve bunu sadece biraz kıskançlıkla söyleyebiliyordu. İki yıl Lisbeth'in kız gibi tombulluğunun kalıntı larını eritmişti. Geniş aralıklı mavi gözleri, narin bir bıçağı andıran burnu ve sadece bu mevsimde yüzlerce kez çiçeklerle karşılaştırıldığına şüp he olmayan bir ağzı vardı.

Özgüven, duruş ve coşku kazandığı açıktı.

Belki de tüm bu ilgi ve hareketlilikten biraz fazla etkilenmiş ve Noel şenliklerinden aşırı heyecan duyan bir çocuk gibi olmuştu.

Lisbeth kolunu Phoebe'ninkiyle birleştirdi ve onu Redmond House'un büyük fuayesine götürürken, sessiz, peruklu, canlı uşaklar bir devlet tabutunu taşıdıkları ciddiyetle onun sandığını taşıdılar.

Ama ailenin ve seçkin konukların uyuyacağı mermer merdivenlerden yukarı taşım adılar.

Phoebe onların fuayede ilerleyişini izledi ve bir avluya açılan bir kapıdan geçtikten sonra gözden kayboldu.

. . bunun ötesinde personel için kullanılan odalar vardı.

Kâhya ve uşaklar değil. Mürebbiyeler, öğretmenler, iş adamları, ziyaretçi icra memurları ve benzerleri. Geçimlerini sağlamak için Redmond'lar için çalışan insanlar. Başka kaç Redmond arkadaşının bu odalara yerleştirildiğini merak etti.

Lisbeth Phoebe'nin bakışlarını takip etti.

"Redmond Teyze Güney Kanadı'nda sizin için odalar hazırlanmasını emretti. Çok güzeller! Gerçekten çok güzeller!"

Fanchette Redmond sınıf sınırlarının titizlikle farkındaydı. Phoebe'yi Redmond ailesiyle aynı kata yerleştirmek muhtemelen hiç aklına *gelmemişti*.

Phoebe şaşırmadı. En azından çok şaşırmamıştı. Yine de konuşmadan önce bir an için soğukkanlılığını toplaması gerekti.

"Eminim ki kıyaslanamayacak kadar iyi olacak ve benim için mükemmel şekilde uygun olacak."

Lisbeth sanki bunu söylemeye gerek yokmuş gibi başını salladı ve konu kapandı. "Bu kadar kısa sürede bize katılabildiğin için çok mutluyum! Çok güzel vakit geçireceğiz. Düşünsene, Phoebe! Birkaç günlüğüne seçkin konuklarımız da olacak ve onlarla tanışana kadar bekle! eneniz kesinlikle düşecek. Yağmur yağmazsa harabeleri çizmek için yürüyüşe çıkmaya karar verdim, umarım çizim defterini getirmişsindir. Isaiah Amca akşam eğlencesi olarak hepimiz için bir sürpriz hazırlamış. Akşam yemekleri çok güzel olacak -en sevdiğim yemek olan naneli kuzu eti yiyeceğiz- ve Pazar günü hep birlikte kiliseye gideceğiz. Size haberlerimi anlatana kadar bekleyin. Aslında haberden çok bir umut, ama balodan sonra her şeyin farklı olacağını düşünüyorum. Bu akşam misafirlerimizin birbirleriyle tanışabilecekleri bir salonumuz olacak, bu yüzden çok güzel bir elbise giyeceksin ve hatta saçını yapması için hizmetimi göndereceğim."

Phoebe'ye Lisbeth'in bir beyne sahip olduğu ama hiç beyin görmediği hatırlatıldı.

ve merak ettiği her şeyin cevabını Phoebe'ye sormaktan memnundu. Onunla birlikte yürümek ve konuşmalarını dinlemek, tıpkı bir bahçede oturup kuş seslerini dinlemenin keyifli olduğu gibi keyifliydi. Çok fazla konuşmak Phoebe'nin dikkatini dağıtabilirdi, çünkü konuşmaların yönlendirilmesini ve ara sıra bir şeyler *hakkında* olmasını severdi, ama üç günlük şenlik boyunca idare etmesi gerekiyordu.

Ve eğer Lisbeth onu bir arkadaş olarak görüyorsa, o zaman pekâlâ Lisbeth'i bir arkadaş olarak görebilirdi.

Çok farklı kanatlarda uyumalarına rağmen.

Ve Lisbeth'in Phoebe'nin en derin düşüncelerine asla tam anlamıyla vakıf olamayacağı, hatta bunları duysa şaşkınlıktan dili tutulacağı gerçeğine rağmen.

"İşte, Bayan Blofeld sizi odalarınıza yönlendirecek. Aşağıya gelin. İki saat, yap! Salonda misafirlerimiz için bir toplantı düzenliyoruz."

Oda güzeldi. Duvarın arkasından horlama sesleri duysa bile. Muhtemelen efendisi Isaiah Redmond'a diğer Redmond mülklerinden birinin durumu hakkında rapor vermeye gelmiş bir icra memuruydu.

Halı kalındı. Yatak da öyleydi ve tüylerle doluydu. Yastığa keşif amaçlı bir yumruk attı. Daha fazla tüy! Üzerinde uyuklamaya bayılacak olan Charybdis'i düşündü, ama ona akademinin hizmetçisi Mary bakıyordu. Bir yazı masası pencerenin altına itilmişti ve halı, gazetelerden öğrendiği bir terim olan Savonnerie'ye pek benzemese de, Bayan Marietta Endicott'un okulunda yerleri kaplayan bez halıya hiç benzemiyordu.

Elbiselerini gardıroba astı, bu hiç zaman almadı. Sonra sandığından eskiz defterini çıkardı. Oturdu ve boş boş bir sayfa açtı. Bir anlık tereddütten sonra, karakalemi sayfanın üzerinde cesur, neredeyse bilinçsiz, neredeyse acil vuruşlarla uçtu. Onu bir daha hiç görmeme ihtimaline karşı, unutmaması için resmini yakalamak önemli görünüyordu.

Ve işini bitirdiğinde, karanlık ve alevden, açılardan ve çukurlardan yapılmış gibi görünüyordu, ki bu da lakabı Lord Ice olan bir adam için ironikti.

Onu kendinden saklayarak sayfayı hızla çevirdi ve eskiz defterini tekrar sandığına soktu.

İki saat sonra Phoebe itaatkâr bir tavırla aşağı indi ve sesleri takip ederek salona geçti; büyük, sıcak bir odaydı, üzerinde melek figürleri ve sonbahar bitkileri olan bir ocak vardı.

Isaiah Redmond modern yeniliklerden hoşlandığı için çeşitli koltuklar ve birkaç gaz lambası.

Nötr sosyal gülümsemesini takındı ve duvara sarılarak gizlice odaya girdi. İçerisi konuklarla doluydu ve hepsi de modanın ilk bakışlarına göre giyinmişti. İlk gördüğü kişi aile reisi Isaiah Redmond'dı. Uzun boylu, yaşlı ve yakışıklıydı ama gözleri keski gibi keskindi. Affetmeyen bir adam olarak ün salmıştı, bunu biliyordu ve genellikle ona karşı gelindiğinde tehlikeli olduğu düşünülürdü, ama bu nitelikler aldatıcı bir çekicilikle yaldızlanmıştı. Mırıldanılan söylentileri duymuştu.

-Pennyroyal Green'de kimin yoktu ki? Amaçlarına ulaşmak için ne kadar ileri gidebileceği hakkında. Özellikle Colin Eversea'nın idam sehpasında ölümle burun buruna gelmesi söz konusu bu homurdanmalar daha da arttı. Hatta bazıları onun en büyük oğlu ve varisi Lyon'u ortadan kaybolmaya zorladığını bile söylemişti. Ama Pennyroyal Green'deki çoğu kişi bunun suçunu Olivia Eversea'ya ve bir Eversea ile bir Redmond'un kaderinde her nesilde bir kez aşık olmak olduğunu iddia eden efsanevi lanete yüklüyordu. Olivia Eversea'nın kendisi bu saçmalığa gülüp geçmişti ama Waterburn bile White's'taki bahis defterlerine evlilik olasılığıyla ilgili tek bir kaprisli bahis bile kaydetmeye cesaret edememişti. O da herkes gibi kazanmaya düşküncü ve ihtimallerin aleyhine olduğunu biliyordu. Güzel Olivia kız kurusu olmaya hevesli görünüyordu.

Phoebe Olivia'yı *burada* görme ihtimali olmadığına şükrederek odayı taradı. Hemen Jonathan Redmond'ı gördü, çünkü her geçen gün kardeşi Lyon'a daha çok benziyordu. Yanında, Sussex'te sık sık misafir olan ve Jonathan'a Pig & Thistle'da ve kilisede sık sık katılan arkadaşı Lord Argosy'nin tanıdık yakışıklı yüzü vardı.

Büyük, sıkılmış, nefret dolu sarışın Waterburn'ü gördüğünde kalbi hızlandı. .. çünkü Waterburn burada olsaydı . . .

Avuçlarını eteklerine sürttü, etekleri ıslanmıştı. O demişti ki Marki'ye aynı toplantıya davet edildiklerinden şüphelendiğini söyledi.

Parti. Bakmaya cesaret edemedi ama onu görmeden önce hissetti. Daha doğrusu, onun belirgin sırtını gördü. Jonathan ve Lisbeth çizgili bir kanepeye oturmuşlardı ve Lisbeth konuşuyor gibi görünüyordu. Marki ona doğru eğilmişti, söyleyeceklerini daha iyi duyabilmek için.

Hafifçe döndü, belki de kürek kemikleri arasındaki belirli bir bakışın yoğunluğunu hissetmişti.

Ve onu gördüğünde aniden döndü. Yavaşça doğruldu ve tam boyuna ulaştı.

Ve hareketsiz kaldı.

Lisbeth o sırada bir şeye, belki de kendi şakasına neşeyle güldü ve ses Phoebe'nin kulaklarında tiz çan sesleri gibi yankılandı. Markinin kendisinden uzaklaştığını fark eden Lisbeth onun koluna şakacı bir dokunuş yaptı.

Krem ve fildişi bir yelpaze ile.

Her tarafa dağılmış soluk pembe çiçekler ve kıvrımlı, ince yeşil saplar vardı.

Phoebe gözlerinin önünde bulanıklaşana kadar ona baktı. İçinde bir çınlama başladı

kulakları. Ve bir an için -çok *saçma* bir an- sanki dünyasının altı üstüne gelmiş gibi hissetti ve sert bir şey hissetmek, yere kaymamak için sırtını sert duvara dayadı.

Tabii ya. Markiz sözde sadece en iyisini istiyordu. En güzel, nadir ve tekil olanları.

Ve bir eş aradığı söyleniyordu.

Ve Phoebe'ye yazdığı mektuba göre ... Lisbeth'in onunla paylaşacağı bir sürprizi vardı.

Görünüşe göre sessizliği ve dikkatsizliği çok uzun sürmüştü. Lisbeth için Markiz'e baktı ve sonra keskin bir şekilde bakışlarının çizgisini takip etti.

Yüzünde bir anlık bir şaşkınlık belirdi, ama sonra markisinin bakmakta olduğuna karar vermiş olmalıydı, çünkü Phoebe bakıyordu.

kesinlikle yerinde değildi. Çünkü Lisbeth elindeki küçük kepçelerle neşeyle çağırıyordu.

Phoebe olduğu yerde sabit kaldı. Ayakları onu ileriye taşıyacak gibi görünmüyordu.

Lisbeth daha güçlü bir şekilde çağırdı.

Ve Phoebe bir şekilde adım adım odanın diğer tarafına geçti. Kendini iple sürüklenen inatçı bir boğa gibi hissediyor ve öyle görünmemesini umuyordu.

"Phoebe, bir iyilik yapıp benim için retikülümü getirir misin? Üst katta, yatak odamda. Yatağımın üstünde bıraktığımı istiyorum."

Bu *da* ne? ?

Phoebe ona baktı.

Lisbeth ona baktı. Yüzünde hoş bir beklenti vardı. Phoebe sessiz kaldığında ise ifadesi biraz daha ısrarcı bir hal aldı.

O bir *hizmetçi* değildi. Koşturup bir şeyler getirmesi için işe alınmamıştı. En azından mektupta bundan bahsedilmemişti.

Lisbeth'in bunu çok iyi bildiğinden şüpheleniyordu. Belli ki onu test ediyordu. sosyal güç. Ya da markiye Phoebe'nin varlığından bahsetmek için. Marki, "Ben Lord Dryden," dedi, Lisbeth'in onun soyunu unutun ve tanıştırmaktan vazgeçin.

Phoebe reverans yaptı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum lordum." Kendi düzgün, hoş sesini sanki bir cam tabakasının arkasından duyuyormuş gibi duydu. "Görünüşe göre Lisbeth retikülünü istiyor. Müsaade eder misiniz?"

Aniden döndü ve geldiği gibi odadan çıktı. Hızlıca ve fark edilmeden.

Bir kişi hariç herkes tarafından.

Tuhaf bir şey, ama Bayan Vale gittiği anda oda daha karanlık göründü. Öğleden sonra olmasına ve güneşin cömertçe içeri girmesine rağmen

Sanki Redmond'lar herkesten daha fazla güneş ışığı almaya hakları olduğunu düşünüyorlardı.

Jules hiçbir açıklama yapmadan, Lisbeth'e sıcak bir gülümsemeyle izin verdi ve geri döneceğine söz verdi. Yelpazeyi tutarken çok güzel görünüyordu. Bir kirpiyi tutarken de güzel görünebilirdi, ama hediye kadına böylesine görkemli bir şekilde uydurmak ve onu almaktan böylesine memnun olan bir kadına vermek onu tatmin etti.

Nereye gittiğini ancak köşeyi dönüp girişte kısa bir süre durduğunda tam olarak fark , sırf unutmadığı kadının arkasını izleyebilmek için.

Bayan Vale merdivenlere doğru ilerliyordu ama acelesi yok gibiydi. Yürürken kalçaları hafifçe sallanıyordu. Adam onları bir büyücünün sarkacı gibi izliyordu. Elbisesi soluk gri ekoselerle kaplıydı. Herhangi bir günlük elbisenin olabileceği kadar kullanışlı bir elbiseydi. Gözlerini onun üzerinde gezdirdi, bacaklarını ve çoraplarını ne tür jartiyerlerin tuttuğunu hayal etti.

Gözleri etek ucundaki yıpranmaya, ütünün yüzlerce kez kullanılmasıyla oluşan soluk, çok ince beyaz çizgiye ve elbiseyi daha fazla giyebilmek için çevirip yeniden dikebilmek amacıyla dikişlerin sökülmesine takıldı.

Ve bu düşünce bakışlarını yukarı, uzağa ve tekrar duvarlara çevirdi. Kaşlarını çatı.

Şaşırmıştı. O bir *okul öğretmeni*di. Eğer bir soyluluk iddiasında bulunduyorsa bile, muhtemelen şimdiye kadar bir nesil ya da daha fazla uzaklaşmıştı. İngiltere tıpkı onun gibi kadınlarla doluydu, aristokrasinin sınırlarında var olan ve yoksulluktan bir şanssızlık olayı uzakta, saygın ama sadece adil bir sınıf. Ve Tanrı aşkına, her kadının kalçası bir dereceye kadar sallanıyordu. Teyzesi Leydi Windemere'inki hariç. O, minyatür bir at arabası gibi yerde sürünürdü ve çok daha iyi yaylanırdı.

Bir pencere kenarında durakladı. Sanki bir hizmetçiymiş gibi acele bir retikül getirmesi için gönderilmiş olmasına rağmen. Onun bu küçük isyanını sessizce onayladı. Lisbeth'in bir öğleden sonra suaresi sırasında bir retiküle ne ihtiyacı olduğunu hayal bile edemiyordu.

Phoebe Sussex'te geçirdiği yıllar boyunca tanıdığı yemyeşil doğaya baktı ve düşündü: Belki de kafasından Marcus Aurelius'u okursa, bu çaba mutsuzluğun gözünü korkutup onu ele geçirmesini engelleyebilirdi. Kendini *aptal* gibi hissediyordu. Oysa o hiç aptal gibi hissetmemişti. Elbette bir aptal Marcus Aurelius'u bilemezdi.

Pencerenin yanındaki oyuğa sıkışmış halde, toplananları görebiliyor ve duyabiliyordu ama onlar onu göremiyordu.

Arkasından gelen ayak seslerini kıpırdamadan durdu. "Bu ev partisine katılacağını bilmiyordum."

Sesi her yerde tanırdı. Karanlıkta, kalabalıkta, rüyada.

Yine de yavaşça döndüğünde kalbi boğazına doğru fırladı.

Onu takip etmişti. Bundan emindi. Sefalet hemen boşaldı.

Topuk, dedi kalbine sertçe.

"Sanırım katılmaktan çok ..." Fikrini değiştirdi. "Sana bundan ne zaman söz edeceğimi bilemiyorum. Beni Lisbeth davet etti."

"Hmm. Lisbeth bir mürebbiyenin ona eşlik etmesi için çok yaşlı, Bayan Vale ve Redmond'lardan hiçbirinin sizin okulunuza gitmediğini biliyorum. Annesi burada değil ve Kontes Ardmay henüz gelmedi ve Bayan Lisbeth Redmond'u iki sezondur tanıyorum ve

..."

Kontes Ardmay mı? Kim bu şeytan-

Oh! Violet Redmond. Şimdi bir kontla evli.

"Peki, önümüzdeki birkaç gün için bir tür ücretli refakatçi olduğunuzu varsaymakta haklı mıyım?"

Kadın belli belirsiz gülümsedi. "Bunu kulağa çok çirkin gelmesini sağladınız."

"Çünkü bunun seni gülümseteceğini biliyordum, sen ne kadar aziz bir yaratıksın."

Gülmemeye çalıştı. Gerçekten . Lanet olası bir *Retikül*.

"Buna hakkınız var. Lisbeth'in annesi kutlamalara katılamadı ve Lisbeth'in yanında kendi yaşına yakın bir arkadaşının olmasının iyi olacağını düşündü. Lisbeth *beni* davet etti. Gençken ona ders vermişim ve bir süre sonra arkadaş olduk. Şimdi de görevimin onu sizin gibilerden korumak olduğunu sanıyorum."

Bu hoşuna gitti. Gözleri parladı. "Ah. Sen bir yem misin? Av mevsiminde gölette serbest bırakılan tahta bir ördek gibi mi?"

"Bana *çekildiğinizi* mi ima ediyorsunuz Lord Dryden?"

Adam yavaşça
gülümsedi. O da
yavaşça gülümsedi.

İkisi birlikte ... şey, gerçekten. Birbirlerini teşvik ettiler,
Bu kadar çabuk tutuşması şaşırtıcı, keyifli ve gerçekten çok tehlikeliydi.

"çok daha yaşlı olamazsınız, Bayan Vale."

"Benim yaşım için balık mı avlıyorsun? Ama yine de buna hakkın var. Düşünsene! Zengin olduğun kadar zekisin de. Ama görünüşe göre ben dünya işlerinde daha bilge sayılırım ve *aptallıklara* daha az kapılırım."

"Ah, işte bu çok üzücü."

Gülümsememeye çalıştı ama başaramadı. "Korkarım bu oldukça doğru. Yıllarca aptallığa karşı koyma pratiği yaptım, görüyorsunuz, bu artık ikinci doğam haline geldi."

Bir uyarı. Ve bir cesaret.

Bunu, kadının nefesini kesen o hızlı ve çarpık gülümsemelerinden biriyle onayladı.

"Peki ücretli refakatçi olarak ne yapıyorsunuz?" Sanki sohbet etmek için yerleşmiş gibi duvara yaslandı.

Oh, Tanrım. Bu *asla* . Gözlerini endişeyle toplantıya doğru çevirdi. Sonra da merdivenlere.

Ve sonra, Tanrı yardımcısı olsun, o da arkasına yaslandı.

"Şey ... tam olarak açık değil. Öncelikle gülümseyeceğimi, şakalaşacağımı, Lisbeth'i dinleyeceğimi ve Jonathan'ı hoş göreceğimi sanıyordum. Bu doğaçlama bir pozisyon, gerçekten. Ama beni bir retikül getirmem için gönderdi. Bunun partinin geri kalanındaki görevlerim için bir emsal teşkil etmesinden korkuyorum."

"Lisbeth bunu bir görev değil, bir zevk haline getiriyor," diye ekledi aceleyle. "Çok tatlı, nazik ve çekici biri."

Bir süre sonra, "Büyüleyici bir kadın," diye kabul etti.

Adamın sesinin bu kadar ateşli çıkmamasını diledi.

"O zaman belki de gidip *onunla* konuşmalısın." Biraz fazla ekşi. Kahretsin.

Kızın sinirlenmesi onu eğlendirmişti. "Onunla konuştum."

"Söylemeniz gereken her şeyi söylediniz mi? Ne yazık. Doğru şekilde yapılırsa sohbetin kendi kendini devam ettirdiği izlenimine kapılmıştım."

Tekrar topluluğa baktı ve bir süre tereddüt ettikten sonra konuştu. "Kimse benimle senin gibi konuşamaz."

Artık şaka yapmıyordu. Dürüstlüğü ikisini de şaşırtmıştı, Bunu takip eden sessizlik anına bakılırsa, açıkça.

"Belki de buradaki hiç kimse yakın zamanda Afrika'ya gitmeyeceği içindir ve muhtemelen hepsi de sizin onlar hakkında ne düşündüğünüzü önemsiyordur."

"Ah. Elbette. Unutmuşum. *Afrika*'ya gidiyorsunuz. Tanrı biliyor ya, kızgın güneşin altında yanma ayrıcalığı pahalı bir ayrıcalık, bu yüzden ücretli refakatçi olarak fazladan çalışmayı kabul ettin."

"Haklısın!" dedi neşeyle.

"Gördünüz mü Bayan Vale? Çalışma prensiplerini anlıyorum."

"Belki de iş kavramı üzerinde kafa yormayı bırakmalı ve en iyi yaptığınız işe odaklanmalısınız Lord Dryden."

"Peki *bunun* ne olduğunu düşünüyorsunuz Bayan Vale?"

Oh, Tanrım. Yetişkin bir adamın mırılayabileceğini hiç bilmezdi. Ses tonu bir dizi canlı görüntünün çiçek açmasına neden oldu, hepsi de fesattı, hiçbiri kimseyle paylaşmaya uygun değildi, asla.

"Senin hakkında hiçbir şey *hayal etmemeye* çalışıyorum." Sesi biraz boğuk çıkmıştı. *Lanet olsun.*

"Ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Bana söylemek üzere olduğundan şüpheleniyorum."

"Sanırım öpüşmeyi konuştuğumuzdan beri beni düşünmeyi bırakmadın."

Onun ağzında *öpüşmek* kelimesi bir silahtı. Onu bir kelebek gibi kıstırmıştı.

"Tabii ki durdum." *Seni hayal edecek kadar uzun.* Küçük gülümsemesi ona yalan söylediğini bildiğini söylüyordu.

Tekrar merdivenlere ve Lisbeth'in bulunduğu toplantıya baktı.

sanki yeni taç giymiş gibi bir gizlilik ve hauteur vantilatörü kullanıyordu.

Phoebe büyük bir çabayla dağınık soğukkanlılığını topladı.

Kızın kaçmak üzere olduğunu hissetmiş olmalıydı, çünkü tam da onu durduracak şeyi söyledi. "Ben de sizi merak ediyordum Bayan Vale."

İç çekti. "Dürüst olmak gerekirse Lord Dryden, size on pound *borç vereceğim*. Sadece bir öpücük almak için bu kadar çok çalıştığınızı görmek çok yorucu."

Onun eğleneceğini düşünmüştü. Gözlerinde neredeyse bıkkınlık, kızgınlık gibi bir şey parladı. "Sana yemin ederim. Waterburn'ün bahsini hiçbir zaman resmi olarak kabul etmedim. Ama *tekrar* teklif ederse Bayan Vale. . ."

Ve şimdi de onun sinirlerini bozmuştu. Bunu hissetti, bir orkestra şefi kadar sezgiseldi, konuşmayı başka bir yöne .

gerinmek için duraklama.

"Ve ben büyük bir ailenin reisiyim, biliyorsunuz. Kız kardeşler, bir erkek kardeş, yeğenler, kuzenler. Birçoğu bir dereceye kadar bana bağımlı. Ben aslında aile reisiyim. Aklımı başımda tutmak için çalışıyorum."

Ama sanki bir şey anlatmak ister gibiydi.

Hiçbir şey söylemedi. Toplantıyı izliyordu. Jonathan Lisbeth'le dalga geçiyor olmalıydı çünkü Lisbeth pembenin canlı bir tonuna bürünmüştü ve bu hiç de çekici bir şey değildi.

Marki onun bakışlarının yönünü takip etti.

"Yelpaze bana onu hatırlatıyor," dedi aniden. Güvenli bir mesafe koymak istemişti.

"Bu yüzden orayı seçtim."

Nedense bu söyleyebileceği en kötü şeydi. Narin pembe, zarafet, kırılğanlık, çiçekleri taşıyan ince saplar - Lisbeth'i renkleri ve karakteri açısından ayrıntılı olarak düşünmüştü. Bu kadar sevilmenin, bu kadar *fark edilmenin* nasıl bir şey olabileceğini merak etti.

"Zarif ve pembe ve adil ve nadir?" dedi hafifçe.

"Narin, özel ve *pahalı*." Belli belirsiz gülümsedi. "Oh, ve tabii ki söylediğiniz diğer her şey. Hiç kimse size mükemmel bir hediye vermedi mi Bayan Vale?"

Ses tonu neredeyse nazikti, bu da onu sinirlendirdi, çünkü kulaklarına küçümseme kokusu geliyordu: Bir okul müdiresi/ücretli refakatçi iken neden mükemmel bir hediye almalıydı?

Şimdi peçeteye sarılmış olarak bagajında sakladığı çocuk eldivenlerini düşündü. Şimdiye kadar sahip olduğu en güzel şeydi, bu da karışık bir nimetti, çünkü diğer tüm eşyalarını oldukça basit gösteriyordu ve bir öğretmen maaşıyla asla satın alamayacağı şeylere göz dikmek söz konusu olduğunda metanetini gerçekten zayıflatıyordu, ki muhtemelen bu özel boneye olan şehveti bu şekilde sızmıştı. Onları giyerdi

Bu akşam, bunları ona kimin verdiğini düşününce kendimi oldukça yıkıcı hissediyordum.

Yine de, burada Marki'nin önünde dururken, o adamın yüzünü gözünde zorlanıyordu. Onları *mükemmel* bir hediye olarak düşünemiyordu. Bu hediye, gerçek bir tutkunun ifadesinden çok, hayatından kayan bir yıldız gibi geçen, parlak, geçici, kaçamak, kaybolup giden birinin kaprisi olduğundan şüpheleniyordu.

Yine de, Tanrı aşkına, krem rengi bir *çocuktu* bunlar. Postlethwaite's'de daha önce hiç bu kadar güzel ya da bunlara benzer bir şey görmemişti. Gerçekten de onları çok sevmiştir.

"Sanırım bu hediye, verildiği ruh haline bağlı. Sanırım bana bilindiğimi hissettiren bir hediyeden hoşlanırım."

Anında utandığını hissetti.

Marki bu sözlerden etkilenmiş gibiydi. Ona döndü. "Bilinen . . . ?" diye tekrarladı düşünceli bir şekilde.

"Bana özgü bir hediye sanırım. Zevklerime ve ilgi alanlarıma göre. Pahalı olması gerekmiyor. Sadece ... sadece benim için bir şey." Tek omzuyla omuz silkerek bunu saçmalık olarak görmezden geldi. Bunu söylediği için kendini utangaç ve aptal gibi hissediyordu.

Hâlâ düşünceliydi. "Sence herhangi birimiz gerçekten kimse yok mu?"

"Felsefe mi, Lord Dryden? Ama yine de gün ışıyor ve herkes hâlâ ayık."

Kısa bir kahkaha attı. Ama eğlenmiş gibi görünmüyordu. "Biliyor musun... Ben *asla* umursamaz değilim?"

Bu onu şaşırttı. Sesi şaşkın ve hiddetliydi. Yine de bu, gazetenin onun adının önünde kullanmaktan hoşlandığı bir kelimeydi. Bir bahsi, bir at yarışını ya da bir yatırımı tanımlamak için.

Söylemek istediği şey şuydu: "Başka bir genç bayan sizin pahalı eşyalarınızı dağıtırken yanımda durup *öpüşmek* gibi sözler söylemeye ne diyorsunuz?"

hediye?"

"Peki ya on bin sterlin yatırdığınız at yarışı?"

Öfkeli bir ses çıkardı. "Çok hızlı bir ata karşı yarışıyordu yavaş atlar. Bunu kesin olarak biliyordum. Ve içgüdülerim mükemmeldir. Gazetelerde okuduklarınızın benim bir *yorumum* olduğunu hiç düşündünüz mü Bayan Vale? Antropologlar gibi gelip gitmelerimi ve eğlencelerimi rapor ettiklerini ve dağınık birkaç şeyden karakterim hakkında sonuçlar çıkardıklarını? Ve belki de yanlış anlıyorlar?"

O da bunu . "Eğer bu yanlışsa, neden devam etmesine izin veriyorsunuz?"

"Tonlarca insan için saatlerce eğlence sağlıyor. İzlenimleri düzeltmeye gerek görmüyorum. Bazen bilinmemek faydalıdır."

"Çok yüce gönüllüsünüz."

Ağzı seğirdi. "Mmm. Böyle kelimeleri daha çok kullan lütfen. Okul müdiresi kelimeleri. Uzun, etkileyici olanlar." Son üç kelimeyi bir ima gibi söylemişti.

"olmaz mı?"

"Tuhaf, ama söylediğinde kulağa iltifat gibi ." "Sizi temin ederim, öyle olması gerekmiyordu."

"Bu konuda bir yeteneğiniz var gibi görünüyor, öğretmenlik. O genç hanımları Postlethwaite'in dükkanındaki kalfalar gibi hoplatmana hayran kaldım. Keşke emrimdeki erkekleri Marcus Aurelius ile tehdit etmeyi akıl etseydim."

"Oh, buna bir hediye diyecek kadar ileri gitmezdim. Kızları hizada tutmak için bilgi aktarabilir ve stratejiler uygulayabilirim çünkü ben de bir zamanlar onlar gibi bir kızdım. Neyin işe yaradığını ve onları nasıl etkileyeceğimi biliyorum. Bu yüzden kendimi pek de övgüye layık görmüyorum."

"Çok mütevazısın."

"Sizi temin ederim, doğruyu söylüyorum."

"Afrika'ya gittiğinizde onları özleyecek misiniz?"

Kadın belli belirsiz gülümsedi. "Oh, evet, sanırım öyle. Bir süreliğine. Ama sadece dört yıldır öğretmenlik yapıyorum ve yakında *beni* unutacaklarını sanıyorum. Öğrettiklerimin eninde sonunda sosyal açıdan avantajlı evlilikler yapacaklarına ve büyük olasılıkla evlerini kadife yumruklarla yöneteceklerine eminim. Öğretmenlik benim başıma gelen bir şey. Yine de bu pozisyon için minnettarım ve bundan keyif alıyorum."

"Az önce başıma gelen bir şey," diye tekrarladı bir süre sonra. Düşünceli bir şekilde. Sanki hatırlamak istediği bir şeymiş gibi. "Yine de, belli bir doğal otoriteye sahip olduğunuzu düşünüyorum ve inanın bana, bu tür şeyleri gördüğümde tanırım."

"Başka bir deyişle, *ben* narin ya da pahalı *değilim*."

Bunun üzerine gülümsedi. "Bu kadar uzağa, çok uzağa kaçmanın gerçek nedeni bu mu? Ne olmak ya da ne yapmak istediğini seçebilmek için mi?"

Şaşkınlıkla başını ona doğru salladı. "*Koşmak* mı?" dedi dişlerinin arasında. Tekrar konuşabildiğinde. "*Uzakta* mı?"

Gözlerinin parladığına bakılırsa, belli ki bu kadar zeki olduğu için sessizce kendini tebrik ediyordu.

"Hayatımda hiçbir şeyden kaçmadım. Peki 'gerçek sebep' derken neyi kastediyorsun?"

"Demek istediğim bu. Dünyada sahip olabileceğiniz tüm seçenekler arasında Afrika gerçekten ilk tercihiniz mi? *Afrika* mı? Bir koca, bir aile değil mi?"

"Bir kocaya itiraz ettiğimi hiç söylemedim. Tartışmamızı hatırlayın. tanışmak kaderimde var."

"İngiltere'de bir tane bulabileceğinizi düşünmüyorsunuz."

"Belki de bulamazsın."

"Tüm İngiltere'de. Muhtemel koca yok."

Sabırsızca ayaklarını kaydırdı. "Bu görüşme neden Lord Dryden?"

"Neden ihtiyatlı davranıyorsunuz Bayan Vale?"

"Çünkü yeterince uzun süre atlatırsam seni sıkıp konuyu terk etmek."

Kısa bir kahkaha attı. "Bir şey istediğimde sabır benim için *hiçbir şeydir*."

Şimdi çekilmiş bir yay gibi gergindi. İstemek. İstemek, istemek, istemek. Redmond'lara gelmesinin tek nedeni istemektir. Burada olmak istiyordu çünkü o buradaydı ve onunla konuşmak istiyordu ve onun kendisini yalnız bırakmasını istiyordu ve ...

Ondan tam olarak ne *istiyordu*? Ve neden?

"*Belki de*," dedi yavaşça, sanki ilham daha yeni geliyormuş gibi, "hayat hikayen bana hediye olabilir."

Midesindeki ani soğuk düğüm ona konuşmanın gittiği yönden hoşlanmadığını söyledi. "Oh, gerçekten. Ben pek Şehrazat sayılmam."

Çok geç fark etti ki bu karşılaştırma talihsiz bir karşılaştırmaydı, çünkü bu hikâyeye intikamcı bir Arap despotunun üç bin bakirenin kellesini uçurduğu bir hikâyeydi ve Şehrazat'ın hayatını bağışlayacak kadar onu eğlendiren bir hikâyeye anlatıyordu. 1001 Arap gecesi boyunca ona hikayeler anlatmış. Bunun üzerine vahşi ihtiyar ona aşık oldu ve onunla evlendi, ancak üç bebeğini doğurana kadar değil.

"*Şehrazat*," diye tekrarladı merakla, her heceye büyülenmiş bir vurgu yaparak. Yüzünün her yerinde eğlence ve belli bir fesatlık okunuyordu. "Uzun ve mükemmel bir kelime daha. Çok iyi bir okuyucusunuz Bayan Vale, değil mi? Ve bunun oldukça skandal bir hikâyeye olduğunu söylemekte bir sakınca görmüyorum."

İç çekti. "Bu çok bilinen bir masal." Okuldaki genç kızlara büyüyene kadar okumalarını yasaklamıştı.

"Hikayenin kahramanıyla ortak noktalarınız her ne kadar ilgimi çekse de, bana 1.001 gece üst üste 1.001 hikaye anlatmanızı talep etmeyeceğim. Hayatın da tehlikede değil. Tek istediğim *bir* hikaye. Hayatının hikayesi. Kısa ve öz."

Lanet olsun.

Bu gerçekten de ona vermek istediği son Şeydi. Çünkü bunu duyduğuunda yüzünün değişmesini izlemek istemiyordu.

Sıkılmış ve kayıtsız görünmeye çalıştı. "Ama eminim ihtiyaınız olan her Şeye zaten sahipsinizdir."

Eğlenmiş görünüyordu. "Mesele ona *ihtiyaç duymak* değil Bayan Vale. Ben istiyorum. İstiyorum çünkü nadir ve tekil olana değer veriyorum. Hikyedeki despot Arap kralıyla ortak noktam bu."

"Ama *onun* hikayeleri, cinayete meyilli olduğu tartışılan bir kralı büyüledi. Benim hikayem, sizi temin ederim, çok sıradan."

"Oh, bundan şüpheliyim."

"Neden şüphe ediyorsun ki?"

Ve ilginç bir Şekilde tereddüt etti. Sanki söyleyeceği Şeyi gerçekten dikkatle düşünüyor ya da söyleyip söylememeyi düşünüyordu. Tekrar toplantıya doğru baktı, gözleri sanki envanter ıkartıyormuş gibi oradaki insanlara teker teker değdi, ama onları gerçekten gördüğünü sanmıyordu. Konuştuğuunda, sözleri kızın üzerine vizon gibi çöktü.

"ünkü o senin."

Ona bakmadı. Bir an için nefes almakta zorlandı ve duyguların ani ve şaşırtıcı saldırısına karşı neredeyse gözlerini kapatacaktı. Tehlikeli, tehlikeli. Ses, istek, adam, mkemmek, mkemmek kelimeler. Tehlikeli ve zekice. Çünkü aslında hiçbir zaman gerçekten kimseye olmamıştı, hikâyesi hiç kimse için bir Şey ifade etmemişti ve adamın sözleri siperlerini açıp uzun zaman önce sürgün ettiği bir ihtiyaı pusuya dşrmşti. Var olduğunu neredeyse -merhametle- unutmuştu.

Bir konuda yalan söylememişti: Hikayesi sıradan bir *hikayeydi* . . . bazı çevrelerde.

"Ama henüz *bana* bir hediye vermediniz Lord Dryden."

Flört etmek bir soruyu geçiştirmek için mkemmek bir yoldu. Sonra tekrar, onu ortaya çıkardı. Yağmurun iekleri ortaya çıkarması gibi. Ya da St. Giles'daki pis kokuyu arttırdığı gibi.

Başı şaşkınlıkla geriye gitti ve sonra küçük bir gülümsemeyle tekrar aşağı indi. "İyi oynadın. Çok iyi o zaman, Bayan Vale. Bir hediyeye karşılık bir hediye. Siz bana bir hediye verdiğinizde ben de *size* bir hediye vereceğim. Çünkü sürekli hediye verdiğimi ama nadiren aldığımı fark ettim. Ne dersiniz?"

Bu ona garip geldi. Ama bir an sonra anladığını düşündü. Büyük olasılıkla herkes onun istediği her şeye sahip olduğunu varsayıyordu. Ve yine, elde ettiği şeyler konusunda efsanevi bir şekilde çok titizdi, herkes sessizliğin ve o kalkık kaşlardan birinin verdiği yargıdan korkuyordu. *Bu mu? Bunu bana vermeye tenezzül mü ediyorsun?*

Odanın diğer ucundaki Lisbeth'i sessizce izledi. Şimdi, söylentilere göre gerçek bir *çapkın* olan, markinin aksine sık sık kaybettiği pervasız bahisler ve skandal yaratan dul bir kontesle ilişkisi olan Lord Argosy ile konuşuyordu. Tüm bunları, kendisi yerine Miles Redmond'la evlenerek kalbini kırdığını iddia ettiği kötü şöhretli Bayan Cynthia Brightly'nin üzerine atmıştı. Cynthia, adamın takındığı bıkkınlık havasına rağmen çok eğleniyor gibi görüldüğünü fark etmekten kendini alamadı. Henüz dağılmış gibi bir havaya bürünmemişti. Altın rengi bukleleri parlıyordu. Gözleri parlaktı.

Marki ile kıyaslandığında tamamlanmamış görünüyordu. Tırmıkçılık oynayan bir çocuk. Lisbeth'le karşılaştırıldığında, bir takımın parçası gibi görünüyorlardı. Gümüş bir kahvaltı servisinin, çaydanlığın, reçel kabının ve küçük kaşıkların hepsinin birbirine ait olduğu belliydi. Onun hiçbir yere ve hiç kimseye ait olmayan bakış açısından, hepsi çok farklı ama bir o kadar da aynı görünüyordu.

Markiz onu merak ettiği *sürece* onun için bir hayranlık kaynağı olacağından emindi.

"Ben Londra'da doğdum," dedi.

Marki'nin başı ona doğru döndü.

Onun bakışlarına sabitlendiğini fark etmemiş gibi yaptı. Boş boş kalabalığı uzaktan incelemeye devam etti, sanki bir şeyler dinliyormuş gibi ayağını yere vurdu

kafasında coşkuyla
dönüyordu. "Ve?" diye
sordu.

"*Ve* eğer birbirimizi 1.001 gün boyunca tanırsak, Lord Dryden, belki hikayenin geri kalanını duyarsınız."

Pencereden uzaklaştı ve merdivenlere doğru koşarken omzunun üzerinden esrarengiz bir gülümseme fırlattı.

Gördüğü son şey onun kel ve şaşkın hayranlık dolu ifadesiydi.

Merdivenleri çıktı, durdu ve kendini sahanlığa yasladı.

Çünkü o anda cesareti tükenmişti. Soğuk bir elini boğazına dayadı ve kalbinin hızla çarpmasına şaşırdı. Ama her yerinin sıcak olduğu gerçeği, gerçekten de ateşle oynadığını hatırlatan yararlı bir hatırlatmaydı. Birden bir vantilatörü olmasını diledi.

Yelpaze elbette ona Lisbeth'i hatırlatıyordu.

İronik bir şekilde, bu gerçekten de ateşini düşürmede etkili oldu.

Lisbeth'in kanlı retikülünü almak için yukarı çıktı. Merdivenler çok uzun görünüyordu.

Bölüm 7

O akşamki yemek tuhaf, lezzetli ve yalnız bir cezaydı, çünkü masanın en ucuna, neredeyse sağır yaşlı bir beyefendinin yanına oturtulmuştu, beyefendi aralıklarla ona sıradan hoş sözler söyleyerek bağırıyor, o da bağırarak karşılık veriyor, bu da herkesin ona belli belirsiz bir şaşkınlıkla bakmasına neden oluyordu, Lisbeth ve marki ise diğer uçta, yan yanaydılar. Marki Lisbeth'e bir şey söylemek için başını her çevirdiğinde Phoebe bunu bir kırbaç gibi hissediyordu.

Gözleri onunkilerle dört kez buluştu - Phoebe saydı.

Onun bakışlarını yakalayan o olmuştu. Ve her seferinde gözlerini kaçırın ilk kişi o olmuştu.

Gururunu, kalbini ve gizem duygusunu korumak için.

O akşam daha sonra avlunun karşısındaki odasına gitti, eskiz defterini aldı, açtı ve tekrar denedi. Bu çizim daha fazla ayrıntı içeriyordu. Örneğin artık adamın ağzının yanındaki küçük beyaz yarayı biliyordu.

Sonunda, onu muhteşem ve satürn gibi göstermişti, ki bu pek de Doğru. Tam olarak doğru yapamıyordu çünkü adam ulaşamayacağı bir yerde duruyordu,

sadece olarak o vardı at Akşam yemeği. O
doldurulmuş ve eskiz defteri ile Gövdesinde büyük bir
memnuniyetsizlik vardı ve kendini yatağında geriye doğru attı.

Uykusuz rüyalarla geçen bir gecenin ardından uyandığında kendini hâlâ
giyinik buldu.

Bütün gün yağmur yağdı.

Sağanak değildi ama sürekli ve cesaret kırıcı bir yağmurdu. Phoebe çok
geçmeden bunun, Redmond'ların sayısız pelüş, ısıtmalı salonlarından birinde
Lisbeth'le birlikte hapsedileceği -yani *hoşça* ağırlanacağı-, nakış işleyip
Lisbeth'in gevezeliklerini dinleyeceği ve tüm erkek misafirlerin kim bilir nerede
ne yapmak için ortadan kaybolacağı anlamına geldiğini öğrendi. Onların Pig &
Thistle'da içki içip dart attıklarından şüpheleniyordu -en azından genç olanların.
Marki, kahvaltı masasında kısa bir süre göründükten sonra Isaiah Redmond'la
birlikte para ya da kendi türünden ve imkânlarından olan erkeklerin tartışmaktan
hoşlandıkları her neyse onu konuşmak için geri çekilmişti.

Fanchette Redmond bir süreliğine Phoebe ve Lisbeth'e katıldı, yanında nakış
kasnağını ve buz gibi, belirsiz bir buyurganlığı getirmişti. Birkaç çiçek dikti,
şöminedeki saate baktı ve Phoebe'yi çok rahatlatan hoş, gayri şahsi bir
gülümsemeyle tekrar ortadan kayboldu. Ve Lisbeth'in de rahatladığından
şüphelendi. Lisbeth, Redmond Teyze odadayken neredeyse hiç konuşmazdı.
Sarışın güzelliği, sınırlı sohbeti ve çocuklarının ona açıkça gösterdiği ilgisiz
sevgi göz önüne alındığında, insan onun boş bir kadın olduğunu düşünebilirdi,
ama Phoebe onun yanında kendini hiçbir zaman rahat hissetmemişti. Kilisede,
birkaç sıra ötede otururken bile. Silikliğin, pek azı güvenli olan pek çok niteliği
gizlemek için mükemmel bir kılıf olduğundan şüpheleniyordu.

"Bu akşam müzik var, Phoebe." Lisbeth'in gözleri sevinçle parlıyordu. "Isaiah
Amca bir sürpriz hazırladı!"

Oh, Tanrım. Phoebe piyanoforte çalmayı çok severdi, ama becerikliydi ve
gerçek bir yeteneği yoktu, oysa Lisbeth, daha önce

Yürümeye başladığından beri piyanoforte çalıyordu ve aslında çok iyiydi. Bunun tekrar vurgulanmasını dört gözle beklemiyordu.

Lisbeth onun ifadesini doğru yorumladı.

"Aptal, muhtemelen senden çalman istenmeyecek, ama müziğimin sayfalarını çevirebilirsin, *benim* de yapacağımı umduğum gibi. Eğer amcamın aklında böyle bir şey varsa. Ama zaman olacağını sanmıyorum. Komşular bu akşam sadece birkaç saatliğine kilometrelerce öteden gelecekler - Isaiah Amca ünlü soprano Madam Sophia Licari'yi bizim için şarkı söylemesi için tuttu!"

Ellerini birbirine vurdu ve sevinçle gülümsedi.

Phoebe Sinyora Licari'nin adını elbette gazetelerde okumuştı. "Çok harika bir şarkıcı mı?"

"Aman Tanrım. Onun şarkı söylediğini duymadın mı, Phoebe?" Bu saçma sorunun cevabı elbette "Hayır"dı.

"Sesi bir mucize ve çok mağrur, güzel ve biraz korkutucu. Söylenenlere göre ..." sesini alçaltarak "... *sevgili edinirmiş*."

Lisbeth, kendi cüretkârlığı ve bu cüretkârlığın katıksız sofistikeliğiyle kızarmıştı.

Böyle bir kelime.

"Asla sevgili deme! Evlenmemiş yetişkin bir kadının sevgili edindiğini *düşünsene*." Lisbeth ironiyi fark etmemişti.

"Skandal, biliyorum, ama çok dünyevi ve o kadar iyi şarkı söylüyor ki kimse aldırıyor."

Belki de şarkı söylemeye başlamalıyım, diye düşündü Phoebe. "Özellikle de erkekler için, sanırım."

"Phoebe!" Lisbeth skandala uğramış gibi yaptı, çünkü öyle olması gerektiğinden şüpheleniyordu, ama gerçekte Phoebe kimsenin onunla böyle şeyler konuşmadığından şüpheleniyordu ve şimdi merak ediyordu.

Çünkü ardından küçük bir sessizlik oldu.

"Sence marki böyle bir şey yapar mı? Jules?"

Jonathan, Waterburn ve Argosy odanın uzak ucuna doğru ilerlediler ve kendilerini ateşin önündeki sedirlere attılar. Hizmetçilerin iyiliği için onların da çamurlu olmamasını umdu.

Phoebe kendini yaramaz hissediyordu. "Ne tür bir şey?" Demek Jules'du, öyle mi? Julian'ın küçültülmüşü.

Lisbeth'le marki ve metresleri hakkında konuşmayacaktı. Tanrı aşkına, Lisbeth de herkes kadar iyi gazete okuyabiliyordu. Belki de kendi yığınının uygun sayfaları işaretlenmiş olarak Lisbeth'e verir ve ona sert bir şekilde, "Test edileceksin," derdi. Her zaman metresler nazlı bir şekilde nefes kesici olarak tanımlanırdı. Genç bir adam Markiz'in sonuncusunu görebilmek için opera balkonundan yuvarlanırken bileğini kırmıştı.

"Biliyor musun ... sence o ..." Gözlerini büyüttü ve kaşlarını salladı.

"Korkarım ne demek istediğinizi anlamadım." Gülmemek için harika bir iş çıkarıyordu.

Gözleri kocaman, kocaman, açılmıştı. Lisbeth'e eşlik etmek pasif intikam alma yeteneğini geliştiriyor.

"*Alır. Sevgililer,*" dedi Lisbeth sinirli bir şekilde, vurgulayarak. Ve biraz fazla yüksek sesle, çünkü bütün erkek kafaları onlara doğru döndü.

Phoebe kaşlarını çattı. "Onları nereye götürüyor?"

Lisbeth şimdi kıpkırmızı olmuştu. "Şimdi benimle alay ettiğini düşünüyorum." Sesi yaralanmış gibiydi. Lisbeth alay konusunda ne yapacağını bilemeyecek kadar gerçekçi bir yaratıktı ve kendini biraz fazla ciddiye alıyordu. Bunu ilk suyun elması olma statüsüyle bağdaşmaz buluyordu.

Bu da Jonathan'ın ona işkence etmekten zevk aldığı anlamına geliyordu, çünkü her zaman kıpkırmızı oluyor ve ciyaklamaya başlıyordu, Phoebe ise bundan pek zevk almıyordu, çünkü Lisbeth oyun oynamıyordu ve Phoebe mümkünse konuşmaların eşitler arasında olmasını seviyordu.

"Öyle olduğuna eminim. Ya da etmiştir. Dürüst olmak gerekirse, önemli bir serveti olan tüm erkekler bunu yapar, Lisbeth."

Bu kesinlikle gerçektir. Ayrıca, herhangi birinin annesinin ücretli bir arkadaşının söylemesini isteyeceği türden bir şey de değildi. Bunu söyleme nedeninin tamamen iyi niyetli olmadığına da farkındaydı. Bırakalım da Lisbeth geceleri belirsizlik içinde dönüp dursun, diye düşündü.

Lisbeth bir an için durgunlaştı ve bunu düşündü. Sonunda bunu belli bir soğukkanlılıkla karşılamış görünüyordu. Ne de olsa erkekler, kadınların göz yummasalar bile katlanmaları beklenen her türlü şeyi yapıyorlardı.

"Tabii ki evliyken böyle bir şey yapmaz." Kulağa Phoebe'ye başka bir soru sorar gibiydi.

Phoebe neredeyse gözlerini devirecekti. Bu kızın erkekler konusunda bu kadar cahil yetişmesine kim izin vermişti? Tanrı aşkına, Jonathan adında bir kuzeni vardı. Ve diğer kuzeni Bay Miles Redmond, Güney Denizi seyahatleri hakkında, bütün gün bellerinin üzerinde bir şey giymeden dolaşan sevecen yerli kadınları anlatan ünlü bir kitap yazmıştı.

Ama Lisbeth'in sorarak bilgi edinmeyi sevdiğini hatırladı.

"Tabii ki hayır," diye espri yaptı Phoebe. "Karısı varken bir metrese ne ihtiyacı olabilir ki?" Phoebe bunu kendini eğlendirmek için söylemişti. Bildiği tek şey, marki için bunun doğru olduğuydu.

Bu Lisbeth'i yatıştırdı.

Lisbeth kısık bir sesle, "Herkes aramızda bir maç görmek istiyor," dedi. Gurur ve hayranlıkla kızarmıştı.

Phoebe iğnenin kumaşın içine girip çıkmasını yavaşlattı.

Herkes değil.

"Ne istiyorsun, Lisbeth?"

Tanrı aşkına. Aralarında neredeyse iki vardı. O da genç bir kadındı. Yatıştırıcı bir anne tonu takınmak zorunda değildi,

Sanki bir mürebbiye ya da erkeklerin, seksin ve benzer şeylerin ilgisini çekmediği ya da ulaşılabilir olduğu biriymiş gibi. Ama doğuştan gelen sempatisi, lanet olsun, aklıyla savaşıyordu ve akıllı Lisbeth'in derisini yüzmek istiyordu.

Onu zekâsıyla öldürüp Afrika'ya kaçma fikriyle flört etti ama bundan vazgeçti.

Lisbeth ne istiyordu? O biliyor muydu? Yoksa o sadece bir araç mıydı? nüfuzlu ailesinin ve markizin arzuları ve hırsları için mi?

"Bence ..." Lisbeth başını geriye doğru eğdi ve yüzüne hülyalı bir gülümseme yayıldı "...onunla evli olmaktan daha muhteşem bir şey olamaz. O çok ... çok ..."

Durakladı, bir hayalin içinde kaybolmuş gibiydi.

Evet, öyle. Hem de çok.

". . . tatlı."

Tanrım, hayır. Hiç çubuğun yanlış ucuna sahip oldu mu?

Phoebe yanlışlıkla burnunu çekti. Sonra bunu gizli bir öksürüğe dönüştürdü. Lisbeth hafif bir endişe ve merakla Phoebe'ye baktı. O asla burnundan solumak kadar kaba bir şey yapmazdı. Muhtemelen bunun nasıl yapıldığını merak ediyordu.

Ama belki de Lisbeth'e karşı tatlıydı. Ve ona hürmetle davrandı ve İyi yetiştirilmiş bir eş adayına ya da pahalı bir Çin vazosuna gösterilen nezaket ve incelik gibi.

Diğer kadınlar flört etmek içindi. Ve sevişmek için.

"Ve etkileyici biri," diye ekledi Lisbeth. "Tüm Londra'daki en iyi avcı o."

"Etkileyici biri." *Yakalamak mı? Onu uskumru gibi gösteriyorsun.* Lisbeth belki yakaladı bir kokusu bir şey çok hevesli içinde Phoebe'nin ses tonu. Nakışından başını kaldırıp ona baktı ve şöyle dedi hafif bir şaşkınlıkla.

"Yani, söyleyebileceğim kadarıyla." Lisbeth'i taklit etmenin işe yaradığına karar vermişti, çünkü bu onu fikir beyan etmekten ya da yalan söylemekten kurtarıyordu.

Lisbeth, "Ve herkes onun yalnızca en iyisiyle yetineceğini biliyor," diye ekledi.

Yerleşmek. İnsan gerçekten de en iyisi için
"razı" olur muydu? "Bu yüzden mi ona
hayranlık duyuyorsun, Lisbeth?"

Başını kaldırıp baktı, ciddi bir şaşkınlıkla. Ve neredeyse azarlıyordu. "de bu
yüzden *bana* hayranlık duymuyor mu?"

Doğal olarak sahip olunabilecek en iyi kişi olduğunu ima ediyordu.

Belli ki *Phoebe*'nin sopanın yanlış ucunu aldığını düşünmüştü.

Phoebe'nin masanın en ucuna oturtulduğu ve yanındaki yaşlı komşu ağa çenesini göğsüne gömüp sessizce uyuklarken diğer uçtan aralıklı olarak gelen kahkaha seslerini dinlemek zorunda kaldığı yemekten sonra kadınlar ve erkekler normalde yaptıkları gibi kibarca ayrıldılar -birbirlerinin arkadaşlığından kurtulmak için mi?-Sonra hepsi daha küçük olan balo salonuna alındılar; burada en az yüz tane olan sandalyeler sıra sıra dizilmişti ve konuklar, yerel aristokratlar, kır gezisine çıkmış Londralılar ve Redmond'ların çok sevdiği insanlar heyecanla etrafta dolanmaya başladılar. Phoebe sahip olduğu en iyi iki elbiseden birini giymişti; güvercin grisi ipek bir elbiseydi ve göğsünün altındaki parlak gümüş kordon dışında hiçbir yeri fırfırsızdı ve güzel eldivenleri de onu diğer göz alıcı konukların giydiklerine yakın bir seviyeye yükseltmişti.

Küçük balo salonu çok sıcaktı, ama en azından Bayan Marietta Endicott'un akademisini ısıtmak için kullandıkları muhafazakâr yöntemin aksine, evin sıcaklığı genellikle boğucuydu.

Yemekte bulunan ve yine Lisbeth'in yanında oturan ama alışılmadık derecede dalgın görünen Marki, diğer erkek konuklar yeniden ortaya çıktıktan sonra bile fark edilir şekilde eksik kaldı.

Lisbeth de bunu fark etmiş gibiydi. O lanet yelpazeyi, sanki onunla onun varlığını çağırabilirmiş gibi, sanki onu gerçekten de ona verdiğini kendine hatırlatmak istercesine sallıyordu. Tüm konuklara kibarca gülümsüyor ve hoş beş ediyordu ama giderek daha da tedirginleştiği belliydi.

Muhtemelen bu yüzden "Phoebe, lütfen koşup şalımı getirir misin?" dedi.

"Koş" ve "getir." Phoebe beş dili akıcı bir şekilde konuşuyordu ve bu kız ondan koşmasını ve getirmesini istiyordu.

"Belki kendi de istersiniz," Lisbeth izin verdi, cömertçe. "Onu da getir."

Ev kapalı bir elin içi kadar sıcak olduğu için Phoebe'ye kanlı bir heves gibi geldi.

Phoebe, Lisbeth'e eşit bir şekilde baktı. Ve hiçbir şey söylemedi.

Lisbeth gözlerini ona dikmiş, emirlerini yerine getirmek için atılmasını keyifle bekliyordu.

Bir adam ortaya çıkıp notaları masanın üzerine yerleştirmeye başladığında kalabalık hışırdadı ve beklentiyle mırıldandı. Phoebe müziğin tek bir notasını bile kaçırmak istemiyordu.

"Elbette," dedi Phoebe sonunda. Ve içini çekti.

Topuklarının üzerinde döndü. Yarı sinsice, yarı koşarak merdivenleri çıktı ve Lisbeth'in Abigail'inden Lisbeth'in Çin ipek şalını aldı. Sonra hızla merdivenlerden indi, kedi hızıyla antreden geçti ve avludan kendi odasına gitmek için soğuk geceye adımını attı. *Lanet Lisbeth.*

"Bu telaşla nereye gidiyorsunuz Bayan Vale? Umarım salonda yangın çıkmıştır ve müzik gecesi iptal edilmiştir?"

Bölüm 8

Aniden durdu ve dönerek sesi aramaya başladı. "İşte," dedi yardımsever bir şekilde.

Ah! İşte oradaydı. Aslında sütuna yaslanmış bir gölgeden fazlası değildi, ayın bir parçasıyla ve pencerelerden dökülen avize ışığıyla aydınlanmıştı. Avlu duvarları boyunca, hizmetkârların ve personelin karanlıkta geçişine yardımcı olmak için birkaç lamba asılmıştı ve her biri bir ateş böceğinden daha parlak değildi. Bir tanesinin yanında karamsar bir şekilde tütürüyordu. Birkaç talihsiz böcek lambanın etrafında dönüyor, ışık huzmesinin içine girip çıkıyordu.

"Evet," dedi. "Ev alevler içinde ve ben de onları kaderlerine terk etmeye karar verdim."

Yumuşak bir şekilde güldü.

"Sopranoları sevmez misiniz, Lord Dryden?"

"Oh, tam tersine. Onları gerçekten çok seviyorum." Sesi karanlık bir şekilde eğleniyor gibiydi.

Sanki tüm oksijenin kaynağıymış gibi çerotu emdi.
Sonunda ucu bir iblis gözü gibi parladı. Mavi bir duman çıkardı.

Kusursuz berraklıktaki gökyüzüne doğru.

Tekrar aşağı inerken melodramatik bir şekilde öksürdü. "Özür dilerim," dedi samimiyetsizce.

"Eğer soprano'ları seviyorsanız, o zaman sorma cüretini gösterebilir miyim, Lord Dryden?"

."

"Cesur olmak için izin istiyorsun."

"-Neden burada tek başına ot içiyorsun? Redmond'lar arasında işlerin genellikle düzgün bir düzen içinde yapıldığını sanırdım. Yani akşam yemeğinden sonra beyler erkekçe içki ve puro içmeye çekilirken, hanımlar senin hakkında konuştular ve şimdi de bir şarkıcıyı dinlemek için yeniden toplanacağız."

"Benden bahsetti," diye tekrarladı. "Eğlenceli."

"Öyleydi." En azından Phoebe'nin duyabileceği şekilde kimse onun hakkında tek kelime etmemişti.

Hafifçe gülümsedi. Vereceği cevabı düşünüyor gibiydi.

"Sigara ," dedi sonunda, "çünkü burada dururken bir meşguliyet ihtiyacım vardı."

Güldü.

Kıpırdandı, ona doğru döndü, sanki güneşe doğru dönüyormuş gibi gülümsedi. Sonra hareketsiz kaldı ve gülümsemesi soldu. Ve o şaşkınlık, aralarında her zaman yarattıkları o gerilim yerleşti. Yeterince dikkatli bakarsa, kuşkusuz onun berrak gözlerinde yansıyan galaksileri görebilirdi. Ay artık örümcek ağı gibi bulutlarla örtülmüş gökyüzünde neredeyse hiç görünmüyordu, ama yıldızlar o mavi-siyah tuvalin her tarafına yoğun bir şekilde yayılmıştı.

Adam bakışlarını ondan ayırmadığı için, kadın da onun yanından geçemiyor gibiydi.

Şalının beklemesi gerekecekti. İronik bir şekilde, bir şalı olmasını dilemeye başladı.

ve Lisbeth'inkini ona dolamak istedi. Hava çıplak kollarını ısıırıyordu. "Kıtadaki en iyi soprano olduğunu söylüyorlar. Sinyora Sophia Licari."

"O konuda öyle," dedi adam acımasız bir eğlenceyle. "Ayrıca ..." daha fazla duman çıkardı "... mükemmel nişan alır."

Mükemmel. . .

Oh!

Gülmemek için kendini zor tuttu. "Sanırım anlamaya başladım, Lord Dryden. Lütfen söyleyin, bir keresinde size şöyle bir şey söyledi mi, oh . . . '*ciò è che cosa penso al vostro regalo*'?"

İtalyanca "İşte hediyen hakkında düşündüğüm şey bu, seni orospu çocuğu!" demektir. Adamın bildiğinden şüpheleniyordu. Gerçekten de dünyevi biriydi.

"Birkaç dil bildiğinizi söylerken yalan söylemiyordunuz, değil mi Bayan Vale? Belki de Afrika'dan vazgeçip kraliyet için casusluk yapmayı teklif etmelisiniz."

Sinirlenmişti.

Çok eğlenmişti. "Seni görürse Redmond'ların yadigârlarından birini sana fırlatmasından mı korkuyorsun? Salonda seçecek o kadar çok şey var ki."

"Onu kıskırtmak istemem. Gerçi bu yıllar önceydi ve belki de beni unutmuştur." Ses tonu ve çapkın gülümsemesi bunun aslında imkânsız olduğunu ima ediyordu.

Adamın küstahlığı karşısında hayretle başını yavaşça salladı. Yine de gülümsememek çok zordu.

İçini çekti. "Doğrusunu söylemek gerekirse, garip bir duruma neden olmak istemem.

ve Sinyora Licari'nin kendini şarkıdan başka bir şeyle ifade etmek isteyebileceği ihtimali var. Ve orada bulunan konuklardan herhangi birinin onunla olan ilişkimi hatırlamasını ve çok fazla kadeh şarap içtikten sonra konuyu açmasını istemem. Kimseyi küçük düşürmek istemem."

"Herhangi biri" tabii ki Lisbeth'tir; Markiz'in eski metresi -gerçek bir metresi vardır!- bir şeyler fırlatmaya ve İtalyanca bağırmaya başlarsa dehşet ve şaşkınlık içinde parçalanacaktır.

Isaiah Redmond ile iş ortağı olarak gelecek vaat eden bir geleceği de tehlikeye atmak istemezdi.

Ve her zamanki gibi söz konusu o olduğunda, bir düzine duygu dikkatini çekmek için yarışlıyordu. Merak onun önüne geçti. "Ne fırlattı?"

"Bunu tartışmaya devam etmemiz *gerekiyor* mu?" Rahatsızdı, bu da durumu daha komik hale getiriyordu.

"İhtiyacım olan bir şey değil, istediğim bir şey. Ve bir şey istediğimde ..."

Yumuşak bir kahkaha attı. "O bir nemlendiriciydi. Saniyeler içinde bitti. "Her şey köşesi saçımın kenarından bir şerit traş etti." "Tıraş etmedi!"

Sırıttı. "Tabii ki hayır. Ama yanımdan geçip gittiğini gördüğümde kalp atışlarımın hızlandığını itiraf etmeliyim. Neyse ki savaş sırasında kendimi koruma duygum gelişmişti. Eğildim; bir vazoya çarptı, paramparça oldu ve adamım Marquardt daha sonra yüz ifadesini hiç değıştirmeden onu süpürdü. Sonra Sinyora Licari hışımlla dışarı çıktı. Ona çok güzel bir kolye vermiştim ve yollarımızı ayırma zamanının geldiğine dair kibar bir konuşma yapmışım. Buna ne diyorsunuz Bayan Vale?"

Bir an için sahneyi gözünde canlandırdı, özellikle zarif markinin savunmaya geçmesi, belki ellerini başının üzerine kaldırması, bir kanepenin arkasına saklanması fikri hoşuna gitti. . .

Muhtemelen hak ettiğı şeyi. "Lord Dryden, bana öyle geliyor ki-" "İlginç bir kelime seçimi."

"-sürekli olarak kadınlarla ilişki kuruyorsunuz-"

"Ortak!" Bunu çok komik buldu. "*Ne kadar* hassas bir örtmece seçimi."

"-ateşli mizaçlara sahip olanlar. Sizin ki çok ..." doğru kelimeyi aradı "... kontrol altına alınmış."

Tepkisi ani ve tamamen beklenmedikti. Kaskatı kesildi. Başı o kadar hızlı bir şekilde ona doğru döndü ki, kadın geriye doğru küçük bir adım attı.

Adam konuştuğunda, o kadar soğuk bir şekilde konuşuyordu ki, kadının aklına adamın unvanlı, varlıklı, korkulan ve saygı duyulan biri olduğu geldi. Çok iyi nedenlerden dolayı.

"Çok ne?" Her kelimeye eşit örs ağırlığı verilmiş ve yavaşça söylenmişti. *H* harfini belki biraz fazla vurgulu telaffuz etti.

"Kontrol altına alındı," diye tekrarladı cesurca, onun ciddiyetine ayak uydurarak ve bunu neden rahatsız edici bulduğunu merak ederek. Çünkü gerçek dışı değildi. Ve bir hakaret de değildi. Mutlaka.

Bir an için ona baktı. Sonra gözlerini kıstı; bu, yaylı tüfek yarıklarından bakıyormuş gibi tedirgin ediciydi.

Ve sonra ondan uzaklaştı ve tabii ki ... içeride kalarak tepki verdi.

Sütunu tutuyormuş gibi yaparken bile duruşu kusursuzdu. Hayır.
onun için eğimli omuzlar.

Çerağı derin derin çekti.

Daha fazla duman çıkardıktan sonra konuştu. "Açıkla."

"Kadınların bu kadar tepki vermesine neden olan şeyin bu olduğunu düşündünüz mü?

. . . derinden? Muhafaza mı?"

Kısa ve esprisiz bir kahkaha attı. "Kelimeleri seçerken gösterdiğiniz özen beni eğlendiriyor Bayan Vale. Hâlâ ne demek istediğinizden emin değilim."

"Eğer her zaman çok ... *soğukkanlıysanız* ... çok dengeli, eğer , çok kontrollü . . . Örneğin, bir odadaki soğuk sıcaklığı dengelemek için bir ateşin nasıl daha sıcak ve daha yüksek yanması gerektiğini düşünün. Dolayısıyla, az önce söylediğiniz gibi, bir derneği çok soğukkanlı ve *kibar* bir şekilde sona erdirirseniz, diyelim ki, öfkeler ... taşabilir. Bir şeyler fırlatılabilir."

"Ben bu muyum yani?" diye sordu sertçe. "Böyle mi düşünüyorsun? Soğuk muyum? Sert miyim? Gazeteler öyle düşünüyor."

"Hayır." Bu sözcük kesin, ani ve yatıştırıcıydı.

kan akıttığını, onu bir şekilde incittiğini düşündü. Ama gerçekte, bu düşündüğü bir şeydi.

daha önce onun hakkında eğlenmiştim. "Hayır." İçgüdüsel olarak sesini yumuşattı. "Soğukkanlılık ile tedbirli olmak arasındaki farkı biliyorum."

Daha dikkatli seçilmiş kelimeler.

Zeki bir adamdı. Ama savunmasız olduğunun, kendini koruduğunun ima edilmesine tahammül edemezdi, çünkü *herkes* onun savunmasız olduğunu biliyordu. Geçilmez. Sinirleri çelik gibiydi, kalbi bir kaleydi, zihni bir tuzaktı, vesaire. Efsanesi bunun üzerine inşa edilmişti.

Kısa bir nefes verdi. Bu tam olarak bir iç
çekiş değildi. "Ben pek tarafsız değilimdir,
Bayan Vale."

"Oh, bir an için bile öyle olduğunu düşünmedim."

Sertçe baktı. Masumiyetinin sahte olduğunu, dikkatli sözlerle gizlenmiş bir kışkırtma olduğunu biliyordu.

Bir an için düşünceli bir şekilde sigara içti. Bir kolunu ovuşturdu. Redmond'ların evinin içi tropikal olabilirdi ama avluda kesinlikle sonbahar vardı.

"Görüyorsunuz, Bayan Vale. . . Çok erken yaşta büyük sorumluluklar aldım. Babam öldüğünde on yedi yaşındaydım ve hala okuldaydım, bana borçlar ve büyük sorumluluklar bıraktı ve ailedeki herkes çırpınıyor ve onları kurtarmam için ağzı açık kalmış bir sürü yavru kuş gibi bana bakıyordu. Ailem adına önemli, zor kararlar vermem gerekiyordu ve ... düşüncesizlik bir lükstü. İnsan koşullar vahim olduğunda bir şeyler öğreniyor. Bir insan hassasiyeti öğreniyor. Ve zamanlamayı. Çünkü yanlış bir hamle her şeyi yerle bir edebilirdi. Ve borçları ödedim. Serveti inşa ettim. Benim adımla anılan herkesin başarılı olmasını sağladım."

Marki ona kendini *açıklamaya* çalışıyordu.

Estates, demişti alaycı bir şekilde. Birdenbire onların ne olduklarını gördü. . . balast. On yedi yaşındaki bir mavi kanlının boynuna asılmış. Devasa araziler, büyük evler ve aileler büyü yoluyla kârlı bir şekilde *yönetilemezdi*. Çocukluğundan beri herkesle ilgilenirdi.

Başlangıç. İdare etmişti. İsmiyle anılan her şeyi ve herkesi gözetmiş ve onları gururlandırmıştı. Ve hiç durmadı.

Onunla alay ettiği için utanıyordu.

"Yanlış adam her şeyi yerle bir edebilirdi," dedi ona. "Farklı bir adam sorumluluğun ağırlığı altında çökebilirdi."

Sanki etrafına izin verme seçeneği hiç aklına gelmemiş gibi şaşkınlıkla gözlerini açtı. Sonra kısa bir kahkaha attı. İçinde mizah yoktu ama biraz hüznüydü. "Bazen ipte yürümek gibiydi," dedi dalgınca. Belki de o zamanı düşünüyordu.

"Peki ya şimdi?"

"Ve şimdi ..." Düşünceli bir şekilde başını arkaya eğdi. "Artık neredeyse ikinci doğam oldu." Kısaltılmış bir kahkaha daha attı. "Doğru zamanda, doğru nedenlerle doğru şeyi yapmak." Yan gözle ona baktı. "Neredeyse," diye ekledi şifreli bir şekilde.

Asla yanlış bir adım atmayan adam. Zarafetin kişileşmiş haliydi. Özel, "şanslı" ve "pervasız." Tüm bunların sonucunda bir efsane haline gelen, hayranlık duyulan ve taklit edilen ama asla eşleşilemeyen.

Efsanesinin ona neye mal olduğunu kimse anlamadı.

Midesi düğümlendi. Onun gönüllü olarak işgal ettiği kutunun kenarlarını, sanki ikisinin üzerine indirilmiş gibi hissetti. Ve sonsuz küçük bir an için onun yerinde olmadığı için minnettar hissetti.

"Zaman zaman korkmuş olmalısınız."

Bunu düşünmüş gibiydi. Tek omzuyla omuz silkti. Sonra uzandı ve bir eliyle bir güveyi, lamba ışığında kendini ölüme atmadan önce ustalıkla yakaladı.

"Bence bu olağanüstü," diye ekledi usulca. "Yaptığın şey." "Belki de. Ama görüyorsunuz ya, bu kadar komik

umursamaz. Ben asla ..." Ağzını alaycı bir şekilde bükerek güveyi serbest bıraktı,

Doğası gereği tekrar ışığa ulaşmaya çalışacağını biliyordu. "...pervasız."

Bunun ne kadar doğru olduğunu gördü. Bir hokkabazın, bir ip cambazının hassasiyeti ve zamanlamayı nasıl öğrenmesi gerektiğini... yoksa yok olacağını.

"Çok gurur duymalısın," dedi usulca. Şaşırtıcı bir şekilde, şiddetle.

"Her şeyden. Aileniz size sahip olduğu için çok şanslı."

"Öyleyim," dedi bir süre sonra hazırlıksız bir şekilde. Bunun söz konusu olmasına şaşırmış gibiydi. "Ve onlar da öyle."

Yarım bir gülümsemeyle ona döndü.

Bu onun başını sallamasına neden oldu. Bu kibrin doğuştan geldiğinden, sonradan edindiği bir şey olmadığından emindi. Bu hoşuna gitmişti.

"Anneme satılan tüm toprakları geri alacağıma söz verdim.

borcumu ödedim. Yıllar içinde ailemin mirasını ve onurunu azar azar yeniden inşa ettim. Yüzyıllar boyunca inşa edilen şeylerin tek bir adam tarafından parçalanabilmesi gerçekten ne kadar kırılgan bir durum. Yeniden elde edilmesi gereken sadece bir arazi kaldı; babamın bir kart oyununda kaybettiği Sussex'in tapuya dahil olmayan geniş bir alanı. Bu arazi annemin çeyizinin bir parçasıydı ve onun çocukluk eviydi. Acaba sahibinin kim olduğunu tahmin edebilir misiniz?"

Tahmin etmesine gerek yoktu. Redmond'un mülkü olduğunu biliyordu. "Araziyle ilgili bir durum var mı?"

Adam ona sertçe baktı, belki de bu zekice soru karşısında şaşırmıştı. Hafifçe gülümsedi ve bu gülümseme neredeyse acı tatlı görünüyordu. "Elbette. Hayatta çok az şey koşulsuzdur ve Isaiah Redmond söz konusu olduğunda hiçbir şey koşulsuz değildir. Ama ben eylemlerden, sonuçlardan ve işlerden anlayan bir adamım. Gerçekte itiraz edemem. Ve şartım ..." durakladı "... zor bir şart değil." Kadına döndü ve sözlerini dikkatle söyledi. "Mülkiyet başka bir çeyize bağlı."

Zor bir şey değildi. Koşulun Lisbeth Redmond olduğunu kesin olarak biliyordu.

Kızın nutku tutulmuştu. Evlilik işine devam ediyordu. aynı şekilde hayatının işine devam etti. Amaçlı bir şekilde.

"Asıl soru, sizinle kim ilgileniyor Bayan Vale?"

Aslında az önce itiraf ettiği şeyden dikkatini dağıtmak için kurnazca bir soru tuzağı.

Kaçırdı. "Aynı soruyu ben de size sorabilirim Lord Dryden."

Gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Oh, bir sürü hizmetçim var. Marquardt, sanırım, özellikle. Ve Sophia Licari-"

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle, çünkü o da gerçekten bilmek istemiyordu, "tam olarak kastettiğim bu değildi. Ve tam olarak aynı şey de değil."

Korunaklı, hassas ve talepkâr olduğu için bakıma ve üzerine titrenmeye ihtiyaç duyacak bir eş edinmek üzereydi. İlgilenmesi gereken bir kişi daha.

Yüklerini kime teslim etti? Muhtemelen yüklerini nasıl teslim edeceğini bilmiyordu.

Ona bir süre daha baktı, sonra gözlerini kaçırıldı. "Sizin deyiminizle, benim kontrol altına alınmamla ilgili olarak... kendimi savunmam gerekirse, bir şeyler fırlatan o kadınların hiçbirine onları sevdiğimi söylemedim."

Oh, Tanrı aşkına. Erkekler.

"İşte buradasınız. Tabii ki bir açıklama olmadan size aşık olmayı *hayal bile* edemezler. Ne cüretle kafanıza bir şeyler fırlatırlar?"

Güldü. Hınzır küçük bir çocuk gibiydi.

"Onlar da *insan*, biliyorsun," dedi hışımla. "Herkes senin gibi kendini kontrol etme avantajına sahip değil."

"Bekle." Sesindeki uyarı notası geri gelmişti. "Bir an için bile olsa onları başka türlü düşündüğümü mü sanıyorsun? *Nesneler* olarak mı?"

"Hayır, ben sadece-"

Sütundan uzaklaştı ve ona doğru bir adım attı. Anlaşılan meramını anlatmak için çok dik durması gerekiyordu.

"Bayan Vale, bu her iki *insana da* sonuna kadar uyan bir iş anlaşması. Bu anlaşmaya kendi isteğimle girdim ve hakkımda duymuş olabileceğiniz söylentilerden bile *çok daha* cömert, özenli ve *yetenekli* olduğumu bilmenizi isterim. Sinyora Licari'nin size aksini söyleyeceğinden şüpheliyim. Duyguların incinmesini engelleyemesem de, aranan kadınlar genellikle onları arayan erkekler kadar kibirlidir ve sizi temin ederim ki bir *birliktelik* sona erdiğinde incinen en önemli şey gururdur."

Kendisinin onun kadar sofistike olmadığını bildiğinden ve "çok daha yetenekli" gibi kelimeleri bir silah olarak kullandığından şüpheleniyordu.

"Ve nemlendiriciler. Ve vazolar," diye devam etti. "Ara sıra, evet."

Ve sonra bir anda nefes almak garip bir şekilde zorlaştı. "*Çok daha yetenekli.*" Tepkisi gecikmeli ve güçlüydü ve adamın bunu düşünmesini istediğini biliyordu. Saniyeler içinde, daha önce hiç geçmediği kadar derin sulara doğru yüzdüğünü fark etti.

Onu izledi.

Konuşmadan önce sessiz bir an geçirdi. "Yine de demek istediğim... onlar..." diye eliyle işaret etti "... kadınlar.

Onlar değil. Bay Isaiah Redmond ile bir anlaşma yapabilirsiniz.

bir el sıkışması ve içten bir teşekkürle sonuçlanır. İş dünyasının kurallarını istediğiniz kadar uygulayabilirsiniz ama duygular ... duygular anarşiktir. Yasalara direnirler. Sizin tarafınızdan bile."

Sesinin biraz sert çıktığını çok geç fark etti.

Gözlerini ona dikti. "Anarşik duygular hakkında biraz bir şeyler biliyorsunuz, değil mi Bayan Vale?" İşte yine o ses. O kadar alçak, o kadar yumuşaktı ki sanki ensesine değen bir nefes gibiydi.

Kendi yabanılığını gerçeklere ve düzene uymaya zorlayan kendisiyken böyle bir şey söylemesi tuhaftı. Ona ders vermek için iyi biriydi.

"Hayır," diye yalan söyledi.

Bu da onu çarpık bir şekilde gülümsetti.

"Sana yemin ederim ki *Isaiah Redmond*'a hiç elmas kolye vermedim," dedi sonunda.

Ve sonra ikisi de *bunu* hayal ederek gülümsediler. Vehemence dağıldı duman gibi.

İ ekti. "Birliktelikleri zarif bir şekilde sonlandırma becerim konusunda haklı olabileceğınızı kabul ediyorum. Tebrikler, okul müdiresi. Bir ders daha verdiniz."

Soru, o daha durduramadan ağızından çıkmıştı. "şimdi herhangi bir ilişkiniz var mı?"

Bir sessizlik oldu. Tuhaf bir tereddüt. Yemin edebilirdi ki soru onu rktt.

Ve sonra bakışlarıyla onu sabitledi.

"Hayır." Dikkatli bir kelime gibi geldi.

Onun daha fazla bir şey söylemesini bekliyor gibiydi. *Onun* daha fazla bir şey söylemesinden korkuyordu.

Ve sonra sessizliğin içine çok iyi piyanoforte alan biri girdi, belki de bir Eşlikçi kim seyahat etti ile Sinyora Licari, güzel ve karmaşık bir şey başlattı.

Resital başlamıştı.

Bölüm 9

Müzik Phoebe'nin etrafında dolanıyor ve bir anda onu esir alıyordu. Bir sonraki notayı, bir sonraki cümleyi bilmek için can atıyordu. Her birinin bir diğerinden daha güzel olması taze ve keyifli bir şoktu. Beklenti arttıkça arttı.

Ses neredeyse fark edilmeden, bir partiye giren davetsiz misafir gibi içeri süzüldü. Kendini notaların arasına soktu, sonra gizlice, sonra daha cesurca, tırmandı, tırmandı ve tırmandı ... müziğin üzerinde yükselene kadar. Arsız ve görkemli.

Yüce Tanrım ... sesi ... *acıtıyordu*, duymak acı veriyordu, öyle güzeldi ki. Onunla *şıştığını* hissetti.

Farkında olmadan uzandı ve markinin kolunu kavradı. Sanki kendini gökyüzüne fırlatmasını engellemek istercesine. "Nedir o? Şarkı. Lütfen bana ne olduğunu söyle," diye fısıltıyla talepte bulundu.

Onun eline baktı. Sonra da yüzüne.

Ona uzandığında nefesinin kesildiğini
. . . yüz ifadesini görseydi . . . o zaman geri çekilebilirdi, oradaki korunmasız şaşkınlık ve açlık karşısında kafası karışırdı.

Ya da kendini onun kollarına atabilirdi.

Müzik ona sahip olmuştu. Gözlerini kapatmıştı.

"Galuppi'nin *L'Olimpiade*'ı," diye fısıldadı sonunda. Onu yatıştırma sırası kendisindeydi, eserin yeniliğinden ve ihtişamından bunaldığını anlamıştı. "Libretto Metastasio'ya ait. *L'Olimpiade* bir aşk rekabeti hakkında, diyebiliriz. Taliplerin Duruşması'ndan."

Bir aşk yarışması mı? diye düşündü. Şey, *bu* eve biraz fazla yakındı.

Bir an için konuşamadı. Bunun güzelliğinden *acı* çekti.

Bu yüzden acısını hafifletmek için her zaman yaptığı şeyi yaptı: bilgi istedi.

"Taliplerin Duruşması mı? *Herodot*'a dayanan bir opera mı?"

"Herodot." Başını iki yana salladı. "Herodot dedi," dedi gökyüzüne. "Muhteşem bir kelime daha. Okunacak her şeyi okudunuz mu Bayan Vale?"

"Okuyorum. Sık sık. Anlatın lütfen."

"Evet. Herodot."

Gözleri artık açıktı. Çok ama çok hareketsiz duruyordu. Sanki koluna sevimli bir kuş konmuştu ve onu ürkütüp kaçırmak istemiyordu.

Ve sonunda derin bir mutlulukla iç çekti.

Sonra gülümsedi ve sanki kafasındaki afyonu temizlemeye çalışıyormuş gibi başını hafifçe salladı.

"Tanrım," dedi sonunda, çok yetersiz bir şekilde.

"Daha önce hiç opera dinlemediniz mi Bayan Vale?" Sesi nazikti ve daha önce onun sesinin gerçekten *nazik* olduğunu duyduğunu sanmıyordu. Bundan hoşlandığından emin değildi, çünkü kibarlık bazen tehlikeli bir şekilde acımaya yakındı ve buna bir an bile tahammül edemezdi. Ama içinde zerre kadar ironi yoktu.

"Hayır." Bu kelime hayret verici ve neredeyse ağlamaklıydı. Kısa ve alaycı bir kahkaha attı. "Ben sadece Hiçbir *fikrim* yoktu. Özür dilerim. İsteyerek yapmadım."

Adam başını salladı ve kadının sözleri kesildi.

Eski metresinin sesinin bir maymun gibi tırmanışını, bir kuş gibi süzülüşünü, bir insan sesinin yapabileceklerinin sınırı olabileceği fikriyle gerçekten alay edişini, akrobasinin her bir parçasının insanın içini sızlatacak kadar güzel oluşunu, bir ordunun Sinyora Licari'yle birlikte Eriha'ya yürüyüp trompetler olmadan Yeşu'yla aynı şeyi başarabileceği kadar muazzam sesini birlikte dinlediler.

"Bazen insanın başına böyle şeyler gelebiliyor," dedi yumuşak bir sesle. "Herkesi değil ama bazılarını böyle yapar."

Birden, o konuşurken adamın dumanlı ve sıcak nefesini yanağında hissedebildiğini fark etti. Nasıl bu kadar yakın durabilmişlerdi? Uzaklaşmadı.

"İlk kez bir opera dinlediğim zamanı hatırlıyorum," diye devam etti. "O-"
"Şşşt."

Karanlıkta parlayan bir ışık gibi sııttı.

Sophia Licari'nin sesi bir dizi olağanüstü, akrobatik trillerle bir skalayı tırmandı, sonra tekrar aşağı yuvarlandı. Alay etti, talep etti, alay etti, ve sonunda avizeyi paramparça etmesi ve toplanan konukları kristalle serpiştirmesi gereken bir notayla sona erdi.

Redmond balo salonunda toplanan kalabalık onayını gürleyerek ifade etti.

Phoebe kendini hem bitkin hem de tatmin olmuş hissetti. "Alkışlamak yetersiz görünüyor," diye mırıldandı.

"Oh, öyle, sizi temin ederim," *diye* , çünkü herhangi birinin merhametine kalmamıştı.

Bir çeşit büyü. "Hürmet etmeyi tercih ederdi. Ve size şunu söyleyeyim, Bayan Vale. Kulağa bir tanrıça gibi geliyor. Ama o bir insan, Tanrı adına. Bir araç da diyebilirsiniz. Şarkı söylediği kadar yüksek sesle horlayan ve tahmin edilenden daha az banyo yapan, dünya dışı bir yetenek için pahalı, talepkâr, kolayca sıkılan bir araç."

Güldü ve sonra güldüğü için kendini cezalandırmak amacıyla dudağını ısırıldı. "Utanç verici! Bana böyle şeyler söylememelisin. Hiç centilmence değil."

"Ona bir hediye verdim ve onu lükse boğdum ama o beni öldürmeye çalıştı. Ben sadece ... herkes insandır, Bayan Vale. Kimse kusursuz değildir. Hepimizin zaafları var ve güzellik bakanın gözündedir. Ve bakan kişi çoğu zaman yanlış anlar."

Onu mu yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyordu? Ona önemli bir şey mi söylemeye çalışıyordu?

Yoksa konu ona geldiğinde tonun içindeki *herkes* mi yanılıyordu?

"Saygı duruşunu iyi yaptığınızı sanmıyorum Lord Dryden."

"Yine doğru," dedi acımasız bir neşeyle. Tüttüre tüttüre bitirdiği sigarasını hüznle inceledi. Belki de bir kez daha emip emmemeyi düşünüyordu.

Ancak o zaman adamın kolunu tuttuğunu fark etti. Utanarak bıraktı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı aptalca. "Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Çok özür dilerim."

"Olma," dedi, durumla hiç orantılı olmayan yumuşak bir şiddetle. "Olma," diye ekledi daha yumuşak bir sesle, sanki kendini düzeltirmiş gibi.

Şimdi onun kokusunu alabiliyordu, onun o baş döndürücü, eşsiz erkek kokusunu. Ondandır yayılan ıyıyı hissedebiliyordu, sanki alçaktan yanan bir ateşmiş gibi. Bu hem rahatlatıcı hem de rahatsız ediciydi.

En son ne zaman güvenlik, koruma ya da paylaşım için birine elini uzattığını hatırlamıyordu.

Ama görünüşe göre yaptığı şey insanları korumaktı.

Fırlatılan humidorlardan kaçmak arasında.

Çok yumuşak bir sesle konuşarak sinir bozucu anın üstesinden geldi.

"Biliyorum, ben

erkekçe bir şey olarak görüldüğü için operadan hoşlanmıyormuş ya da sadece hoşgörüyormuş gibi davranmam gerekiyordu. Ama ben onu ... aşkın buluyorum. Yani, arkasında gerçek bir yetenek varsa. Ve gerçek bir farklılıklar evreni var, çekerim,

opera ve çoğu müzikal arasında. Müzikalleri . ." uygun kelimeyi aradı "... üzücü."

Phoebe buna gülmekten kendini alamadı. Ve bu kakhaha, müzik onu tamamen kendinden geçirmiş ve son garipliğini de üzerinden atmışken onu tamamen kendine getirdi.

"Piyanoforte alıyor *musunuz* Bayan Vale?"

Güldü. "Sesinizdeki korkuyu *duymalısınız*, Lord Dryden! Evet. En iyi ihtimalle yetkin bir şekilde alıyorum. *Ama* bundan çok zevk alıyorum," diye onu uyardı. "Şüphesiz benim acı çekeceksiniz. Buradaki ziyaretiniz sırasında bunu yapmanız gerekebilir."

"Oh, senin için süre boyunca kibar olurdum. Esnemezdim ya da sandalyem gıcırdayacak kadar çok çiziliyor ya da kayıyor." "Bunu öğrendiğim için rahatladım."

Nezaketle başını salladı.

Gölümsedi ve kollarını tekrar omuzlarına doladı. Müziğin sığınağı olmadan, gece açıkta kalan yerlerini kemirmeye başladı. Birden fazla şekilde.

Bir kolunu paltosundan sıyırmış, diğer kolunu da omuzlarına atmak için hazırlıyordu.

Onun ne yaptığını fark etti ve irkilerek geriye doğru bir adım attı.

Dondu kaldı. Bir kolu ceketinin içinde, diğeri dışarıdaydı. Ve sonra sözsüz, ifadesiz bir şekilde kolunu paltosuna yeniden taktı.

Şimdi sessizdiler, yine gariptiler.

Elleri cheroot'unu karıştırdı. Tam olarak titremiyorlardı ama onlara hükmedemiyordu. Harcadığı şeye suçlayıcı bir ifadeyle baktı.

Zarafetiyle tanınan adam.

Bu jestin ne kadar *doğru*, ne kadar spontane ve doğuştan geldiğini görünce ikisinin de biraz sarsıldığından şüphelenmişti. Onu korumak istemişti.

Çekinmişti.

O bir öğretmendi ve ücretli bir refakat iydi, adam ise bir markizdi ve gerçekten de ceketini a ının omuzlarına asması gerektiği kadar onun omuzlarına asmaması gerekiyordu. Zaten birisinin kendisiyle ilgilenmesine nasıl izin vereceğini de hiç bilmiyordu.

"Lisbeth çok iyi piyanoforte  alıyor," dedi bir süre sonra, sesi biraz fazla içten ve rahat çıkmıştı. "Hatta gerçek bir yeteneğe sahip olduğu bile söylenebilir."

Ve para. Ve güzellik. Ve umutlar. Ve aile. Ve güzel kıyafetler. Ve sana onu hatırlatan bir hayran.

Kalbin onda mı?

Yoksa kalbiniz de sadece "i  düzenlemelerine" mi tabi?

" yle," diye usulca kabul etti. Çünkü o her şeyden önce dürüsttü ve bu koşullar altında söylenmesi ve yapılması gereken doğru şey buydu.

Yapılacak en güvenli şey.

Saçmalık. Yapılacak en korkakça şey buydu, dedi kendi kendine, acı çekerek.

Birden Lisbeth'in Çin ipek  alı elinde yandı. Başını endişeyle kapıya doğru çevirdi. Lanet olsun! Ne kadar zamandır yoktu?

Kızın kaçmaya hazırlandığını hissetmiş olmalı ki, sesi çabucak geldi.

"Kimseye vazolardan, humidordan ve ... bahsetmedim. gibi."

Dondu kaldı.

Bir nefes aldı ve aniden hızlanan kalbi, nefesini verirken nefesinin titremesine neden oldu. Bir yanı öfkeli ve sabırsızdı. Kaderin onu karanlıkta, ruhunu ok ayan bir adam ve ruhunu ok ayan bir müzikle ba  ba a bırakması hiç de adil değildi. O da sadece bir insandı ve güçlü olmasına rağmen onun metanetinin yanından bile geçemezdi. Ayağını yere vurmak istedi.

Arkadaşlığınla bana yük olma. Bana düşüncelerini hediye etme! Beni arama. Bundan asla iyi bir şey çıkmayacak. Ben sadece 22 yaşımdayım! Cevaplarım yok. Sadece sana yakın olmak istedim.

"Belki de güvende olduğum için bana söylediniz."

Ben hiç kimseyim. Dedikodu yapmaya cesaret edemem. Ülkeyi terk ediyorum.

O bile bunun doğru olduğunu düşünmüyordu. Yine de onun bu konuda ne söyleyeceğini duymak istiyordu.

Başını yavaşça kaldırdı. Profilinin temiz çizgisini kendi gözleriyle takip ederken, sanki her seferinde bir kıvrım, bir aç, bir çukur kalbine kazınıyormuş gibi hissetti.

Konuştığında sesi yine yumuşaktı. Hafiften kuşkuluydu. "Oh, güvende değilsiniz Bayan Vale."

Kelimelerin anlamı dalgalandı. Tıpkı bir taşın sıçramasından rahatsız olan su gibi. Uyarı ve vaat, şaşkınlık ve acı-tatlı ironi içeriyorlardı.

Belirsizliklere ve uçurumlara rağmen ikisi de özünde düzenbaz olduğu için gülümsemeleri eşzamanlı, çarpık ve yavaştı.

Başını iki yana salladı. Merakla, uyararak ya da kızgınlıkla, emin değildi.

Aralarındaki boşluk, hem mesafe hem de yakınlık, sadece uygunsuzluğun utangaçlığı, aniden anlamla doluydu. Gerçekten de doğa kanunu gereği onun kollarında olması gerekirken, bu çok saçma görünüyordu.

Sonra piyanoda neşeli ve gürültülü bir şeyler çalmaya başladı ve o da yerinden sıçradı.

"Şimdi içeri girip onu dinleyeceğim." Şimdi parlak bir gevezelik ediyordu. "Ne de olsa Sinyora Licari'yi *ben* alçaltmadım ve sesi güzel ve nadir. Ve gü. En azından ne zaman dönmenin güvenli olduğunu bileceksin, çünkü durduğu zaman belli olacak."

İç çekerek büyüünün bozulmasına razı oldu. "Bu çatının altında mı kalıyor? bu gece?"

"Ünlü bir sopranoyu Pig & Thistle'a barın arkasındaki odada uyuması için gönderemezsiniz. Ama anladığım kadarıyla Londra'da başka bir randevusu var, o yüzden hemen ayrılacak. Hatta belki de bu akşam."

"Belki de Pig & Thistle'da uyumalıyım." "Her zaman ahır vardır."

Yine aniden sırttı, bir çocuk gibi görünüyordu. Onun bir çocuk olup olmadığını merak etti.

O anın da paramparça olmasından dolayı rahatlamıştı.

Gideli ne kadar olmuştu? En azından bir arya süresi kadar. Bir arya ne kadar uzun olursa olsun. Ve şimdi panik pençeleri olan bir şeydi. Şimdi kendi şalını getirecek zamanı yoktu. Lisbeth'in şalını kaldırdı. "Lisbeth şu anda bile içeride titriyor olabilir. Bu yüzden-"

Topuklarının üzerinde döndü ve neredeyse fırlayacaktı. Kendi ayak seslerini duyabiliyordu ve sanki biri ya da bir şey onu takip ediyormuş gibi sinirlerini bozuyordu.

Kendi arzularım, diye düşündü melodramatik bir şekilde.

Neredeyse kapıya varmıştı ki, adamın sesi yükseldi ve onu çağırdı.

"Londra'nın *neresinde* Şehrazat?"

Cevap vermeye karar vermeden önce döndü ve birkaç adım geriye doğru yürüdü.

Nerede doğduğunu soruyordu. "Seven

Dials."

Bunu *burada karanlıkta düşün Lord Dryden.*

"Ve bana bir hediye borçlusun," diye ekledi.

Onun kalp atışı eşleştirme ve staccato dövmek . onu
Ayak sesleri, evin içinde kayboldu.

Bölüm 10

Ne kadar üşüdüğüne farkına varmamıştı, ta ki tekrar evin sıcaklığına girip terlikleri neredeyse mermerlerin üzerinde kayarak salona doğru koşmaya başlayana kadar. Adımlarını kasıtlı olarak yavaşlatarak bir müdire/ücretli refakatçiden beklenen sakinliği yakaladı, düz omurgalı ve kare omuzlu, bir ayağı diğerinin önünde ve ... peki, buna ne dersiniz? İpte yürümeye çok benziyor.

Marki ile ortak bir noktası olması ilginç.

Sopranoyu ilk kez görebilmek için salonun kapısından içeri baktı. Sinyora Sophia Licari piyanofortun yanında durmuş, bir elini piyanofortun üzerine koymuş, sanki piyanofort onun emirlerini yerine getirmek üzere eğitilmiş ve bir sonraki emrini bekleyen bir canavarmış gibi bekliyordu. Kendisi de muhteşem bir canavardı, bir dişi aslan, altın sarısı saçları yukarıya doğru yığılmış ve ısıltılı tokalarla yerlerine tutturulmuştu. Elbisesi melodramatik bir kıpkırmızıydı ve çok rahattı. Göğüsleri görkemliydi. Beli incecikti. Gözleri neredeyse kapalıydı, uzun kirpikleri yanaklarının üzerinde uzanıyordu, başı geriye doğru eğilmişti ve içinden insanlık dışı görkemli bir ses dökülüyordu.

Boğazının etrafındaki elmaslar bir Viking savaşçısının göğüs zırhı kadar zarıftı.

Markizin seçeceği türden elmaslara benzemiyorlardı, doğal olarak zevkli, pahalı ve göz kamaştırıcı derecede saf olacaktı. Belki de başka bir koruyucuya geçmiştir. Doğrusunu söylemek gerekirse, Sinyora Licari öfkeli bir gururla bir tütün tabakasını fırlatacak birine benzemiyordu. Marki'ninki gibi onunki de elle tutulur bir şeydi. Ve Phoebe'nin onu gören herkesin fark ettiğinden emin olduğu bir ötekilik vardı onda: *Ben sıradan değilim, diye ilan etti. Aksine, ben olağanüstüyüm. Tehlikede devam et, ölümlü.*

Ama o sıradan bir adam değildi. Bunun gibi tanrıçaların bile ona yenik düştü.

Eğer benim olsaydı, kaybetmeyi asla hafife .

Ama mesele şuydu: Adam onun hakkında konuşurken bile, Sophia Licari'ye hiçbir zaman gerçekten ait olmadığından emindi. Bunu kendi gözlerinin rengini, ağzının yanındaki çili ya da güneşin yeniden doğacağını bildiği gibi biliyordu.

Çünkü o benim için yaratılmış.

Bu tehlikeli ve saçma düşünceyi aklından uzaklaştırmak için sabırsız bir nefes çekti.

Phoebe seyircilerin arasına baktı, saklanmamış bir merakla tadını çıkardı. Postlethwaite'e daha sonra anlatacaktı: Redmond'ların gaz ışığı ve devasa avizelerle aydınlatılmış sıra sıra dizilmiş güzel insanların nasıl görüldüğünü, abartılı sıcaktan yanaklarının nasıl kızardığını ve tüm o bedenlerin kadife minderli sandalyelerde nasıl sımsıkı bir araya geldiğini. Lord Waterburn başını arkaya atmış, ağzı açık, kollarını göğsünde kavuşturmuş, derin bir uykudaydı. Jonathan Redmond ve Lord Argosy arka sırada dikkat kesilmiş gibi yapıyorlardı, ama elleri gizlice hareket ediyordu ve kız onların bir tür kâğıt oyunu oynadıklarından şüpheleniyordu.

uylukları. Jonathan'ın rulo haline getirilmiş bir tür banknotu, muhtemelen bir pound banknotu uzattığını gördü.

Göz korkutucu ev sahipleri Isaiah ve Fanchette Redmond ön sıraya yerleşmiş, görünüşe bakılırsa performansın büyüüne kapılmışlardı.

Isaiah karısının eline uzandı ve onu kucağına getirdi.

Phoebe bu jest karşısında büyülenmişti. Konuklar için mi sahnelenmişti, yoksa gerçekten de yakışıklı ve korkutucu karısının elini tutacak kadar duygulanmış mıydı? Onun gibi bir adamın yapacağı çok *insani* bir şeydi bu.

Lisbeth sanki müzik bir ışık huzmesiymiş gibi olabildiğince öne doğru eğilmişti.

Girişte duran Phoebe'yi hiç fark etmemişti.

Phoebe pişmanlıkla gülümsedi. Lisbeth'in kendini müziğe kaptırmış olmasından memnundu. Ama ona ne kadar sık bakarsa baksın, hiçbir zaman daha az güzel, daha az çekici ya da bir markizin karısı olmaya daha az uygun olmamıştı.

Ya da bir markizin karısı *olmaya* daha az kararlıydı. Yelpazesini sanki markizin kendisiymiş gibi tutuyordu.

Şarkı, Sinyora Licari'nin dalga geçerek söylediği bir notayla sona erdi. titreyen sonsuzluk. Ciğerleri körük gibi olmalı, diye düşündü Phoebe hayranlıkla.

Sinyora Licari alkışlar arasında başını eğdi.

Phoebe bu fırsatı değerlendirerek odaya girdi ve Lisbeth'in yanındaki sandalyeye oturdu. Onu hafifçe dürttü ve Lisbeth'in eli dalgınca şala uzandı. Phoebe'ye neredeyse hiç bakmadı, Sinyora Licari denen muhteşem yaratık onu öylesine büyülemişti ki. Şansı yaver giderse Marki'nin devam eden yokluğunu fark edemeyecek kadar büyülenmişti.

"Teşekkür . Onu *duydun* mu, Phoebe? *Muhteşem* değil mi?"

"Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Onu dinleyebilmem için beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim." Bunu oldukça içtenlikle söylemişti. Ne olursa olsun, bunu asla unutmayacaktı.

Lisbeth o anda döndü, gözleri şaşkınlık ve kararsızlıkla irileşmişti ve sonunda karar verdiği ifade yardımseverlikti. "Oh, Phoebe. Bunu paylaşabildiğime sevindim..."

Yüzü tuhaf bir şekilde karardı.

Gözlerini kırptırdı.

Şalını burnuna kadar kaldırdı... ve yavaşça tekrar burnuna kadar indirdi. kucak.

Sonra aniden öne eğildi ve Phoebe'nin yakınındaki havayı kokladı. Phoebe geri çekildi.

Lisbeth koklamayı bıraktı. Güzel kaşları çatıldı, sanki ne söyleyeceği konusunda kararsızdı.

"Phoebe . . . ?"

"Tanrım. Bir şey mi oldu, Lisbeth?"

"Sen . . . cheroot *dumanı* gibi kokuyorsun." Bu son kısmı sitem dolu bir sessizlikle söyledi.

Tanrım!

Phoebe'nin midesi bulandı. Lisbeth'e baktı.

Kim ona bakıyordu. Yatağının altında canavar olmadığına dair güvence bekleyen bir çocuk gibi sıkıntılı ama belli belirsiz umutlu görünüyordu.

Phoebe konuşmak istedi. Gerçekten istiyordu. Aklına bir dizi bahane geldi ve eğer ağzı ve beyni iletişim halinde olsaydı, suçluluk duygusu ve dehşetle sersemlememiş olsaydı, bunlardan herhangi birini üretebilirdi. Ağzı hiç hareket etmiyordu.

"Phoebe değil, muhtemelen benim, seni kaz." Jonathan eğildi Sandalyesinin arkasına öyle bir oturdu ki iki kız da aniden sıçradı. "Ayrıca, normalde hepimizin içtiği türden sigaralara parası yetmez."

Adamın alay ettiğini biliyordu; gözlerindeki parıltıyı görmüştü. Ama sonra Phoebe'ye bir bakış fırlattı. Adamın gözlerinin eldivenlerine gittiğini, oyalandığını ve sonsuz derecede genişlediğini gördü. Bir ifade -şaşkınlık mı?

Yüzünde bir belirti seğirdi, orada ve kayboldu. Başını kaldırıp onun yüzüne baktı ve ifadesi hâlâ nazikti.

Bayılma dürtüsünden hâlâ tam olarak kurtulamamıştı. Ama muhtemelen hissettiği kadar hastalıklı görünen bir gülümseme üretti. En azından ağzının tekrar hareket edebildiği için sevinçliydi.

"Sanırım haklısın." Lisbeth Jonathan'a burnunu çekti. "Oldukça kötü kokuyorsun, Jon." Burnunu kırıştırdı, şalını bir kez daha kokladı, kaşlarını çattı - sadece Lisbeth kaş çatmayı güzel gösterebilirdi- omuz silkti ve sonra şalını omuzlarına atmaya karar verdi.

Jonathan da ona çok centilmence ve kuzen gibi yardım etti. Sanki cheroot kokusu sorusunu kararlı bir şekilde bir kenara bırakmış gibi.

Ve bunu yaparken Phoebe'ye baktı. Ona göz kırpmadı. Ama gözlerinde spekülâtif ve -söylemeye cesaret edemediği- sempatik bir şeyler vardı. Garipti ama Jonathan Redmond'un esrarengiz görünebileceğini hiç düşünmemişti. Ya da karmaşık biri olduğunu.

Ama sonra Isaiah Redmond'un karısının eline uzandığını düşündü. Ve ipte yürüyen markizi. Hayatı boyunca güvenebildiği tek şey zekâsıydı. Çoğu zaman *haklıydı*. Gerçekte hiçbir şey bilmediğini fark etmek alçakgönüllü ve kafa karıştırıcıydı. İnsan birinin sadece bir kısmını, size göstermeyi seçtiği her şeyi görür ve bundan bütün bir insan çıkarırdı. Ve onları kendi önyargılarının prizmasından görürdü.

İnsan birini gerçekten tanır mı? Marki ona sormuştu.

Piyanoforte müziği yeniden başladı. Lisbeth ellerini tekrar coşkuyla çenesinin altında kavuşturup ağzını küçük bir gülümsemeye dönüştürdüğünde Phoebe ve duman unutuldu. Bu Phoebe'ye aynanın önünde alıştırma yaptığı başka bir poza çok benziyordu.

Sinyora Licari şarkı söylemek için ağzını açtığı anda, Phoebe sesinin göğsünde titreştiğini hissedebiliyordu, sanki kalbi de şarkıya eşlik ediyordu. Ve o

Başını eğdi ve büyük bir umutla gizlice kendi şalını kokladı. Sessiz bir hosanna dedi. O da duman gibi kokuyordu.

Bu da onun gibi koktuğu anlamına geliyordu.

Gözlerini kapadı ve bir anlık zayıflığa teslim oldu. Paltosunun ağırlığının üzerine örtüldüğünü, onu ısıttığını ve koruduğunu hayal etti, çünkü o sadece ona aitti.

Kilisenin çanları henüz çalmamıştı, güneş gökyüzünde daha yeni yeni kendini gösteriyordu ama Bay Postlethwaite çoktan tabelasını asmıştı ve çayından ilk yudumunu almak üzereydi. Kapısındaki çanlar dans edip Lord Deep Pockets içeri girdiğinde mutlulukla iç çekti.

Pencereden dışarı baktı. Ne yazık ki bugün, dünyaya onun varlığının reklamını yapan ve Lord Dryden'in bir şeyler satın aldığı yerden bir şeyler satın almak isteyen meraklı kalabalıkları cezbeden bir araba yoktu. Onun yerine dükkânın dışına bir at bağlamıştı - kocaman, siyah bir at, adamın çizmelerinin parmakları kadar parlaktı. Postlethwaite'in tahminine göre bu, markinin kılık değiştirmeden gelme yöntemi.

Çay fincanını çinlatarak tabağına yerleştirdi ve alçak ve derin bir şekilde eğildi.

"Sizi tekrar görmek bir zevk ve onur, lordum. Hanımefendi ya da hediye verme fırsatınız oldu mu?"

"Hanımefendinin bunu içtenlikle takdir ettiğine inanıyorum ve yardımlarınız için tekrar teşekkür ederim, Bay Postlethwaite."

Postlethwaite bu kadar resmi konuşma fırsatı bulduğu için çok mutlu olmuştu. "Başka bir şey bulmanıza yardım edebilir miyim? Beyefendiler için çeşitli eldivenlerimiz var."

Yine eldivenler! Jules dükkân sahibinin gözlerinde şeytani bir parıltı olduğuna yemin edebilirdi.

Ve sonra söylemekten korktuğu sözleri söyledi. Ama Bu zorlama reddedilemezdi ve o temelde bir korkak değildi. "Bugün bir boneye ihtiyacım olduğunu fark ettim."

Bay Postlethwaite sessizdi.

Sonra gözleri Marki'nin saç çizgisine doğru kaydı. "Bu bir *kadın* için hediye olacak, Bay Postlethwaite."

"Elbette, efendim."

Marki, "tabii ki "nin biraz daha içten olmasını diledi. Dükkâna gireli üç dakika bile olmamıştı ve şimdiden saygınlığı yıpranmaya başlamıştı.

Ama askeri bir hareket planlayan birinin ciddiyetiyle stratejileri düşünmek ve reddetmek uykusunu kaçırmıştı. Ve plan yaparken, bunu yapmaya karar vermesinin tamamen mantıksız olduğu ve hayatında şimdiye kadar hiç mantıksız bir şey yapmadığı gerçeğini görmezden gelmeye çalıştı.

Ama bunu yapacağına dair hiçbir şüphe yoktu.

Sonunda her şey, yapmak istediği alışveriş için talimatları bir uşağa ya da uşağına vermeyi hayal edip edemeyeceğine bağlıydı. Ve bunu kesinlikle kabul edemezdi.

"Bir süreliğine boneleri incelemek ister misiniz lordum, yoksa aklınızda belirli bir tane mi var? Size gösterebilirim-"

Marki cevap olarak sadece bir parmağını kaldırdı: *Dur*. Çünkü doğru kişiye sahip olduğundan emin olmasının tek yolu coğrafya ile ilgiliydi.

Bay Postlethwaite, Marki'nin bir uşağa anlatması gereken talimatları, sanki bir hazine haritasından yürüyormuşçasına dikkatli ve düzenli bir şekilde yerine getirmesini dikkatle izledi:

Postlethwaite'in dükkanının köşesinde durun, öğleden sonra saat üçte en parlak olanı. Muhtemelen sabah yedi buçukta o kadar parlak değildir. Tezgâhın arkasındaki aynanın tam karşısına geçin, çünkü onu ilk gördüğünüzde orada duruyordu. Aynada kendinizi net bir şekilde görebildiğinizden emin olun.

Sonra tekrar hızla dönün ve hemen sağınızdaki boneyi alın. Üzerindeki kurdeleler koyu lavanta rengine ve ipek

çiçekler morun çeşitli tonlarındadır.

Belli bir zafer ve törenle onu sehpadan kaldırdı.

Evet. buydu. İnce dokunmuş, koyu altın hasır, onu çerçeveleyecek Yüzü. Onun bu tutkusunun nedenlerine ilişkin tahminleri bu kadardı. Kurdelelerin ya da çiçeklerin renginin ona yakışıp yakışmayacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu; onun bildiğinden şüpheleniyordu. Kadınlar her zaman bilir. Tek bildiği, dükkâna girdiğinde gözleriyle onu arzuladığı için bunun bir kâse de olabileceğiydi.

Kadınlar, diye düşünmüştü o zaman.

Ve şimdi çılgınca, alçakgönüllülükle (alçakgönüllülük her zamanki durumlarından biri değildi) fark ettiği için minnettardı, çünkü nedense daha önce hiç kimseyi memnun etmeyi bu kadar umutsuzca istememişti.

"Ah. Çok güzel şapka. Ve biraz da dea-"

Tam "canım" diyecekti ki marki sadece bir bakışıyla cümlesini kesti. Bırakın bir boneyi, bir şeyin onun için çok değerli olabileceği düşüncesi bile saçmaydı.

Ve Postlethwaite, Marki'nin emirlerini yerine getirmek kadar, adamdan yayılan yoğunlukla arasına biraz mesafe koymak için kendini hemen tezgâhın arkasında bulunca neredeyse şaşırdı.

"O boneyi kurtarmış olmanız çok iyi oldu. Ben onu satmadan önce genç bir bayan onu delik deşik etmek üzereydi."

"O halde onu böyle bir kaderden kurtarmış olmam çok iyi bir şey, öyle değil mi Bay Postlethwaite?"

Oda serindi, aralık perdelerden süzülen gri ışık ona şafağın henüz söktüğünü söylüyordu ve göğsü çok *hafifti*. Belki de şişman, çizgili bir kedi üzerine yayılmadığı içindi. Elini yatağın üzerinde gezdirerek kürk aradı; hizmetçinin odasındaki ateşi yakarken çıkardığı yumuşak tıngırtı sesini duyduğunda nerede olduğunu hatırladı.

Hizmetçi dik otururken arşıaflarının hışirtısını duydu.

Utangaç bir şekilde gülümsedi. Beyaz başından kayıyordu, kasketini geriye itti ve bunu yaparken alnına kömürden bir başparmak izi bıraktı.

Phoebe de gülümsedi. Ve sonra hizmetçi dik ve hızlı bir şekilde Kapıda yine bir hayalet vardı. Koskoca evde ateş yakmak ve mum yakmak tam bir Sisifos angarya işiydi.

Durakladı. "Kapıda sizin için bir kutu vardı hanımefendi. İçeri getirdim." Ve gitti.

Bir kutu mu? Phoebe pek de hizmetkârlara göre olmayan yatağında öne doğru eğildi ve

Hizmetçiler için pek de uygun olmayan odasına baktı ve onu gördü. Büyük ve yuvarlak, içinde bir ... barındırabilecek türden.

. . içerebilir.

Neredeyse yataktan fırlayacak ve ona doğru atılacaktı.

Postlethwaite'in dükkânından geldiğini hemen anladı. *Postlethwaite* ona bir hediye mi göndermişti? Bu pek olası görünmüyordu, tabii gizemli bir dine geçip malını mülkünü elden çıkarmaya karar vermediyse. Kasabanın geri kalanıyla birlikte her Pazar ayinlere katılıyordu, ama Yaratıcısından sonra onun bağılığı yüce sterlin banknotuna idi. Phoebe, onun kendisini kârından daha çok sevebileceğine dair hiçbir kuruntuya kapılmıyordu, ancak Phoebe onun gözünde yeterince yüksek bir yere sahip olduğundan emindi.

Yeni yakılan ateşin önüne serilen halının üzerine bağdaş kurarak oturdu ve çıplak ayak parmaklarını geceliğinin eteğinin altına soktu.

Sonra belli bir törenle kapağı kaldırdı ve doku katmanlarını nazikçe ellemeye başladı.

Mor bir şey gördüğünü sandı. Oh,

Tanrım.

O kadar bunalmıştı ki bir an için tamamen durması gerekiyordu. Durdu, gizlice yatağa doğru baktı, yarı yarıya onun uyuyan halini görmeyi bekliyordu, hala rüya görüyordu.

Mendili titreyen ellerinde sallayarak tekrar açmaya başladı.
Kafası bir baloncuktu, hafifti, yüzüyordu.

Altın samanı ilk kez gördüğünde gözlerini tavana dikti ve *Hallelujah* diye mırıldandı!

Bunu yaparken, kutunun içinden yarım sayfa, kenarları yırtık pırtık bir kağıt yuvarlandı.

Garip parmaklarıyla notu aldı ve okudu. Notta, daha önce hiç görmediği bir yazıyla, uzun, vurgulu ve çok düzgün bir şekilde yazılmıştı:

Seni tanımak isterim.

İmzaya pek gerek yoktu ve imza da yoktu.

Neşe göğsünde bir güneş patlamasıydı. Kısa, meraklı bir kahkaha attı, kendini tamamen yaramaz ve canlı hissediyordu.

Bir hediye istemişti. Ve o da ona bir hediye vermişti.

Bone kaybolmasın diye gözlerini hemen açması gerektiğini düşündü.

Daha da iyisi, başının üzerine indirdi ve kurdeleleri dikkatlice -ve çabucak- bağladı. İşte. Evindeymiş gibi hissetti.

Sanki onun için yapılmış gibi.

Sabahı aynada kendini seyrederek geçireceğini Lisbeth'e nasıl haber vereceğini bilmiyordu. Çünkü gerçekten de tek yapmak istediği buydu.

Şimdi ayağa kalktı ve başını bir o yana bir bu yana çevirerek tam da bunu yaptı. Nereden biliyordu?

Bu onun dengesini bozan bir başka dersti. Markinin Postlethwaite'e girdiğini ve dükkânı en iyi ihtimalle kayıtsızlıkla, en kötü ihtimalle de yargılayarak incelediğini düşünmüştü. Ama o daha çok, bir ordu gözcüsünün savaş alanını inceleyip her şeyi not ettiği gibi incelemişti,

Belirli bir boneye karşılıksız bir aşkla bakan sade, dağınık genç kadın da dahil.

Seni tanımak isterim.

Bir dizi teoriyi test etti, çünkü her zaman olayların nedenini bilmek isterdi. Bunun onun için bir oyun olup olmadığını, gerçekten de sunduğu yenilikten ya da yetenekli bir eskrimci gibi kelimelerle nasıl atlatabildiğinden ve çalım atabildiğinden rahatsız olan sıkılmış bir aristokrat olup olmadığını düşündü. Bir *birliktelik* yokken başka bir *birliktelik* kurmak isteyip istemediği... Gerçi kız onun tipi değildi. O en iyisini istiyordu. En iyisini. Dünyanın Sinyora Licaris'ini.

Ama artık Ton'daki başka hiç kimsenin tam olarak anlayamadığı bir şeyi biliyordu: O anlamsız ya da umursamaz bir adam değildi. Hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmazdı. Şüphesiz kaput bir *stratejiyi* temsil ediyordu. . . en azından.

Teoriler aklına girip çıkıyordu ama faydası yoktu. Sonunda hepsi onun sevincinde kül oldu. Alevin içindeki pervaneler gibi.

Kimse benimle senin gibi konuşamaz, demişti.

Markinin bir güveyi havadan toplayıp tekrar serbest bıraktığını, ancak onun tekrar lambaya doğru yöneldiğini izlediğini düşündü.

Işık ve sıcaklık için tüm varlığını riske atmamak için çaresiz.

Bölüm 11

Phoebe yanıliyordu. Jules'un neden bir bone satın aldığına dair hiçbir fikri yoktu.

Ve hiçbir şey onu bu farkındalık kadar rahatsız etmemişti.

Sanki izni olmadan bir mancınıktan fırlatılmış gibi bir yörüngeye oturduğunun daha yeni farkına varmıştı. Bir bone satın almasıyla sonuçlanmıştı. Bone almamak için *çaresiz* kalmıştı. Ve o ana, mantığından muaf bir şeyin insafına kaldığı o nasıl geldiğini takip edemiyordu ve pişmanlıktan hoşlanmadığı kadar bundan da hoşlanmıyordu.

Çünkü semptomlardan biri huzursuzca volta atmak gibi görünüyordu. Doğası gereği, enerji harcamak için amaçsızca hareket eden bir insan değildi. Ama daha çanlar kasabayı ayine çağırarak için çalmadan önce kilise avlusuna varmıştı ve yaptığı şey de tam olarak buydu: 1500 yılından bu yana kasabada ölen Redmond ve Everseas'lerin sayısını sayarak eski çarpık mezar taşlarının arasında yürüdü. Hawthorne adında birkaç kişi de orada gömülüydü. İki ya da üç Endicott. Ethelred adında biri. Acaba kaç tanesi *birbirini* öldürmüştü?

Postlethwaite'in görevlendirdiği sağduyulu bir ulak, hediyesini Redmond House'a götürdü ve bir uşağa teslim etmesini, onun da Bayan Phoebe Vale'in odasının kapısının önüne sessiz sedasız bırakmasını söyledi.

Sonunda volta atmaktan ve etrafındaki ölümlülük kanıtlarından rahatsız olan Jules,  anlar  alınmadan önce içeri girdi ve Redmond sıralarına oturdu.

Zorunlu bir çocukluk aktivitesi olduğundan beri kiliseye gitmemişti. Sıralar hâlâ kefaretin kendisi kadar sertti ve arındırıcı bir acı verdiğinden şüphelendiği bir şekilde uyluklarına ve sırtındaki garip bir yere saplanıyordu. Burası bodur, küçük bir kiliseydi, muhtemelen Eversea ve Redmond 1066'da birbirlerinin kafataslarını kırmaya başladıklarında inşa edilen ilk şeylerden biriydi ve binlerce dua, doğum, ölüm ve d ğ nle tatlanmış lezzetli bir sessizlik içeriyordu.

Birkaç dakika sonra, başta kadınlar olmak üzere, ancak sakın bir izdiham olarak tanımlanabilecek bir şey oldu ve onları yanan gözlerle hevesle izledi. Daha çok kafalarını izledi. Avuçları gerçekten de *nemliydi*. Onları gizlice kalçalarına bastırdı. Başlıklar onu hiç bu kadar b y lememişti; çiçeklerin, kurdelelerin ve şekillerin şaşırtıcı çeşitliliğinin bu kadar farkında olmamıştı.

Ve bir kilisede hiç bu kadar çok parlak kadın yüzünün bir anda aynı yöne baktığını görmemişti. Kuzey Yıldızı'nı ya da bir tür k seyi görmeyi umarak onları takip etti. Bunun yerine, gümüşi sarı saçları, uzun, ince kemikli yakışıklı yüzü ve vitray pencerelerden yansıyan güneş ışığı gibi odaya yansıyan mavi gözleri olan sırık gibi bir adam orada duruyordu. C ppesini tıpkı Marki'nin Weston'ı giydiği gibi gösterişli bir şekilde giyyordu. Sanki bunun için doğmuş gibiydi. Ve cemaate bakışındaki bir şey ... duruşundaki bir şey ... Jules'a onun bir mizah anlayışı olduğunu düşündürdü.

Jules'a başını salladı, o da ona başıyla karşılık verdi.

Eversea birliği, Jacob ve Isolde, kötü şöhretli Colin ve karısı geldi. Onları tanıyordu ama iyi tanımıyordu ve herkes -yani tüm İngiltere- Colin'in kim olduğunu biliyordu.

Isaiah Redmond'un içeri girdiğini gördüğünde kalbinin duracağını düşündü. Onu Fanchette Redmond, Jonathan ve Lord Argosy, Lisbeth takip ediyordu.

.. gözlerinin takıldığı yerde, çünkü kızın insanın gözünü alan bir güzelliği vardı. Bir kanca gibi, ve kim yardım edemez ama ona cevap verebilir? Göreve hazır bir melek gibi görünüyordu. Lisbeth onu görünce gözleri parladı ve gülümsemesi beyaz ve hassas bir şekilde ölçülmüştü, sanki bir doktorun ameliyat için aletleri olması gibi her durum için özel bir gülümsemesi vardı.

Ama değildi. Hevesle onun arkasından baktı ve ...

Şükürler olsun! Bone takıyordu.

Kalbi zafer kazanmış bir kriket maçındaki seyirciler gibi çarpıyordu.

Ve gerçekten de içinde harika görünüyordu, ama yine de, bunun onunla birlikte takındığı gülümsemeyle bir ilgisi olabilirdi. Onun için her şey bir bütündü. Kendi ışığıyla kilisenin kapısından içeri girdi.

Kaputun altından gözlerini ona dikti ve tabii ki onu hemen buldu. Çünkü bakışları onun içinde bir delik açabilirdi.

Bakışları kilitlendi, oyalandı. Adam onun yanaklarının daha da kızardığını düşündü. Ama gülümsemesi öylesine saf, öylesine arsız bir zevkti ki, ancak çanlar durduğunda nefessiz kaldığını fark etti. Birdenbire kendi yanaklarının da daha pembe olduğuna dair korkunç bir kuşkuya kapıldı. Yüce Tanrım. Çünkü kesinlikle sıcaktı.

Gözleri sola doğru kaydı. Ve sağa. Ve sonra, elinden geldiğince gizlice ... onu *selamladı*.

Sırıttı.

Lisbeth bunların hiçbirini fark etmedi ve doğal olarak sırtışın tamamen kendisi için olduğunu düşündü ve başını sevgiyle eğerek ona doğru ısıll ısıll gülümsedi.

Bu da ışının kime yöneldiğini görmek için kafaların anında dönmesine neden oldu.

İpek çiçeklerin ve cilalı sıraların üzerinde kayan tülbentlerin, buğdayın arasından geçen bir esinti gibi toplu hışırtılarının farkındaydı. Onu görebilmek için dönmenin zorluğuyla boyun kaslarını neredeyse duyabiliyordu. Tüm o gözler. Gözlere alışkındı ama Lisbeth'in duygularını incitmeden ya da en azından kafasını karıştırmadan sırtışını bir anda söndürmesi zordu.

Oh, Tanrım.

Ve yine de doğası gereği bir ışınlayıcı da değildi. *O* gülümsediğinde insanlar rahatlama ya da yaltaklanma eğilimi gösterirdi. Dünyanın onun birdenbire kolayca memnun olduğunu düşünmesine asla izin vermezdi. Tanrı aşkına, karşılıksız *gülümseyen* biriydi.

En iyisinin bunu belirsiz bir hayırseverlik gibi bir şeye dönüştürmek olduğuna karar verdi. Başını, kıyıdaki kaçakçıları aramak için bir fenerin sallandığı gibi döndürdü. Isaiah, Fanchette ve Jonathan Redmond fenerin ışığına yakalandılar. Jonathan irkildi ve kolunu kaldıracak gibi oldu. Muhtemelen akşamdan kalmaydı ve parıltıdan ürkmüştü.

Phoebe başını eğmişti. Gülmemek için yanağının içini ısırdığı izlenimine kapılmıştı.

Ve sonunda, tüm kafalar yakışıklı papaza döndü, ona haftalık uzun bakışları için huzursuzdular.

Pennyroyal Green'in yeni papazı Adam Sylvaine, bu iş için mükemmel bir sese sahipti; aynı anda hem sakinleştirici hem de konuşkan, buyurgan ve yankılanan. Bugün de açgözlülük üzerine konuşuyordu.

Doğrudan kendileriyle konuştuğundan emin olan ama aynı zamanda cemaatteki pek çok kadının imrendiği kişi olduğu için onu affeden birden fazla serseri rahatsız bir şekilde yer değiştirdi.

Markininki yer değiştiren serserilerden biri değildi. Bir bonenin arkasına bakıyordu. Açıkta kalan birkaç santimlik güzel boyun onu perçinlemişti.

Dantel yaka ile şapkanın hasır kıvrımı arasında. Şimdiye kadar gördüğü en önemli birkaç santimlik ten gibi görünüyordu. Bu teni takip eden ışıltılı sarı saçlar onu büyülüyordu ve şimdi tek düşünebildiği, dudaklarını oraya, tam oraya, çenesiyle boğazı arasındaki o tatlı kıvrıma koymanın nasıl bir şey olduğuydu. Dilini ipeksiliğe değdirmek için. Ve kollarındaki tüylerin diken diken oluşunu, göğüs uçlarının tülbentin altında zirveye çıkışını izlemek ve-

Birinin kilisede düşünmesi gereken türden düşünceler değil. Ve iyi fizyolojik nedenlerden dolayı. Değiştirdi; koltuk sırtını cezalandırıcı bir şekilde deldi ve kutsal kitabı okuması emredilen biri gibi Redmond profillerine hayranlıkla bakmaya geri döndü.

Lisbeth tarafından, kiliseden sonra ellerinde eskiz defterleriyle uzun ve sağlıklı bir yürüyüşe çıkıp harabeleri görmeye ve doyurucu bir kahvaltı için geri dönmeye karar verildi. Gizliden gizliye, yanakları egzersizden pembeleştiğinde iyi göründüğünü düşünüyordu ve elbette çok haklıydı. Haklıydı da.

Adamlar sağlıklı bir yürüyüş yapmaktan çok, keklik ya da benzeri bir şey vurma fırsatı konusunda hevesliydim. Bu yüzden bakımlı park alanında toplandılar ve uzaktan yavaşça kendilerine doğru gelen Jonathan'ı beklediler. Yanında bir köpeğe benzeyen bir şey yürüyordu. Çok şişman bir tazi.

Yaklaştıkça tazının çok eski olduğu anlaşıldı. Ağzının etrafı griydi ve kocaman sulu gözleri vardı.

"O da ne?" Argosy şüphelenmişti.

"O bir köpek," dedi Jonathan savunmacı bir tavırla.

"Şey, o kadar da değil. Köpek neye yardım ediyor? Saldıran canavarları zor savuşturur. Hiç dişi var mı? Bir av kuşunu bile tutamayabilir."

Köpek duygusal bir küçümsemeyle dolu gözlerle Argosy'ye baktı.

Jules ona eleştirel bir gözle baktı. "Görünüşe göre sen onu uyandırmadan önce sessiz bir emekliliğin tadını çıkarıyordu Jonathan."

Jonathan, "İnsan ava çıktığında bir köpeği olmalı," diye ısrar etti. "Babam da kendi tazılarıyla komşularla ava çıkıyor. Kuşları nasıl avlayacağız?"

Jules omuz silkti. "Pekâlâ, eğer elimizdeki tek tazı buysa. Gizli yetenekleriyle bizi şaşırtabilir."

Partileri ilerledi. Harabeler uzun bir yürüyüşün sonundaydı.

Çok güzel bir ormanın içinden geçiyorlardı, yürüdükçe daha da sıklaşıyordu ve berrak bir sonbahar gününün tadını çıkardıkları için uzunca bir süre şikâyet etmediler. Sadece Lisbeth'in neşeli konuşmaları ve Jules'un başını sallayıp uygun yerlerde "öyle mi?" diye eklemesi ve enerjisinin çoğunu Phoebe Vale'nin sırtına ve başlığına hayranlıkla bakmaya ayırması.

Orman kalınlaştıkça, Lisbeth'in kalıntılarının belirli bir yönde olduğu konusundaki ısrarıyla rotasından saptığı görüldüğünde ve Waterburn, Jonathan ve Argosy'nin tüfek getirme konusunda iyimser oldukları anlaşıldığında şikayetler gelmeye başladı, çünkü tazı muhtemelen hiçbir şeyi sifonu çekmeyecekti. Av faulü muhtemelen kanatlarının altından kıs kıs gülererek geçip gidişini izliyordu.

Yol daraldı, böylece ancak ikişer ikişer ilerleyebildiler ve Lisbeth ile Jonathan doğru yön konusunda tartışmaya başladıklarında, Jules geri çekilip Bayan Vale'nin yanında yürüdü.

Bir süre sessizce. Kadın hiçbir şey söylemedi. O da hiçbir şey söylemedi.

Ama yüzünde küçük, gizemli, hınzır ve çok memnun bir ifade vardı. Gülümse.

"Başlığınızı beğendim, Bayan Vale," dedi sonunda. "Ya siz?"

Yeni, biliyorsunuz."

"Pek yeni sayılmaz. Anladığım kadarıyla ben satın almadan önce genç bir hanım neredeyse delik deşik etmiş. Sağlam kaldığı için kendinizi şanslı sayabilirsiniz."

Gülümsedi. "Bir topluluğun size nasıl bakma eğiliminde olduğu göz önüne alındığında, aynı şeyi sizin için de söyleyebiliriz lordum."

Güldü. Lisbeth uzaklardan, omzunun üzerinden başını çevirdi ve kirpiklerinin arasından ona bir bakış gönderdi. Bayan Violet Redmond'un bu bakışı taliplerine karşı kullandığını gördüğünü düşündü. Gerçekten de mükemmel bir bakıştı bu. Adam refleks olarak gülümsedi ve o da şimdilik ilgiden memnun bir şekilde tekrar döndü.

Döndüğünde Phoebe'nin düzgünce bir ağacın arkasına saklanarak gözden kaybolduğunu gördü. Bu kadar suç ortağı olduğu için kendini suçlu hissetmesi gerekirdi. Bunun yerine, tamamen başka bir nedenden dolayı gergindi.

Jules büyük bir endişeyle, korktuğu soruyu sordu. "Bu doğru bone mi?"

Bir saniye kadar acı çekmesine izin verdi. Ya da en azından öyle görünüyordu. "Doğru olan bu."

Sadece başını salladı. Konuşamayacak kadar rahatlamış, sevinçli -gerçekte, kafası çok karışık. Sadece onu şapkasının içinde hayranlıkla seyretmek istiyordu. Bu arzu onu şaşırttı ve sinirlendirdi ve bir anda tuhaf bir baskı hissetti.

"Söyleyin bana, Lord Dryden ... bana yaklaşıyor mu?"

Flört ediyordu. Birdenbire işkence gibi hissetti, çünkü çok garip bir şekilde çiğ ve açıktaydı.

"Bilmiyorum," dedi sinirli bir şekilde. "Bu seni iyileştirmek için mi?" Kadın ona doğru döndü, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

"Çünkü hiçbir şey yapamazdı," diye ekledi.

Onun ağız düştü içinde Şaşkınlık. Lekeli Scarlet koşuşturdu ten rengi. Biri onu vurduğunu düşünebilirdi.

Aman Tanrım!

Kulağa ne kadar yanlış geldiğini geç de olsa fark etti.

"Hayır! Tanrı ... yani ... sizi geliştirmek için hiçbir şeye gerek yok.

Hiçbir şey sizi olduğunuzdan daha iyi yapamaz."

Hem beceriksizliği ve büyüklüğü hem de katıksız dürüstlüğüyle şaşırtıcı bir iltifatı. Bu iltifat onun içinde bir yerlerde, duygulardan muaf bir şekilde dövülmüştü.

Dehşete düşmüştü.

Sessizlik sert bir şekilde çöktü. Bir kez daha de şok etmeyi başarmıştı.

Söylediklerini geri alabilmeyi diledi. Sonrası çok sinir bozucuydu.

Lisbeth'e, Jonathan'a ve tazıya, Argosy'ye ve Waterburn'e baktı ve Pennyroyal Green'e gelmeden önce her şey hakkında nasıl hissettiğini hatırlamaya çalıştı. O zamana dönmenin ne kadar kolay olacağını düşündü ve artık çok geç olduğunu anladı.

Ve sonra Phoebe öyle uzun ve güçlendirici bir nefes aldı ki neredeyse ciğerlerine giren temiz havayı hissedecekti. Sonunda cesaretini toplayıp bir bakış attı. Sözler onun yüzünü aydınlatmış ve gözlerini alevlendirmişti. Ama kaşlarında belli belirsiz bir sıkıntı vardı.

Hiçbir şey söylemedi.

Çenesinin altına bağladığı lavanta rengi kurdeleyi anlaşılmaz bir şekilde dokunaklı buldu. Londra'nın en kötü şöhretli bölgesi olan Seven Dials'tan gelen biri için ne kadar da güzel bir şeydi. Bunu arzulamasına şaşmamalıydı.

"Demek Seven Dials," dedi neredeyse parlak bir sesle.

Küçük bir tebessüm etti ve onun ses tonu karşısında başını hafifçe salladı.

"Seven Dials'dan Pennyroyal Green'e nasıl gidilir? Cömert bir hayırsever tarafından alınıp doğurtulan sevimli bir yetim çocuk muydunuz?" "Değildim.

Tam bir baş belasıydım. Çok tatsız biriydim ve vahşi. Gerçi sanırım ben de kapılmışım."

"Tam bir zampara' gibi ifadeler kullanan bir zampara düşünün. Seni yakaladıklarında sadece ..."

"On yaşındaydım. Beni St. Giles sokaklarında yakalamak için yaban tavşanı gibi bir tuzak kurmak zorunda kaldılar. Yem olarak bir ekmek kabuğu bırakmışlar. Sallandım

Beni indirip ıslah etmem için Bayan Marietta Endicott'a götürene kadar bir ayak bileğimi havaya kaldırdım."

Bu görüntüden o kadar hoşnuttu ki bir an konuşamadı. "Sen yapmadın. Onlar yapmadı."

"Pekâlâ. Metaforik olarak konuşuyorum o zaman. Neden bilmek istiyorsunuz?" "parçalar için daha fazla hediye talep etmeye mi başlayacaksınız?"

Çünkü sizi uyarıyorum, size verdiğimden daha iyisini veremem. Ve pazarlık pazarlıktır, Bayan Vale. Hikayenizi alayım, lütfen."

Tüm yüzünü kaplayan o yavaş gülümsemelerden biriyle gülümsedi. O gülmemeye çalıştığı belliydi.

Lisbeth o sırada başını çevirdi, elleri sonbahar çiçekleriyle doluydu. Beyaz dantelli şeyler, kadın saçı denildiğini sanıyordu. Yumuşaklıklarını test etmek istercesine onları yanağına doğru tuttu ve yüzünü onlara doğru eğdi. Büyüleyici bir görüntüydü, sadece büyüleyici olduğunu bildiğinden şüphelendiği gerçeğiyle gölgelendi. Arsızca gülümsedi ve Jonathan ile Argosy'ye yetişmek için ileri atıldı.

İşte o zaman Phoebe'nin durup ilgiyle etrafına bakındığını, Lisbeth'in onu görememesi için yine bir ağacın arkasına saklandığını fark etmişti.

Gülümsemesini bastırdı.

"Sanırım bu civarda yabani adaçayı yetiştiriyor," dedi birden. "Harika kokuyor, biliyorsun."

"Olabilir. Öyle. Çocukluğunuzdan bahsediyordunuz. Kadranlar?"

"Değildim."

"Oh, Tanrı aşkına. Mitolojinizi korumaya gerçekten bu kadar yatırım yapıyor musunuz?"

"Sizin kendinizi korumaya yaptığınız yatırım kadar."

"Yine de sana bir şeyler söyledim. Nemlendiriciler ve benzerleri hakkında."

"Hayatlarımız çok farklıydı, Lord Dryden. Sanmıyorum-"

"Anladınız mı? Beni küçümsemeyin, Bayan Vale. Sizi yargılayacağımdan korkuyorsunuz. Beni yargıladığınız gibi."

Bunun onu biraz sinirlendirdiğini görebiliyordu çünkü adımları hızlanmış, çenesi gerilmiş ve önündeki her neyse ona odaklanmış gibiydi.

"Pekâlâ. Çok uzun zaman önceydi. Ve ben on yaşımdaydım."

"Peki ya ailen?"

"Gittiler, değil mi? Teker teker." Bunu neşeyle söylemişti ama sesindeki nefessizlik bunu söylemenin onun için zor olduğunu anlatıyordu. "mi?" Sesini yumuşatmamaya çalıştı. Şüphelendiği kişi oydu.

Açık bir sempatiye maruz kalırsa huzursuz olacak türden.

"Önce babam. Bir barın üst katındaki odalarda yaşıyorduk. Eve gelmeyi bıraktı. Annem yankesicilikten tutuklandı ve üst kattaki odaları tutan fahişe tarafından götürüldü, ya da bana öyle söylendi. Tek bildiğim onun da bir gün ortadan kaybolduğu. Islahevine gitmek istemedim ve bu yüzden kaçtım ve bir dizi başka ... karakterle yaşadım ... ta ki biri, şimdi birinin iş adamı olduğuna inandığım bir beyefendi, zeki olduğuma karar verdi ve beni Sussex'e götürdü, tekmeleyerek ve ısırarak, ekleyebilirim. Bayan Marietta Endicott'un akademisine yerleştirildim. Hâlâ velinimetimin kim olduğunu bilmiyorum."

İsa.

Bunu hazmetmesi zordu ama uzun süre sessiz kalamazdı, yoksa bunun onu nasıl etkilediğini anlayacaktı: bağırsaklarına inen hızlı bir tekme gibi. Keşke tüm bunları onun için geri alabilseydi, hayatını güvenli ve ailesiyle birlikte yeniden kurabilseydi.

"Başka akrabalarınız var mı? Erkek ya da kız kardeş?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

"Kimsen yok."

söylediğine anında pişman oldu. Çünkü kadın, sanki adam parmağını bir yaraya sokmuş gözlerini kırptırdı.

"Ben olsam öyle demezdim," dedi bir süre sonra. "Benim bir kedim var."

Bu onu şaşırtmıştı. Kedilerin iş hayvanları olduğu ve yakaladıkları haşaratın biraz üstünde bir yere sahip oldukları görüşünü benimsedi. Ahırlarda yaşıyorlardı.

"Adı ne?" Kedisi hakkında bilgi edinmek istiyordu.

"Onun adı Charybdis. St. Giles'dan benimle geldi. Sanırım artık bir kedi için biraz yaşlı. Yine de oldukça çeviktir."

"Kedinize bir ... deniz canavarının adını mı verdiniz?" Eaton günlerinin hafızasının sisleri arasında bir yerden mitolojiyi hatırlamak için beynini zorladı. *Scylla ve Charybdis arasında*, iki çekici olmayan seçenek arasında kalındığında söylenen söz *buydu*. Charybdis, Poseidon'un kızı olan ve gemileri yutan, su perisinden dönüşmüş bir deniz canavarıydı.

"Zeki olduğumu böyle anladılar." Çok kuru bir şekilde söyledi. "Kedimin adı. Oldukça ağız dolusu."

"Ama okumayı nasıl öğrendin? Bırak Yunan mitolojisini?"

"St. Giles'da McBride adında bir eczacı bana resimli bir efsane kitabı verdi... şey, diyelim ki müşterilerinden biri aracılığıyla eline geçti. Sanırım o da müşterilerinden birine benden bahsetmiş ve bu sayede yufka yürekli biri benim Sussex'e ve Bayan Endicott'a gönderilmeme karar vermiş. Annem okuyabiliyordu -nereden öğrendiğini bilmiyorum ama ben her zaman okuyabildiğini varsaymıştım- ve o bana okurken ben de hikayeyi takip ediyordum. Sanırım harfleri bu şekilde öğrenmiş olmalıyım. Tek bildiğim okumanın bana kolay geldiği ve sevdiğim."

"Neden yavru kediye Daphne ya da Apollo gibi değerli bir isim vermediniz?"

"Sanırım hep bir müttefikim, koruyacak biri olsun istediğim için."

Ben ve canavar Charybdis hayal edebileceğim en korkunç şeydi. Gözcülerden ya da sokaklarda savaşıyor sarhoş adamlardan bile daha korkutucuydu ve tahmin edebilirsiniz. Sanırım Charybdis'in

Yunan tanrıları bile Aziz Giles gibilerle boy ölçüşemez. Tanıdık olarak gerçekten *kötü* bir şey istedim."

Daha fazla kuru mizah.

Ama Meryem Ana, çocukken neler görmüş olmalı?

St. Giles şiddet, karanlık, gürültü ve çürümüşlük demekti; sarkık binalara yaslanan ve sokak aralarında cin zehirlenmesinden ölen sarhoşlar. Suçlular hırsızlıklarını Londra'nın daha varlıklı diğer bölgelerinde yapıyor ve deliklere giren fareler gibi St Giles'a kaçıyorlardı.

Ona baktı, ince teni, yıpranmış yürüyüş elbisesi, yeni bonesi ... ve düşünce dayanılmazdı: tılsım için bir kedi yavrusuna ihtiyaç duyacak kadar korkmuştu. Bunu hayal etmekten neredeyse nefes alamıyordu.

Şimdi anlıyordu ki, onun eşsiz ışığı, onun tadını çıkardığı ışık, tüm bu gölgeler sayesinde var olmuştu. Ve gölgeler onu herkesten daha gerçek kılan, onu rahatlatan şeydi.

Kadın haklıydı. Ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ve bu kadınla tanışana kadar, hayatında hiç bu kadar çaresiz kalmamıştı.

"Charybdis çok mu korkutucu?" Ne korkak ama. Ve yine de görünüyordu Kedi hakkında konuşmaya devam edecek kadar güvende.

"Oh, evet. Hem de çok." Garip bir şekilde sesi samimi geliyordu. "Epey çizgili bir kürkü var. Ben buradayken diğer öğretmenlerden biri onu besliyor."

"Peki sen Afrika'ya gittiğinde o ne yapacak?"

"Tabii ki benimle gelecek."

Waterburn'un büyük sarışın başını ona doğru çevirdiğini gördü. Sonra düşünceli düşünceli gözlerini kısıtı.

"Vurmak istediğin bir şey gördün mü?" diye seslendi Waterburn'e şeytanca.

Waterburn sıkılmış bir halde omuz silkti. Tazı, yükselen ses karşısında koca kafasını ilgisiz bir şekilde çevirdi ve dünyadan bıkmış, her şeyi görmüş bir halde yürüyüşüne devam etti. Gerçekten, köpek, Redmond'ların ahırlarında hayat ne kadar çekilmez olabilirdi ki? Jules kuru bir sesle merak etti.

Arkasını döndüğünde Phoebe ortadan kaybolmuştu.

Tamamen.

Bölüm 12

Başını çılgınca çevirdi.

Lisbeth, Jonathan ve Argosy'nin önünde, yeni kopardığı dantelli beyaz çiçeklerden birine benzeyerek oynaşıyordu. Koyu renk saç tutamları bonesinden ustalıklarla sıyrılmış ve boynunun beyazına on altılık notalar gibi anlamlı bir şekilde uzanıyordu.

"Bu taraftan, Lord Waterburn. Değil mi Jon? Bildiğini iddia ettiğine göre. Jules, görmem için sabırsızlanıyorum!"

Başını çevirdi, omzunun üzerinden bir gülümseme gönderdi. Elmacık kemikleri ve uzun boğazıyla nefes kesici bir açığa sahipti. Gözleri mavi mavi parlıyordu.

Tekrar gülümsedi. "Görmek için sabırsızlanıyorum," diye yineledi.

İngiltere'nin bu bölgesinde her yerde kanlı kalıntılar vardı.

Hepsi bir dereceye kadar pitoreskti. İnsanın kadınlar için yaptığı şeyler. "Hayır, o taraftan değil. Şu tarafta perili bir av kutusu var Lisbeth."

Jonathan'ın sesi geldi, "Kendine dikkat etsen iyi olur yoksa biri seni geyik sanıp vurabilir."

"Ah, Jonathan!" Sinirlenmişti. "Böyle bir şey asla olmaz. Tamamen beyazlar içindeyim. Bir geyik gibi görünmüyorum."

"Tek boynuzlu at o zaman."

"Ama kim bir tek boynuzlu atı vurur ki?"

Ve böylece tartışarak gözden kayboldular.

Bu da ne-? Bir kadın öylece ortadan kaybolamazdı. Patika yolu taradı. Meşeler yapraklarını dökmüştü ama alıçlar her yerde sıklık ve küçük gizli yaratıklarla hışırdıyordu.

Sonra bir alıç ile büyük bir meşe ağacının gövdesi arasındaki dar geçidi gördü.

Göz ucuyla baktı.

Ve orada, neredeyse büyülü bir açıklıkta, alıç, meşe ve yapraklarını henüz dökmemiş ağaçlarla sınırlanmış, gizlenmiş, henüz dondan ölmemiş yemyeşil çayır otlarından oluşan bir çemberin içinde duruyordu.

Ayağa kalktığı anda yaprakların gölgeleri içindeydi, gülümsüyordu, avucunda bir avuç yeşil vardı.

"Gördünüz mü?" diye muzaffer bir edayla sundu. "Haklıymışım. Sage büyüyor İşte. Ve cennet gibi kokuyor."

Burnuna bastırdı ve derin derin içine çekti.

Onun kendini kokuyla izole etmek için gözlerini kapatmasını izledi. Bir anda varlığının her köşesi ışıkla dolmuş gibiydi.

Dilsizleşmişti.

"Fransa'da adaçayının kederin hafiflemesine yardımcı olduğunu iddia eden bir bölge var.

Onları mezarlıklarındaki mezar taşlarının etrafına dikeyyorlar," diye açıkladı.

"Nasıl yaptınız? ." diye denedi.

Ama gerçekten sormanın bir anlamı yoktu. Bir şeyler okuyor, bir şeyler biliyor ve küçük sürprizler ortaya çıkıyordu. Garip bir şekilde küçük hediyelerin paketini açmaya benziyordu, hepsi de onun hoşuna gitmiyordu. Gerçeklere ve bilgilere bir gemi enkazındaki parçalar gibi yapışmıştı. Onu kurtarmışlardı.

Sessizce ona baktı. Konuşamayacak kadar doluydu. Kızın gözleri yeşildi. Bunu artık kesin olarak biliyordu. Daha becerikli bir adam olsa, gözlerini gururla bir şeye benzetirdi -yapraklara, yosunlara, zümrütlere ya da buna benzer bir şeye- ama dürüstçe söyleyebileceği tek şey, tanıdığı hiç kimsenin gözlerinin onunkiler gibi olmadığı olurdu. Bunun renkleriyle pek ilgisi yoktu. Birkaç gün boyunca sırf nasıl değişeceklerini görmek için bir şeyler söylerken bulmuştu kendini: mizahın onları nasıl alevlendirdiğini, nezaketin onları nasıl yumuşattığını, öfkenin onları nasıl parlattığını ve ışıkları kendisine çevrildiğinde nasıl hissettiğini. Ellerini onların önünde kaldırıp onları ısıtmayı nasıl da isterdi.

"Bu konuda bir şeyler okudum," dedi yine de. Elindeki bohçaya kararsızca elini uzattı. Ve sonra:

"Al." Ona uzattı. "Senin için bir hediye."

Ona baktı. Bir anda çok fazla düşünce ve izlenim çıkış için itişip kakışmaya başladı ve hiçbir kelimelerle ifade edilemedi. Bu yüzden kadının emrettiği gibi yaptı. Yavaşça, sözsüzce, onlara uzandı.

Ve onları teslim etmeye başladığında, parmakları onunkilere değdi.

Adamın nefesi kesildi.

Bir keresinde yıldırım çarpmış bir adam görmüştü. Yıldırımın adamı tutuşunu izlemişti.

çaresiz, hareketsiz, vücudunu kavislendiriyor. Onunla yoluna devam ediyor.

Bundan farklı değildi.

Nefes nefese, dilsizce, ikisi de parmaklarının birleştiği yere baktılar. En sonunda, en sonunda dokunuyor olmanın şaşkınlığı içindeydiler. Ten tene.

Otları bıraktı ve kızın bileğini yakaladı. "Yeter."

Kelime alçak ve karanlıktı. Emir ve yalvarış gibi bir şey tınılıyordu.

Yavaşça, yavaşça başını kaldırdı, sanki cesaretini topluyormuş gibi yukarı doğru. Çenesi gergindi; gözleri onunkilerle buluştuğunda genişti ama içlerinde anlayış titreyordu.

Hava aniden kıvılcımlarla dolmuş gibiydi. Kendini bu kadar bitkin hissettiğine göre, Tanrı aşkına, tek boynuzlu bir at yakaladığını düşünebilirdi.

Adam onu izlerken, köprücük kemiğinden yukarı doğru bir kızarıklık oluştu. Adamın ipeksi elindeki soluk mavi bir damarın üzerine yerleştirdiği başparmağının altında, kadının nabızı hızla atıyordu.

Avucunu yukarı çevirdi. Titreyenin kendisi olduğundan emin olmak istiyordu, çünkü ikisinden *biri* titriyordu. Eli acıtacak kadar yumuşaktı, fazla savunmasızdı. Soğuktu, bu da ona dokunaklı geldi. Onu ısıtmak istiyordu. Onu ısıtmaya ihtiyacı vardı.

Ve böylece avucunu ağzına götürdü.

Ağzını usulca onun tenine doğru açtı, dilini oraya dokundurdu, aynı anda hem iffetli hem de belki de şimdiye kadar verdiği en şehvetli öpücükle onu yaktı.

Başı sertçe geriye eğildi; göz kapakları titreyerek kapandı. Yumuşak bir ses çıkardı, şoktan ve saf tensel zevkten kaynaklanan bir soluk.

Tanrı'nın Annesi.

Biraz çaba sarf ederek başını kaldırdı. Parmaklarını, sanki ona bir hatıra verirmiş gibi, öptüğü yerin üzerine .

Yapması gerektiğini biliyordu. Ama yine de onun elini bırakamadığını fark etti. "Bana bakın, Bayan Vale." Sesi alçak bir talepti.

Bir anlık tereddüt. Gözlerini açtı. Onları tekrar gördüğü için saçma bir şekilde heyecanlanmıştı. Sersemlemiş, yıldızlı ve ihtiyatlıydılar. Güneş onu halelemişti ve ışık onu hem parlatıyor hem de gizliyordu. Bakarken, her biri farklı, saf ve ilkel olan hızlı izlenimlere karşı koydu:

Seni ilk kim öptü? Hatırasını öpüp yok edeceğim. Onu bir kılıçla ezip geçeceğim. Senden önce kimseyi öptüğümü hatırlamıyorum. Mahvoldum. Mutluyum. Korkuyorum. Gitmem gerek. Gitmen gerek.

Elini sanki bir Fabergé yumurtasıymış gibi tutuyordu. Bu da onun yüz ifadesiyle tezat oluşturuyordu.

"Bunu yapacağımı ," dedi sonunda.

"Her zaman ne yapacağını bilir misin?" Sesi alçak bir boğuklukta ydı.

"Her zaman," dedi kısaca. Kulağa bir suçlama gibi gelmişti.

Bir kalp atışı değ erinde sessizlik geç ti.

"Ş imdi ne yapacaksın?" Fısıltısında hem şehvetli bir meydan okuma hem de endiş e vardı.

Jonathan ve Waterburn'ün, Lisbeth ve Argosy'nin uzaktan gelen seslerini duyabiliyorlardı, hepsi de hâlâ mutlu bir şekilde tartışıyorlardı ama ağ açlarda hışırdayan kuşlar kadar önemsiz görünüyordı. Bu şekilde düş ünmenin tehlikeli olduğunu biliyordu.

Adını duydu: *Jules!* Lisbeth tarafından neş eyle söyl endi.

Grubun geri kalanı saniyeler ya da dakikalar içinde karş ılarına çıkabilirdi. Uyarılmanın bir erkeğ in zaman algısıyla oynayarak ikisini de keş fedilmeye mahkûm edebileceğ ini fark edecek kadar akıllı baş ındaydı.

Ve yine de.

Uzun bir nefes aldı. Uzun uzun nefes verdi.

Phoebe onun gözlerindeki planları görmüş olmalıydı. Panik içinde fısıldayarak, "Yapma," diye ısrar etti. "Yapmasan iyi olur. Lütfen-"

Sanki hiç konuşmamış gibi Phoebe'nin diğ er bileğ ini nazikçe tuttu ve Phoebe de bileğ ini tutmasına izin verdi, çünkü dokunuş u onun kemiklerini sızlatıyordu. Ve onu kendine doğru ç ekerken, sanki ikisinin de bu konuda bir seç eneğ i yokmuş gibi, sanki momentumun merhametine kalmış gibi, baş ını piş manlık ve kuş ku dolu bir şekilde salladı. Bu doğru gibi görünüyordu, çünkü baş ı adamın alç alan dudaklarıyla buluş mak için çoktan geriye doğru eğ ilmişti ve daha sonra bunun nasıl olduğunu söyleyemedi, sadece o anda onun iradesinin kendi iradesi olduğunu söyleyebildi.

Dudakları önce yumuş ak bir şekilde onunkilere kondu, sıcak ve sert ağ zı yumuş ak dudaklarına değ di. Sonra kendi dudaklarıyla onunkileri birbirinden ayırdı. Öpücükten daha sarsıcı olan *rahatlamaydı*, sanki hayatı boyunca bunu, onu, bu öpücüğ ü özlemiş ti. Neredeyse dizlerinin bağ ı ç özü lüyordu. Vücudu

Ne yapacağını ve ne istediğini tam olarak biliyor gibiydi ve duyuları bu his saldırısı karşısında eridi. Göğüsleri adamın sert göğsüne çarpıyor, gömleğinin düğmesi köprücük kemiğinin derisine soğuk geliyordu. Ağzı konyak gibiydi, öpücük damarlarında yavaş bir ateş gibi yayılıyordu, ta ki eriyene kadar. Vücudu onunkiyile öylesine ahlaksız bir rahatlıkla kaynaştı ki, adam onun eksik parçası da olabilirdi, bileklerindeki tutuşunu gevşetti, açıkça hiçbir yere gitmediğinden emindi. Elleriyle ne yapacağından tam olarak emin değildi, bu yüzden onları gömleğinin önüne yerleştirdi ve parmaklarını yavaşça gömleğin içine doğru kıvırdı. Keten onun tenine yakın olduğu için sıcaktı. Ve bu o kadar dayanılmaz derecede erotik görünüyordu ki, boğazında kısık bir sesle inledi, utanmaz bir hayvan sesi, saf bir ihtiyaç.

Ve bunu yaptığında, *İsa* ya da bir lakap ya da onun adı olabilecek boğuk bir kelime mırıldandı, ham, çaresiz ve çok coşkulu bir şey. Aniden yer değiştirdi, böylece sıcak elleri onun sırtında kayarak ellerini kışının altında birleştirdi ve onu şok edici bir kasıtle sikine doğru kaldırdı.

Ve iki kez dikilmiş elbisesinin ince kumaşının arasından onu hissetti: devasa, amansızca erkek, şok edici derecede sert. Elleri elbisesini sıyrırıyordu; havayı çoraplı baldırlarının sırtında hissetti. Dudakları birbirine yapıştı ve ayrıldı, sonra daha aç bir şekilde geri döndü, dilleri birbirine dolandı, dişleri bir kez acımasızca çarpıştı. Ama öpücük hiçbir zaman yeterince derin, yeterince nüfuz edici görünmedi, çünkü adamın istediği bir öpücükten daha fazlasıydı ve kadın da onun istediğini istiyordu ve bunun merhametine kalmıştı.

Yardım edin. Kime yalvardığını ya da ne istediğini bilme de bu kelime kafasında çınlıyordu. Durmaksızın dönüyordu, onun vücudunun sıcaklığının, tadının neden olduğu bir ateşin içindeydi. Aleti o kadar sertti ki, ona karşı durmak canını acıtıyordu ama yine de kendini daha da yaklaştırdı, olabildiğince yaklaştırdı, çünkü bunu her yaptığında zevk içinden geçiyor, kendi üzerine inşa ediliyor, ikiye, üçe katlanıyordu, ta ki aciliyetten titreyene kadar.

Ve birden başı çıplak kaldı. Havayı saçlarında, ensesinde hissetti. Başlığı düşmüştü ve ensesinde zıplıyordu.

Ağzı, şimdi ona çıplak olan nabzının boğazında attığı yere gitti. Boğazından umutsuz bir ses çıkardı ve dudakları daha aşağı indi ve kadın ona destek olmak için geriye doğru eğildi.

Ağzı henüz boynunun dibindeki kemikleri sıyırmıştı, çok yakındı, ağrıyan gergin meme ucunun şişmesine çok yakındı:

"Oh, *Juuules!*" Lisbeth tekrar tril tril öttü.

Sesi yankılandı. "*uuu . . . uuu. . . . ules . . .*"

Tanrım! O ses artık çok yakındı!

Birbirlerine tırmanmaya benzer bir hareketin ortasında donup kaldılar.

"*Phooooeeebeee!*"

Şimdi yankı olmadan.

Marki aniden geri adım atınca kadın sendeleyerek öne doğru

yürüdü. Ellerini omuzlarına vurarak onu düzeltti.

baktılar. Gözleri şaşkın ve sıcaktı. Nefes alışları

alçak bir kükreme oldu.

Bir esinti ağaçların yapraklarını salladı ve Phoebe'ye bu ses çok ironik bir ağaç alkışı gibi geldi.

Sonunda, sanki kızın öpücük sarhoşluğundan devrilmesinden endişe ediyormuş gibi, ellerini kızın omuzlarından yavaşça kaldırdı. Ya da dokunuşu onu terk ettiği anda bir serap gibi kaybolacağından.

Tatmin olmuş bir şekilde ellerini yanlarına indirdi ve büyük bir çabayla onları hareketsiz tutmaya çalıştı.

Parmaklarını dudaklarına dokundurdu. Yanıyorlardı; ondan verdiği kadar vahşice almıştı. Mükemmel bir acıydı bu. Cildinin her yeri ateş gibi yanıyordu.

Ama diğer elini onun göğsünde bıraktı ve nefes alıp verişiyile birlikte göğsünün inip kalkmasını, yükselip alçalmasını izledi. Ve sanki yardım edemezmiş gibi

gömleğinin içine, düğmelerindeki boşlukların arasına kaydırıldı. . . sıcak teninin üzerinden.

Nefes nefese tısladı. "Phoebe." Sesi boğuk ve kısıktı. Bir uyarı. Bileğini tekrar eliyle sardı.

Ama onu bir daha öpememe ihtimaline karşı, ona ne yaptığını kendisi de hissetmek istedi. Ve merakla, kalbinin avucuna vurduğu çekiç darbelerinin tadını çıkardı.

Ta ki nazikçe, nazikçe elini kadar. Ona geri verdi.

Ve parmaklarını teker teker açarak ona dokunduğu süreyi uzattı.

Ta ki artık hiç dokunmayana kadar.

Birdenbire yanlış göründü.

İçlerinden birinin bir şeyler söylemesi gerektiğini düşündü ama aklına uygun bir şey gelmiyordu ve söyleyeceği şeyin doğru bir şey olabileceğini de hayal edemiyordu. Bildiği dil -Kral İngilizcesi ve yıllar boyunca edindiği, dünyayı açıklamak, özetlemek ya da uzak tutmak için kullanabileceği tüm değerli bilgiler- burada işe yaramıyordu. Bu tamamen başka bir dildi.

"Juuuu-ules!" Lisbeth şarkı söyledi. Sesi şimdi daha yakın görünüyordu, ama sesin tepeler arasındaki küçük vadilerde sekip havuzlaşma eğiliminde olduğu, esintinin onu alıp ağaçların arasından geçirerek oyunlar oynadığı düşünüldüğünde ne kadar yakın olduğunu bilmek imkansızdı. "Phoeeeebeeee! Nereye gittin sen?"

Sesi hâlâ canlı ve şakacı geliyordu.

Ancak saniyeler sonra ayak seslerinin çıtırtısını ve yaşlı tazının *huh huh* seslerini duyunca irkildiler.

Lanet olsun!

Jules ve Phoebe açıklıkta kapana kısıldıklarını hemen fark ettiler. Birinin ereksiyonu vardı, diğerinin ise pembe bir rengi vardı.

Yüzü ve dudakları kızarmış, şapkası yamulmuş ve elbisesi arkaya doğru kıvrılmıştı.

Sadece bir embesil onların ne yaptığı konusunda yanlış bir sonuca varabilirdi.

Böylece çılgınca tıslayan fısıltılar başladı.

"Elbiseniz-" Eliyle geniş bir işaret yaptı.

"Şapkanız . . . !" Başını işaret etti. "Şapkan!"

Jules'un eli fırladı ve kızın elbisesini arkadan çekiştirerek indirdi, kız saç tokalarına dolanmış gibi görünen bonesinin kurdelelerini çözmeye boşuna uğraşırken düzeltmek için aceleyle üstünkörü bir okşama yaptı.

"Teşekkür ," dedi telaşlı ve mahcup bir fısıltıyla. "Hiç de değil," diye cevap verdi nefesinin altından.

Tanrı aşkına. Neden *kibar* davranıyorlardı ki?

Tazı, rahatsız edici derecede yakın bir mesafeden paslı, ilgisiz bir havlama sesi çıkardı.

Şimdi ikisi de biraz vahşi gözlüdü.

"Sen hâlâ-" diye tısladı aceleyle, kendi başını işaret ederek.

Başlık kurdelelerini tekrar tırmaladı ama umutsuzca düğümlemişlerdi. Onu kurtarmaya çalışırken neredeyse kendini linç edecekti. Elleri titriyordu ve işe yaramıyordu.

Hav! dedi köpek yine. Yaprakların ve dalların üzerinden gelen ayak seslerini de duydular.

"Bir koku mu aldın, eski ?" Waterburn'ün sesi şimdi.

Sıradan korku, diye düşündü Phoebe. *Ya da belki de utancın bir kokusu vardır.*

"Sesler duyuyor musunuz Lord Waterburn?" Lisbeth seslendi. "Sanırım bu taraftan."

Phoebe kaput çabalarından anında vazgeçti.

"İkimiz de burada kalamayız." Panikten başı dönüyordu.

"Çok doğru. Sen kal. Ben giderim!" Jules sola doğru hamle yaptı, çalıların arasından geçmeye hazırdı.

Dirseğini yakaladı. "Hayır! O taraftan değil! Kendini çalılıkların arasında bulacaksın. Ormanı bilirim, o yüzden gideceğim-"

Kadın sağa doğru hamle yaparken dirseğini yakaladı. Şiddetlenen bir makara gibiydi.

"Tanrı aşkına, *ikimiz* de geyikler gibi çalıların arasından geçip gidemeyiz," diye tısladı.

Ve Jules umutsuzca, kristal berraklığında, akıllıca davrandığını biliyordu. Diğer erkeklerin canlandırıcı bulduğu gayrimeşru ilişkilerden kaçınıyordu. Yasadışı bir ilişkiye daha yeni başlamıştı ve kilisede ıslıl ıslıl parlaması, şapka satın alması ve şimdi de bu olay yüzünden saygınlığı zaten tehlikedeydi. Saygınlığına *değer veriyordu*.

"İlişki" mi? Sadece bir öpücüktü. Yani, iki öpücük.

Yine de, bir açıklıkta iki öpücük bir ilişki olarak nitelendirilemezdi. Ve utanç *pek* afrodisyak olmadığından, bir afrodisyak olması da *pek* olası değildi. Kendi kendine öyle dedi.

"Ormana o kadar aşına değilsin," diye belirtti. "Ben burada, Sussex'te büyüdüm."

"*Kaybolabilir* miyim?" Bir oktav yükselmişti, fısıldayarak konuşurken bunu yapmak kolay değildi. "Kaybolabilir miyim? Bu ormanlar sıktır ve bir kadının tek başına dolaşması güvenli değildir. Sen kalacaksın ve ben gideceğim." Bunu sert ve küçümseyici bir şekilde söyledi ve kızın elinden çekip aldı.

Eğer bir kedi olsaydı, tüyleri öfkeden diken diken olurdu. "Ben asla sadece ... *dolaşmam*."

"*Tanrı* aşkına, kadın ..." diye homurdandı. Bir elini cıvrptı Öfkeli bir şekilde elini alnına götürdü ve tehlikeli bir şekilde tünemiş olan şapkası yere düştü.

Döndü, ona doğru hamle yaptı, ıskaladı, parmak uçlarından birkaç kez boş yere sektirdi ve onu yakalamak için son bir cesur hamle sadece açıklığın diğer tarafına fırlatmaya yaradı.

Yerde neşeyle döndü ve onun ulaşamayacağı bir yerde durdu.

Lisbeth'in parlayan başının tepesi ve zarif profili görüldüğünde çitin üstünden görünmeye başladı.

"Erk!" kendini yere atmadan ve ıslak otların üzerinde karnı üzerinde sürünerek bir kertenkele gibi çitlere doğru ilerlemeden önce söylediği son şeydi. Lisbeth kendi kendine mutlu bir şekilde mırıldanarak görüldüğünde, çizmelerinin topukları çitin arkasında gözden kaybolmak üzereydi. Onu Waterburn, onu da tazı takip ediyordu.

Phoebe donup kalmıştı. Bir markizin bir kertenkele gibi çitlerin arasında kayboluşunun görüntüsünü asla unutamayacağından emindi.

Lisbeth, Lord Waterburn'e, "Phoebe arada sırada tek başına yürüyüşe çıkıyor," diyordu, "ama Sussex'in bu kısmını oldukça iyi biliyor, o yüzden endişelenmemeliyim. Tam buralarda sesler duyduğumu sandım. Sen de duymadın mı?"

Waterburn'ün ardından gelen kayıtsız hece şu anlama gelebilirdi herhangi bir şey. Phoebe onun kaybolmuş olabileceği konusunda çok fazla endişe duyduğundan şüpheliydi.

Jules'un zaferinin arkasından yayıldığını neredeyse hissedebiliyordu.

Çit: *Hiç dolaşmaz mısınız, Bayan Vale?*

"Yürüyorum ama *kaybolmuyorum*," diye seslendi Phoebe yüksek sesle, neşeyle, işaret ederek . . .

. . . ve zamanından önce. Çünkü: Lanet olsun! *Şapkası*. Şapkasını unutmuştu!

Yerde, Lisbeth'in açıklığa girdiği anda göreceği büyük, zehirli bir mantar gibi zonkluyordu.

Onu kaptı, neden böyle bir şey yaptığını merak etti, çünkü elinde olması yerde bırakmasından daha iyi değildi, sonra Lisbeth birden ortaya çıkıp açıklığın eşiğinde şaşkın bir şekilde durduğunda onu iki eliyle arkasına itti.

Lord Waterburn'ün kule gibi sarışınllığı çitin tepesinde asılı kaldı ve etrafını dikkatle incelerken botları çatırdayarak durdu. Hâlâ tüfeğini kucaklıyordu. Muhtemelen o günü bir tür araf olarak görüyordu; kaderinde gezinmek, gezinmek ve hiçbir şey vurmamak vardı.

"İşte , Phoebe!" Lisbeth memnun görünüyordu. "Sadece sen mi varsın?"

Bölüm 13

Bunun doğruluğunu anlamak için açıklığa üstünkörü bir göz attı ama Lisbeth'in çoktan bu sonuca vardığı belliydi. Ve Phoebe, Lisbeth'in yalnız olduğundan ve bırakın bir markizi, hiç kimseyle uygunsuz bir şey yapmadığından şüphe duymadığının hızlı ve cızırtılı bir şekilde farkındaydı. Kendisine gerçekten öpüldüğünü kanıtlamak için hâlâ yanan dudaklarına tekrar dokunmak istedi, çünkü parlayan ve hiç şüphesiz son derece öpülesi Lisbeth'in görüntüsü bile bunun imkânsız olduğunu gösteriyordu.

Arkasında bir kunduz şapkası olmasaydı dudaklarına dokunabilirdi.

Yeni gelen üç kişi -Lisbeth, Waterburn ve tazi- Phoebe'yi şaşkın bir an için sessizce izlediler.

Jonathan ve Argosy'nin kahkahaları onlara uzaktan geldi.

Sonra köpek içini çekti, bir homurtuyla devrildi ve uyuklamaya başladı.

"Birden fazla ses duyduğumu sandım," dedi Lisbeth sonunda.

"Oh! Şey, muhtemelen beni şarkı söylerken duydunuz." Phoebe'nin sesi sinirden titriyordu; her zamanki tınısını geri kazanmak için boğazını temizledi.

"Bir düet. Ben

. . .yalnızken iki parçayı da söylemek için. Daha az yalnız hissetmek için. Sinyora Licari bana ilham verdi."

Belki de bu biraz abartılı oldu.

Lisbeth ellerini birbirine vurdu, bu da Phoebe'nin sinirleri biraz hassas olduğu için sıçramasına neden oldu. "Şarkı söylemek! Ne harika bir fikir! Belki de hepimiz şarkı söylemeliyiz, böylece Jules kaybolursa bizi duyabilir."

Lord Waterburn kesin bir ifadeyle, "Şarkı söylemeyeceğim," dedi.

"Sık sık kaybolur mu?" Phoebe dayanamayıp sordu, "Markiz mi?"

"Asla," dedi Waterburn ve tüfeği diğer koluna geçirip tırnaklarına baktı, sanki tırnakları Phoebe'nin olabileceğinden çok daha ilginçti. *Hâlâ beş tane var*, demek geldi içinden Phoebe'nin içinden. "Ordudayken kaybolmak seni öldürttü."

Çalıların üzerinden akan tatmin olmuş haklı çıkma ışınlarını neredeyse hissedebiliyordu.

Yana doğru hızlı bir bakış, markinin sırt üstü yuvarlandığını gösteriyordu. Çok yakından bakarsa, botlarının ayak parmaklarının havaya doğru baktığını ve parladığını görebiliyordu.

Kendini onun yanında uzanmış, kollarını boynuna dolamış, ağaçların arasından mavi gökyüzüne bakarken hayal etti ve birdenbire şehvetin yeni bir yıkamasıyla nefes alamaz hale geldi.

Neredeyse onunla birlikte sallanıyordu. Ona ne *olmuştu*? Neyi serbest bırakmıştı?

Kalıcı mıydı?

"Ne güzel bir açıklık bulmuşsun, Phoebe. Daha önce görmemiş garip. Düpedüz *büyülü*, değil mi?" Lisbeth yavaşça döndü, kollarını uzattı, başını arkaya eğdi, onu kucakladı ve o kadar açık tenli, kızarmış ve parlaktı ki bu hareket hiç de yapmacık görünmüyordu. Alanını inceleyen bir su perisine benziyordu.

Phoebe kalbinin ne kadar hızlı attığını merak etti. Ve bir sincabın onu koklamak için yanına gelip gelmediğini ya da böceklerin yüzükoyun yatan markize bir göz atmaya karar verip vermediğini ve belki de burun delikleri ve kulaklarının sunduğu ilgi çekici açıklıklara doğru sürünüp sürünmediğini.

Neredeyse gülümsüyordu.

"Oh, ve bak, işte senin eskiz defterin, Phoebe. Benimkinde hiçbir şey bitirmedim. Hadi seninkine bir bakalım!"

Eskiz defteri! Lanet olsun!

Oturduğu yerden birkaç metre ötede, Lisbeth'e ondan daha yakın, çimenleri ve çiyları ıslatıyordu. Durduğu yerden Markiz'in hızlı ve ateşli kömürünü seçebiliyordu. Köşeli ve fırtınalı görünüyordu ve ona verdiği koyu renk saç yığınları, yanan bir binadan çıkan alev ve dumandan başka bir şeye benzemiyordu. Çizim, tıpkı gerçek markizin şu anda yaptığı gibi gökyüzüne bakıyordu.

Gerçekten de adamın kendisinden çok kendi duygularının bir yansımasıydı. Ve bu gerçekten de suçlayıcıydı.

Oh, Tanrım. Lisbeth neşeyle eskiz defterine doğru yürümeye başladı. Zaman işkence edercesine yavaşladı. *Bir adım. İki adım.* Arkadaşının botlarının çimenlerin üzerinde çıkardığı çıtırtı Phoebe'nin kulaklarında kendi kemiklerinin çıtırtısı gibi çınladı. Phoebe çaresizce kaderine baktı. Kendini arkadaşının ayak bileklerine doğru fırlatmak dışında, onun eskiz defterine ilk ulaşmasını engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Sonra göz ucuyla tüfeğin parladığını gördü.

Bir melek gibi ilham geldi ve ağzından kaçırdı:

"Şu anda bir keklik görseniz, onu vurmayı mı yoksa resmini çizmeyi mi tercih edersiniz?" diye ağzından kaçırdı.

Lisbeth, Lord Waterburn'ün "Ateş et," demesiyle aynı anda, "Krokisini çiz," dedi.

o."

"Çünkü sanırım şuradaki ağacın yanında bir tane gördüm! Hani şu yaşlı bir adama benzeyen ağaç." Karşı yönü işaret etti.

Arkadaşları hep birlikte dönmeye başladılar ve Phoebe markinin şapkasını bir disk gibi alıç çitinin üzerine fırlattı ve eskiz defterine doğru bir hamle yaptı.

Çitin ötesinden ürkek bir homurtu duyuldu. Lisbeth ve Lord Waterburn dönüp arkalarına baktılar.

Lisbeth, tehlikeli bir şekilde işaretçi pozisyonuna benzer bir pozisyonda donup kalan Phoebe'ye baktı.

Lisbeth'in alnında *şüpheye* benzer bir ifade belirdi.

Arkasında Lord Waterburn'ün yüzü sonsuz bir şekilde buruştu, homurdanma sesi çıkarmış olabileceği fikrinden duyduğu hoşnutsuzluğu -ama biraz aşağılayıcı bir şekilde, şaşkınlık değil- kaydetti.

Bunun için hiç umut yoktu. Homurdanmak zorunda kalacaktı.

"Ugh," dedi, zarif bir hamle yaparak eskiz defterinin köşesini yakaladı ve çimlerin üzerinden güvenli bir şekilde ellerine doğru sürükledi.

Tekrar ayağa kalktığında Lord Waterburn'ün yüzündeki çekingenliğin izlerinin gördü.

Eskiz defterini göğsüne bastırdı. Kalbi mide bulandırıcı bir şekilde çarpıyordu.

Lisbeth sessiz bir an için onu inceledi, Phoebe'nin Ani bir hamle.

"Ben bir benzerlik
göremiyorum." Phoebe
bayılacak gibi oldu. "Benziyor
..."

"Yaşlı bir adama. Ağaca." Bakışları sabitti.

Phoebe bir adamın tüfeğine bu şekilde nişan aldığını görmüştü.

"Oh." İçini bir rahatlama kapladı: eskiz *değil*. "Öyle değil mi? Sanırım ben de öyle düşünmüştüm, çünkü budaklı, bükülmüş ve ..." Lisbeth'in yüz ifadesinin sabırlı ve hoşgörülü bir hal aldığını görünce vazgeçti.

kaşlarını kaldırdı. "Hayalperest biriyim sanırım. Belki de bu açıklıkla ilgili bir şey. Büyülü. Dediğiniz gibi."

Şehvet, daha doğrusu. Tehlikeli. Bir tuzak!

Lisbeth gamely döndü geri doğru ve ağaç için ver o başka bir muayene.

"Gövdenin kuzey tarafında biraz görüyorum," diye izin verdi. hayırseverce. "Belki de o düğüm burun olarak yorumlanabilir?"

Waterburn homurdandı.

Phoebe umutsuzca, *o gerçekten çok hoş bir insan*, diye düşündü. Şöyle bir baktı

kömürleşmiş markisi ona doğru baktı. Lekeliydi.

Korsesine baktı; o da lekelenmişti. Sonra aklına korkunç bir olasılık geldi: Markiz'in mükemmel bir kara kalem resmini istemeden göğsüne bastırmış olabilirdi. Kendisi için kırmızı bir *A* dikmiş de olabilirdi.

Eskiz defterini tekrar göğsüne bastırdı.

Tanrı aşkına. *Aklını başına topla, Vale*, dedi kendi kendine.

Düzenli olmasını sağlamak için harcadığı yıllar göz önüne alındığında, hayatın bu kadar çabuk kaotik hale gelmesi umutsuzca adaletsiz görünüyordu.

"Evet! Sanırım düğümü burun olarak hayal ediyordum." Başını eğdi kollarını birkaç santim indirdi ve eskiz defterine hüznü bir bakış fırlattı. "Tam düşündüğüm gibi. Eskiz defterim mahvolmuş. Sayfalar nemden yamulmuş."

Lisbeth sempati ile gıdıkladı. "Eminim çizimleriniz de çok güzeldir," diye şımarttı. "Sence marki nereye gitmiştir?"

"Belki de ilk kez kaybolmuştur."

Aklından şeytanlığı geçirerek ve özellikle de çitin arkasında yassılaşmış kişi için söylemişti, ama sesinde belirsizlik ve sorguya çok yakın bir şey duydu. *Lanetlenme. Kaybolmuş olan oydu.* Bilgiyi değerli taşlar gibi biriktirmiş, servetinin yokluğunda kendi hazine sandığını oluşturmuştu. Tüm kaba taşları parlatmış ve cilalamıştı.

Okuldaki genç bayanlardan köşeleri gerçeklerle, tıpkı öğretmenlerinin onu az çok rafine ettiği gibi. Şöhreti ve davranışları kusursuz kabul ediliyordu. Tüm genç hanımlar için bir örnek olarak gösteriliyordu.

Ve şimdi göğsünde kömürden bir markiz taşıyor olabilirdi ve az önce iki kez homurdandı.

Markizin yüzündeki ifadeyi doğru yorumladıysa bileğini tutmadan önce o da kaybolmuştu. En azından kafası karışmıştı.

Daha önce hiçbir erkek ona bu şekilde bakmamıştı. Ve ne olursa olsun hangi kıtada yaşarsa yaşasın, bunu asla unutmayacaktı. Her gece uyumadan önce gördüğü son şeyin bu olacağından şüpheleniyordu.

Ama bağlarını kaybetmiş bir adam her şeyi yapabilir, diye düşündü.

"O zaman *bizi* bulmasına yardım edelim." Lisbeth . "Biz gelmeden önce hangi şarkıyı söylüyordun, Phoebe? Parçalara ayırdığın mı?"

Lord Waterburn'ün botları huzursuzca kayarken dallar çatırdadı.

Oh, hayır. Phoebe zihni dönüp dururken Lisbeth'e boş boş baktı. Gerçekten de çok az şarkıyı bütünüyle biliyordu ve sesi de en iyi ihtimalle katlanılabilir düzeydeydi.

Ama Lisbeth'in dikkatini dağıtmak için bir arayış içindeydi ve aniden bunu yapmanın bir yolunu buldu.

"Colin Eversea ile ilgili olan! Okuldaki genç bir bayandan yeni bir dize öğrendim. Çok komik ve ... ve ... müstehcen."

Bu son kelime pervasız bir ilhamdı. Neredeyse meydan okurcasına sundu.

Lisbeth sanki gözlerine su kaçmış gibi gözlerini kırıştırdı.

Lisbeth ve Waterburn sessiz ve şaşkın bir an için ona baktılar.

Çitlerin arasında bir yerde bir ispinoz öttü.

Waterburn'ün yüzündeki dikkatle seçilmiş mülayim ifadeye bakılırsa bu, kimsenin onunla bağdaştırdığı ya da özellikle bağdaştırmak istediği bir kelime değildi.

Bir dahaki sefere fahişe kelimesini cümle içinde kullanmayı deneyeceğim, diye düşündü çılgınca.

"Oh, hadi şimdi söyleyelim!" Lisbeth sonunda, sanki Phoebe'nin rüzgârı yeni esmiş ve hepsi de bunu görmezden gelmeyi seçmiş gibi konuştu. Redmond'lar, Lyon'la olan işleri sayesinde konu Denizaşırı'lar'a gelince kana susamışlardı ve kötü şöhretlerini şarkılarla sürdürmeye hevesliyidiler. "Ben başlayayım, sonra sen yeni baw'ını... yeni dizeni söylersin," diye espri yaptı. "Söyleyelim!"

Oh, Tanrım. Şimdi oracıkta müstehcen bir şiir uydurmak zorunda kalacaktı. Hayatı boyunca hiç son beş dakikada olduğu kadar doğaçlama yapmak zorunda kalmamıştı.

Doğaçlama, yalan için kullanılan başka bir kelimedir elbette.

Lisbeth derin bir nefes aldı, kollarını iki yana açtı ve coşkuyla, "*Ohhhhh, Colin Ever'ın sonunu hiç göremeyeceğini düşünseydin-*" diye başladı.

Lord Waterburn şok edici bir hızla içini çekti, tüfeğini kaldırdı ve havaya doğru ateşlendi.

Ürkmüş minik kuşlardan oluşan bir bulut çalılıkların arasından şarapnel parçaları gibi fırladı ve gökyüzünde kayboldu. Phoebe ve Lisbeth sıçrayıp tüfek dumanını el sallayarak uzaklaştırdılar ve öksürdüler.

Hav, dedi köpek ilgisiz bir şekilde, bir süre sonra.

Duman dağıldığında Waterburn'ü bir çift hain bakış karşıladı.

Waterburn sonunda yumuşak bir sesle, "Bu Dryden'ı dışarı çıkaracaktır," dedi. "Sesi takip edecektir. Jonathan ve Argosy'den bahsetmiyorum bile."

"Bu gerekli miydi?" Lisbeth sonunda sitemle konuştu. "Yapabilirdin şarkı söylemeyi reddetti."

Waterburn'ün ağzının bir köşesinde tembel bir gülümseme belirdi. "Bu ne kadar eğlenceli olurdu ki? Ve ben reddettim."

İlginç, diye düşündü Phoebe neredeyse sempatiyle. Waterburn gerçekten sıkılmıştı. Fark ettiklerinden çok daha fazlasına tahammül ediyordu. Ama serveti ve görgüsüyle telafi ettiği şey hayal gücünden yoksundu. yüzden belki de Lisbeth gibilerin elinde acı çekmeye mahkûmdu; erkeklerin onu şımartacağını, arkadaşlığından hoşlanacağını ya da hoşlanıyormuş gibi yapacağını, ipek işlemelerini tutmaya, piknik sepetini taşımaya ya da bir katır gibi istediği yere seve seve razı olacağını kabul ediyordu. Çünkü o güzel, genç ve zengindi.

Tabii evlenene kadar. Bu durumda, kocası
o ne isterse ve *o* ne yapmasını isterse onu yapacaktı.

Kadınlara gerçekten de çok az güç penceresi tanınıyordu. Belki de Lisbeth'i fırsatı varken değerlendirdiği için suçlayamazdı.

Ve sahip olduğu gücü bir erkeğe vermeye ne kadar da tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı.

"Nereye olabileceğini merak ediyorum," diye telaşlandı Lisbeth, artık sinirliydi. "Onu görmüş olmalısın Phoebe, çünkü ikiniz de aynı anda ortadan kaybolmuş gibiydiniz."

Oh, canım. Phoebe çalılıklara doğru bir bakış fırlattı. Çizme parmakları kaybolmuştu. Jules tüfek gürültüsünden yararlanarak kaçmış ya da sıvışmış olmalıydı.

"Korkarım onu görmedim. Ve ortadan kaybolmadım, sadece bir açıklık buldum," diye , iyi bir mizah yapmaya çalışarak ve Lisbeth'in mavi gözleri kırpmadan ona sabitlendiğinde kekeleyerek. "Onu görmedim. Sanırım seninle birlikte olduğunu sandım. Ve üzgünüm ama hangi yöne gittiğini bilmiyorum."

Bu kesinlikle bir yalan değildi. Şu anda değil. "Dikkatim dağılmıştı, görüyorsunuz, bu açıklığı gördüğümde oraya doğru çekildim. Sonra çizmeye başladım ve-"

Lisbeth aniden ona doğru adım attığında geri çekildi. O kadar yakındı ki Lisbeth'in üst dudağındaki ince tüyleri görebiliyordu.

"Başlığın nasıl oldu *da bu kadar* yamuk durdu, seni aptal şey."

Phoebe gözlerini kırptırdı. Lisbeth ona daha önce hiç böyle bir şey söylememiştir. Aptal bir şey değildi, hiçbir zaman da olmamıştır ve bunu herkes biliyordu. Hatta herkes buna güveniyordu. Sözcükler şefkat dolu olsa da, soru garip bir şekilde yansımasızdı.

Lisbeth uzandı ve Phoebe'nin bonesini yeniden düzenlemek için büyük bir gösteri yaptı, kurdeleleri çözdü, saç tokalarından kurtardı, parmaklarının arasında düzleştirdi, bakışları rahatsız edici derecede doğrudan ve alışılmadık derecede esrarengizdi. Phoebe kurdun önündeki bir tavşan gibi hareketsiz kaldı. Phoebe, Lisbeth'in daha sonra kaşlarındaki kılların sayısı konusunda sorgulanması halinde doğru bir yanıt herkesi şaşırtacağından emindi.

"Bir dala çarpmış olmalıyım," dedi belli belirsiz.

Kapüşonunun yeniden düzenlenmesine razı olurken, Isaiah Redmond'un söyleyeceği bir iki kelimenin onu akademideki görevinden alabileceği ve İngiltere'de sonsuza dek işsiz bırakabileceği aklına geldi.

Bu durumda gidecek bir yeri olmayacaktı - Afrika yolculuğu için henüz yeterince para biriktirmemiştir - ve neredeyse göz açıp kapayıncaya kadar mahvolacaktı.

Şaşırtıcı olmadığını umduğu bir ifade takındı. Ama şimdi avuçları terliyordu.

Lisbeth, arkadaşını tam da istediği gibi düzgünce sarıp bağladığında memnun bir şekilde başını salladı.

Tam o sırada yakındaki ormanda hareket eden bir ispinozdan çok daha büyük bir şeyin hışırtısını duydular. İrkilmelerine fırsat kalmadan bir ses geldi.

"O Dryden, kurt ya da ayı değil. Ateş etme, Waterburn."

Marki, bir çitin içinden fırlayan birinin gösterebileceği kadar ağırbaşlılıkla çiti yarararak dışarı çıktı.

Şapkası kafasına geri takılmıştı. Ve başka bir şekilde temiz görünüyordu.

Köpek başını kaldırdı, Waterburn'ün küçümsemesine benzer bir ifadeyle markiye baktı, zorunlu bir *havlama* sesi çıkardı ve başını tekrar patilerinin üzerine koydu.

"Tüfek sesini duydum ve eğer sonunda olan buysa, herhangi bir av atışını kaçırmak istemedim."

Lisbeth'in yüzü bir yıldız gibi parlıyordu, sanki marki çalılıklar sadece onun için düzenlenmiş bir sürprizdi.

"Hayır, Lord Waterburn şarkı söylediğimiz için bizi vurmakla tehdit etti."

Waterburn'ün böyle kaprislere tahammülü yoktu. "Ben öyle bir şey yapmadım," dedi açıkça.

"de yapmış olabilirim," diye alay etti marki. "Buna bağlı olarak şarkı."

Marki ona gülümserken ve Phoebe acı çekerken Lisbeth güzelce gamzelenmişti.

Adam açıkça kadına bakmayı reddediyordu ve kadın da aynı şekilde ona bakmayı reddediyordu.

Sayısız sosyal etkinlikte kendisine hizmet etmiş olan sabit, iyi huylu bir gülümsemesi vardı.

Kimseyi gücendirmeyecek, hiçbir şey ifade etmeyecek, hiçbir şeyi açığa vurmayacak türden bir gülümseme takındı ve bakışlarını açıklıkta gezdirerek aydınlatacak tarafsız bir şey aradı. Bu sahneyi gören herkes Markiz ve Lisbeth'in birbirlerinden başka kimseyle göz göze gelmediklerini düşünebilirdi.

Tazıya yerleşti. Kahverengi gözleriyle tanıştı. Sempatı duyduğunu düşündüğü bir ifadeyle yavaşça göz kırptı. İkisi de şu anda bulundukları yerde olmak istemiyordu.

"Biz olmadan ateş etmeyin!" diye seslendi Jonathan uzaktan. "Hangi *cehennemdesin*?"

"Nereye gittin Dryden?" Waterburn alaycı bir tavırla sordu.

"Varmak mı? Sanırım ayrılalı on beş dakika oldu." Tek bir akıcı hareketle cep saatini aldı, eliyle çevirerek açtı ve

başparmağını kaldırdı, saati gözden geçirdi ve yerine koydu. "On beş dakika," diye onayladı. "Keşiften keyif aldım. Kıskanılacak topraklar."

On beş dakika. Düzenli hayatını *on beş dakika* içinde altüst etmeyi başaracaktı.

Gerçi Lisbeth'in bildiği kadarıyla, kapüşonunu geri taktığı anda sembolik olarak tekrar düzeltilmiş olabilirdi. Bir daha asla tekrarlanmayacak bir pervasızlık anı.

O zaman markize baktı; bakmaması imkânsızdı, çünkü tazı da dâhil olmak üzere herkes bunu yapıyordu.

Ve sonra ona baktı.

Adamın gözlerinde herhangi bir sonuç okuyamıyordu, ama ona öyle geliyordu ki adam gözlerini ondan kaçırmakta zorlanıyordu. Ağzında bir gerginlik vardı. Sonra, şüphesiz düşüncelerini gizleme konusunda ondan daha fazla pratik yapmıştı ve bu yüzden aşağı baktı.

"Gömleğinizin önünde yeşil bir şerit var Lord Dryden," dedi Lisbeth. "Düştünüz mü?"

Lisbeth birdenbire işlerin yolunda gitmediğini fark eden harika bir Phoebe huysuzca düşündü.

"Düşüm," diye eşit bir şekilde onayladı. Bir tereddüitten sonra şüphesiz sadece Phoebe fark etti.

Ve Phoebe bunun Lucifer'in düştüğü türden bir düşüş mü, yoksa şairlerin aşk vurduğunda yazdıkları türden bir düşüş mü olduğunu ya da bunun bir ima olup olmadığını bile bilmiyordu, çünkü bundan sonra her şeyin bir ima gibi görüneceğinden şüpheleniyordu.

Ama şimdi öpüldüğüne göre, sanki biri Çin domuzuna ha'pennies dolu bir çekiçe vurmuş gibiydi ve şimdi ışıltılı şeyleri tehlikeli parçalardan ayırma işi vardı.

Hepsi açıklıktan çıkmaya başladı. Marki bir an kararsız kaldı. Sonra döndü ve yerden bir şey almak için hızla eğildi.

"Ne buldun Jules?" Lisbeth sordu. "Sevgili tomurcukları mı topluyorsun?"

"Tam olarak öyle bir şey değil," dedi ona ve sorduğu sorudan uzaklaştırmak için gülümsedi, çünkü adaçayı demetini cebine koyarken gülümsemeleri kadınları sersemletiyordu.

Bölüm 14

Jules üzerinde büyük yeşil çimen şeritleri olan gömleği uşağına uzattı, o da daha önce gömleklerin üzerinde çok daha korkunç şeyler gördüğü için hiç sorgulamadan ya da yüz ifadesini değiştirmeden aldı.

Marki'nin sandığında bir düzine aynı temiz sandığı vardı.

Eğer Londra'daki uşağı Marquardt olsaydı, bu dikkatlerden . Acımasızca. Ama uşağı gözlerini yukarı dikti ve neredeyse kederli bir şekilde saç çizgisinin yakınında oyalanmalarına izin verdi.

Bu da Jules'un aniden aynaya doğru dönmesine neden oldu.

Lanet olsun. *Lanet olsun.*

İç çekti. Kuşkusuz mükemmel bir atıştı. Hasarı hızı vermişti. Sadece kendisinin ve bir başka kişinin şapka kenarı olarak tanıyabileceği, kararmakta olan küçük yumruya dokundu.

Bir kabadayıya benziyordu. Ve bir aptal. Birçok nedenden ötürü kendini ikincisi gibi hissetmeye başlamıştı ve hayatında bir kez olsun, bir *kez* olsun kimse onu böyle bir şey olmakla suçlamamıştı. Aptallık onun hayatında hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı. Bu konuda bir beceri kazanmamıştı.

Jules yatağın kenarına sertçe oturdu ve alnını elinin içine yatırdı. Sonra yüzünü buruşturdu ve tekrar kaldırdı.

Aynada çürüğü tekrar inceledi.

Estetik olarak çok güzeldi. Şu anda alacalı kırmızımsı bir mordu ve her geçen saniye koyulaşarak çivit mavisinin daha görkemli bir tonuna dönüşüyordu. Parmaklarını sabırsızca saçlarında gezdirdi ve alnının üzerinden aşağıya doğru indirdi. Morluk kayboldu.

Sonucu inceledi.

Lanet bir züppe gibi görünüyordu.

Çok iyi: saçma sapan yeni saç cezasını düşünecekti.

Ve böylece, bir öğretmen yüzünden aklını kaçırmamaya kararlı, biraz yumuşamış bir markiz, ki bunu *kesinlikle* başarabilirdi, yanakları usturayla kazınmış, vücudu fırçalanmış, kravatı kabartılmış, pantolonu lekesiz, paltosu gıcır gıcır, suare için aşağıya indi. Ortaya çıktığında omurgaların dikleşmesine ve sohbetin durulmasına neden olan Marki Dryden'ın her santimine benziyordu, tıpkı bir aslan sulama deliğinde görüldüğünde tüm ceylanların başlarını tetikte kaldırması gibi.

"Giyinmemi izlemek ister misiniz lordum?"

Marki Dryden Jules'un lekeli karakalem eskizini yatak başlığına dayadı. Kayıtsızmış gibi davranmanın aslında kendisini kayıtsız hissetmesine neden olabileceği teorisi üzerine.

"Yeşil ipeği giyeyim mi?" Bu onu eğlendiren bir soruydu, çünkü sadece iki güzel elbisesi vardı ve diğerini çoktan giymişti.

Elbiseyi yavaşça yatağın üzerine bıraktı ve sonra içinden sıyrıldı. gündüz elbisesi giyerken, lekeli markiz bakıyordu.

Lavanta kokulu leğende kendini temiz ve güzel kokulu hissedene kadar su sıçrattı ve elbisesini giydi. Boğazına yeşil bir kurdele bağladı, ince, açık renk saçlarını topladı ve tutturdu, sonra iki arsız tutamı ağzının yanında sallanmak üzere aşağı çekti ve aynada sonucu inceledi.

Burnu daha da gerilememişti, elmacık kemikleri de birdenbire şiirselleşmemişti ve kirpikleri hâlâ kalındı ama altın uçları dışında görünmezdi. Başka bir deyişle, Lisbeth Redmond'un yanına dizilse, onu gölgede bırakması zordu.

Ama o anda biri ona güzel olduğunu söyleseydi, onu sarhoş olmakla suçlamazdı.

Öpücüğün hatasıydı. Gözleri sırlarla ışıldıyor, teni bir fener gibi parlıyordu.

Ah, onun planları olduğunu, planlarının hayatının gidişatını belirlediğini ve geleceğini de belirleyeceğini biliyordu. Planlarının onu içermediğini de biliyordu. Ve bütün akşamı bir retikül tutarak ve Lisbeth için bir şeyler getirerek geçirebilirdi.

Ama ev partisinin geri kalanının nasıl ilerlediğine bakılırsa, bu akşamın sıradan ya da beklenmedik olacağına inanmak için hiçbir nedeni yoktu.

Ve böylece ipin üzerinde yürüdü, ayrılırken lekeli markize bir öpücük gönderdi.

Jules olabildiğince göze batmadan salona süzüldü ve ocağın karşısında bir yer kaptı. Perdenin arkasında bir ateş neşeyle ve gereksiz yere yanıyordu ve arkası rahatsız edici bir şekilde ısınmaya başladı. Tavanlar ne kadar yüksek olursa olsun, odanın içinde yeterince insan dolaşıyordu ve oda havasızlık sınırındaydı. Tepsi taşıyan bir uşak o kadar hızlı ve sessiz bir şekilde dirseğinin dibinde belirdi ki neredeyse sıçrayacaktı. Uşak şarap ikram ediyordu. Marki'nin içmek istediği şey bu değildi ama kabul etti. Elinde tutmak ona bir uğraş verecekti.

Dikkat çekmemeye çalışmasına rağmen görölmüştü. Bunu biliyordu, çünkü her zamanki gibi boyun kaslarının kendisine doğru eğilmemek için zorlandığını duyabiliyordu. Etrafindan gönderilen sayısız bakışa engel oldu.

Kadın kirpiklerinin altından, kalplerin yerinden fırlamasına neden olan hafif bir gülümsemeyle onları onayladı.

Etrafına bakınıp rahatça sohbet edebileceği birini aradı. Ama Redmond'un kızı Violet'le kısa süre önce ve oldukça hızlı bir şekilde evlenen Ardmay Kontu'nu göremedi. Isaiah Redmond odanın öbür ucunda, Redmond'u etkilemeye ve onun nadir nüfuzlu çevresine dahil olmaya hevesli, yeni zenginlerin şaşkın bakışlarına sahip bir beyefendiyi aynı anda hem büyülüyor hem de inceliyordu. Tam da Isaiah'ın yatırım grubu Mercury Club'a katılmaya ikna edilebilecek türden biriydi... eğer kabul edilebilir bulunursa.

Isaiah yakında onun yanında , biliyordu. Redmond'lar Kral onlara ya da Everseas'lere bir unvan vermeye karar verdiğinde -sürekli bir unvanı sallıyordu- aristokrat bağlantılar için can atıyordu. Artık ailede bir kont vardı ama Isaiah'ın her zaman hayalini kurduğu türden bir kont değildi.

Marki Dryden tamamen başka bir hikayeydi.

Çizgili bir kanepeye tünemiş Lisbeth'i gördü. Tül gibi beyazlar içinde, boğazında parıldayan bir pırlanta, saçında bir taçla, bu gece onu bir meleğe, bir periye ya da buna benzer ruhani bir yaratığa benzeten bir düzine iltifat duymaya mahkûm, zahmetsizce, acı verecek kadar güzeldi. *Kadının* iltifatlardan bıkip bıkmadığını ya da aldığı iltifatların onu oyalayacak kadar geniş bir yelpazeye yayılıp yayılmadığını merak ediyordu.

Ama ona bir erkeğin ana yemeğe hayranlıkla baktığı gibi baktığının farkındaydı. Bir yandan da tatlıyı dört gözle bekliyordu.

Tatlı Lisbeth'in hemen yanında oturuyordu.

Ve henüz onu fark etmemişti. Ya da öyle görünüyordu. İki sezon önce moda olan yeşil bir elbise giyyordu. Ona *Willow* dediklerini sanıyordu. Yakası kare şeklinde sade kesilmişti ve göğsünün kışkırtıcı, soluk kabarıklığını ortaya çıkaracak kadar alçaktı, kolları kabarıktı ve göğsünün altından yeşilin daha koyu bir tonuyla şeritlenmişti. İnce beyaz kolları şaşırtıcı derecede güzel bir çift krem çocuk eldiveniyle kaplıydı.

Neredeyse dirseğine kadar. Boğazının etrafına dar, uyumlu bir kurdele bağlamış ve saçlarını yukarı kaldırmıştı. Saç telleri çenesini takip ediyordu ve adam onları aşağıya, dudaklarının yanından geçerek köprücük kemiğini hafifçe gıdıkladıkları yere kadar izledi.

Düşünmesi *gereken* şey şuydu: Olduğu gibi görünüyordu - hayırseverlik için bir partiye davet edilmiş, Lisbeth'e ücretli eşlik eden bir taşra öğretmeni. Çünkü öyleydi.

Ama düşündüğü şey şuydu: *Henüz saçına dokunmadım.*

Ve bu düşünceden bir düzine daha heyecan verici, cinsel bir telaş içinde sarmalandı: henüz dokunmadığı veya tatmadığı bir *evren* vardı. Kulaklarının kıvrımları. Köprücük kemiği. Giydiği uzun eldivenlerin hemen üzerinde ortaya çıkan dirseğinin o savunmasız kıvrımı. Göğüslerinin arasındaki gölgeli vadi. Yüce Tanrım, *göğüsleri*. Göğsünün kıvrımı-

"Neye , Dryden?"

Jules irkildi. Waterburn cisimlenip ocağın karşısına dikilmişti ve Jules'u kızdırmak için her zamanki şaşmaz içgüdüleriyle bakışlarının çizgisini takip etti.

Waterburn kendi sorusuna kendi cevap verdi. "Şu homurdanan mürebbiye yaratığa mı bakıyorsun?"

Homurdanmak mı? "O bir okul müdiresi," dedi kısaca.

Waterburn omuz silkti, sanki tüm işçi sınıfı kadınları birbirinin yerine geçebilirmiş ve onları ayırt etmeye zahmet edemezmiş gibi.

"Neden sordunuz? Ona nasıl bakıyordum?" Eğlenmiş ve alaycı görünmek için büyük çaba sarf etti. Ama gerginlik karnındaki kasları germişti. Elbette Waterburn suçlayıcı bir şey görmemişti. Anlaşılmazlık onun en önemli özelliklerinden biriydi. Ve kesinlikle şimdi bir perçemi olduğu için ifadesini deşifre etmek daha da zor olacaktı.

Waterburn nefes aldı, belli ki bu konu üzerinde gerçekten düşünmüştü. "Bu biraz da Mulvaney balosunda mavi elbiseyi giydiğinde Kontes Malmsey'e bakışınıza benziyor-"

Gerekli hayal anını yaşamak için durakladı.

"Ah, evet. Şu mavi elbise." Marki, mavi elbisenin artık bir efsane olduğunu ve hapsirığının ardından "Çok yaşa" denmesi gibi, bunu söylememenin neredeyse kötü bir davranış sayılacağını düşünerek, itaatkâr bir tavırla izin verdi. Muhteşem bir elbiseydi ve modacısının, orada bulunan her erkeğin mütevazı minnettarlığı için onu çıplak olarak diktiğine bir gine bahse girebilirdi.

"-ve biraz da bir tüfeği ateşlemeye niyetlenmeden önceki an gibi. Oldukça ... oh, *amaçlı*, sanırım ..."

Sesi hem dalgın hem de imalı geliyordu.

Jules ağzını açtı, alay etmeye hazırlanıyordu.

"Ama hayır... bu da tam olarak öyle değil."

Uşaklardan biri ortaya çıkınca Waterburn irkildi ve kaşlarını çattı. Ama sonra minnetle iskambilini aldı. "Kediler kadar sessiz bu adamlar," diye mırıldandı, adam gittiğinde. "Sinirlerimi için bir şeyler içmem gerekiyor. Acaba Redmond onları casus olarak mı kullanıyor? Hayır.

... baktın ..."

Şimdi o solgun gözlerle Jules'e bakıyordu. Jules beklenti içinde dişlerini sıkıyordu, adamın ne söyleyeceği gerçekten ilgisini çekmişti. Sanki Waterburn, onca insan arasından, dağların tepesinden kehanetlerle inen bir bilge gibiydi.

Ama bilmek istiyordu: *Nasıl* görünüyorum? Ne hissediyorum?

Çünkü Tanrı sadece onun hiçbir fikri olmadığını biliyordu.

". . endişeli," diye tamamladı Waterburn sonunda.

Jules küçümser bir tavırla homurdandı ve portosundan bir yudum aldı. "Bu gece daha sert bir içki bulamayacağım diye endişeleniyorum."

Sonra dudaklarından çekti ve kızgınlıkla baktı. Porto şarabı yoğun, iğrenç ve tatlıydı. Daha güçlü bir şey isterdi, daha sert bir şey. Cezalandırıcı bir içki istiyordu. İnce, berrak, öfkeli bir tane.

Endişeli görünüyor muydu?

Ama Tanrı yardımcısı olsun, Waterburn sözünü bitirmemişti. Jules ayağını adamın ayağına koyup daha rahat bir sohbet arayışına girecekti.

"Şey, hayır," diye itiraf etti Waterburn. "değil. Tam olarak değil. Ama ifadenizi tam olarak tanımlayamadığım gerçeği ..."

Cümlelerin sallanmasına izin verdi. Kendi şarabından bir yudum aldı, ona baktı ve mutlu bir onaylamayla başını salladı.

Jules sadece içini çekti ve başını salladı, dünyadan bıkmış, hafif bir eğlence ima ediyordu. Odanın geri kalanını kasıtlı olarak inceledi, gözleri her seferinde bir kişi üzerinde parladı, birden fazla kadının dalgınca bir elini saçına dokundurmasına veya en iyi profilini bilinçsizce ona doğru çevirmesine neden oldu.

Bu, onun onayladığı, zevk aldığı ve kendini evinde hissettiği türden ısıltılı bir toplantıydı. Burası onun doğal ortamıydı; ona dünyadaki yerini ve bu yeri korumak için yaptıklarını hatırlatıyordu. Yine de buradaki herkesle, bir dükkan sahibinin çöp kutusunda kalan patatesleri sayması kadar ilgileniyordu. Bir gün içinde bu kadar sıradan hale gelmişlerdi.

Rahatsız edici.

Waterburn limanı ağzında döndürdü. Yuttu. Dudaklarına bir şaplak attı.

"Onu buldun mu *Bayan Vale* . . ." Adını neredeyse hicivli bir şekilde söyledi. Cümlesinin sonunu dikkatle düşünüyor gibi görünüyordu. "...çekici mi, Dryden?"

Jules yavaşça Waterburn'e doğru döndü. Ses tonu, annesinin yaşlı büyük teyzesi Calliope, Leydi Congdon'a hitap ederken kullandığı dikkatli tonu anımsatıyordu, bir gece yemek masasına üzerinde sadece kombinezon ve bir terlikle gelmişti.

"Çünkü aradığın şey yenilikse Dryden..." Waterburn sesini alçalttı. "Kadife Eldiven dışında başka genelevler de var. Örneğin, rıhtımın yakınındaki Madam Elaine'de genç bir bayan çalışıyor.

Sözde küçük bir sakalı varmış ve bir diğeri de o kadar çift eklemliymiş ki bacaklarını kendi başının etrafına dolayabilirmiş, eğer soracak kadar zekiyseniz *sizinkinden* bahsetmiyorum bile-"

"*Tanrı* aşkına, Waterburn. O bir kadın. Tüm uzuvlarına sahip, şekli ... nahoş değil ... tüm özellikleri mevcut ve açık ve göğsünü eksik bulmuyorum. Ve bakmıyordum. Sıkıldığınız için gerçekten üzgünüm. Bu akşam daha sonra kartlar olacak. Belki de servetini bana kaptırmak seni eğlendirir."

Onun niteliklerini sayarken bunun hem bir itiraf hem de apaçık bir yalan olduğunu çok geç fark etti. Söylediği kadar ılımlıydı.

Waterburn Jules'a baktı, gözleri gerçek bir şaşkınlıkla irileşmişti. Sonra onları kurnazca daralttı.

Sonra gözlerini tekrar açtı ve büyük yontulmuş başını döndürerek Phoebe'ye spekülatif bir bakış attı.

"Sadece gözlerini dinlendirecek bir yere ihtiyacın varsa, güzel bir kadın seçeceğini düşünmüştüm Dryden."

Dryden bunun hesaplanmış bir ifade olup olmadığını merak etti. Çünkü Waterburn'ü çağırmak istemek çok yanlış görünüyordu, ama bu dürtü alev aldı ve elinin limanına sıkıca sarıldığını ve ciğerlerinin öfkeyle sıkıştığını hissetti.

Güzel. Jules bir zamanlar bu kelimenin ne anlama geldiğini anladığını sanıyordu. Şimdi ise fazla kullanıldığına inanıyordu. Nadir, çarpıcı, şaşırtıcı, büyümlü olan için bir kelimenin yedekte tutulması gerekiyordu. Ya da yeni bir kelime icat edilmeliydi.

Phoebe o sırada bir şeye güldü. Bu onu hemen huzursuz etti. Onun yanında olmak ve kakhahanın duyularına küçük kıvılcımlar gibi döküldüğünü hissetmek istedi. Acı çekiyordu, çünkü onu kişi olmak istiyordu.

"Kesinlikle," dedi Waterburn'e dalgınca.

Waterburn'ün merakı şimdi daha da artmıştı. O da Phoebe'ye düşünceli düşünceli bakıyordu. Aklına, kendisine belirli bir tabloyu takdir etmesi *gerektiği* söylenen bir müze patronu geldi.

"Ahhhhhhh!"

Waterburn bunu iki heceye çıkardı. Jules birden başını ona doğru salladı. "Biliyor musun, Dryden ... Sanırım şimdi anlıyorum. Evet, sanırım anlıyorum."

"Neyi gördün?" Jules sinirli bir şekilde konuştu.

"Bu akşamki valslerden birinde partnerim olacaksın. Ve seni selamlıyorum, seni zeki şeytan. Sen olmasaydın asla ilham alamazdım."

Bu sözlerle birlikte şömine rafından uzaklaştı ve Kalabalık.

Waterburn bir aynanın önünden geçerken durakladı. Sonra sarı saçlarından bir tutamı alnına doğru çekti, kendini inceledi ve memnuniyetle başını salladı.

Bölüm 15

Phoebe ratafia kasesine yaptığı yolculuğun hayatında çıktığı en olaylı yolculuklardan biri olacağından hiç şüphelenmemişti. Elbette Lisbeth tarafından gönderilmişti ama oradayken küçük bir sandviç yemeyi de umuyordu çünkü dans birazdan başlayacaktı. Ve Lisbeth'in ondan ratafia'sını tutmasını ve çağrıldığında geri çekilme odasına kadar ona eşlik etmesini, partnerleri ve müzik hakkındaki değerlendirmelerini dinlemesini bekleyeceğinden ve bir sandviç için bile zor vakit bulacağından emindi.

Olaylar, sessizce Hadrian Duvarı olarak anmaya başladığı Lord Waterburn ile başladı. Biraz da okul öğretmeni esprisi. Eğlencenin ortadan kaybolduğu türden bir boşluk gibi görünüyordu.

Günlerce onun yüz ifadesinin can sıkıntısı ile küçümseme arasında gidip gelişini izlemişti, sadece arada sırada, insanın gaz zannettiği kısacık bir gülümsemeyle kırılıyordu.

Şimdi gülümsüyordu.

Tüm o dişlere şüpheyile baktı. Onları daha önce kendisine doğru çevrilmiş olarak hiç görmemişti ve bunu hak edecek özel bir şey yapmadığı için ihtiyatlıydı. Ayrıca birdenbire ön saçları da çıkmıştı. Kız şaşkınlıkla ona baktı.

Ve o kadar yakındı ki, ağzının köşelerindeki gamzeleri, büyük bir gamzenin içine yerleştirilmiş küçük bir hilali ve gözlerinin çizgileri görebiliyordu. Hiç de itici değildi. Yine de yüzünü bu kadar ayrıntılı görmekten garip bir rahatsızlık .

"İyi akşamlar Bayan Vale," dedi başıyla selam vererek. "İyi akşamlar Lord Waterburn." Kadın reverans yaptı.

Onu durdurmadan önce gitmekte olduğu yere doğru yoluna devam etmedi. Kıpırdamadan durdu, toplantının geri kalanının, ratafia'nın ve minik sandviçlerin görüşünü düzgün bir şekilde engelledi.

O anda aklına adamın hedefinin *kendisi* olduğu geldi.

Ve şimdi huzursuz hissetmeye başlamıştı, çünkü adam şimdiye kadar onu bir nesneden biraz daha iyi bir şey olarak görmüştü. Etrafındaki küçük yiyecek yığınlarına özlemle bakmak istedi ama bunun kabalık olabileceğini düşündü. Kibar sosyal gülümsemesini hazırladı, çünkü o kendisine bakarken nötr bir ifade takınması pek mümkün değildi. Bu gülümseme eski gri pelerini kadar kullanışlıydı.

Devam etti.

Ta ki boğazını temizleyene kadar. "Bayan Vale, acaba bana bu onuru bahşedecek kadar nazik olabilir misiniz?"

Gülümsemesi şokla birleşti.

". . . benimle ilk valsi yapacaksın. Anladığım kadarıyla orkestra bu akşam üç tane çalacak. Eğer çok fazla zahmet olmayacaksa, kabul ederseniz çok mutlu olurum."

Sorun mu? Lord Waterburn kafasına darbe mi almıştı?

Bekledi. Gülümsemesi devam etti.

Bir *vals*. Bir *Vikont* ile *vals*. Sadece bu da değil, *ilk* valsi de o istemişti. Bu valsin, gece boyunca nezaketle, stratejik olarak bahşedeceği üç valsden sadece biri olacağını öne sürüyordu. Sanki diğerleri için *rekabet* edebilirmiş gibi.

Bir an için Marki'nin bu ev partisinde öpücük dağıtacağından bahsetmiş olabileceğini ve Waterburn'ün onunla vals yaparak ve sonra onu bahçeye çıkararak bir öpücük almayı umduğunu düşündü.

Hayır. Marki, bir *öğretmenle* öpüştüğünü itiraf ederek saygınlığını ya da itibarını tehlikeye atmaya cesaret edemezdi.

Sadece kalmadı, *hoşuna* da gitti.

Belki de bu günün basitçe bir teması vardı: ani ve açıklanamaz.

Bu da nasıl cevap verdiğini açıklıyordu. "O kadar nazik olacağıma inanıyorum," dedi dikkatle, yavaşça.

Gülümsemesinin büyümesine bakılırsa bu onu memnun etmişti.

"Ve Lord Waterburn . ..bu beni hiç *rahatsız* etmeyecek." *Tabii benimle konuşmaya niyetin yoksa.*

Gizlice cama bakarken o da ihtiyatlı bir şekilde gülümsedi.

Elinde tutuyordu. Porto şarabı içtiği anlaşılıyordu. Ne kadar? diye merak etti.

Ya da belki de isteği bir ... cesaretin sonucuydu?

Yine de.

Biraz okşamak için bahçeye çıkarılamayacağı ya da cesaretin gerektirdiği her neyse, bunun için çok daha akıllı olduğu için herkesin cesaretine eşitti. Ve onun cesaretini kırmak için neresine basacağını ya da neresini tekmeleyeceğini çok iyi biliyordu.

Ama vals yapmayı dört gözle bekliyordu. Bunu günlüğüne emanet edeceği başka bir deneyim, hayatta bir kez yaşanacak türden bir şey olarak değerlendirecek ve Hadrianus Duvarı'yla valsın tadını tıpkı yüksek bir uçağa biner gibi çıkaracaktı. Ya da onun durumunda, çok daha büyük bir şey. Belki de bir landau. Dört parlak siyah at koşumlanmış-

"Teşekkür ederim, Bayan Vale."

Bir kelime seçmesi gerekirse, onu neredeyse ... hevesle inceliyordu. Dalgınca bir elini gözlerinin arasını ovuşturmak için kaldırdı.

Üçüncü bir boynuz ya da belki bir boynuz filizlenip filizlenmediğini.

Çaba sarf ederek onu tekrar aşağı indirdi. Muhtemelen gülümsemesi için cesaretlendirilmesi gerektiğinden, kaşlarını çatmamak için mücadele etti. Gülümsemesi gözlerini aydınlatıyordu. Ve aydınlandıklarında güzel gözlerdi. Gerçekten de gözlerinin ardında bir insan, belki de hiç de katlanılmaz olmayan bir insan gizleniyordu.

Sonra tenime iltifat edecek.

"Dans edene kadar," dedi onun yerine.

"Dans edene kadar," diye ciddiyetle kabul etti.

Gözlerinin hınzır bir mizahla parladığını fark ettiyse de belli etmedi. O Eğilip kenara çekildi ve sanki bir hazine mağarasının ağzından yuvarlanmış büyük bir kaya parçasıymış gibi marki ortaya çıktı. Kadının tam karşısındaki ocağa yaslanmıştı, bir metre ya da daha fazla uzaktaydı. Işıl ışıl Vikont'un aksine, karanlık bir şekilde dalgın ve ne yazık ki uyumsuz görünüyordu, çünkü ocak oyma meleklerle kaplıydı ve bunlar başının hemen üzerinde cirit atıyordu. " Satir," diye başlık atabilirdi, eğer bu bir gravür olsaydı. Yüzündeki ifade, eğer etrafta vızıldayan gerçek melek olsalardı onları bir ok ve yayla gökyüzünden vuracağını ima ediyordu.

Kalbi durdu. Sonra çok daha hızlı bir şekilde atmaya devam etti.

Saçları solgun alnının üzerinden aşağıya doğru çekilmişti. Şeytani bir karar, zira şeytani bir karar onun en son olması gereken şeydi.

Gözleri buluştuğunda sosyal gülümsemesi sekteye uğradı. Çünkü her zamanki gibi onu görmüyor, ensesindeki ince tüylerin üzerinden geçen bir el gibi *hissediyordu*. Adamın dokunduğu kısımları bunun anısıyla karıncalanıyor gibiydi ve dokunmadığı kısımları da gözetim altında tutulduğu için ağrıyordu. Sonuç olarak, en azından ateşine bakılırsa, kızarmış olması muhtemeldi.

Geçici bir gülümseme sundu. Neşeli ve ironik bir el sallamayı düşündü. Adamın bunu takdir edeceğinden şüpheliydi.

Bir an için adamın kendisine doğru kara kara düşüneceğinden endişelendi ve kimsenin ondan daha güçlü bir şekilde kara kara düşünmediğinden şüphelendi.

Ama sonra ağzının köşesi yavaşça yukarı kalktı. Kederli, esrarengiz. Sanki belirli bir şekilde hissetmeye hazır değilmiş gibi.

Bu öğleden sonra o ağzı öpmüştü.

Birden kendini ateşli, utangaç ve beceriksiz hissetti, sanki tüm uzuvları iki beden büyümüştü. Saçını kendisinin yaptığını, hiç mücevheri olmadığını, elbisesinin etek ucunda bir leke olduğunu, terliklerinin tabanlarının inceldiğini fark etti.

Ratafia'yı bekleyen Lisbeth'e suçluluk duygusuyla yan gözle baktı. Taç, koyu renk saçlarında yedek bir hale gibi parlıyordu. Saygılarını sunmaya gelen bir başka arkadaşıyla neşeyle sohbet ediyordu.

Phoebe Marki'ye dönüp baktığında, Marki saçındaki o serseri tutamı hızla kaldırarak alnını işaret etti ve ağzını açtı:

İyi nişan.

Bir eliyle ağzını kapattı. Aman Tanrım, herifte bir *çürük* vardı!
Demek onu şapkasıyla vurduğu yer !

Bu da perçemi açıklıyor.

Tıpkı bir çocuk gibi hızlı hızlı sırttı. Oh, Tanrım. Bu sırtış, kalbinin etrafına dolanmış bir kement de olabilirdi.

Ama ellerini ağzından çekti. Gözleri neşeyle sulanıyordu, ki bu muhtemelen kötü bir şeydi, oysa onu sakatladığı için gerçekten utanması gerekirdi. Gülmemek için dudağını ısırdı.

Saçlarını tekrar bıraktı ve bir parmağını dudaklarına götürdü.

Bir adım daha attı, onu ona ya da ratafia masasına doğru götürebilecek, kararsız ve kayıtsız bir adım. Bir çeşit test.

Gözle görülür bir şekilde gerildi. Gülümsemesi soldu ve garip bir çekingenlik başladı.

Durdu. Morali garip bir belirsizliğe gömüldü.

Ve sonra şaşkınlıkla adam ortadan kayboldu. Başka bir çift koyu renk palto ve kabarık kravat tarafından gözden gizlendi.

Başını arkaya doğru eğdiğinde Jonathan Redmond'u ve henüz tanışmadığı bir başka beyefendiyi gördü, ama onu fark etmemesi imkânsızdı. Yakışıklıydı, Argosy'den bile daha göz kamaştırıcıydı ve altın rengi çizgili yeleği, Gordion düğümüne eşdeğer bir moda ile bağlanmış kravatı ve pantolonu ne kadar rahatsa o kadar gevşek ve terk edilmiş kestane rengi bukleleriyle tam bir züppeydi.

Salona ilk geldiğinde fark ettiği pantolondur bu. Daha doğrusu içinde ne olduğunu. Salona adım attığından beri o kadar çok yan bakışa maruz kalmıştı ki, kimsenin gözlerinin rengini ayırt edebileceğinden şüpheliydi ama erkeksi kutsamasının boyutunu doğru tahmin edebilirdi.

"Bayan Vale. Bu akşam Sör Geoffrey d'Andre'yi sizinle henüz tanıştırmadığımı sanıyorum."

Sanki bu tür bir giriş *kaçınılmazmış* gibi. Yeryüzünde ne bu gece ne olduğunu?

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Vale," diye mırıldandı. Sanki ağzı yoğun ve lezzetli bir şeyle, belki de balla doluymuş gibi mırıldandı.

Kadın yaptı ve eğilmesi için elini uzattı. Adam eğilmek için hareket ettiğinde bir koku da beraberinde geldi: pahalı ve baharatlı ama yine de hoş bir erkek kokusu ve egzotik bir şekilde -en azından ona göre- aristokrat.

"Ben de sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Sör Geoffrey."

Kadın ona baktı. Yüzü çeneden keskin, elmacık kemiklerinden belirgin, çeneden yontulmuştu. Olağanüstü yakışıklıydı, sanki ataları ona ulaşmak için diğer güzel insanlardan başka bir şeyle çiftleşmemişti.

"Ah, pekala. Anladığım kadarıyla bu akşamki dansa siz de katılacaksınız, Phoe-Bayan Vale?"

Bunu söyleyen, az onun kadar şaşkın görünen Jonathan'dı. O da Bu tanıtımı yapmak için *özel olarak* görevlendirildiği hissine kapıldı.

Onun da bunun bir meydan okumanın sonucu olabileceğini düşünüp düşünmediğini merak etti. Ne de olsa kız kardeşinin ücretli arkadaşıydı. Her ne kadar geçen akşam sigara dumanı kokan biri olsa da.

"Büyük bir zevkle, evet. Dansa katılacağım." Meydan okuyormuş gibi görünmemeye çalıştı.

Sör d'Andre buna gülümsedi. Baktı . . . Nedense onun Gözlerindeki anlaşıldığı kadarıyla cevap onu *büyülemiş* gibiydi. Bu, basit bir ifade olarak gördüğü şeye oldukça aşırı bir tepki gibi görünüyordu.

Çoğunlukla yankılanan bir kayıtsızlığa karşı sayısız kez giydiği elbisesiyle pek bir ilgisi olamazdı. Belki de bir kadın bir marki tarafından iyice öpüldüğünde belli bir *je ne sais quoi* yayıyordu, diye düşündü. Sadece aristokrat erkeklerin hissedebileceği bir şey, tıpkı en yüksek ses tonunun köpeklerin kulaklarını rahatsız ettiğinin söylenmesi gibi.

"Danslardan birini benimle paylaşma nezaketini gösterip göstermeyeceğinizi merak ediyordum, Bayan Vale. Aslında, bana bir vals lütfedeceğinizi ummaya cüret edebilir miyim?"

Bana iyilik yap. Nasıl da konuşuyorlardı, bu unvanlı adamlar. Sandılar mı ki Onlardan beklenen, tüm bu "cesaretler" ve "iyilikler" ve benzerleri? Basit bir istek için ne kadar çok kelime var.

Hoşlanmadığını söyleyemezdi. Samimiyet olmasa da bir tören havası vardı. Ve doğrusu, on yaşından beri hayatında düzen eksik olmamıştı ama tören konusunda fena halde eksikti.

"Umut etmekten fazlasını yapabilirsiniz, Sör d'Andre. Size bir vals hediye etmekten büyük memnuniyet duyarım. İlk valsim dolu olduğu için ikincisini."

Bu cümleyi hayatı boyunca ilk kez kuruyordu. Şatafatı bu kadar çabuk ve kolay benimsemesi oldukça şaşırtıcıydı.

Her ne kadar ciddiyeti neredeyse tamamen ironiden ibaret olsa da fark etmemiş gibi görünüyordu. Belki de tüm bunları ritüelin bir parçası olarak görüyordu. Ya da belki de deneyimlerine göre tüm kadınlar bu şekilde konuşuyordu.

İşte o zaman ruhuna belli bir sersemlik çökmeye başladı. Kendini bir oyunda senaryodan pervasızca sapmaya karar vermiş bir oyuncu gibi hissediyordu.

Ah! Belki de günün teması buydu. *Pervasızlık*.

Ya da belki senaryodan sapmak?

"Bunu dört gözle bekleyeceğim, Bayan Vale."

Trousers eğildi, aşağı inerken ona yavaşça gülümsedi ve sonra Jonathan Redmond'la birlikte zarifçe geri çekildi, ratafia'ya giden yolu tekrar açık bıraktı ve bir kez daha markizi ocağın karşısında gösterdi.

Artık gülümsemiyordu. Aslında oldukça somurtkan görünüyordu.

Kimsenin onu izlemediğinden emin olmak için odaya bir göz attı. Sonra avuçlarını gizlice yukarı çevirdi, bir şaşkınlık jesti yaptı ve gözlerini açtı: *Aristokratlar üzerime çullanıyor!*

Hızlı, istemsiz bir gülümseme verdi. Ağzının kenarları titredi.

Derin bir nefes aldı. Ve ona doğru kendinden emin, hızlı bir adım daha atmaya denerdi.

Kadın dondu kaldı. Çünkü gülümsemesi tekrar solmuştu. Ve yüz ifadesi bir uyarıya benzeyen bir hal aldı. Çok inceydi.

Ama bunu bir tokat gibi hissetti.

Bu ifadeyi Lisbeth'e yöneltmeye asla cesaret edemezdi. Ya da odadaki diğer kadınlardan herhangi birine. Görünüşe göre mesafesini koruması gerekiyordu.

Ve sonra tekrar ortadan kayboldu. Ve bu kez, yanında beyazlar giymiş iki aynı esmer tarafından kuşatılmış şaşkın bakışlı Lisbeth'in nezaketiyle ortadan kayboldu.

Dört kahverengi göz ona pek de iyi niyetli olmayan bir merakla bakıyordu. İki çift yay şeklindeki dudak aynı esrarengiz gülümsemeyle yukarı kalktı. Saçları karmaşık bir şekilde süslenmiş ve parlak taraklarla süslenmişti ve bukleler şakaklarında şakacı bir şekilde sallanıyordu. Henüz tek bir damla bile ratafia içmediğine göre, aslında iki ayrı kız görüyor olmalıydı. Tek yumurta ikizleri.

Aman Tanrım! Bunlar meşhur Silverton kardeşler olmalı! Bir çift peri kadar güzellerdi.

Onlar reverans yaptı, o da aynısını yaptı.

"Nereye gittiğini merak ediyordum, Phoebe! Kendi ratafia'mı almaya geldim." Lisbeth gülümsedi. Ama ses tonu Phoebe'nin daha önce de hayal kırıklığı yaratan bir şey yaptıklarında öğrencilerine karşı kullandığı tonun aynısıydı.

Bir strateji düşündü. "Bağışla beni Lisbeth, ama neden yolda kaldığımı duymaktan memnun olacağını biliyorum. Şenliklere katılmam istendi!"

"Ama ... bunu zaten yapmıyor muydunuz?"

Sesi gerçekten kafası karışmış gibiydi. Phoebe, Lisbeth'e onun dansını *izlemenin katılım* olarak nitelendirilemeyeceğini ve Lisbeth'in düşündüğü kadar eğlendirici olmadığını söylemeyi düşündü.

"Şey, görüyorsunuz ... komik bir şey, ama dans etmem istendi. Vals. İki kez. Reddetmemin kabalık olacağını düşündüm."

Bu daha fazla sessizlikle karşılandı. "Ama vals yapmayı biliyor musun, canım?"

Canım mı? Lisbeth D'nin üzerine sert bir iniş yapmıştı. sıkılmış dişlerinin arasından söylemişti.

"Elbette canım." Valsi başlattığında bunun aklına geleceğinden emindi zaten.

Lisbeth'in dişleri görünüyordu ama gözleri gülümsediğinden tamamen habersiz gibiydi. Bu durum Phoebe'ye Bay Isaiah Redmond'la ilk tanıştığı zamanı hatırlattı. Isaiah Redmond'un *plan* yapmadığı bir zaman olduğunu hiç sanmıyordu. Zihni her zaman verimli bir şekilde konuşmalarından tamamen farklı ama paralel bir yolda ilerliyordu ve çok az insan bunu fark ediyordu.

İki boğaz güzelce ve aynı anda temizlendi.

"Silverton kardeşler seninle tanışmak istiyorlar," diye hatırladı Lisbeth, sesi şaşkındı ve kaşları çatılmıştı.

"Bu Leydi Marie Silverton." Soldaki kız reverans yaptı.

"Ve bu da Leydi Antoinette Silvertton." Leydi Antoinette reverans yaptı.

Marie. . . ve Antoinette? Aman Tanrım. Ve neden kötü şöhretli Silvertton kardeşler onunla tanışmak *istesin* ki?

İşte o zaman Phoebe sadece teslim olmaya ve tüm rüya gibi bir gündü. Rüyalarda olaylar nedensiz ve mantıksal bir sıraya göre gerçekleşmezdi. Bir sabah saatinin çanı sona erene kadar basitçe sürüklenip gidilir.

Bu yüzden reveransını özellikle güzel, derin ve zarif bir şekilde yaptı, çünkü olayın teatrallüğinden hoşlanmaya başlamıştı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi her ikisine de.

, "Annem bize Marie ve Antoinette isimlerini verirken tuhaf ya da ürkütücü davranmıyordu," diye açıkladı. "O sadece oldukça aptal."

Phoebe'nin nutku tutulmuştu.

Gözleri ona parlıyordu. Hayvan gözleri gibi, gülümsemelerinin üzerinde parlak ve anlaşılmaz. Niyetlerini okuyamıyordu. Ve bir tane ya da bir tür test var gibi görünüyordu. Sessizlik bekleyen türdendi.

"Antonius ve Kleopatra adında kardeşleriniz var mı?"

Birbirinin aynısı iki çift kaş hemen yukarı doğru fırladı.

Yani ... görünüşe göre *bunu* söylememesi gerekiyordu. Avuç içleri eldivenlerinin içinde nemli bir hal aldı. Valslerinin iptal edilip edilemeyeceğini merak etti.

O kadar gergindi ki, ikizler kahkahalar atmaya başladığında yerinden sıçradı.

Bir çan , kahkahalar, neşeli ve terk edilmiş, neredeyse Ufak tefek bedenlerini büküyorlardı. Leydi Marie parmaklarını tanıdık bir şekilde Phoebe'nin koluna koydu, o kadar neşeliydi ki bukleleri de gülüyormuş gibi sallanıyordu.

Kız kardeşine döndü. "Haklıymış!" dedi gizlice kız kardeşine, kız kardeşi de ona, "Antonius ve Kleopatra!" diyordu. Ha ha ha!"

Phoebe'ye öylesine hınzırca bir zevkle aynı ifadeleri yönelttiler ki, ısınmamak elde değildi. Kötücül zevki onaylıyordu. Yine de onları bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu.

Bir rüyanın mantıklı olması gerekmediğini kendine hatırlattı.

Lisbeth bir böcek yutmuş gibi görünüyordu.

"Danstan sonra iskambil masasında size eşlik etmekten çok keyif alacağız, Bayan Vale. Ve asla korkmayın. Çok derin oynamayız."

Phoebe, "Sığ oynamaya *bayılıyorum*," diye .

Bu ifade de nereden çıkmıştı? Hayatında Bayan Marietta Endicott'un akademisindeki diğer öğretmenlerle cevizden başka bir şeyle kumar oynamamıştı ve bunu yapmak için kasasında sadece beş pound vardı. Kaybetmeyi göze alamazdı.

"Sığ oynamaya bayılıyor!" Leydi Marie ve Leydi Antoinette birbirlerinin güzel yüzlerine bakarak coşkuyla tekrarladılar. Sanki Phoebe tahammül edilemeyecek kadar sevimliymiş gibi.

"Mükemmel. Balo sırasında sizi alacağız," diye söz verdi Leydi Marie ve çocuk eldivenli elleriyle küçük dalgalar bırakarak, onu Lisbeth'le yalnız bırakarak birlikte ayrıldılar.

Phoebe neşeyle arkalarından, "Bunu dört gözle bekleyeceğim," diye seslendi.

Olayların akışının insafına kalmış olabilirdi ama kendini denizde savrulan bir fok balığı gibi sersemlemiş hissediyordu. Sebebi ne olursa olsun, bu kadar hararetle istenmek *çok güzeldi*. Marki'nin temkinli ifadesiyle ördüğü duvardan sonra merhem gibi gelmişti.

Lisbeth Silvertan kardeşlerin ardından bakakaldı, alnında belli belirsiz bir şaşkınlık kırılgılığı vardı. "Onlara senin bir öğretmen olduğunu söyledim..."

Cümlelerin kısmı, "Ama seninle tanışmak istediler.

Her neyse."

"Belki de eğitimlerinde bir eksiklik hissediyorlar ve onlara kart masasında ders verebileceğimi umuyorlar."

Lisbeth her zamanki gibi gerçekçiydi. "Silverton kardeşlerin herhangi bir eksiklik hissettiklerini hiç sanmıyorum. Ve çok popülerler." Lisbeth'in sesi hâlâ soyuttu. "Hem de çok."

"Şaşırmadım, çünkü gerçekten de büyüleyici görünüyorlar."

Lisbeth onu dinlemiyor gibi görünüyordu. "Kiminle vals yapacaksın, Phoebe?" Lisbeth aniden sordu.

"Lord Waterburn ve Sör d'Andre."

Dalgınca başını salladı. "Mmm. Orkestra bu akşam üç vals çalacak. Ben de benimkilerden ikisini çoktan verdim."

O an o kadar gergindi ki, içinden bir nota bile koparabilirlerdi. Ve sanki işaret verilmiş gibi, kalabalık dağıldı ve tekrar markizi görmeye başladılar.

Lisbeth ona gülümsedi.

Bu da kara kara düşünmeyi ve melekleri bırakıp her ikisine de selam vermek için öne çıkmak zorunda kaldığı anlamına geliyordu.

Phoebe salonda konuşulanların uğultusu arasında kalbinin bir davul sesi gibi yankılanmamasına şaşırdı.

"Bayan Vale ve ben de tam her birimizin şimdiden iki valsimizi nasıl hediye ettiğimizi tartışıyorduk. Ve daha vermemiz gereken birer tane var."

Phoebe'ye bakmadı. Ve Phoebe onun bakmadığını biliyordu çünkü baktığı anda durması mümkün olmayacaktı.

"Valsi benimle paylaşırsanız bundan büyük onur duyarım, Lisbeth."

"Bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum."

"Ve bakın, Jonathan orada. Belki onu sizinle diğer vals yapmaya ikna edebiliriz. Sadece yarına kadar burada olacağınıza göre, gecenin tadını çıkarabilirsiniz, ne dersiniz?" sordu aniden, sanki Phoebe'nin vals yapacağı gibi tuhaf bir düşünceyle yüzleşiyormuş ve Jules'u da bu yüce gönüllülüğe dahil ediyormuş gibi,

Sanki Phoebe onların ortak sorunuymuş gibi. "Ve sonra balo salonunda dönerken sana el sallayabilirim!"

İkna etmek. Sanki Jonathan'ın bir okul müdiresini döndürmek için rüşvete ihtiyacı varmış gibi.

Lisbeth, ağabeyi Lyon Redmond'a her geçen gün biraz daha fazla benzeyen ve omzunun üzerinden bir bakış atıp hızını artırarak Lisbeth'ten kaçıyormuş gibi görünen yakışıklı kuzeninin peşinden hafifçe koşmaya başlamıştı bile.

Markiz gitmişti. Onsuz, şöminenin üzerindeki melek sanki onun bilmediği sırları biliyorlarmış gibi kendini beğenmiş ve uğursuz görünüyordu. Sanki onu çalmışlar ve fidye için tutuyorlarmış gibi.

İronik bir şekilde, sonunda bir sandviç bulmakta özgür görüldüğü için iştahını kaybetmişti.

Yine de bir ya da iki ya da üç kadeh ratafia'ya hayır .

Ne de , dedi kendi kendine ironik bir şekilde, bu bir partiydi.

Bölüm 16

Nasıl vals yapılacağını neredeyse unutmuştu.

İlk başta kaskatı kesilmişti. Sonra vücudu, her şeyin anahtarının liderliği bir başkasına teslim etmek olduğunu hatırladı. Bu ona hiçbir şekilde doğal gelmiyordu. Bir an terliğinin burnu elbisesinin eteğine takılmıştı ama Waterburn o kadar iriydi ki bunu hiç fark etmemiş gibi görünüyordu. Bir tekneyi yöneten bir adamın küreği bilinçsizce ayarlaması gibi büyük kolunu esnetti ve birdenbire yeniden dengesini buldu.

Kendisini bir ortaktan ziyade bir aksesuar, bir retikül gibi hissediyordu.

Sohbet etmesine gerek olmadığına karar verdi. O bir beyefendiydi. Bu ona bağlıydı. Müziği dinleyecek ve ratafia ile fırıl fırıl dönmenin kendisini çok hoş bir şekilde sarhoş hissettirmesine izin verecekti.

"Sizin" kızın kişiliğini inceledi ve görünüşe göre ". . . kurdeleniz . . . çok çekici."

"İltifat edecek bir şey bulamadınız mı Lord Waterburn? Demek istediğim . . . Bu bir *kurdele*."

Ona tatlı tatlı gülümsedi. Masanın üzerinde durup art arda üç fincan ratafia içmişti ve bu, Waterburn'ü bugünden sonra bir daha görememe ihtimali ve Marki ile Lisbeth'in neredeyse suç teşkil eden bir ihtişamla çevresel görüş alanında süzülüp dönmeleri onu biraz umursamaz yapıyordu.

"Ama burada başka hiç kimse kurdele takmıyor," diye dikkat çekti.

"Hayır, elmas ve inci takıyorlar. Oh, şuradaki iri kadının boğazındaki o lanet olası büyük yakut dışında. O bir yakut, değil mi?" Başını beceriksizce eğdi.

Kadın "kanlı" deyince gözleri büyüdü. O da aniden meraklanarak başını çevirdi. "Öyle diyebilirim. Ne de olsa o Leydi Copshire."

"Mmm. Elbette. Leydi Copshire."

"Gözlerine yakışıyor. Kurdele." Belki de homurdananların doğal olarak "kanlı" gibi şeyler söyleyeceğini düşünmüş ve bunu kabullenmişti.

Kadın öyle duru bir ifadeyle ona baktı ki, adam irkilmiş gibiydi. "Lord Waterburn?" "Evet?"

"Bana öyle geliyor ki hayat çok kısa ve korkarım daha fazla dayanamayacağım.

kurdelemden bahsediyor. Aslında bunu durdurmak için umutsuzca bir şey yapabilirim."

Şok olmuş bir kakhaha attı. "Siz orijinal birisiniz. Özür dilerim Bayan Vale. Korkarım iltifatıma kendimi kaptırdım. Hayranlığım beceriksizce de olsa samimiydi."

Bu neredeyse güzel bir konuşmaydı. Büyülenmeye çok yaklaşmıştı.

"O zaman neden başka bir şey konuşmuyoruz? Bir çocuk olmak nasıl bir şey? öğretmen?"

Gözleri parladı ve sanki tabu bir şey sormuş gibi sesi kısıldı.

Oh, Tanrı aşkına. Neredeyse gözlerini devirecekti. "Oh, her gün Cennet'te bir gün gibi. Genç zihinleri şekillendirmek ve genç karakterleri yeniden biçimlendirmekten daha görkemli ve tatmin edici bir şey düşünemiyorum."

Bunu ciddiyle değerlendirdi. "Sanırım benimle alay ediyorsunuz, Bayan Vale." ", " diye aynı ciddiyle kabul etti. "Olabilirim. Ne oldu?

Vikont olmak gibi mi?"

Şaşırmış görünüyordu. "Bunu hiç düşünmemiştim. Sanırım bu, 'İnsan olmak nasıl bir şey' diye sormak gibi bir şey. Ben sadece ... biriyim."

Adamın *şu anda* bunu düşünmek için fırsat bulamadığını fark etti, ya da.

"Oh, sanırım anlıyorum, Lord Waterburn. İnsan son sürat fayton yarışı yapmak, oyun masalarında bolca para kaybetmek ya da genel olarak *harika* vakit geçirmek varken neden evrendeki rolü üzerine düşünsün ki?"

Aralarındaki uyumdan o kadar memnundu ki, kızın elini daha sıkı kavradı ve bu da kızın biraz irkilmesine neden oldu. "Çok doğru, Bayan Vale! Çok doğru! Hayat yaşamak içindir, *düşünmek* için değil. Bir Vikont olarak sürekli yeni eğlenceler aradığımı da eklemeliyim."

Aman Tanrım. Son kelimenin üzerinde imalı bir şekilde durmuştu. Adam kadının göğsüne bakıp tekrar yukarı kalktığında şüpheleri doğrulanmıştı: Adam bunu bir ima olarak söylemişti.

Bu adam onun bir homurtu olduğunu düşünen, bırakın kadın olmasını, onu bir insan olarak bile fark etmemiş bir adamdı. Bu öğleden sonra ile bu akşam arasında onun hakkındaki fikrini değiştirecek ne olmuştu? Ne de olsa başından yaralanan Markiz'di. Waterburn değil.

Göğüslerine iltifat etmesi için ayık olması gerekmeyeceğinden şüpheleniyordu ama bir an için onu bu yola yönlendirmeyi düşündü, çünkü bunu yapmak neredeyse çok kolay olacaktı. Kaybedecek neyi vardı ki?

Öyle bir iç çekti ki, adamın elinin altında kaburgalarının yükselip alçaldığını hissetmemesi imkânsız gibiydi. Çünkü bunu düşünmek çok yorucuydu. Suda yürümek gibi. O sadece çok *basitti*. Üzerine bütün bir konuşmayı inşa edebileceği bir şifre.

Yine de muhtemelen böyle dikkatsiz bir varsayımda bulunmaması gerektiğini biliyordu. Herkes ya da her şey yüzeyde görüldüğü gibi değildi. Hiç değilse bunu bu ev partisi sırasında öğrenmişti.

Bunun yerine ona "Çok paran olması hoşuna gidiyor mu?" diye sordu.

Şaşkın bir kahkaha daha attı. "İnsan çok parası olmasından nasıl zevk almaz?"

"Sahip olduklarımla yetindiğim için bir şey diyemem." Kulağa hoş ve yüce bir esrarengizlikle geldiğini düşünüyordu. Elbette bu tam olarak doğru değildi. Sahip oldukları için kesinlikle *minnettardı*. Ama örneğin boneyi Postlethwaite'e geri vermeyi hiç düşünmemiştii bile.

Sadece Waterburn'ün büyük sarışın beynini vals yapmak için vergilendirmek istedi.

onun için daha ilginç.

Ne yazık ki, görünüşe göre o kadar kışkırtıcı bir şey söylemişti ki, dalgın bir şekilde sustu.

Bir an için etrafında dönmek, yetkin müzisyenler tarafından çalınan zarif müziği dinlemek ve onunla konuşmak zorunda olmamak hoştu. Ama sonra göz ucuyla Marki ve Lisbeth'in pistte süzöldüklerini gördü, ikisi de siyah beyaz giyinmişlerdi, iki parlak koyu renk başları zarif bir şekilde birbirine uyuyordu, Lisbeth'in elbisesi kırların üzerindeki sis gibi arkasından süzülüyordu. Balo salonunun çevresindeki herkesin ikisine hayranlıkla bakarak ellerini kavuşturduğuna yemin edebilirdi.

Sahip olduklarımdan memnun muyum? Bu düpedüz bir yalandı. Pençeleri olan bir yalan. Belinde duran Lisbeth'in elini vahşice kıskanıyor, Lisbeth'in elini sanki Lisbeth değerli ve kıymetli bir şeymiş gibi kavırıyordu.

Başını dans partnerine doğru çevirdi.

Şimdi yanakları yanıyordu ve dönüp durdukça ratafia çalkalanmaya başlıyordu. Belki de çok fazla içki içtikten sonra *dairesel* bir dans yapmak yapabileceği en mantıklı seçim değildi.

Vikont'un gözleri ona doğru parlıyordu. "Sizin gibi birini hiç tanımadım, Bayan Vale."

İç çekti. Neredeyse ona acıyacaktı. "Muhtemelen ben bir *öğretmen* olduğum için," diye belirtti. "Ve siz de bir Vikontsunuz. Ve Vikontlar diğer Vikontlarla ve benzerleriyle tanışmaya meyillidir."

Bu kadarcık pratikliği bile derin buluyor gibiydi. "Ve hiç evlenmediniz mi?" Sesi şaşırmış gibiydi.

"Yirmi iki . Bu kelimeyi kullanmak için belki biraz erken. *asla*."

Ne zaman bir şey söylese, sanki gözlerine parlak bir ışık tutmuş gibi gözlerini kırıştırıyordu. Ve cevap vermeden önce her zaman tuhaf bir tereddüt anı oluyordu. Bir zamanlar özel ders verdiği genç bir İtalyan kızı hatırladı; İngilizce kelimeleri dikkatlice İtalyancaya çevirmesi ve İngilizce cevaplarını yüksek sesle söylemesi gerekiyordu, bu yüzden onunla konuşmak her zaman biraz gecikme içeriyordu. Belli ki Waterburn'ün deneyimlerinde onu böyle birine hazırlayacak hiçbir şey yoktu. Ayaktakımını Aristokrasiye çevirmek için bir Rosetta taşına ihtiyacı vardı.

"Ama şimdi *gelin*, Bayan Vale. . . zengin olmayı tercih etmez miydin? Hediye yağmuruna tutulmak ve-"

Cümlesini tek omzunu kaldırarak durdurdu: omuz silkti. Çünkü bunun onun gözlerini şaşkınlıkla açacağını biliyordu.

Onlar yaptı.

"Ve ... senin ... taliplerin var mı? . . taliplerin var mı?"

Bir yerliyle röportaj yapan Bay Miles Redmond gibi bir doğa bilimci de olabilirdi. Cevabı duymaktan neredeyse korkuyor gibiydi, bunun tüm varlığını sorgulatabileceğinden şüpheleniyordu.

"Sayısız," diye yalan söyledi.

Waterburn, zenginliğe karşı *laissez-faire* tavrı *yüzünden* taliplerinin artabileceği gibi rahatsız edici bir düşünceye kapılmışken, Phoebe sonunda markinin dikkatini çekti.

Avize onun gine rengi gözlerini aydınlattı. Onu gördüler, şaşkınlıktan hızla parladılar, sonra da kızardılar. Başını kayıtsızca savurup tekrar başka tarafa bakabilmek, partnerinin yüzüne neşeyle gülebilmek ve sonra bariz ve memnun bir iç çekebilmek için bir gine *verebilirdi*.

Ama bakışları birbirine değdiği anda, omuriliğinin dibinde şimşek bir cızırtı hissetti. Odada başka hiçbir şey yoktu. Dünyada başka kimse yoktu. Zorlukla formüle edebildikleri bir soruya cevap bulmak için birbirlerinin yüzlerini aradılar. Kadın onunkinde hiçbir cevap bulamadı. Ama onun da aynı şekilde esir olduğunu bilmenin küçük bir telafisi vardı, çünkü o da başını çevirmedi.

Sonra gözlerini kaçırmak zorunda kaldı, çünkü tökezledi.

Yüzünü buruşturdu. Nadir ve anlık bir zarafet hıçkırığıydı bu. Muhtemelen onu dikkatle izlemeyen hiç kimse fark etmeyecekti bile. Ritmini düzeltmek ve partnerine yetişmek için kendinden emin iki küçük adım attı.

Eğer Lisbeth onun tökezlemesini karşılamak için iki küçük adım geri atmasaydı ve bu sırada ona sempatik bir şekilde gülümsemeseydi, bu da işe yarayacaktı.

Onu, kızın hızına yetişmek için geriye doğru iki kibar adım daha atmaya zorladı.

Tıpkı hatasını düzeltmeye hevesli Lisbeth'in de tam olarak aynı şeyi yapması gibi.

Aynı anda. Tekrar.

Lisbeth'in ayağının altında ezilmemek için onu uzun bir atlayışı andıran bir hamle yapmaya zorladı.

Aynı anda Lisbeth tüm gücüyle sola doğru çekerek onun çizmesinin altından kurtulmaya çalıştı.

Ve bu, trajik bir şekilde, yerçekiminin sabrını yitirdiği ve kaderin haklarını kullandığı ve her şeyin cehenneme ve efsaneye dönüştüğü zamandı.

Marki sola yalpaladı, sonra sağa yalpaladı ve Lisbeth'in terlikleri nafile yere sürtündü, ama ciddi bir şekilde devrilmeye başladıklarında marki umutsuz bir karar verdi: Lisbeth'i güvenli bir yere fırlattı.

Böylece balo salonunun zemininde dört ayak üzerine düşen Jules oldu.

Lisbeth bulanık bir rulet tekerleği gibi Phoebe'nin yanından geçti. Gözleri ve ağzı şoktan *O'ydu*.

Phoebe kahkahalara boğuldu. Tam anlamıyla kükredi. Kaba bir davranış olduğunu biliyordu ama elinde değildi. Ratafia ... ! Ve Lisbeth'in ifadesi ... !

Birisi Lisbeth'i ters yöne doğru biraz itti ve Lisbeth, Markiz'e doğru dönmek için yeterli ivmeye sahip oldu. Neredeyse anında kendini toparlayan Marki, Lisbeth'i ustalıklı yakaladı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi onu tekrar valsini *bir, iki, üç* ritmine soktu. Sanki tüm bunları gerçekten *planlamıştı*.

Phoebe kendi dağ gibi partneri sayesinde tüm bunları izleyebiliyordu; başını bir tarafa çevirmiş, aşağıdaki bedeni vals yaparken onu izliyordu. Eğer tökezlemeye başlarsa Waterburn'ün onu yerden kaldıracağını, bacaklarını çözmesi için sallayacağını ve tekrar yere bırakacağını hayal etti.

Waterburn gülmüyordu. Gözlerini onun yüzüne çevirdiğinde, gözleri kurnazca kısılmıştı. Bütün olayı sanki ezberlemiş gibi izliyordu.

Vikont, "Normalde çok fazla içki içmez," diye . "Yani *bu* değil . . ."

"Belki de ilk kez aşırı içmiştir." Buna inanmadı. "Belki de sadece tökezledi. Herkes hata yapar."

"Hayır. Yapmaz. Ve hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmaz. O kesinlikle *tökezlemez*."

Sesi hem büyülenmiş, hem spekülâtif, hem acı hem de o kadar kesin geliyordu ki Phoebe *kendisinin* bu yelpazenin neresinde olduğunu merak etti.

Markiz yapmıştı.

Ve sonra tonlarca insanın Jules hakkında böyle düşündüğünü ve bunun onun için ne büyük bir yük olduğunu bilmek oldukça ayıltıcıydı.

Bölüm 17

Özetlemesi gerekirse, gecenin muhteşem geçtiğini kabul etmek zorunda kaldı.

Leydi Marie ve güzel yankısı Leydi Antoinette'in kışkırttığı beş kâğıtlık o itibarsız oyunda on pound kazanmıştı -on *pound*! Phoebe'nin kazanmasını çekici buldukları için kasıtlı olarak kaybettiklerinden şüpheleniyordu. Gecenin son dansı olan Sir Roger de Coverley de dahil olmak üzere üç valsın yanı sıra makaraları da dans etmişti. Genç erkekler onunla dans etmek için can atıyordu.

Çok fazla içerdi. Çok gülüyordu. Ve Markiz her ne kadar bir yanılsama olsa da, görüş alanının her yerinde görünüyordu.

Ay'a hayranlıkla bakmak için avluda durakladı. Cennetin kapısı hafifçe aralık bırakılmış gibi, sadece kıvrımlı bir ışık şeridi. Bugünden sonra kapının çarpılarak kapatılacağını düşündü ve bugün içeri süzüldü. Sadece tadına bakmıştı. Ve uzun zaman önce hiçbir şeye çok sıkı tutunmamayı öğrenmişti, çünkü elinden alındığında çekeceği acının tarifi yoktu.

Geceleri uyanık kaldığında, Afrika'nın vahşi doğasında uyumasına yardımcı olması için kendine hikayeler anlattığı bu günle ilgili her ayrıntıyı hatırlamak istiyordu.

"Biraz Demokles'in Kılıcı'nın orada durması gibi, değil mi?"

Sıçramadı, muhtemelen ratafia sinirlerinin sınırlarını oldukça körelttiği için ve kısmen de günün olayları göz önüne alındığında, yarı yarıya onun gölgelerin arasından çıkmasını beklediği için. Aslında, kalbinin derinliklerinde bir dileği varsa, o da onun bir anda ortaya çıkması ve tekrar yalnız kalmalarıydı ... ve işte buradaydı.

Ancak bugün gerçekleşecek dileklerin art arda gelmesinden tedirgin olmaya başlamıştı. Peri masallarında, tutulan dilekler genellikle ciddi sonuçlara yol açardı. Çok fazla şey istemenin ya da yanlış şeyler istemenin cezası.

Yine de bu, kalbinin bir takla atmasını engellemedi. Ve sonra o konuşmadan öncekinden çok daha hızlı bir şekilde çarpmaya devam etti.

Onu beklemişti. Bundan emindi.

"Ben de bunun cennetin kapısı gibi hafif aralık göründüğünü düşünüyordum Lord Dryden. Ama gözleminiz *sizin hakkınızda* biraz fikir veriyor."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Ve sizinki de sizinki hakkında bir fikir veriyor Bayan Vale.

kaçışla ilgili, değil mi?"

"Mmm. Belki. Ve belki de gerçekten istediğiniz şeyin sonuçlarından korkuyorsunuz."

Adamın nefesinin kesildiğini duydu. Evini vurmuştu.

"Bunu inkâr etmeyeceğim," dedi sonunda.

Kabulü bir hediye idi. *Onu* istiyordu.

Ama bu akşam ona doğru adım atarken yüzünde beliren ifadeyi o kadar kolay affedemezdi. Ya da Lisbeth orada Jonathan'a rehin bırakılmış gibi dururken ondan bir vals istemesini unutamazdı.

Hoş bir dans partnerine dönüşmüştü. Ama şimdi Lyon'a bu kadar yakın görünmesi biraz sinir bozucuydu.

"Merak ettim, Bayan Vale. . . dördüncü valsinizi birine söz verip vermediğinizi merak ettim."

"Sadece üç vals vardı."

"Parlamentonun bir gecede kaç vals yapılabileceğine dair bir karar aldığından henüz emin değilim. Ya da ne zaman yapılmaları gerektiğine. Kuşkusuz bir tane daha eklersek bizi asmazlar."

"Beni onurlandırırırsanız" ya da "çok nazik olursanız" yok. Şatafat yok, tören yok. Sırf bu yüzden reddetmek istedi.

Bu ve ona bir daha dokunmaması gerektiğinden oldukça emindi. O ona dokunmaya ihtiyaç duyabilirdi. Bir şeylere *ihtiyaç duymanın* insanları ne hale getirdiğini görmüştü. Ve açıkçası bir daha hiç kimseye ihtiyaç duymak istemiyordu.

"Müzik çalmıyor," diye dikkat çekti.

"İstersen mırıldanırım."

Bu ona görmek için can attığı gülümsemeyi kazandırdı.

"Daha önce benimle vals yapma fırsatın olmuştu."

"Lisbeth'e acıdım. Eninde sonunda hepinizin alınacağından emindim."

Homurdandı.

"Ve , değil mi?"

Başını eğdi ve adam onun akşamı düşünmesini izledi ve yüzüne hülyalı bir gülümseme yayıldı. Konuşurken neredeyse nefessiz kalmıştı.

"Öyleydiler. Bu *inanılmaz* bir şeydi."

St. Giles'dan gelen bu kızın huşusunu kendi huşusu gibi hissediyordu. Onun zevkinden keyif alıyordu. "Sevindim," dedi usulca.

"Memnun musun?" Her zamanki gibi, küçümseme imalarına karşı tetikteydi.

"Seninle dans etmeden önce biraz vals pratiği yapmış olman. Üstüme basılmasından hoşlanmam."

"Anlıyorum. Benimle dans etmemek tamamen senin stratejindi. Bir Vikont benimle dans etme *onurunu* istedi." Sesi hâlâ şaşkıncı. "Kullandığı kelime buydu. *Onur*."

"Öyle mi, şimdi?" dedi usulca. "Ve öyle de olmalı."

Bir an sessizlik içinde birbirlerine baktılar. Konuştuğunda sesi yumuşaktı.

"Beni bir valsle onurlandıracak kadar cömert davranırsanız çok minnettar olurum Bayan Vale. Hemen şimdi."

Cırcırböcekleri cırcırböceğinin açılış notalarını çalarken bu teklifi düşündü. Vals.

"Umutlarınızı yükseltmeden ya da kırmadan önce, Lord Dryden, dans kartıma bir göz atsam iyi olacak..."

Bir hareketle elini kaldırdı ve görünmez bir kartı inceledi.

Onun kararını beklerken gülünç bir şekilde nefesi kesilmişti. Belki de hak ettiği gibi onu cezalandırmak için stratejik bir anın geçmesine izin verdi.

"Şanslısınız Lord Dryden. Dördüncü valsim müsait görünüyor," diye bilgi verdi ona kibirle. "Ve onu alabilirsiniz."

"Bu gerçekten de çok iyi bir haber. Mırıldanayım mı, yoksa cırcır böcekleri müzik bizim için yeterli mi?"

Sessizdi, düşünüyordu. "Cırcır böcekleri." Sesi yine utangaçtı.

"Mükemmel. Çünkü mırıldanırken kendimi aptal gibi hissedirim. Bir melodiyi taşıyamam." Her kraliçenin önünde eğilen bir saray mensubu gibi eğildi.

Olabildiğince derin bir şekilde reverans yaptı, dizlerinin kırılmadığına şükretti, terliğinin altında parke taşının soğukluğunu hissedebileceğinin farkındaydı. Tabanları biraz incelmışti.

Ve onun elini tuttu. Adam elini saygıyla onun üzerine koydu. Diğerini kadının beline yerleştirdi.

"Gidelim mi?" dedi usulca.

Ve ikisini harekete geçirdi. *Bir, iki, üç . . . Bir, iki, üç.*
. . . *Bir, iki, üç.*

İkisinin ıssız bir avluda görkemli, geniş daireler çizerek ilerlemesi hiç de saçma görünmüyordu. Kalp atışları, cırcır böcekleri, nefes alış verişlerinin ritmi, parke taşlarına basan ayakları orkestralarını oluşturunuyordu. Zamanı tutmak bir şekilde zahmetsizdi.

"Biraz deneyiminiz var, Bayan Vale, ve biraz da karşılaştırma. Hadi, bana gerçeği söyleyin. Dansım nasıl? Bu gece tanık olduğunuz fiyaskonun tamamen bir anormallik ve tamamen sizin hatanız olduğunu unutmayın. Ve sen güldün! Yaralandım. Ağır yaralandım."

"*Tamamen* benim hatam değildi. Güldüğümü nereden anladın?"

"Çünkü *duyabiliyordum.*"

Oh, canım. "Bana komik olmadığını söyle ve ben de özür dileyeyim. Yaralandığını söyle, korkunç bir pişmanlık duyayım. Sadece ... benim yerimde olsaydın ve tüm bunları izleseydin ... ve Lisbeth'in gözleri o kadar *yuvarlak* olsaydı ..."

"Şşşt. Bir daha gülme. Çok iyi. Komikti. Yaralanan tek şey gururum oldu. Peki şimdi dansımı nasıl buluyorsun?"

"Mmm . . . Çok iyi dans *ederken* ..."

Gülümsedi. Gölge karanlıkta parıltıyan bir ışık, ayın bir yankısı. "Bekleyen bir yeterlilik seziyorum."

". . . Korkarım Trou-as Sir d'Andre kadar iyi değil."

"İmkânsız," dedi sertçe.

"Her şeyden önce dürüst olmam gerektiğini hissediyorum Lord Dryden ve Sör d'Andre'nin tarif edilemez bir yeteneği var. Belki de dans ederken *dönme* şeklindedir ..." diye düşündü, onlar bir daire çizirken. "...ya da süzülüşünde . . . belki de *pantolonunun* kalıbındandır . . ."

"Sen de mi fark ettin?"

". . . ya da belki de *hız* ile ilgilidir ..."

"Ah, ama hızdaki eksikliğimi ... yükseklikle telafi edebilirim." Adam onu ayaklarından tamamen kaldırdı ve kadın küçük bir kahkaha patlamasını bastırdı.

Kadın çok hafifti; adam kendini zahmetsizce güçlü hissediyordu.

Bir an sonra ikisi de farkına vardı ve açıklayamayacakları şekilde etkilendiler. Bir sessizlikle sonuçlandı.

Dryden daha önce hiç bu kadar tuhaf bir şey yaptığını sanmıyordu. hayatında. Hiç istememişti.

Şimdi sakın bir şekilde hareket ediyorlardı. Yavaşlıyorlardı, bir şekilde, bir saatin geri kalması gibi. Adam onun gözlerinin içine baktı. Havuzlar kadar berrak. Bunun kesinlikle bir klişe olduğunu biliyordu ama uyuyordu ve hoşuna gitmişti. Kız onu çözemediği bir ifadeyle izliyordu ama ifadenin yoğunluğu ona kızın onu ezberlediği hissini veriyordu.

Bir, iki, üç. Bir, iki, üç.

Bir yerlerde bir bülbül kendini daha fazla tutamayarak ötmeye başladı.

"Söyleyin bana, Bayan Vale. Ne sıklıkla *tam olarak* yapmak istediğiniz şeyi yaparsınız?

sadece bunu yapmak istediğin için mi?"

Bir, iki, üç. Bir, iki, üç.

Cevap vermeden önce avlunun etrafında iki kez dönmüştü. "Aklıma özellikle bir zaman geliyor." Sesi biraz soluk soluğaydı.

Onun da buna benzer bir şey söyleyeceğini ummuştı. Çünkü bir sonraki Hat. "Bu öğleden sonra mı oldu?" Sesi konuşmaya benziyordu. Ve ipeksi.

Tempo gittikçe yavaşlamaya devam etti. Cevap vermeden önce avlunun etrafında iki kez daha döndü.

"Olabilirdi," diye izin verdi. Şimdi fısıldıyor.

Bir, iki, üç. Bir, iki, üç.

yaklaştıkça yaklaştılar. Daha yavaş ve daha yavaş. Sanki görünmez bir iplik, dansın her dönüşünde onları amansızca birbirine bağlıyordu.

"Şimdi ne yapmak istiyorsunuz Bayan Vale?"

Soru hem bir okşama hem de bir talepti.

Elinin beline dayandığı yerde vücudundaki gerginliğin uğultusunu hissedebiliyordu. Nefes aldı, çünkü onun hakkında bir şeyler keşfetmeye açgözlüydü. Herhangi bir şey. Bu kez onun sabun ve tatlılık koktuğunu keşfetti, ay ışığında vals yapmadığı zamanlarda elbisesinin içinde yaşadığına şüphe olmayan lavanta kokuyordu.

"Bu tür sorular sormak adil değil, biliyorsunuz Lord Dryden. Bunun için kelimelerim yok. Bana söyletmemelisiniz."

Aralarındaki boşluk sanki hiç olmamış gibi tamamen ortadan kalkmıştı. Yanağı şimdi onunkine değiyordu. Hiçbir şey bu kadar doğal hissettirmemişti. Adamın nefesi, düzgün ve ılık, kadının boğazında geziniyordu. Kadın gözlerini kapattı. Duyuları konyak, duman ve ketenin keskin kokusuyla, erkeğin serin yanağının verdiği hisle ve adamın bıyıklarının kendi teninin hassas derisi üzerindeki törpüsüyle sarhoş olmuştu.

Hareket etmeyi tamamen bırakan ilk kişi oydu.

Hâlâ onun elini tutuyordu. Eli hâlâ kızın belindeydi. Vals her an yeniden başlayabilirdi. Birbirlerine sarıldılar, aynen böyle. Şimdi sadece nefes alıyorlardı. Girip çıkıyorlardı. Nefes alıp veriyorlardı. Birbirleriyle aynı anda nefes alıp veriyorlardı.

"Ne yapmak istediğimi merak etmiyor musun?"

"Bugün bana ne yapacağını her zaman bildiğini söylemiştin."

"Genelde öyle yaparım," diye fısıldayarak kabul etti. "Ve şu an hiç de istisna. Örneğin, *bu* ..." ve şimdi nefesi onun kulağındaydı ". . şimdi yapmak istediğim şey."

Sadece bu sözler bile ensesindeki kısa tüyleri diken diken etmeye, kollarına tüyler yağdırmaya ve göğüs uçlarını sızlatmaya yetmişti. Ama sonra dilini kulağına daldırmadan önce son kelimeyi bir fısıltıya dönüştürdü.

Ve altındaki o gizli, ipeksi yere sıcak, açık bir öpücük kondurdu.

Nefesi kesildi.

Ve sonra tek bir kelimeyle ürperdi: "Oh."

Başını eğdi ve onun boynunun kıvrımına soktu. Onun boğazının tadını alabiliyordu. Kendi dudaklarını açsa, tuzunu ve tatlılığını.

". . ve bu." Dili geri döndü, o kadar nazikçe, kıvrımların izini sürdü ki kulağından.

Her biri tüm vücuduna hızla yayılan zevk ürpertilerine karşı gözlerini kapatmıştı.

"Aman Tanrım, Bayan Vale, ama elimi oldukça sıkı sıkıyorsunuz."

"Şeytan." Vücudu yeni hislerle doluyken gülmek garip geliyordu.

"Öyle ?" Adamın sesi şaşkıncı ama kız onun sesindeki kahkahayı duyabiliyordu. "Bu tamamen yanlış görünüyor. Bu bana cennetten çıkma gibi geliyor."

"Oh, canım."

"Ah. Özür dilerim." Sesi boğuktu. "Bu çok mu tahmin edilebilirdi? Benim mübalağalarım Sör d'Andre'ninkilere kıyasla nasıl? Sizi güldürdü mü Bayan Vale?"

"Hayır. Dili hiçbir zaman kulağıma yeterince yakın olmadı."

"Seni güldüren benim *dilim* mi?" Sesi küstahça çıkmıştı. "Zekam değil mi? Ben de seni *tahrik* etmeye çalışıyordum. Yine de dilinin kulağınıza hiç yaklaşmamış olması iyi bir şey sanırım. Onu vurmak isteyebilirdim."

"Bu pek adil bir dövüş olmaz," diye mırıldandı. "O pantolonun içinde çok hızlı hareket edebileceğinden şüpheliyim."

Sesi adamın göğsünde dalgın bir mırıltıydı. Büyük ölçüde, çünkü bir şekilde, bir noktada, kollarını ona dolamıştı ve elleri uzun, tüylü vuruşlarla kürek kemikleri üzerinde, elbisesinin bağlandığı yerin üzerinde, teninin çıplak olduğu ve gece havasıyla soğuduğu yerde dolaşıyordu.

Onun başının tepesine doğru gülümsediğini hissedebiliyordu. "O yakışıklı." Bu ona bir soru gibi gelmişti.

"Öyle." Karşı çıkmanın bir anlamı yoktu.

Ellerini onun boynuna dolamıştı. Ve adamın elleri, elbisesinin ince kumaşı üzerinde, teninde küçük kuyruklu yıldız izleri bıraktı. İç çekerek zevke teslim oldu.

Bu öğleden sonraki ceset *çarpmasından* çok farklıydı. Adamın bu ihtiyatlı tavrının onun namusuyla ilgili bir kaygıdan kaynaklandığını düşünmüyordu. Öğleden sonra yaşananlara bakılırsa, birazcık zorlamasıyla namusunu ona bir tepside sunabileceğini düşündüğü için affedilebilirdi.

Eğer daha iyi bilmeseydi, onun kararsız olduğunu tahmin ederdi. Belki de hayatında ilk kez. Ne yapacağını her zaman bilen adam.

"Biliyor musun ..." Yumuşak bir kahkaha attı. "Tek düşünebildiğim Bu gece saçlarına dokunmak nasıl bir şey olabilirdi?"

Yine sıra dışı bir şey söylemişti.

Bunaltıcıydı. Gözlerini kapadı ve başını yavaşça salladı. şaşkınlık. Parmaklarını yumuşakça, usulca kadının dış hatları boyunca, kalçalarının kabarıklığı, belinin kıvrımı boyunca sürükledi, sonra göğüslerini gözden geçirmek için yukarı çıktı, korse ipeğine bastırılmış meme uçlarının sert boncukları üzerinde kasıtlı olarak sürükledi. Ve bunu yaptığında, vücudu şok olmuş gibi adamın dokunuşuna doğru eğildi; nefesi boğazında düğümlendi. Adam oyalanmadı; bunun yerine elleri yolculuğuna devam etti, köprücük kemiğinin üzerinde süzüldü, sonra ensesinde dinlenmeye geldi.

Sonra parmakları oradaki ipeksi saçları okşadı. Tekrar ve tekrar, parmakları tüy gibi.

"Ve?" diye fısıldadı.

Tereddüt etti.

"Yumuşak." Sesi

hırçındı.

Senin demek istedi. O da bunu biliyordu. Kafasında domuz kılları ya da onun gibi bir şey olabilirdi. Saçına dokunmak istemişti çünkü saç onun saçıydı.

Eliyle kızın başının arkasını kavradı, geriye doğru yatırdı ve ağzını kızın ağzına yaklaştırdı.

Öpüşme sıcak, durgun ve eksiksizdi. Onu öpebileceği gibi öptü. uzun zamandır aşık olduğu birini öptü. Onu istila etti. Saniyeler içinde titriyordu ve alev alev yanıyordu.

Kadının içindeki ihtiyacı hissetti ve bundan zekice bir avantaj sağladı. Parmakları

elbisesinin bağcıklarıyla oynadı; sonra da sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi ustalıkla -o anda düşünmek istemediği bir düşünceydi bu- bağcıkları gevşetti. Ve o anın çılgınlığı içinde bu doğru, mantıklı, hatta gerekli görünüyordu.

Dudakları kulağının üzerinde oynadı, boğazını boydan boya dolaştı, ellerinin omuzlarının üzerinde kaydığı ve elbisesinin korsajını onlardan uzaklaştırdığı gerçeğinden onu oldukça uzaklaştırdı. Aşağı, aşağı, aşağı. Giderek çıplak kaldığının sadece uzaktan farkındaydı, çünkü adamın sıcak elleri tenini hiç terk etmiyordu ve öpücük ... öpücük hiç bitmiyordu.

Kanı ateşli bir likördü.

Ellerini elbisesinin içinden sırtına doğru kaydırdı ve tenine dokunduğunda yarı inledi, yarı adını iç geçirdi ve nefesi kesildi. Titreyen parmakları omurganın her iki yanından kayarak beline doğru açıldı, gevşemiş korsajının ipeğinin altından kayarak parmak eklemleri göğüslerinin kadifemsi alt kısımlarına değdi. Ve orada oyalandı, alay etti, alay etti, kendi bedeninden ne kadar zevk alabileceğini tahmin etmesine izin verdi. Hızla yayılan zevk ürpertileri kadının her yanını sardı. Ta ki kıvrana, onun dokunuşuna doğru eğilene ve yeterince alay edildikten sonra ellerine doğru yükselene kadar.

Hafifçe küfretti, ellerini göğüslerinin üzerinde birleştirdi. Ağırlıklarını avuçlarının içine aldı, kaldırdı, başparmaklarını sertçe meme uçlarının üzerinde gezdirdi.

"Tanrım..."

Hiçbir fikri yoktu. Zevk şimşekleri tekrar tekrar içinden geçti.

Ona sarılırken boğazının dibini ısırdı.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı, sesi şaşkın, neredeyse kızgın geliyordu. "Yani. Çok."

Çılgınca titreyen elleriyle gömleğini pantolonundan çıkardı ve avuçlarını gömleğin altına kaydırды. Ellerini adamın sıcak teninde gezdirdi, sikinin pantolonuna sürtündüğü yerden aşağı doğru sürükledi, düğmelerini buldu. Adamın tenini kendi teninde hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Kendi yarattığı bir girdaba kapılmıştı.

Onu buraya götürebilirdi ve ikisi de bunu biliyordu.

Elini kendi eliyle kapattı, nazıkçe ama sertçe onu durdurdu.

"Phoebe," diye mırıldandı. Alnını onunkine yasladı. Nefesleri duyulabilir bir şekilde birbirine karıştı.

Ellerini kızın elbisesinden çekip bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Phoebe ..." diye başladı. Sonra hızla konuştu, sesi alçak, gergin ve acildi. "Sana arzu edebileceğin her şeyi verebilirim. Elbiseler, pelüşler, botlar ve boneler. Güzel, zarif bir ev, kuş tüyü bir yatak, bir araba. En iyi yemekler. Emirlerinizi yerine getirecek hizmetçiler. Sadece senin için şarkı söyleyecek opera sanatçıları. Seni güvende ve sıcak tutabilirim. Ve sana anlatılmamış zevkler verebilirim. *Anlatılmamış* zevki hayal et. Geceler boyu. Bu sadece bir ipucu. Çok şey biliyorum. Çok şey."

Ne diyordu?

Kalbi hosanna'da sıçradı.

Ağzı kadının boğazına gitti ve orada fısıldadı. "Çok fazla. Bizim için nasıl olacağını hayal edebiliyor musun? Hayal et," diye mırıldandı kulağına. "Bedenlerimiz, tamamen çıplak, bedenim senin içinde hareket ediyor. Sana gösterebileceğim şeyleri, Phoebe. Beni istiyor musun?"

Konuşamıyordu. Adamın çizdiği resimlerden, umuttan ve şaşkınlıktan zayıf düşmüştü.

"Beni *istiyor* musun?" diye sordu boğuk bir fısıltıyla. "Seni istiyorum." Kadın boğuldu.

"Söz veriyorum. Beni sık sık göreceksin, ne zaman ." Bekle.
Kaskatı kesildi.

Devam etti. "Nerede yaşamak istiyorsun? Söyle bana, sana Londra'da bir ev alayım ve her fırsatta seni göreyim... nerede istersen orada bir ev. Ve ne olursa olsun, her zaman senin olacak."

Düşüşü ve inişi o kadar fiziksel olarak hissetti ki nefesi vücudunu terk etti. Darbeyi savuşturmak için neredeyse elini kaldıracaktı, sanki yer onu karşılamak için acele ediyordu.

Ve hâlâ boğazını öpüyordu, sanki bir kadını değil de bir heykeli öptüğünü henüz fark etmemiş gibiydi.

Konuşurken sesinin ne kadar sabit olduğuna inanamıyordu. Kulaklarındaki çınlamanın arasından duydu.

"Peki karın nerede yaşayacak?"

Elleri hareket etmeyi bıraktı.

Ellerini adamın ellerine bastırdı, nazikçe ama sertçe vücudundan uzaklaştırdı. Sonra kollarından çekildi ve üç adım geri gitti.

"Yani önerdiğiniz şey ... bir iş anlaşması."

"Eğer sen . . . eğer öyle demek istiyorsanız." Aslında kızın öfkesi karşısında kafası karışmış gibiydi.

"Nemlendirici fırlattığımda, Lord Dryden, ıskalamam. Ve elmaslara ihtiyacım yok."

"Phoebe . . . Planlarım konusunda sana karşı asla dürüst olmadım. Seni üzdüm. . . lütfen bana nedenini söyle."

Piçin kafası karışmıştı.

"Beni hiç tanıımıyorsun." Yavaşça söyledi, onun tanıdığını düşünmesine hayret etmişti.

Serin hava ateşler içindeki bedenine bir tokat gibi indi. Kollarını gövdesine doladı. Kolları onunkilerin yerini tutamazdı. Şimdiden kendini yoksun hissediyordu. Başını sertçe salladı.

"En azından ... ceketimi al ..."

"Hatıra olarak mı?"

Sesi çok parlak, çok kırılıyordu. Kırık bir porselen fincanın sert, sivri kenarı gibi.

Muhtemelen markinin kafasına fırlatılan porselen bir fincan. İrkildi.

Güzel.

İkisinin de giysileri darmadağınktı, adamın pantolonu açık, kadının elbisesi dantelsizdi, saçma bir ateşin ardından ortaya çıkmışlardı. Ne bekliyordu ki zaten? Son birkaç gün, büyümlü anların birbiri ardına sıralanmasından ibaretti. Şımarmış ve kayıtsız kalmıştı. Bir an için anlatısının bir Yunan efsanesi gibi değil Kùlkedisi'nin hikâyesi gibi beklemişti. Tacize uğrayan zavallı su perisinin kendini tanrının pençelerinden kurtarmak için bir zeytin ağacına dönüşmesiyle ya da buna benzer bir şeyle.

Bunu yapamazdı. Ama Afrika'ya gidebilirdi.

Elbisesinin üst kısmını göğüslerini örtecek şekilde yukarı çekti, kollarını omuzlarının üzerine doğru itti.

"İyi geceler," dedi kararlı bir şekilde.

Ona en son dokunduğu yerde, sanki o gerçekten bir serapmış gibi duran elleri sonunda yanlarına düştü. Ve durduğu yerden adamın yüzünün kapalı, sert ve anlaşılmaz olduğunu görebiliyordu.

Onu incitmişti. Büyük olasılıkla, daha spesifik olarak, gururunu incitmişti. Bu atlatılabilir bir yaraydı, bundan emindi.

Ve kendi kendine açılmış bir yara, Lord Dryden.

", " dedi yumuşak bir sesle.

Neredeyse *bir şey* daha söyleseydi kalabilirdi. İkna olabilirdi. Eğer deneseydi. Ama onun için sadece iki seçenek olduğu çok açıktı. O bir kutuya, Lisbeth ise başka bir kutuya sığıyordu.

Kısa ve alaycı bir kahkaha attı ve öğrencisini hayal kırıklığına uğratan bir ğretmen gibi başını yavaşça sağa sola salladı. Kalbinin parçaları boğazını tıkarken bile.

Sonra döndü, etekleri ayak bileklerinde çırpındı ve kendi ayak seslerinin yankılandığını duyarak kaldırım taşlarının üzerinden kaçtı.

Bölüm 18

Bir hizmetçinin ateşi karıştırmasıyla uyanan Phoebe, omzunun üzerinden ona hızlı bir gülümseme fırlattı.

Ve sonra tekrar yastığının üzerine çöktü. Ahh. Bir hata. Başı zonklayan bir kaya gibi hissediyordu.

Rüyasının nasıl sona erdiğini düşününce, kendini hâlâ Redmond'ların evinde kuş tüyü bir yatakta bulduğuna şaşırdı. Yalınayak, paçavralar içinde ve şaşkınlık içinde bir balkabağı ve dört fareye bakıyor olmalıydı.

"Bir mesajınız var, Bayan Vale."

Hain Hope onu yatağından fırlattı ve neredeyse kayarak mesajın üzerinde durduğu tepsiye doğru gitti.

Ve sonra kendini dengeledi, çünkü onu atmaya çok yaklaşmıştı midesinin bir süre durma noktasına geldiğini hesapladı.

Mührü tanıyamadı. Parmağını altına kaydırды.

Ve bir kez okudu. Ve sonra tekrar. Ve sonra şaşkınlıkla yansımasına baktı. Çünkü peri masalı ikinci bir perde kazanmış gibi görünüyordu.

Londra'da bize katılırsanız çok memnun oluruz Bayan Vale. Planladığımız şenlikler var, iki balo ve bir parti. Uygun elbiseler konusunda endişelenmeyin! Bir sürü var! En az iki haftalığına geleceğinizi söyleyin. Kedinizi de getirebilirsiniz.

*Büyük bir sevgiyle,
Marie ve Antoinette*

Büyük bir *sevgiyle* mi? Coşkulu bir çifttiler, o iki hınzır peri.

Ona baktı. Ama bu... bu daha önce hiç okumadığı bir peri masalıydı, ve ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Hiç emsal yoktu.

Şu anda kahvaltı masasında Lisbeth dışında yalnızdı. Servis gayri resmiydi, misafirlerin çoğunun bir gece önce ayrıldığını kabul ederek yemek tencereleri büfe yerine masaya konmuştu: yumurta, çiroz, kızarmış ekmek, marmelat, kahve.

"Bir sorun mu var, Phoebe? Yüzün çok komik." Lisbeth sesini neredeyse fısıltıya indirdi. "Çirozlardan kaçınmalı mıyım? Lazımlığa ihtiyacın var mı?"

Phoebe Lisbeth'e baktı. Şanslı Lisbeth. Kendi yüzü hiçbir koşulda *komik* olarak yorumlanamayacak olan.

"Görünüşe göre Silverton kardeşlerle kalmam için Londra'ya davet edildim. Ve ... partilere ve balolara katılmak için." Bir sessizlik.

Lisbeth kıpırdamadan durdu. "Ama . . . Londra'da Silverton kardeşlerle kalacağım. Babam ve annem en az iki hafta onlarla kalmama izin verdiler, çünkü annem Devonshire'daki kuzenimi ziyaret edecek. Babam da Londra'da olacak. *Beni* davet ettiler."

"Peki, o zaman." Phoebe kayıtsız bir gülümseme sundu. "Onlar davet etti İkimiz de."

Bir sessizlik daha. Sonra Lisbeth gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Daha çok yüzünü buruşturdu. Çay kaşığına sahte bir rahatlıkla parmakladı. "Ve siz de aynı partilere ve balolara davet edildiniz. davet edildiniz?"

Her zamankinden biraz daha yüksek sesle söylenmiş bir cümle daha.

"Emin değilim. Normalde Silverton kardeşlerle aynı partilere ve balolara katılır mısınız?"

Lisbeth dikkatle, "Evet," dedi.

"Peki, o zaman," dedi Phoebe tekrar. Ve yine tarafsız bir gülümseme takındı. Ve her şeyin kalp kırıklığının ince gri pusuyla kaplanacağını düşündüğü bir sabah, kendini Lisbeth'in rahatsızlığından sapkınca zevk alırken buldu.

Lisbeth kaşığına çok nazik bir şekilde yerine koydu, tam olarak yerine hizaladı. Sanki aynı şeyi Phoebe'ye de yapmak istermiş gibi. Onu *ait* olduğu yere hizalamayı.

"Biraz hızlılar, bilirsin. Silverton kardeşler."

Oh, *biliyorum*, diye düşündü Phoebe ani bir pervasız zevk dalgasıyla.

Cevap vermedi.

Küçük bir sessizlik daha.

"Ve bu balolara gittiğinizde ... dans edecek misiniz?"

Retikülünüzü tutmak için. "Muhtemelen."

Lisbeth ona baktı. Karlı alnında herhangi bir çatlaklık görünmese de, soyutlanmış gözleri Vikont Waterburn'ün bir gece önce *yaptığı* gibi, Phoebe'yle ilgili deneyimlerini -arkadaşı, öğretmeni, hakkında emirler verdiği ve ara sıra cömertlik gösterdiği kişi- imrenilen davetler alan bir kişiye çevirmekte zorlandığını açıkça gösteriyordu. Dünyaları *paraleldi*. Kesişemezlerdi. Lisbeth'e göre bu tamamen doğal bir yasaydı.

Phoebe, *öleceğim güne kadar düşüncelerimde bir öğretmen olacağım*, diye düşündü.

"Seni Londra'da görmeyi çok isterim," dedi Lisbeth sonunda. "Çok eğlenceli olacak! Ama uygun kıyafetleriniz olacak mı?"

Phoebe'ye öyle bir bakış fırlattı ki, elbisenin yıpranmış her bir parçasını, yakasındaki hafifçe sararmış danteli, hatta etek ucundaki küçük yıpranmayı bile görüyor gibiydi. Bir saniyelik nefes kesici bir acıma duygusuydu bu.

Bir saniye sonra bir sempati ifadesiyle tamamen yer değiştirdi.

Aferin Lisbeth, demek geldi içinden. Bu, Phoebe'nin Lisbeth'in cephaneliğinde her zaman bulunduğu şüphelendiği ama daha önce hiç kullanmadığı bir bakıştı, en azından ona doğru. Etkiliydi. Tüm Redmond'lar bir kaş seğirmesiyle ya da mükemmel gözlerinin bir saniyelik keskin bakışıyla dehşete düşürme ve yargılama yeteneğine doğuştan sahip gibiydiler.

Ancak Phoebe'nin kendi karakteri özellikle etkili bir fırında dövülmüştü. Sarsılmıştı, boyun eğmemişti.

"Bana uygun kıyafetler konusunda endişelenmemem gerektiği söylendi." Phoebe bunu sakın bir şekilde söyledi.

Lisbeth tüm ciddiyetiyle, "Londra'da herkes düzgün kıyafetler konusunda çok endişeli," dedi.

Jonathan sendeleyerek kahvaltı salonuna girdi, sonra gürültüyle kendini bir sandalyeye attı, çenesini avucunun içine indirdi, diğer eliyle gümüş kahve fincanına uzandı, gözlerini tekrar kapattı, çay fincanını hedef aldı ve doldurdu.

Ve döktü.

Ve döktü, döktü ve döktü.

Kahvenin suyu fincanın kenarından yavaşça tabağa ve masa örtüsünün üzerine döküldü. Uyuyakalmıştı.

"Jonathan!" Lisbeth ciyakladı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve tencereyi usulca kaldırıp şaşkınlıkla dolup taşan tabağına ve masa örtüsüne baktı.

"Gıcırdama, Lisbeth. Acıtıyor." Kahve fincanını yavaşça yere bıraktı, gözlerini ovuşturdu ve derin derin esnedi.

"Lütfen şekeri uzatır mısınız, Bayan Vale?" dedi kibarca, ama sesi tütünden ve bir gece önce balodan sonra Pig & Thistle'da dart tahtasının üzerinde içip bağırmaktan çatlamıştı.

Phoebe ona doğru itti.

"Teşekkür ederim," dedi büyük bir ciddiyetle. Kahvesine üç topak attı.

Hizmetçi masada belirdi ve karlı masa örtüsü üzerinde onun şırıldayan tabağını ve etrafındaki kahverengi halkayı görünce donakaldı.

Sonra tabağı ustalıkla kaldırdı ve bir damla bile dökmeden götürdü.

Bir süre sonra elinde bir tepsi çirozla döndü ve Jonathan'ın arkasında.

Koku kendisine doğru yükseldiğinde Jonathan'ın gözleri irileşti; gözle görülür bir şekilde soldu. Baygın bir genç kız gibi elini ağzına götürdü.

"Biraz çiroz ister misiniz, Efendi Jonathan?"

"Siz bir sadistsiniz, Bayan Blofeld," dedi karanlık bir sesle, elinin içinden.

"Onları hemen götürün."

Gülümsedi ve masa örtüsüyle ilgili fikrini söyledikten sonra tepsiyi kaldırdı.

"Phoebe Silverton kardeşler tarafından Londra'ya davet edildi, Jon," dedi Lisbeth parlak bir sesle.

"Kapital!" diye telaffuz etti hemen.

Lisbeth ve Phoebe sessiz kaldıklarında ve bu sessizliğin katmanlar içerdiği anlaşıldığında, hafif bir şaşkınlıkla, "Öyle değil mi?" diye sordu.

Phoebe, "Gitmem gerekip gerekmediğine henüz karar vermedim," dedi.

"Elbette yapmalısın!" diye homurdandı. "Balolar ve partiler, mükemmel müzik, yiyecek ve içecekler, danslar, yaramaz Silverton kız kardeşlerin eşlik etmesi - *OW* için daha iyi bir yol düşünemiyorum!"

Sıçradı. Kahve fincanının kenarlarına çarptı ama kaçmadı.

Böylece Lisbeth, Phoebe'nin Londra'daki varlığıyla ilgili görüşünü Jonathan'ın kaval kemiğine bir çizme parmağıyla netleştirdi.

Lisbeth'e kara kara baktı. Ağzı açıldı. Sonra tekrar kapattı ve yüzünü yumuşak bir şekilde düzeltti.

Gözleri spekülatif bir hal aldı.

O ve Lisbeth böyle bir şey olmamış gibi davranırken.

Küçük bir gümüş kaşğın porselen fincanın kenarlarına çarpması dışında bir süre ses çıkmadı. Yüzünü buruşturdu ve porselenden kaçınarak daha hassas bir şekilde karıştırmaya devam etti. Bir yandan da iki kızın yüzünü izliyordu.

Phoebe kendini çırpılmış yumurtalarını sanki inatçı koyunlarmış gibi tabağının etrafında güderken buldu. Aç değildi.

"İlk ısırığı doğru seçiyorsunuz, değil mi Bayan Vale?" diye sordu.

"Onları yemeden önce biraz itip kakmayı severim. Bu onları iyice korkutuyor."

"Ah." İyi niyetle gülümsedi.

Ona ihtiyatla baktı. Yakışıklı şeytan. Bu sabah biraz gözleri kamaşmış ve kıllanmıştı. Yine de bu sezon ve bacaklarına pranga vurulmaya karar verene kadar her sezon ciddi bir şekilde kalp kıracaktı. Ayrıca yaramazlık ya da canavarlık dürtüsüne asla karşı koymazdı. Ne de olsa her yerde kardeşlerin ve kuzenlerin işi buydu.

Lisbeth çayını özenle yudumladı. Çayını bir fincan tabağına tıkırdatarak bıraktı. Hâlâ tamamen sinirli görünüyordu. Phoebe'nin aklına, herhangi bir şeyin her zamanki yerinden oynatılmasından nefret eden kedisi geldi. Bir keresinde yatağından yastığını yere düşürmüştü ve Charybdis sanki odasına bir meteor düşmüş gibi ihtiyatla yastığın etrafında dönmüştü.

Lisbeth dünyasının düzeninin bozulmasından hoşlanmazdı.

Jonathan Lisbeth'in yüzünden Phoebe'ninkine baktı ve bir bilardo oyuncusunun atışını değerlendirmesi gibi tekrar baktı.

"Markizimiz bu sabah ayrıldı mı?" Jonathan boş boş sordu.

Mükemmel atış.

Ağzının köşesi yavaşça yukarı doğru kalktı ve yüzüne yayılan bir gülümsemeye dönüştü, çünkü belli ki yüzlerindeki ifadeden doğru bir sonuç çıkarmıştı.

"Ne yazık ki Violet burada değil," diye iç geçirdi kimseye belli etmeden.

Muhtemelen Violet onu bir hassasiyeti tespit ettiği için tebrik ederdi. Ve bunu kullandığı için.

"Onu özledim," diye açıkladı Lisbeth. "Yine de harika bir eşleşme yaptı ve ben onun adına çok ama çok mutluyum."

"Oh, ne saçmalık, Lisbeth," diye esnedi Jonathan. "Violet çok kötü Sinirlerine zarar veriyor ve sen de bunu biliyorsun. Burada olmadığı için rahatladığını itiraf et. *Çok* fazla uslu duruyorsun." Jonathan bunu büyük günahmış gibi söyledi.

Phoebe nedense *davranışa* yapılan atfın kendisine yönelik olduğunu hissetti. *Sen* kelimesindeki vurguyla ilgili bir şey. Öte yandan, şu anda her şey suçluluk ve hayal kırıklığı katmanlarından geçerek kulaklarına akıyordu.

"Yaramazlık yapabilirim!" Lisbeth dokuz yaşındaymış gibi itiraz etti.

Jonathan . "Saçmalama. Nasıl olduğunu bilmiyorsun. *Her ne kadar* . ." kahveden uzun, uzun bir yudum aldı ". ... harika bir eş *olabilirsin!* Tıpkı Violet'inki gibi." Abartılı bir göz kırptı. "Hâlâ zaman var. *Olabilir.* Kim bilir?" Ses tonuna biraz şüphe başarmıştı.

"Elbette harika bir eşleşme yapacağım!" Lisbeth'in yanakları pembeleşmişti. "Neden olmayayım ki? *Herkes* evleneceğimi düşünüyor. . . . Bu konuda 'belki' diye bir şey yok! Bunu nasıl söylersin?"

Görünüşe göre bir sinire, hem de çok ham bir sinire dokunulmuştu.

Jonathan ona hüzünle baktı. Sonra içini çekti, kahve fincanını dikkatle tabağa bıraktı ve öne doğru eğilip kızın elini kendi elinin arasına aldı.

"Mesele şu, sevgili Lisbie," dedi büyük bir ciddiyetle. Lisbeth kendisine "Lisbie" denmesinden nefret ederdi. "Seni kızdırmak çok ama çok kolay. Bu bıktırıcı. Yine de senin iyiliğin için buna devam etmem gerektiğini hissediyorum."

Sonra elini bıraktı ve tekrar arkasına yaslandı.

Phoebe güldü ve gülüşü hızla öksürüğe dönüştü.

Jonathan kaşlarını kaldırarak ona döndü. "Silverton kardeşler ve Lisbeth-Phoebe ile hangi balolara katılacaksınız?"

"Bilmiyorum. Ve gidip gitmeyeceğime de karar vermedim."

"Elbette gitmelisin," dedi hem o hem de Lisbeth aynı anda. Biri diğerinden biraz daha az içtenlikle.

"Eğer gidersen seninle en az bir kez dans edeceğim," diye söz verdi Jonathan.

"O halde," dedi Phoebe. "Eğer beni önceden haberdar edersen Ne zaman kaçacağımı."

Jonathan Lisbeth'e baktı ve elleriyle Phoebe'ye doğru "Nasıl yapıldığını gördün mü?" hareketi yaptı.

Lisbeth dilini Jonathan'a doğru uzattı, bu da onu memnun etmişe benziyordu.

"Gerçekten mi Lisbeth?" diye sordu Fanchette Redmond. odaya girdi, azarladı. "Annen ne derdi?"

Lisbeth kıpkırmızı oldu.

Zavallı Lisbeth. Phoebe bir acıma duygusu hissetti. Kişiliğinin bir dizi çekici duruştan oluşuyor gibi görünmesine şaşmamalı. Her köşe başında bir kınama vardı. Onun için kabul edilebilir davranışlar yasaklanmıştı ve kendi güzelliğinin bir tür rehinesiydi.

Phoebe yırtıcı bir hayvanın önünde donup kalmış vahşi bir yaratık gibi kıpırdamadan kahvesini yudumlayarak mümkün olduğunca göze batmamaya çalıştı. Bayan Redmond'un onun masadaki varlığını pek onaylamadığından şüpheleniyordu. Bu

Bu kişisel bir mesele değildi; Bayan Redmond dünyayı düzenli ve katmanlı olarak görüyor ve herkesin yerini bilmekten hoşlanıyordu. Oğlu Miles'ın Cynthia Brightly ile evlenmesinde olduğu gibi, ara sıra düzen onun kadife pençesinden kurtuluyordu. Ya da en büyüğü kalkıp ortadan kaybolduğunda.

Yine de denemekten asla vazgeçmedi.

Topaz rengi bir binici kıyafeti giymiş ve eldivenlerini çekiştiriyordu. Yine de çok güzel bir kadındı, yaşına göre çok yumuşak görünümlüydü, kusursuz bir şekilde süslenmişti. Kıyafetleri Phoebe'nin kalbini kısacık bir özlemle sızlatıyordu ve bir zırh kadar göz korkutucuydular.

Yeni bir bone, tepedeki okulda uzun süre bastırmayı öğrendiği güzel kıyafetlere duyduğu sevginin kapılarını açmıştı.

Sana istediğin her şeyi alabilirim.

Bu pekala doğru olabilir. Tabii ki, Fanchette Redmond'un kabul edildiği evlere asla kabul edilmeyecekti.

O zaman Phoebe'nin aklına Bayan Redmond'dan felsefe olarak çok da uzak olmadığı geldi. Şimdi bir yerin değerini anlıyordu. Nerede hoş karşılandığını ve nerede karşılanmadığını bilmek istiyordu.

Ahh. *İstemekten* nefret ederdi. Özellikle de istediği şey ay kadar elde edilebilir olduğunda.

Kız gibi, soluk soluğa davete belli bir merakla tekrar baktı. Geçici zevklerden zarar gelmez, dedi kendi kendine. Ve bir iş anlaşması olarak değil de, onun arkadaşlığı için istenmekten alınacak bir zevk vardı.

Ve artık Afrika'ya seyahat satın alabilse de Kendini pervasızca, ışıltılı bir şekilde uğurlamak için. Ama markizi Londra'da pekâlâ görebilirdi.

Düzelteyorum: Markizi orada göreceğini *umuyordu*.

Çünkü onu istiyordu ve ona sahip olamıyordu ve onu gördüğü için acı çekmemesini umacak kadar yüce gönüllü ya da büyük ruhlu değildi.

Ayrıca, başka birinin de onu istemesi daha olası görünmeye başlamıştı. Oysa gerçekte hiç kimse onu istememişti. Umut, geleneksel olarak kaçındığı diğer şeydi ve yine de buradaydı, sadece küçük bir tohum, biraz cesaretle filizlenmeye hazırdı.

Jonathan daha o gülümsediğini anlamadan, yüzünde beliren gülümsemeyi fark etti. "Peki Londra'ya gidecek misiniz, Bayan Vale?"

"Londra'ya gideceğim," diye açıkladı. "Lütfen kahveyi uzatır mısınız?"

"Türkiye'de mürebbiye ve benzerleri için çok daha fazla fırsat var.

Londra," dedi Fanchette soğukkanlılıkla.

Phoebe ona baktı ve Lisbeth'le neredeyse aynı ifadeleri takındıklarını fark etti. Lisbeth'inki bir parça haklılık içeriyordu.

Annesi odadan çıkarken Jonathan eğlenerek, "Ve benzerleri," diye tekrarladı.

Adamın göz kırptığını düşündü ama yine de agresif bir şekilde parlatılmış gümüş, gözlerini kışmasına neden olmuş olabilirdi.

Bölüm 19

Hemen ertesi gün Silverton kardeşler Phoebe için Bayan Marietta Endicott'un akademisine *bir araba gönderdiler*. Onunla birlikte olmak için bu kadar hevesliydiler.

Bir landau idi. *Marki'nin* landau'su kadar görkemli değildi, en azından dışarıdan bakıldığında, elbette, ama yine de içi o kadar büyük ve pelüştü ki, yoldaki her çukurda neredeyse tavana sığıyordu. Ve Sussex ile Londra arasında birkaç taneden fazlası vardı. Charybdis'i kapaklı, geniş, rahat ve minderli bir sepete koymuştu. Charybdis buna itirazını, sinirlerini gıcıklayan sabit bir iniltiyle dile getirdi.

Arada sırada çizgili bir pençe tepesinden fırlar ve etrafta sallanırdı. Kadın onu okşar, o da tekrar içine sokardı.

"Londra'yı seveceksin," diye söz verdi ona. "Eskiden orada yaşıydın."

Kendini rahatlatmaya çalışıyordu.

Tek bir bavula tüm kıyafetlerini koymuştu, iki tane de Yürüyüş elbiseleri, balo ve partiler için uygun olan tek iki elbisesi, yeşil olanı ve gözlerine çok yakışan yumuşak gri olanı ve

Bir yumurta ya da dolu bir tabanca gibi, orijinal kağıt tomarlarıyla birlikte kendi kutusuna yerleştirilmiş olağanüstü güzellikte bir bone.

Lisbeth onu Redmond arabasına binmeye davet etmemişti, çünkü Jonathan ve Argosy'nin de geleceğini ve Sussex'ten başka bir parti planladıklarını göz önünde bulundurarak yer olmadığını açıklamıştı.

"Ama sizi orada görmekten mutluluk duyacağım! Hepimiz ne kadar eğleneceğiz!"

Jules White's' arzudan çok alışkanlıkla girdi, çünkü önceki birkaç günün ateşli rüyasından sonra tonda kendini yeniden yönlendirmek için tanıdık bir şeye ihtiyacı vardı.

İlk kez tam olarak istediğini elde edemediği günün ertesiydi ve bu da Phoebe Vale'in yatağında olmasıydı.

Dünya farklı görünüyordu ve tam olarak nedenini söyleyemiyordu. Her şey her zamanki gibiydi. Akşamdı, bir Salı günüydü ve kulüp duman ve sohbetle doluydu. İçki içenler içiyor, beyefendiler gazetelerin arkasına uşaklar tepsilerle kalabalığın arasında dolaşıyordu. Doğu Hindistan Şirketi'nden uzun süre önce emekli olmuş ve çoğu yabancı olmak üzere sayısız savaşın gazisi Albay Kefauver her zamanki gibi yüksek arkalıklı sandalyesinde uyuyor, bacaklarını iki yana açmış, örümcek ağı gibi ince gri saçlarını rahatlatıcı aralıklarla dalgalandırarak horluyordu.

Jules şapkasını, paltosunu ve bastonunu uşağa verdi. Ve Daha o görülmeden, huzursuz bir hışırtı başladı, yaklaşan bir fırtına gibi atmosferde bir rahatsızlık, heyecan verici bir şeylerin olmak üzere olduğu hissi, duruşların dikleşmesine, başların dönmesine ve parmakların davul çalmasına neden oldu.

Cumbada oturan iki genç adam hemen ayağa kalktı ve başka sandalyeler aramaya başladı.

Jules arkalarından baktı. İkisinin de ön saçları vardı.

Kısa bir süre kaşlarını çattı ve başını hafifçe salladı. Herkesin ona baktığını hissetti. Ve bu da olağandı. Kendisinde bir tuhaflık hissetmeye başladı.

Memnuniyet olmasa bile, huzurun bir görünümü yerleşti. Bu onu eğlendiriyor ve memnun ediyordu ve geleceğini başlatmak için sağlam bir yerdı.

"Kanyak," dedi uşağa, içecek bir şey istediği için değil, tutacak bir şey istediği için.

Ve cumbalı masaya yerleşti, çünkü tabii ki en iyi masa orasıydı ve o oradayken, varsayılan olarak onun masasıydı.

İşte o zaman Waterburn'ün büyük duvar gibi sırtının d'Andre'nin yanında durduğunu gördü, üç ya da dört adam daha vardı, hepsi de bahis defterlerinin başına toplanmış büyük bir ciddiyetle bir şeyler müzakere ediyorlardı.

"İki *gün* içinde yapacağımızı *söylüyor*-"

"İki yüz mü? Delirdin mi, Waterburn? Hayır, , hayır. Olması gereken *ilginç* ve daha spesifik. Ve belirli bir zaman dilimine ihtiyacımız var."

Görünüşe göre bu, bir anlık sessiz ve çılgınca bir düşünmeye neden oldu.

"! Kademeli olarak yapacağız! *Bahse* girerim. .. iki yüz ...ama iki hafta içinde olması gerekiyor. ...eğer bir takma ad ortaya çıkarsa, kazanırsınız."

"Mükemmel! Bu bahsi kabul ediyorum." Waterburn bir şeyler karaladı. "Ben ona sera çiçekleri gönderileceği haberine beş yüz dolar bahse girerim." "Mmm.

Bilmiyorum, ihtiyar. Kanıtlaması zor."

"Saçmalık. Kızlardan bunu doğrulamalarını isteyeceğiz. Ve unvanı olan birinden gelmiş olmalılar. Ve belli ki bizden biri değil."

"Bunu sevdim. Ve ... diyelim ki ... düello meydan okuması için *bin pound*. Bunun üzerine her şeyin sona erdiğini ilan edeceğiz ve tüm tona ne yaptığımızı anlatacağız, böylece kimsenin gerçekten vurulmasına gerek kalmayacak."

Waterburn homurdandı.

"Pekâlâ. Eğer ay sonuna kadar, yani iki hafta içinde gerçekleşirse ben kazanırım. Olmazsa sen kazanırsın."

"Bitti ve bitti. Ve kaybettiğinde sana akşam yemeği ısmarlayacağım, ihtiyar."

Okul çocukları gibi kıkırdadılar ve bahis her neyse onu sıkıca pompalanan tek bir el sıkışmasıyla perçinlediler. Diğer birkaç genç adam da

yaygaranın ne hakkında olduğunu görmek için.

Jules onları boş boş izledi. Bahis defterlerinden sanki hastalık yayıyorlarmış gibi kaçınırdı. Kaptisli ya da kuramsal bir bahisçi değildi. Beceri oyunlarını, iyi bir at yarışını ya da boks maçını severdi. Ara sıra, olağanüstü bir şekilde bahis oynar ve her zaman kazanırdı.

Babasının oğlu olmayı reddetti.

Odanın öbür ucunda bir gazete kıkırdamaları değerlendirmek için alçaldı ve Isaiah Redmond ortaya çıktı. Jules'u gördü ve başını salladı.

Başını salladı ve çizmesinin ucuyla bir sandalyeyi masadan uzaklaştırdı. masaya davet etti. Redmond gülümseyerek gazetesini düzgünce üçe katladı ve ona katılmak için ayağa kalktı.

Waterburn ve d'Andre dönüp onu gördüler. Onlara baktı. Eğildiler.

Tekrar ayağa kalktıklarında, hayretle fark etti ki İkisi de ön kilitli.

"Lanet olası Kazak! Sana ne olduğunu göstereceğim. ." Herkes küçük bir sıçrama yaptı.

Yaşlı Albay Kefauver uykusunda böğürmeye başlamıştı.

Kulübün yeni bir üyesi içkisini dökmüştü. "İlk birkaç seferden sonra bunu yapmazsın," diye biri onu rahatlatırken, bir uşak elinde paçavralarla aceleyle geldi.

Albay Kefauver homurdanıp mırıldandı ve kısa süre sonra yeniden uykuya daldı. Redmond, Jules'un karşısındaki koltuğa oturdu.

"Misafirperverliğin için sana tekrar teşekkür etmeliyim Redmond."

"Aksine, seni ağırlamak bir onurdu Dryden. Avukatımla konuştuğumu bilmenizi isterim. Londra'ya döndüğümde ilk işim bu oldu."

"Mükemmel. Teşekkür ederim."

"Sanırım mülkün devri ayarlanabilir. Ancak ek bir yatırım konusunu görüşmek istiyorum."

Jules yarım bir gülümseme verdi. "Daha azını beklemezdim."

Redmond gülümseyerek başını salladı. "Bildiğiniz gibi Mercury Kulübü demiryollarıyla ilgileniyor. Ve onlar bizim geleceğimiz. Bize katılmanızdan memnuniyet duyarız.

Jules kayıtsızca başını salladı. "Elbette bu konuda daha fazla şey duymak isterim. Eğer iş adamınızla birlikte biraz bilgi gönderirseniz hemen memnuniyetle gözden geçiririm."

Isaiah başını salladı. "Elbette. O zaman birkaç gün sonra bu konuyu görüşmek üzere tekrar burada buluşalım mı?"

"Bundan daha iyisini istemezdim." Jules gülümsedi.

Isaiah ona bir kadeh kaldırdı. "Kardeşimin en büyük arzusu kızının muhteşem bir eş bulduğunu görmektir."

"Lisbeth büyüleyici bir kız," dedi Jules ciddiyetle. "Bu öğleden sonra onu The Row'da ata bindirecek olmaktan büyük onur duyuyorum."

"O bir ödül." Redmond'un sesi deymiş gibi çıkıyordu ama Jules bunun daha çok bir düzeltme olduğundan şüpheleniyordu.

Ve gerçekten de, ikisi söz konusu olduğunda, kelimenin tam anlamıyla Gerçek.

Londra, Phoebe'nin onu en son gördüğü zamanki gibi görünüyor ve kokuyordu, henüz küçük bir kızken. Vagonun penceresinden dışarıyı kokladı, meraklı bir tazi gibi havayı içine çekti: kömür dumanı ve deniz, çürüyen yiyeceklerin kokusu, okyanustan gelen bir esintinin getirdiği taze bir şeyin kokusu. Hoşuna gitmişti.

Silvertons'ların St. James Meydanı'nda bir evleri vardı. Phoebe Uzun süredir kayıp olan bir akraba gibi karşılandı, güzel kokulu ve şaşırtıcı derecede güçlü küçük Silverton kız kardeşlerin her biri tarafından abartılı bir yanak öpme kucaklamasına çekildi. İki uşak bavulunu üst kata, *ailenin* uyuduğu yere taşıdı.

Hizmetçiler *değil*.

Sadece emin olmak için, herhangi bir sapma yapıp yapmadıklarını görmek için onları tüm yol boyunca izledi.

Leydi Marie sepetinin kapağına uzandı ve Phoebe onu durduramadan bir köşesini kaldırdı. "Oh, ve bak değerli küçük puss-oh'unu da getirmişsin!"

Charybdis'in kolu sepetten dışarı fırlayıp ona doğru bir hamle yaptığında geri çekildi.

Meramını anlattıktan sonra patiyi sepete geri çekti.

Phoebe içtenlikle, "Kendine gel, Charybdis," diye uyardı, çünkü bu pek olası değildi. "Çok az insandan hoşlanır," dedi özür dilemek için. "Çok seçicidir," diye ekledi stratejik bir şekilde. Bunun ikizlerin ilgisini çekeceğinden şüpheleniyordu.

Şüpheleri anında doğrulanmıştı. Antoinette, "Onu kazanacağız, bundan adım gibi eminim," dedi. "Sadece onu Franz'dan ayrı tutmamız gerekecek."

Marie, "Annemizin Pekingesesi," diye açıkladı. Oh . . . canım.

Antoinette kız kardeşine, "Sanırım onu Kaptan Nelson'dan da uzak tutmamız gerekiyor," dedi.

"Annemizin papağanı," diye açıkladı Marie.

İkisi de Phoebe'nin hemen yaptığı türden bir katliam öngörüyor gibi görünmüyordu.

"Onu odamda kapalı tutacağım."

Kediden sessiz bir özür diledi. İçlerinden biri bu özel tatilde diğerinden daha çok eğlenecekti. Ve bu Charybdis değildi.

"Ve onu günde bir ya da iki kez küçük bahçeye çıkarabilirsin... bilirsin." Marie burnunu kırıştırdı. "Birkaç gün için sorun olmaz. Anneme söylemeyiz." Tekrar sepete doğru eğildi ve köşesini kaldırarak mırıldandı. "Ve onu çirozla , değil mi küçük Charyb?

."

Pençe tekrar dışarı fırladı ve bir yumruk daha attı. Marie ve Antoinette çığlık atarak ve kıkırdayarak geri sıçradılar.

"Bir uzvunu koparacak," diye uyardı Phoebe onları.

"Koparmayacak!"

"Tabii ki hayır. Aslında çok tatlı biri." *Bazen. En azından benim için.*

"Pekala, sen ve küçük kediciğin üzerinizdeki tozu atıp odanıza yerleşmek isteyeceksiniz, çünkü bu *akşam Kilmartin balosuna katılacağız!*"

Parmak uçlarında zıplıyorlar ve o kadar mutlu görünüyorlardı ki Phoebe güldüler. Bunlar neredeyse her gece balolara katılan kızlardı ve bu ihtimal onları hâlâ heyecanlandırıyordu.

"Sadece iki elbisem var," diye hatırlattı onlara.

Daha önce olduğu gibi bundan da büyülenmiş ve şaşırılmış görünüyorlardı.

Bakış alışverişinde bulundular ve gizli bir zevkle "*Sadece ikisi!*" diye tekrarladılar. "Peki, henüz görmediğimizi giyin, planladığımız diğer şeyler için daha fazlasına ihtiyacınız olursa biz de size kendi elbiselerimizden giydiririz."

Göz kırptı. Phoebe'nin gözünün önünden fayton yarışları ve kumar görüntüleri geçti.

gözler. "*Bir sürü elbisemiz var.*"

Aynı anda şiddetle başlarını salladılar. Bukleler hipnotik bir şekilde sallanıyordu.

Peki, neden arkadaşlıklar da böyle kurulmasın ki? Phoebe merak etti, tüm bunların baş döndürücülüğüne kapılmıştı. Neden sadece sosyal yüzmenin derin ucuna atılmasın, akıntıya kapılmasın, bir eğlenceden diğerine koşmasın, anlamlı *hayat sırlarını* ve benzerlerini düşünmek veya paylaşmak için asla yavaşlamasın? Bu onun hayatından sadece birkaç gün çalacaktı. Ve bu ona Mar'ı unutturacak tek şey olabilirdi.

Oh.

Merdivenlerden aşağıya, hafifçe tökezleyerek, mavi yün bir binici kıyafeti ve üzerinde tavus kuşu tüyü bulunan, yaratılmış en gösterişli, en zarif şapkayı giymiş Lisbeth Redmond'un şaşırtıcı derecede güzel görüntüsü geldi. Çok sofistike ve pahalı görünüyordu ve Phoebe hemen her santiminde

taşralı. Huzursuz bir elini yüzünde gezdirirken kendini kasıtlı olarak durdurdu. Uzun yolculuğundan dolayı yüzünün parladığından ve saçlarının dağıldığından emindi.

Lisbeth merdivenin dibine üç adım kala durakladı. Sanki fuaye birdenbire timsahlarla dolu bir hendeğe dönüşmüştü.

"Phoebe! Gelmişsin! Ne kadar muhteşem!"

Sözleri ile gülümsemesi arasında tuhaf bir gecikme vardı, sanki ikisi birbiriyle alakasızdı. Ve bu kez merdivenlerden uçup onu coşkulu, teatral bir kucaklamaya da sürüklemedi. Son merdivenlerden inmeye cesaret etti ve Phoebe'ye neredeyse *temkinli* bir şekilde yaklaştığı söylenebilirdi. Phoebe yine Charybdis'i hatırladı; tanıdık eşyalarından herhangi biri, onları bulmayı umduğu yerden bir adım bile uzaklaştığında kargaşa yaşıyordu. Bayan Endicott'un akademisindeki odasında yatağını bir duvardan kaldırıp diğerine dayadığı için onu affetmesi için günler geçti.

Lisbeth'in onu temkinli bir şekilde koklamasını bekliyordu.

"İyi günler, Lisbeth! Sizi görmek ne güzel. Burada olduğum için çok mutluyum."

Marie ve Antoinette Hanımlar onayladılar.

"Bu kez bizimle olman çok güzel, Phoebe!" Lisbeth yalan söyledi. "Keşke bir süre daha kalabilseydim ama ata binmeye davet edildim." Elini zarif binicilik kostümünün üzerinde gezdirdi. "The Row'da."

Phoebe The Row'un ne olduğunu biliyordu. Çünkü orada her zaman at sırtında ve at arabalarında küçük dramlar, karşılaşmalar, aşk ilişkileri, terslemeler ve her türlü heyecan yaşanıyordu. Gazeteler bunları neşeyle haber yapıyordu.

İkizler komplocu bir tavırla öne doğru eğildiler. "Marki *Dryden* ile ata binmeye gidiyor. Siyah bir ata binecek. Beyaz çoraplarla! Doğal olarak."

Beş dakika. Gerçekten. Neredeyse resmi olarak *beş dakikadır* onların misafiriydi. Sadece adının söylenmesi bile ayaklarının altındaki toprağı açtı.

Düşüş mide bulandırıcı ve ani oldu. Baş döndürücü atmosfer gri ve düz bir hal aldı. Onunla Lisbeth'in birlikte olduğu fikrine katlanabileceğini nasıl düşünmüştü? Baş döndürücü bir sosyal yüzüşün içinde her şeyi unutabileceğini nasıl düşünmüştü?

Yüzüne hoş bir gülümseme yerleştirdi ama o kadar yanlış hissetti ki bir kısarak gibi dişlerini gösterdiğinden endişelendi. Neredeyse düzeltmek için bir elini yüzüne götürüyordu.

"Ata biner misiniz, Bayan Vale?"

Kimin sorduğunu bilmiyordu. Kulakları hâlâ çınlıyordu.

"Hayır," dedi.

"O zaman burada *seninle* kalacağız!" Antoinette açıkladı. "Ve Lisbeth'imizi ve sevgilisini takip etmeyeceğiz, her ne kadar *casusluk* yapmanın cazibesi büyük olsa da, gerçekten büyük." Göz kırptı. "Markiz sağ olsun, o bir şey, biliyorsun. Bu da her şeyi çok daha keyifli hale getiriyor, çünkü herkes *bizimle* olmak istiyor!"

İlginç bir şekilde, Lisbeth bu açıklamadan pek memnun görünmüyordu. Muzaffer gülümsemesi yerini belirsiz, neredeyse sinirli bir ifadeye bıraktı. Phoebe, Lisbeth'in kendi ihtişamına o kadar kapıldığından şüpheleniyordu ki, bunun yansıyan bir çeşitlilik olabileceği fikriyle mücadele ediyordu.

Ama sonra başını savurdu, şelale gibi bir kahkaha attı ve omuzlarını silkti. Bu davranış biçimi ve muhtemelen sofistike olmakla ilişkilendirdiği kırılğan, kibirli özgüven repertuarında yeniydi. "Herkes onun sadece en iyisini istediğini söylüyor!"

Silverton kardeşler de gülüyorlardı; kolektif üstünlüklerinden, güzelliklerinden ve zenginliklerinden memnun ve emindiler, bunun zevkiyle sarhoş olmuşlardı.

Phoebe Lisbeth'in tamamen şaka yaptığını düşünmüyordu.

Bu insanların Jules hakkında konuştuklarını duymak o kadar garipti ki, sanki gazetelerde onun hakkında yazılan her şey

karakterinin tamamı.

Kimse onu tanımıyor muydu? Kimse tanımak istemiyor muydu? Kendini bu yaratıkla evlendirmeye niyetli miydi? Ve geri kalan günlerini onunla mı geçirecekti?

Panik, üzüntü ve yalnızlık -kendi adına- onu çekip almakla tehdit ediyordu. altında. Onu kabaca itti. Bu yolu seçmişti. Herkes ve her şey için kutuları vardı ve kutular onu mutlu ve rahat kılıyordu.

Lisbeth'in Phoebe'nin sessizliği karşısında daha rahat olduğu belliydi. "Sepette ne var, Phoebe?" dedi cömertçe. "Yanında piknik mi getirdin, yoksa küçük kekler mi?"

Lisbeth küçük kekleri *severdi*.

Lisbeth yardımsever bir tavırla gülümsedi ama Phoebe'ye öyle bir bakış fırlattı ki, yürüyüş elbisesine yapışan toz zerreciklerini, botlarının yıpranmış burunlarını ve yüzündeki parlaklığı saydığından emin oldu.

Sakin . . .

"Neden bir göz atmıyorsun?" Phoebe kandırdı. Söyleyerek.

Marie ve Antoinette'in gözlerinin kocaman açıldığını gördü.

Lisbeth uzanıp kapağı kaldırdı.

Charybdis kürklü kocaman bir kolu sepetten dışarı fırlattı ve bir kobra gibi tıslayarak vahşi bir yumruk attı.

Lisbeth çılgık atarak geri sıçradı ve Phoebe kapağı tekrar kapattı.

Marie ve Antoinette'in birbirlerini tutmaları gerekiyordu, o kadar neşeliydiler ki. Kahkaha tufanları mermer fuayede yankılandı.

"Ferme la bouche! Ferme la bouche!" Papağan Kaptan Nelson, tünediği yerden tüm bu gürültüye itirazını haykırdı.

Lisbeth'in yüzü bembeyazdı. Ağzını iki küçük çizgi çevreliyordu. Charybdis onu tamamen gözden kaçırmış olsa da, bir elini diğerinin içinde tutuyordu, sanki onu teselli eder gibiydi. Phoebe'ye Isiaah Amcası'nı andıran ve atalarının muhtemelen infaz ya da suikast emri vermeden önce takındıkları bir bakışla baktı. Küçük bir gülümseme dışında.

Phoebe hafifçe, "Bu bir kedi," dedi.

Dolayısıyla, bir pençe savurmak çekilmiş bir kılıca eşdeğerdi. Düelloların en incesi az önce yapılmıştı.

Kâhya antrede belirdi ve bütün kızlar ona doğru döndü
Beklentiyle.

"Marki Dryden burada."

Bölüm 20

Jules, St James Meydanı'ndan The Row'a giden yolu iyi biliyordu; hatta avucunun içi gibi biliyordu. Ne var ki, oraya vardıklarını ve yolculuğun tek bir anını bile hatırlamadığını görünce şaşırdı.

"Neredeyse tek kelime etmedin Jules," diye alay etti Lisbeth. Gri kısırağını güzelce oturttu. Muhtemelen daha yürümeyi öğrenmeden eyere fırlatılmıştı.

"değil mi?"

Düşünceleri çok gürültülü olduğu için bu onu şaşırttı. Belki de bir şok geçirdiği içindi.

Ve genellikle böyle durumlara tamamen hâkim olurdu. Bunun yerine sessiz kalmış ve çenesi gergin ama mavi binicilik kıyafetiyle göz kamaştıran solgun Lisbeth'i; pembe yanaklı ve kahverengi gözlerinde bir yaramazlığın ya da özel bir şakanın parıltısı kalan Silverton kardeşleri

. . . ve Bayan Vale.

Parlak, biraz dağınık, elinde tıslayan bir sepet var.

Bir gününü onsuz bir hayat fikrine alışmakla, beklenmedik bir şekilde reddedilişini kabullenmekle, hayatının parçalarını rahat bir battaniye gibi etrafına çekmekle geçirmişti ... ve lanet kadın Londra'da ortaya çıkmıştı. Ve acemi bir delikanlı gibi Silverton'ın fuayesinde aptal aptal durmuş, hiçbir şey söylememiş ve yanlışı kadına uzun uzun bakmıştı.

Ta ki Lisbeth kibarca dirseğine dokunup onu kapıya doğru yönlendirene kadar.

"Yakışıklı bir binicilik alışkanlığı." İltifatlar hayat kurtaran bir refleksti. "Mavi sana yakışıyor."

"Teşekkür ederim."

Gerçekten de daha fazla sohbet etmeye çalışmalıydı. Artık The Row'daydılar ve hava Londra için fevkalade berraktı. Çevrede gözleri olan herkes tarafından izlendiklerini biliyordu ve yanından geçen neredeyse herkesi uzaktan tanıyordu. Ancak onları gerçekten *görmemişti*. Geçici gülümsemeler olsa da kimseyle selamlaşmadı. Cevap vermeyince de gülümsemekten vazgeçti. Güçlü markizi gücendirecek ne yapmış olabileceklerini merak ediyordu. Ve böylece zahmetsizce ve kayıtsızca birkaç atlının ruh halini bozdu.

"Bayan Vale Londra'da size eşlik etti mi?" Bunun yapması gereken türden bir konuşma olmadığını biliyordu. Ancak şu anda söyleyebileceği tek şey buydu.

Lisbeth bu soru karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Oh, hayır."

"Silvertons'ları sadece ziyaret etmek için mi çağırdı?" diye sordu. Belki biraz fazla aceleci.

Tuhaf bir tereddüt. "Eğer kabul ederseniz, Silverton kardeşler tarafından davet edildi. Onu onlar çağırdı."

Peki ya *Afrika*? Onun gitmeye hazırlandığını düşünmüştü. İnsanlar ya onun hayatında olmalı ya da olmamalı, diye düşündü kendini beğenmiş bir şekilde. Kalmamalı

Bir serap gibi çevreye yayılıyor, elini uzattığında kayıp gidiyordu. Renk kombinasyonu olarak siyah ve beyazı sevmesinin bir *nedeni* vardı.

"Onu neden çağırdıklarını biliyor musun?"

Lisbeth bu soru karşısında hafifçe şaşırmış görünüyordu.

Şu anda affedilmeyecek kadar kötü bir arkadaş olduğunu biliyordu. Bunun pek önemli olmadığını da farkındaydı, çünkü Lisbeth muhtemelen onun iyi ya da kötü bir arkadaş olduğunu fark etmiyordu.

Bu durum birdenbire kendisini kasvetli hissetmesine neden oldu.

"Çünkü kolayca sıkılıyorlar," dedi Lisbeth yeterince akıllıca. "Yeni kırsağıma henüz iltifat etmediniz!"

"Ne kadar ihmalkârım. Belki de beni suskun bıraktı."

Ve Lisbeth güldü, onu tekrar hoşlandığı türden konuşmalara ikna etmişti, şeyler, kendisi ve tanıdıkları insanlar hakkında.

Etrafta dolaşırken epeyce konuştu ve aralarında doğal olarak Lord Camber'la ata binen Waterburn'ün de bulunduğu ton üyelerini nezaketle başıyla selamladı. Teyzesi Leydi Windemere, parasını ödemesine yardım ettiği bir at arabasıyla yanından geçiyordu. Ona bir öpücük kondurdu ve göz kırptı. Teyzesi nadiren tamamen uygun biriydi.

Görünüşe göre bir saat onun katılımı olmadan geçti.

Silverton kasaba evine döndüğünde, atını dizginledi ve kapıya gevşekçe bağladı, sonra da Lisbeth'i atından indirdi.

Elleri onun dar ve gergin belini kavradığında şaşkınlık ve bir anlık gerçek bir zevk hissetti. Onu güzel bir ödül olarak değil de, tüm o lezzetli şeylerle birlikte bir kadın olarak düşünmeyeli uzun zaman olmuştu.

Onu *hiç* kadın olarak düşünmüş müydü?

Belki de kasvetli hissetmeye hakkı yoktu, çünkü onu tanımak için onun kendisini *tanımak* için gösterdiği kadar çaba göstermişti. Yine de muhtemelen onu tanıdığını düşünüyordu. Gazeteler tarafından kullanılan bir dizi sıfat gibi.

Daha iyisini yapmaya karar verdi. O daha iyisini hak ediyordu.

Bunun ruhuyla, erkek olduğu ve kadın da kadın olduğu için, onu tekrar yere indirirken gözlerine bakmak için hafifçe oyalandı ve kızın kızarmasından memnun oldu.

Çok genç görünüyordu.

Phoebe'den sadece iki yaş küçüktü.

Adamın elleri bir an için kadının belinde oyalandı. Ona daha önce hiç olmadığı kadar yakındı.

Sonra aniden kaskatı kesildi ve geri çekildi.

Onu hemen serbest bıraktı. "Lisbeth ... bir sorun mu var?" Bir erkeğin dokunuşuyla irkilen türden biri miydi? Onu kırdığı için dehşete düşmüştü.

"Hayır. Hayır! Öyle. Özür dilerim. Sanırım .. Kokladığımı sandım. duman."

Hafifçe kaşlarını çattı. Havayı kokladı. Bir koku ve pis koku bereketi olan Londra'yı kokladı, hepsi de deniz meltemleri tarafından süpürülerek burnuna ulaştı. "Kömür türünden mi, yanan bina türünden mi yoksa puro türünden mi?"

"İkincisi."

Kızın uzun süre gözlerini kırpmadan durabildiğini fark etmişti. Gözleri mavi, çok koyu maviydi.

"Ah." Gülümsedi. "Amcan ve ben White'ın yerinde cheroots içtik. Muhtemelen bu kokuyu alıyorsunuz. Çok ağır geldiyse özür dilerim, başka bir palto giyerdim ama sizi görmek için çok acelem vardı." Söylenecek doğru şeyleri nasıl bildiği gerçekten de bir gınahtı. "*Tekil* bir karışım olduğunu biliyorum ama gerçekten rahatsız edici mi?" diye nazikçe takıldı.

Anında rahatlamıştı. Neredeyse dramatik bir şekilde yeniden canlanmış, yüzünün dönüştüğü sert maskeden yumuşamıştı. Gülümsedi, büyülenmişti.

"Tabii ki! bu. Redmond Amca'nın cheroots'ları mıydı? O Özel ve pahalı bir marka içiyor, ya da Jonathan beni öyle sanmamı istiyor."

"Pahalı bir marka içtiğinden eminim ama ben kendiminkini onunla paylaştım. Adı El Hedor. Bond Caddesi'nde bir tütüncü dükkânı işleten bir çift beyefendi tarafından İspanya'dan ithal ediliyor." Eski bir metres tarafından tavsiye edilmiş. Onları Sinyora Licari'nin ona fırlattığı tütün deposunda saklıyordu. "Ve maliyeti hakkında hiçbir fikrim yok," dedi ilgisizce. "Sadece ayda bir evime gönderiyorlar."

Elbette bunların maliyetini biliyordu, her şeyin maliyetini biliyordu ama böyle şeyler söylemesi efsanesine katkıda bulunuyordu.

Ve Lisbeth'e onun ne kadar zengin olduğunu hatırlatmaya yardımcı oldu. Aksine bir önerinin kokusunu bile kabul etmedi. "Bir daha kokusunu alırsam seni düşüneceğim," dedi.

Pekala.

Şaşırmıştı. Neredeyse kışkırtıcı, romantik bir şey gibi görünüyordu. Ve yine de bir şekilde gizemliydi. Ve Lisbeth, onun *deneyimlerine* göre, her zaman daha çok ilgi gören biri olmuştu. İlgiden hoşlanan biriydi. Bunu hakkı olarak o kadar güzel kabul ederdi ki, insan ona bunu vermekten zevk alırdı. Ama belki de bu yüzden hiçbir zaman bir cilveli kadının becerilerine sahip olmamıştı ve Phoe gibi bazı kadınlar gibi bu becerileri doğuştan kazanmışa da benzemiyordu. Bu da merhametli bir şey olabilirdi, çünkü görünüşüyle birleştğinde neredeyse katlanılamayacak kadar fazla olabilirdi. Tıpkı kuzeni Violet gibi, Violet Redmond'ın evlenmeyi hayal edebileceği belki de tek adamla, Ardmay'ın beklenmedik Kontu'yla evlenene kadar her kandan saygı ve korku duymuştu.

Yine de, Violet'e daha çok benzeseydi, Lisbeth daha ... hain olabilirdi.

. . . ilginç.

Gözlerine yansımaya izin vermedi. "Beni düşünmen amcanı düşünmenden daha iyi."

Doğru flört notasını yakalamıştı. Bu onu korkutmayacak ya da cilve yetenekleri.

Ona güzelce gülümsedi. *Çok* güzel gülümsüyordu. Kızın daha fazla flört etmeye kalkışmaması onu tuhaf bir şekilde rahatlatmıştı.

Kısrak başını sallarken bir sessizlik oldu. Bir sağdıç belirdi ve ön ayaklarına dokunarak onu uzaklaştırdı ama ne Markiz ne de Lisbeth ona hiç dikkat etmedi.

"Seni bu gece Lord ve Leydi Kilmartin'in balosunda göreceğ miyim?" Bunu sorması gerekirdi. Ama o sordu.

"Evet. Giydiğiniz elbiseyle kitleleri nasıl sersemlettiğinizi görmek için sabırsızlanıyorum."

Kadın buna güldü. Adam suçlulukla onun mizah duygusundan yoksun olmadığını hatırladı.

Bir sonraki soruyu sorduğu için de kendini suçlu hissetti ve bunu konuşarak sormaya özen gösterdi. Kalbi tuhaf bir şekilde çarparken bile. "Peki arkadaşlarınız da katılacak mı?"

Bir an tereddüt etti. Kasaba evinin ilk basamağına çıktı. Neredeyse tüm kasaba evlerinin neredeyse ama tam olarak çizilmemiş pencereleri arasından dışarı bakan gözleri hissedebiliyordu. Yarınki gazetelerde bu konuda bir şeyler okumayı umuyordu.

Bir adım daha attı. Tavus kuşu tüyü esintide sallanıyordu.

Sonra çenesini omzuna doğru eğerek indirdiği kirpiklerinin arasından omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. Safir gözlerinden tam isabetli bir ışın.

"Sanırım birçok arkadaşım katılacak," dedi. Soruyu sorduğu kadar hafif ve ilgisiz bir şekilde.

O bunu bilmeyecekti ama Lisbeth bu bakışı aynada prova etmişti. Bir dans partneri bu bakışın "büyüleyici" olduğunu söylemişti ve bu Lisbeth'in bu bakışı kalıcı olarak sadağına yerleştirmesi için yeterliydi.

Aslında bu öylesine mükemmel bir bakıştı ki, Lisbeth'in bir sonraki adımı attığı o bir saniyelik süre boyunca Phoebe Vale'i düşünmeyi bırakmıştı.

Bir an bile onu düşünmekten vazgeçmemiştir.

En azından tam olarak değil. O bir düşünce ortamıydı, diğer tüm düşüncelerinin arka planını oluştuyordu. Bütün konuşmaları duyuyordu. Tüm hisleri deneyimledi.

Ve batmakta olan mutsuzluğunun yerini, aslında onu neşelendirmemesi gereken bir şey almıştır. Ama onu gördüğünde takındığı şaşkın bakışı gizlemek mümkün değildi ve kimseye tek kelime etmemiştir. *Tek bir kelime bile.* Lisbeth onu evden dışarı çıkarana kadar.

Başka bir şey olmasa bile, gururu yatışmıştır.

Yatışmış gururu onu bir balonun tadını çıkaracak kadar canlandırabilirdi. Onu görecekt ve başka erkeklerle dans edecekti ... ve onunla göz göze gelebilir ve yanlışlıkla Lisbeth'i tekrar odanın öbür ucuna fırlatabilirdi ...

Her geçen an daha da neşeleniyordu.

Odası çok *lüks*. Daha önce hiçbir mürebbiye burada uyumamıştır, bundan emindi. Lavanta kokulu su dolu porselen leğenin her tarafı minik pembe ve kırmızı güllerle boyanmıştır ve halılar allıktan kıızıla kadar çeşitli pembe tonlarındaydı, daha fazla gül desenliydi, neredeyse Charybdis'in kürkü kadar peluştu ve saçaklıydı. Perdeler ağır brokar ve bir tür allık tonundaydı. Neredeyse saçma bir şekilde kadınsı bir odaydı ama o buna bayılmıştı. Kendini bir istiridyenin içindeki inci gibi hissediyordu.

Phoebe'nin Kışkırtıcı, Antoinette'in ise Hevesli Destekçi olarak görmeye başladığı Leydi Marie, Charybdis'in boynuna bağlamak için mavi bir kurdele ve zayıf noktası olan bir çiroz getirmişti. Böylesine güzel ve huysuz bir hayvanı kazanma fikri onları büyülemişti. Uzun süre ikna edilmeye çalışıldıktan, pohpohlandıktan ve saçma sapan şeyler mırıldandıktan sonra, sonunda yatağın altından çıktı (odadaki her şey kadar gür, yağlı ve tüylü bir yataktı) ve her iki kız kardeş tarafından burnundan kuyruğına kadar okşanmaya razı oldu, hatta mırıldandı. Kendilerini büyülenmiş ilan ettiler. Çirozu yedi, saçaklarına üç kez vurdu

sonra oturdu ve arka bacaklarından birini kaldırıp aralarını yalamaya başladı, ihtiyaçları karşılandığı için artık tüm kadınlardan sıkılmıştı. Tam bir erkek gibi.

Phoebe onun kurdeleye de ilmeğe sarıldığı kadar hevesle sarılacağını düşünmüştü. Yanılıyordu. Şimdilik, her neyse. Çok yakışıklı ve aldatıcı bir şekilde evcimen görünüyordu ve şimdi çölde yıllarını geçirdikten sonra evine dönen bir paşa kuş tüyü yatağında uzanıyordu.

Yüzleri fingirdek bir heyecanla parlayan ikizler sonunda odadan çıktılar ve Phoebe'yi balo için giyinmeye çağırdılar.

Lisbeth'in dönüp dönmediğini de bilmiyordu. Muhtemelen dönmüştü, çünkü penceresinden parlak, tekdüze turuncu bir gün batımı görünüyordu ve onu bu kadar uzun süre dışarıda tutmazdı. Karşılınmasının ve kraliçe gibi ağırılanmasının baş döndürücü coşkusu onu hem güçlendiriyor hem de zayıflatıyordu. Charybdis'ten bile daha dayanıklı ve rüşvetçiydi, ama kızlar bunu asla bilemezdi, çünkü doğru şeyi söylemek, doğru gülümsemeleri üretmek ve gardını korumak konusunda çok daha deneyimliydi. Ama itiraf etmeliydi ki, onların sıcak karşılaşmasına ve neşeli ilgisine, çıplak ayaklarının halıya minnetle, merakla battığı gibi battığını hissetti. Ve bunu yapmamak çok zordu.

Yeşil elbisesine çok benzeyen, ancak daha parlak olan ve daha fazla beyaz boğaz ve göğüs açıkta bırakan güvercin grisi elbisesini giydi. Silverton kardeşlerin yay gibi buklelerini özlemle düşündü ve saçlarını pırıl pırıl olana kadar taramaya karar verdi. Kendisine bir Leydi'nin hizmetçiliği teklif edilmediği için saçlarını normalde yaptığı gibi topladı.

İlham verici bir kaprisle köşedeki vazodan beyaz bir sera çiçeği kopardı ve kulağının arkasına sıkıştırdı. Yerine iğneledi.

Sadece bir çift eldiveni vardı. Onları kollarına geçirdi ve aynada sonucu inceledi.

Eldivenlerin kremsi rengi teninin ve çiçeğin kremsi rengini yansıtıyordu; eldivenlerin etrafındaki altın süslemeler saçlarıyla birleşerek onu ... parıltıyordu.

Saçmaydı ama neredeyse kendi nefesini kesecekti, yansıması onu o kadar şaşırtmıştı ki. Markiz'in onu gördüğünde gözlerindeki ifadeyi hayal etti... ve umut göğsünde bir parçaydı. Derin bir nefes alıp verdi ve onu uzaklaştırmak istedi.

"Burada, bu odada kalacaksın," dedi Charybdis'e. "Yani papağanı taciz etmek yok. Pekingese ile tanışmak yok. Şimdi kapıyı kapatacağım, ama geri döneceğim."

Kayıtsızlığını esneyerek gösterdi.

Markiz bir vals talep etmeye kalkışsaydı, belki o da aynı şeyi yapardı.

Phoebe gülümsedi, başını savurdu ve yepyeni bir gülümsemeyle ve merdivenlerden indi.

Marie ve Antoinette'in annesi Leydi Silverton'ın, hayat dolu kızları karşısında şaşkınlığa düşmüş, silik ve güzel bir kadın olduğu ortaya çıktı. Endişeli bir refakatçi ya da agresif bir çöpçatan olduğuna dair hiçbir belirti göstermiyordu, muhtemelen kızlarını yeterince unvana maruz bırakırsa, kaderin bunu kendi eline alacağına inanıyordu, tıpkı kendisinde olduğu gibi. Phoebe'yi kaşlarını belli belirsiz çatarak selamladı.

Leydi Marie hınzırca, "Bayan Vale ile tanıştınız, anne," diye yalan söyledi.

"Öyle mi?" Sanki beynini farklı bir yöne çevirmek hafızasına yardımcı olacakmış gibi başını eğdi ve Phoebe'yi inceledi. Çiçek onu şaşırtmış .

"Elbette," diye ekledi Antoinette. "Bize onu çok sevdiğinizi ve kalmasının sizin için sorun olmayacağını söylemişsiniz."

Marie annesinin arkasından Phoebe'ye göz kırptı.

"Beni davet etmeniz çok nazik bir davranıştı." Phoebe yaramazlık yapmak için ne kadar az kışkırtılmaya ihtiyaç duyduğuna şaşırırdı. "Sizinle tanışmak büyük bir zevkti, Leydi Silverton. Sizi tekrar gördüğüme çok sevindim."

Leydi Silverton bir süre sonra belli belirsiz, hoş bir ifadeyle, "Çok şey söylüyorum," dedi. "Hoş geldin canım. Gidelim mi? Baban bizimle daha sonra buluşacak."

Diğer kızları gördüğünde Phoebe'nin kendine güveni sarsılmıştı.

Giysilerinin güzelliği zırhındaki çatlağı buldu ve bir zamanlar Postlethwaite'in dükkânındaki boneye baktığı gibi geçici, nafile, anlamsız bir özlem duydu. Marie ve Antoinette gül ipeğinin tonlarında umutsuzca sofistkeydi ve Lisbeth saçları ve gözleriyle muhteşem bir akşam çuha çiçeği giymişti. Görünüşe bakılırsa hepsi de gerçek mücevherler takıyordu, ikizlerde yakut, Lisbeth'te safir vardı ve üçünün de saçları karmaşıktı, kıvrılmış, bükülmüş, ıslıl ışıldı. Lisbeth bir taç takıyordu, bu onun imzasıydı ve haleye benziyordu.

"Orkide takmak hiç aklıma gelmezdi, Phoebe! Sen bir resim!"

Bu iltifat Leydi Marie'den gelmişti ve tıpkı ikizlerin gülümsemeleri ve kapsayıcılık hissi gibi samimi görünüyordu. Lisbeth'in gülümsediğinden şüpheleniyordu çünkü gülümsemeseydi yanlış bir şey yapmış olacaktı. Ancak Phoebe, Lisbeth'in acıyan bakışlarından birini beklerken, onun yerine yüzünde spekülatif bir şey seğirdi.

İyi görünmeliyim, gerçekten, diye düşündü Phoebe mutlulukla. Benim için yeterince iyi, her neyse.

"Pembe odam bana ilham verdi," dedi kızlara hüznle.

"Pembe odam bana ilham verdi ..." Marie yavaşça, merakla tekrarladı. Kız kardeşiyle alaycı bir bakış alışverişinde bulundu. Onu hâlâ büyüleyici derecede tekil buluyorlardı.

Ve gittiler.

Bölüm 21

Arabada hepsi birden, neredeyse hiç durmadan, sanki gecenin havası şampanyaymış ve her nefeste içlerine çekiyorlarmış gibi kıkırdadılar. Leydi Silverton onları bir kez susturdu.

"Elbette bu kadar çok gülmemelisin." Sesi kuşkulu geliyordu. "Kalçalarınızı patlatacak ve elbiselerinizi mahvedeceksiniz."

Bu da onları kıkırdama krizine soktu.

Kilmartin balosunda izdiham yaşanacaktı. Arabalar uzun zamandır yeni gelenlerin yaklaşmasına bile izin vermeyecek şekilde meydanı tıkamıştı ve şimdi ipek ve saten giysili insanlardan oluşan bir nehir kasaba evine doğru ilerliyor, inmek ve yolun geri kalanını ağır ağır yürümek zorunda kalıyordu. Uşaklar (nihayet) eve girerken onlara başlarıyla selam verdi ve Leydi Marie sanki bu katıldığı onlarca balodan biri değil de ilk balosuymuş gibi Phoebe'nin dirseğini soluksuz bir sevinçle kavradı. Kimse Phoebe'ye sanki sınıf çizgilerini ihlal eden bir düşmanmış gibi ters ters bakmadı. Ona yöneltilen gülümsemelerin hepsi hoştu, hatta biraz sıkılmışlardı. Bu insanların hepsi birbirini tanıyordu ve birbirlerini partilerde ve balolarda tekrar tekrar görüyorlardı ve yine buradaydılar.

Bundan yorulduğunuzu *hayal edin*, diye düşündü.

Ve sonra tam da ait olduğu gibi kalabalıkla birlikte içeri sürüklendi.

Kokulu, ışıltılı küçük bir bulut halinde devasa balo salonuna daldılar. Anlaşıldığı üzere Silverton kardeşler ton kraliyet ailesindendi ve Phoebe gözlerinin kenarından gülümsemeler, reveranslar, uzatılan eller ve ağızların önünde tutulan yelpazelerle dolu bir geçit töreninde koşuyormuş gibi hissetti.

Muhtemelen benden bahsediyorlar, diye düşündü Phoebe .

Ben yeni kızım.

Postlethwaite gazeteleri alıp onun için saklayabilir ve o da şöyle diyebilirdi: "Bunlar sende kalabilir sevgili Postlethwaite. Ben de *oradaydım*. Hatta dördüncü sayfa, üçüncü paragraf tamamen benim hakkımda."

Phoebe baş döndürücü parıltılı kalabalığın arasından geçerken Marie, "Biz sadece *herkesi* selamlamayız," diye açıklarken Antoinette başıyla onayladı. "Bu asla olmaz."

Ve şimdi Lisbeth'in nasıl da ışıltılı, kırılğan bir sosyal yaratığa dönüştüğünü görüyordu. Sersemlik tek uygun ruh haliydi. Yüzeysel konuşmak tek uygun, hatta mümkün olan konuşmaydı. Ve eğer insan güzelse, gülümsemenin ötesinde bir kişilik sergilemeye asla teşvik edilmezdi.

Gümüştonlar onu odanın içinde dolaştırıyor, popülerlikleriyle çeşitli küçük insan kümelerini tozlaştırıyor, dedikodu ve ilginin nektarını alıyor ve tekrar yollarına devam ediyorlardı.

Phoebe'nin kulağının arkasındaki çiçek gerçekten çok orijinal olarak telaffuz edildi. Tekrar ve tekrar. Ta ki *orijinal* kelimesinin onunla neredeyse eş anlamlı hale geldiği anlaşılan kadar.

Sonunda Lord Waterburn ve Sör d'Andre ile karşılaştılar; sıcaktan, içkiden ya da her ikisinden de kızarmışlardı. Kızları selamladılar.

savurganlar.

"Sör d'Andre," dedi, "size yalvarıyorum, valslerinizden birini bana bahşedin, Bayan Vale. Tek hayalim bu."

Phoebe düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Peki, siz ne düşünüyorsunuz hanımlar?"

Yapmalı mıyım?"

"Size *yalvarıyorum*, Bayan Vale." Bir dizinin üzerine çöktü ve bir özlem pandomimiyle onun elini tuttu.

Oh, Tanrı aşkına.

"Ve ben, Bayan Vale. Eşsiz güzelliğinizin üstesinden geldim. Bir vals boyunca ona tekrar bakmak için can atıyorum. Ve kurdelenize iltifat etmek için."

O kadar *aptalcaydılar* ki gülmemek elde değildi. Waterburn, ilk tanıştığı sıkılmış, soğuk ve sevimsiz aristokrattan ne kadar da farklı bir adam çıkmıştı. Açıkça görülüyordu ki, tıpkı marki hakkında vardıgı sonuçlara sonuçlara varmıştı.

Marki'nin düşüncesini sanki çevresindeki bir eşek arısıymış gibi uzaklaştırdı ve dikkatini d'Andre ile Waterburn'ün soytarlıklarına verdi. Çevrelerindeki herkesin farklı derecelerde bir eğlenceyle onları izlediğinin farkındaydı.

Waterburn, d'Andre'ye abartılı bir sessizlikle, "O da 'kanlı' diyor," diye itiraf etti. "Bu kelime onun dudaklarından döküldüğünde kulağa hiç bu kadar hoş gelmemişti."

Silverton kardeşlerin büyük sevinci ve Lisbeth'in sert gülümsemeli acısı karşısında ikisi de ellerini önlerinde kavuşturmuş, yalvarırcasına dizlerinin üzerine çöktüler. Phoebe, iki adamla vals yapmanın faydalarını tartıyormuş gibi yapan Silverton'larla ciddi bir şekilde istişare ediyormuş gibi yaptı.

Leydi Marie, "Şimdi, d'Andre daha ince buklelere sahip," diye düşündü.

"Ama Waterburn o kadar büyük ki, insanın hareket etmesine bile gerek kalmıyor. Sizin için vals yapıyor," diye önerdi Leydi Antoinette.

Sonunda Phoebe teslim oldu ve nezaketle her birine dört valsden birini verdi. Onlar da minnettarlık krizlerine girerek tekrar ayağa kalktılar ve oradan ayrıldılar.

Ve onlar uzaklaştığında, başka bir erkek kalabalığı çevrede geziniyor ve Phoebe ile tanıştırmak ve hepsinden dans etmek için yalvararak öne doğru kabarıyordu.

"Gördünüz mü? Her şey çok eğlenceli," dedi Marie ona.

Phoebe tüm bu tiyatral gösteriden dolayı biraz yorgun hissetse de aynı fikirde değildi.

Ratafia onlar için yakışıklı beyefendiler tarafından bulundu ve ellerine tutuşturuldu. Sonra diğerlerine üstünlük sağlamak isteyen bir beyefendi şampanya getirdi ve Phoebe bir yudum aldı. Bu da üç yudum daha almasına neden oldu.

Kraliçe Arı olmamasını zerre kadar umursamadı. Bu rol bu sezon tartışmasız Lisbeth'e aitti ve danslarını açık artırmaya çıkarıp ulusal borcu ödeyebilirdi. Çünkü gelmelerinden birkaç dakika sonra Phoebe'nin dans kartı tamamen dolmuştu.

Ona baktı, başparmaklarını onunla birlikte olmak isteyen erkeklerin isimleri üzerinde gezdirdi, hayatı ne yöne giderse gitsin bunu sonsuza dek saklayacağını biliyordu.

Ve ilk kez, Afrika'ya gitmek isteyip istemediği konusunda içine bir şüphe düştü.

Tekrar başını kaldırdığında Silvertown ikizlerinin ve Lisbeth doğup gitmişlerdi, ya da nehrindeki yapraklar gibi sürüklenip gitmişlerdi. Ve Phoebe'nin görüş alanında, tıpkı lanet Kuzey Yıldızı gibi, Jules vardı.

Oldukça uygunsuz bir şekilde ona bakıyordu.

İyi değildi. İyi değildi. Umutsuzluk ve sevinç onu ikisinin arasına çekti. Çünkü her zamanki sade siyah-beyaz kıyafetiyle kalabalığa gölge ve ışık gibi karışması gerekirdi. Bunun yerine, keskin bir kabartmayla göze çarpıyordu ve odadaki her şey birdenbire şatafatlı bir dekor gibi göründü, tüm o genç

bir müzikal korosunun aptal yeleri, palyaçolar gibiydiler. Odadaki tek gerçek Şey oydu. Her zaman da tek gerçek Şey o olacaktı.

Neredeyse utanıyordu. Başını hızla başka yöne çevirdi, gürültüye ve kalabalıŐa raŐmen birilerinin bakıŐlarındaki ışının gücünü fark etmesinden endişe ediyordu. Onunla yalnız konuŐmaması gerektiŐini biliyordu. Sadece bekr bir kadın deŐildi, adam Marki Dryden', Tanrı aşkına, her hareketi dikkatle izleniyor ve gazetelere haber oluyordu.

Kaçmaya alıŐtı. Ancak söz konusu markiz olduğunda bedeni zihniyle tam anlaŐmazlık içindeydi.

Jules kendini ona doğru hareket ederken buldu.
bir kordonla.

Ona ay ve yıldızlar gibi görünüyordu. Odadaki başka hiç kimseye benzemiyordu ve odada yüzlerce kadın vardı, birçoğu herhangi birinin tanımına göre çok güzeldi. Onun nesi vardı da sadece bir tanesine bakmak istiyordu?

Ve sonra onun önünde durdu. "Seni burada bulmayı beklemiyordum," dedi sonunda.

"Baloda mı yoksa Londra'da mı?"

"İkisi de, doğal olarak. Hedefiniz Afrika olduğuna göre. *VedalaŐtıĐımıza* göre."

"Şey, davet edildim, görüyorsunuz. Silverton kardeşler tarafından. Görünüşe göre onlar

benden oldukça etkilenmiŐlerdi. Anı yakalamaya karar verdim. Ve Tanrı aşkına, beni hepsi de dans etmek isteyen pek çok *iyi genç adamlar* tanıŐtırdılar."

Bunu ironik bir meydan okumayla sundu. Ama kendi utangaç zevkini gizleyemedi. Kendi baŐarısıyla ıŐıldıyordu.

"mi?" Onun adına gerçekten sevinmekle kıskançlıktan deliye dönmek arasında gülünç bir Şekilde kalmıştı.

"Evet."

"Gerçekten de şanslı genç adamlar."

"Hepsi de beni buna inandırmak istiyor," dedi alaycı bir tavırla. "İltifatlar şimdiye kadar bu konuda yoğunlaştı." Saçındaki çiçeğe dokundu. "Hepsi bunun çok *orijinal* olduğunu düşünüyor. Üstelik bunu odamdaki vazodan yeni çıkardım!"

Tuhaf bir şekilde nutku tutulmuştu. Birbiriyle yarışan duygularla doluydu. ortaya çıkabilirdi. Sıradan bir soruya sığındı. "Londra'da ne kadar kalacaksınız Bayan Vale?"

"İki hafta, sanırım. Zaten o kadar uzun bir süre için davet edildim."

"Siz Londra'dayken Charybdis'e kim bakıyor?"

"Oh, . Onu yanımda getirdim. Neden görüştünüz Lord Dryden?"

Silverton'ların bir papağan ve Leydi Silverton'ın bir retikül gibi taşıdığı küçük bir köpek beslediğini biliyordu, sessiz bir dua etti ve sorusunu duymazdan geldi. Bir süre tedirgin bir sessizlik içinde birlikte durdular.

"Bir şey fark ettiniz mi Lord Dryden? Tüm bu ... ön kilitler diyebilir miyiz?"

Her yerdeydiler. Hatta birkaç yaşlı adamın üzerinde bile. yeterince saç var.

"Fark etmiştim," diye onayladı suratsızca.

"Acaba *hepsinin* kafasına kunduz şapkası mı çarptı?" diye düşündü. Adam ona kötücül bir bakış fırlattı.

"Belki de bu saç stilinin bir adı vardır. Yasak Öpücük. Ya da The Bruise. Ya da

Dryden?" diye çenesini yokladı.

"Sizde en çok hoşuma giden şey, Bayan Vale, bana en güzel saatlerimi hatırlatmanız."

Gülümsememeye çalıştı ama başaramadı. "Onlar için oradaydım." "Belki de onların sebebi sen olduğun içindir."

Birçok anlam katmanı içeren bir başka ifade.

Birden bir kadın balo salonunda topaç gibi dönmeye başladı, elbisesi etrafında dönerken partneri dizlerinin çöktü. Bu sırada

Odanın çevresinde biri onu hafifçe itti ve o da geri döndü.

"Dryden Valsi." Phoebe kelimelerle ifade edilemeyecek kadar sevindi. Başını yavaşça sağa sola salladı.

"Söyleyin bana lordum, insanların sizi taklit etmeye çalışacak kadar hayranlık duyması nasıl bir şey?"

"Hayran mı? Sanırım ben sadece üzerine kendi yorumlarını yazabilecekleri bir levhayım. Ne yaptığımın bir önemi yok. Bağışlayın beni, Bayan Vale. Bir amacım var ve müzik bitmeden önce bunu sormak zorundayım. "Acaba bana dans etme onurunu bahşeder misiniz?"

"-Ah, sizi durdurmalıyım lordum. Korkarım yapamam. Görüyorsunuz, size *tüm* danslarım yok oldu."

Bu onu duraksattı. "Şimdi mi?"

Kibirli olmaya çalışıyor ama başaramıyordu, çünkü aslında kendi başarısına hayranlık duyuyordu. Ve gerçekte, dünyada bu şaşkınlığını anlatabileceği tek kişi oydu. Bunu paylaşacak ve anlayacak tek kişi. Bu tuhaf bir . Yine de tüm kızgınlık, reddetme ve istekler bir anda yok oldu ve arkadaş oldular ve onun adına gurur duydu. Bir noktada kendi hayatının komutanı olmaktan vazgeçmişti. Duygular. Onları gasp etmişti.

"Bu çok şaşırtıcı bir şeydi," diye utangaç bir şekilde itiraf etti. "Bütün beyler özellikle benimle dans etmek istiyor gibiydi. Belki de yeni olduğum içindir?"

"Hayır. Çünkü sen çok güzel ve özelsin."

Bu onun gözlerini açtı ve koyu gül rengi kızardı. Aniden başını ondan yana çevirdi.

"Sen bir kelime kıyıcısı değilsin."

"Hayır. Ben asla dürüst olmam. Dans kartınızı görebilir miyim?"

"Bana inanmıyor musun?" Kadın kartı bir ona uzattı. Parmaklarını isim listesinde gezdirdi.

"Hmm . . . Su yanığı mı? Piç kurusu. D'Andre. Kesinlikle değersiz bir piç. Lord Camber, tam bir piç. Lord Michaelson? Piç kurusu. Peter Cheswick? Piç-"

Gülüşerek elinden kaptı.

"Zaten sizinle vals yapmazdım, Lord Dryden." "Hayır mı?"

"Yanlışlıkla Lisbeth Redmond'la göz göze gelebilir, tökezleyebilir ve ayaklarımı ezmek için beni odanın diğer ucuna fırlatabilirsin."

Ona bir cesaretle baktı.

Çünkü ikisi de çok iyi biliyordu ki Lisbeth Redmond onun kekelemesine ya da tökezlemesine izin vermezdi. Ya da çitlere dalmasına. Gecenin bir yarısı Redmond'ların evinin avlusunda Lisbeth Redmond'u soymayacaktı. Büyük olasılıkla kalabalık bir balo salonunda bile onun bakışlarını üzerinde toplamayacaktı.

"Size hiç ten renginizin çok güzel olduğunu söyleyen oldu mu Bayan Vale?"

Güldü. Başını sağa sola salladı.

Bir sessizlik daha oldu. Ve sonunda toplanan gerilim şöyle kırıldı bir fırtına.

"Burada durup sana dokunmamak çok yanlış geliyor." Sesi alçak ve coşkulu bir telaştı.

"*Yapma.*" Gözlerini kapattı, başını sertçe salladı. "Lütfen yapma. *Görmüyorsun*, değil mi? Tekil olanı, özel olanı, en iyiyi tercih etmekle ünlüsün..."

"Çünkü ben biliyorum."

"Sorunu görüyor musunuz? Ben de modayı sizin belirlediğinizi düşünüyordum Lord Dryden. Görünüşe göre moda *sizi* alt etmiş. Beni Londra'da bir eve yerleştirir, benimle sevişir ve fırsat buldukça beni ziyaret ederdiniz. Ama asla ama asla benimle bu baloda dans etmeyecektin, çünkü asla davet edilmeyecektim. Tek istediğim

Bir yere *ait* olmak. Ve eğer senin metresin olursam bunu benden sonsuza dek alırsın."

"Sevişmek" kelimesini söylediğinde adamın üzerine zayıflık ve sıcaklık çöktü. "Bu doğru değil Phoebe," dedi sesi kısık bir şekilde. "Ve sana neler *verebileceğimi* hayal et."

"Senin 'iş anlaşmana' evet deseydim kesinlikle doğru olurdu. Ama şimdi herkes bunu kabul edilebilir bulduğu için benimle dans etmek istediğini düşünüyorsun."

Bunun mantığı -ve mantıksızlığı- tartışılmazdı.

Yine de aniden soğuk bir şekilde sinirlenmişti. "Yeter artık. Ne yapmamı istiyorsun? Sana karşı hiç dürüst olmadım. Bir kere bile. Planlarımın ne olduğunu biliyordun. Haklısınız Bayan Vale, hayatlarımız çok farklıydı. St. Giles'a katlanmanın sizin için nasıl bir şey olduğunu hayal edemediğim gibi, eski bir ailenin parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu hayal edemeyeceğiniz açık. Hayatım tamamen bana ait değil. Ailemin adını ve servetini yeniden inşa ettim. Evlilik benim gibi bir adam için asla bir *heves* olamaz. Aile geçmişim. Mirasım. Bana güvenen insanlar. Bunlar küçük şeyler değil Bayan Vale. Bunlar benim hayatımın kökleri. *Onlar benim kanım. Onlar benim her şeyim.*"

Bembeyaz kesilmişti ama elmacık kemiklerinin üstündeki iki sıcak pembe leke öfkesini ele veriyordu.

"Kaprisli bir şey ..." diye mırıldandı.

"Açıkça anlamadığın bir şeyle alay etmediğin için sana teşekkür ederim." Soğuktu, soğuk. Buz Lordu.

"Her şeyi düzgün bir şekilde kutulara sığdıramazsınız."

"Öyle mi?" diye kısa ve alaycı bir kahkaha attı. "Sizin elinizde devam eden eğitimimi ne kadar takdir ettiğimi anlatamam, Bayan Vale. Ancak tüm zekânıza rağmen fark edemediğiniz bir şey var. Sizce ben olduğum her şeyden ve istediğim her şeyden ödün vermeliyim çünkü bazı

her şey *kutulara sığmaz*. Yine de aynı şeyi benim için yapmak konusunda kendini beğenmiş bir şekilde isteksizsin. Burada ikiyüzlü olan kim?"

Sanki adam yüzüne sıcak bir şey fırlatmış gibi gözlerini kırıştırdı.

Haklı olarak, eğer kadının fırlatacak bir şeyi olsaydı, şu anda eğilmesinin akıllıca olacağını hissetti.

"Ne düşündüğümü biliyor musun?" diye konuşmaya başladı. "Bence Korkuyorsun. Bence benden, hissettiklerinden ve istediklerinden kaçıp Afrika'ya gitmeyi tercih ediyorsun. Neden bir korkağın arkadaşlığına katlanayım ki?"

Sanki adam ona vurmuş gibi geri çekildi.

"Büyük olasılıkla Isaiah Redmond, Lisbeth'le kaç vals yaptığınızı çok yakından takip ediyor ve günün yeniliğiyle daha fazla zaman harcamanıza çok , öğretmen," dedi soğuk bir sesle. "Ve Lisbeth sarılar içinde. Güneşin kendisi gibi. Bunu kaçırmak istemezsiniz. Çok güzel görünüyor."

"Her zaman öyle yapar," diye karşılık verdi.

Kalabalığın arasından hevesli görünen Lord Camber geç de olsa onu dansa kaldırmaya geldi. Ve Jules kendini adama bakarken buldu, sanki onu sadece bir bakışla durdurabilecekmiş gibi, sanki yeterince sert bakarsa adam ona asla ulaşamayacakmış gibi, asla. Balo salonu etraflarında donup kalacaktı, o ve Phoebe dışında herkes duvar halısı gibi dümdüz olacaktı.

Ve sonra Phoebe'yi kollarına alacak ve onu kollarıyla, dudaklarıyla, ne olursa olsun, nasıl olursa olsun, sonsuza kadar istediği şeyin *kendisi olduğuna* bir düzine şekilde ikna edecekti. Ama daha önce hiç onunki gibi bir irade gücüyle karşılaşmamıştı. İstediklerini tam olarak elde edememesi düşünülemezdi, çünkü her zaman elde ediyordu. Gururu çiğ bir yaraydı. Kendini kapana kısılmış bir ayı gibi hissediyordu.

"Adieu, Lord Dryden."

Sesi ciddi gibi geliyordu.

Kadın reverans yaptı ve sanki unvan sahibi erkeklerle dans etmeyi doğal bir şeymiş gibi, arkasına bile bakmadan gülümseyerek Lord Camber'a doğru ilerledi.

Onun gidişini izledi. Yaralanan tarafın gururu olduğundan emin olsa da, sanki ona bağlıymış ve o giderken kalbi göğsünden sökülüyormuş gibi hissetmediyse kahretsın.

Bölüm 22

Ve nihayet iltifat fırtınasında bir durgunluk olduğu için, ratafia masasını ziyaret etmeye karar verdi.

Ve o kullanışlı, belirsiz gülümsemesiyle kalabalığın arasında dolaştı. Artık herkes tanıdık geliyordu ve herkes yabancıydı, ama neşe içinde birleştiklerinde bunların hiçbir önemi yoktu, ya da onun sarhoş düşüncesi böyleydi. Gecenin üçüncü -dördüncü- fincanını yudumladı. Geriye doğru bir adım attığında birine çarptı ve neredeyse ratafia'yı önünde duran ilgisiz bir beyefendinin üzerine döküyordu.

Dikkatlice arkasını döndü. "Aman Tanrım, çok üzgünüm-"

Arayan Olivia Eversea'ydı.

Phoebe dondu kaldı, bakakaldı.

"Bayan Vale, değil mi?" Olivia gerçekten memnun görünüyordu. "Pennyroyal Green'den başka bir yüz görmek ne kadar güzel."

"Oh, katılıyorum!" Phoebe heyecanlandı. Bu akşam nasıl taşkınlık yapılacağını öğrenmişti.

ve belki de biraz fazla doğal olmaya başlamıştı ama şu anda bunun içinde bir güvenlik vardı. "Umarım güzel vakit geçiriyorsunuzdur, Bayan Eversea."

Phoebe Olivia Eversea ile nasıl konuşacağını hiç bilemedi. O kadar güzel, solgun ve *sinir bozucuydu* ki Olivia, her ne kadar hiçbir zaman hoş biri olmasa da, tavırları mükemmeldi. Söylentilere göre, evli konteslerin balkonlarından sarmak ya da darağacına gönderilmek gibi işler yaparken bile tüm Eversea'lar mükemmel davranışlara sahipti. Olivia ile yolları şehirde ya da kilisede kesiştiğinde birbirlerine karşı nazik davranırlardı.

Ama nazik kız kardeşi Genevieve'in aksine, Olivia bir şekilde korkutucuydu. Zarif bir şekilde sevimliydi ama pek çok konuda tutkuluydu, kendini davalarına adanmıştı, çok zeki ve kırılgandı.

İşte bu yüzden Phoebe Olivia'nın inanmıyordu.

Çiçeğini kulağının arkasına yerleştirmek için elini uzattı.

Olivia hareketsiz kaldı. Yüzündeki tüm renk kayboldu. Ve Phoebe'nin koluna sanki bir yılanmış gibi baktı.

"Bayan Vale. . . Bu eldivenleri nereden aldınız?"

Oh.

Bıçaklı bir saldırı kadar şok ediciydi.

Phoebe'nin kollarının arkası soğudu ve kulaklarında bir çınlama başladı, çünkü Olivia'nın parlak bakışları tarafından bir tahtaya yapışmış bir böcek gibi sabitlenmişti.

Bir anda tamamen ayılmıştı.

Yalan söylemek ona doğal gelmediği için cevap vermeden önce çok uzun süre tereddüt etti. Ne olursa olsun Olivia'nın yalan söylediğini anlayacağından *emindi*, o yüzden başka türlüünü denemenin bir anlamı yoktu.

Nereden *biliyordu*?

"Nerede?" Olivia'nın sesi artık boğuk çıkıyordu. Israrcıydı. Hasta görünüyordu. "Onları sana kim verdi?"

Kalabalık etraflarında dolanıyor, yüksek sesle gülüyor, daha fazla ratafia için uzanıyor, birbirlerine kadeh kaldırıyor, iki donmuş kadının birbirlerine saldırmak üzere olan hayvanlar gibi bakmalarında hiçbir yanlışlık görmüyorlardı.

Tanrı aşkına ona ne söylemeliydim? O ham acıyı, öfkeyi ve şoku ne ortadan kaldırılabildi ki?

"Beni hiç sevmedi," diye başardı Phoebe, sesi çiğ bir fısıltıya dönüşmüştü. "Lütfen bana inanın. Eldivenleri bana verdi çünkü ..."

Sırf sana sahip olamadığı için.

Asla gerçekten bilemeyecekti. Ne de Lyon bir erkekti.

Onu öptüm çünkü gururum okşandı, çünkü öpülmek istiyordum ve çünkü o bir Redmond'du. O beni öpebildiği için öptü. *Ve sana sahip olamadığı için.*

Olivia ve Lyon hakkındaki söylentileri duymuştu; Olivia'nın yüz ifadesini görene kadar bunun gerçek olduğunu düşünmemişti ve bu, bir efsanenin canlandığını görmek gibi kafa karıştırıcıydı. *Onu seviyor.*

Bir an için, o gece dart turnuvasından sonra Pig & Thistle'ın arkasında Lyon'un kendisini öpmesine asla izin vermemiş olmayı diledi. Bir saniye sonra bunun için asla ama asla özür dilemeyeceğini biliyordu, çünkü onu öpmemiş olsaydı, sadece bir öpücük ile iki kişiden oluşan bir evren yaratan bir öpücük arasındaki farkı asla bilemeyebilirdi. Başka bir deyişle, Lyon'u öpmekle markizi öpmek arasındaki farkı. Olivia'nın acısından pişmanlık duyabilirdi ama çalınan bir zevk anı için asla özür dilemeyecekti.

Sessizlik dayanılmaz bir şekilde uzadı. Ama Phoebe biliyordu ki ne söylediği önemliydi.

Olivia'nın ince çenesi granite dönüşmüştü. Başını savurdu. Ve uzun, çok uzun bir nefes alıp hışımla verdi. Phoebe az önce bir kararlılığın doğuşuna tanıklık ettiği gibi garip bir hisse kapıldı.

"Beni bağışlayın Bayan Vale," dedi takdire şayan bir soğukkanlılıkla. "Bunun sizin hatanız olmadığına eminim. Umarım Londra'da harika vakit geçirirsiniz." Elini nazikçe Phoebe'nin koluna koydu ve tekrar kalabalığın arasına karışıp gözden kayboldu.

Phoebe onun ardından bakakaldı, soğukkanlılığı sarsılmıştı. Eldivenlerine, o tuhaf hediyeye baktı ve Olivia'nın bunu nasıl bildiğini merak etti. Görünüşe göre Redmond ya da Eversea olmak bile insanı aşkın cilvelerinden korumuyordu. Olivia ile en azından bu konuda ortak noktaları vardı.

Bu düşünce onu hareketsiz ve çaresiz bıraktı.

"Oh, lütfen size başka bir ratafia getirmeme izin verin, Bayan Vale. Sizininki neredeyse bitti."

Gözlerini kırptırdı. Genç bir adam -bu akşam o kadar çok vardı ki, adını tam olarak hatırlayamıyordu- önünde durmuş ısıltı ısıltı parlıyordu.

"Bu çok hoşuma gider," dedi.

Kendisinin, Olivia'nın, Lyon'un ve Marki'nin istediklerini asla elde edemeyecekleri düşüncesini bir kenara itti. Bunu ve Jules'u unutmanın en iyi yolu ratafia, iltifatlar ve dans etmektir.

Jules Lisbeth ile üç kez dans etti. Dedikodu pompasını çalıştırmaya yetecek kadar, gazetelere yem olacak kadar, ona gereken ilgiyi gösterdiğine kendini inandırmaya yetecek kadar. Isaiah Redmond'u, eğer gerçekten not alıyorsa, samimiyetine ikna etmeye yetecek kadar. Çünkü herkes markinin sebepsiz yere hiçbir şey yapmadığını biliyordu. Danslar, çiçekler, The Row'daki gezintiler, hepsi evliliğe giden yolda döşenen kaldırım taşlarıydı. Herkesin anladığı bir danstı.

Genç bir kadının dans pistinde savrulduğu ve partnerinin dizlerinin üzerine çöktüğü olaydan farklı olarak.

"Ne istiyorsun, Lisbeth?"

Şaşkın görünüyordu. "İstemek mi? Ratafia ya da küçük bir pasta veya yeni bir elbise gibi mi?"

"Hayır. Hayattan bahsediyorum."

Sanki kendisine tek elinde tutamayacağı kadar büyük bir şey verilmiş gibi soruyla boğuşuyor gibiydi.

"Ne demek istediğinizden emin değilim," diye özür dileyerek itiraf etti. "Sizi ne mutlu eder?"

"Sence ben *mutluz muyum*?" Onu memnun etmeye çalışıyordu, bunu anlayabiliyordu ve teorik sorularla onu üzmesine çok az kalmıştı.

Bir anlık gerçek korkunun, hızlı bir bıçak darbesinin farkındaydı. Güzel bir yabancıyla bir ömür boyu sürecektir bir hayal. Hediyeler ve iltifatlarla memnun edebileceği biri. Onu gururlandıracak ve zenginleştirecek biri. Ama onun dilini asla öğrenemeyecek biri.

"Hayır, tabii ki değil."

Hâlâ şaşkın görünüyordu. "Hayattan özel bir şey mi istiyorsun?"

En azından soruyu soracak kadar biliyordu.

Ama istediği şey ona asla ama asla söyleyemeyeceği bir şeydi.

Hayatının geri kalanında onun yanında yatacağı ve asla *biliniyor*.

"Evet," dedi nazikçe, teslimiyetle. "Hayattan istediğim bir şey var. Ve umarım çok yakında daha da mutlu olacağım." Bu *doğru* değildi.

Ve bunu söylerken onun gözlerinin içine baktığından emin oldu. güzelce kızardı. Ne demek istediği çok açıktı.

"Fark ettin mi, Jules? . . Bir moda başlattık." "Ne yaptık?" Bu şaşırtıcıydı.

Sanki sorusuna cevap verirdesine, zavallı kızın partneri onu balo salonunun bir ucundan diğer ucuna savururken, kendisi de dizlerinin üzerine çöktü.

Ve çevreye yerleştirilmiş biri onu ters yöne itti.

"Gördünüz mü? Yeni bir tür vals. Çok cesurca olduğu düşünülüyor. Çünkü herkes bizim gibi olmak istiyor."

Adam tamamen şaşkın bir halde ona baktı. "Lisbeth ... bunun bir *kaza* olduğunun farkında mısın? Ayağını ezmek için seni odanın öbür ucuna fırlattığımın? Bir *hata* yaptım."

"Elbette hayır." Sesi gerçekten şaşırmış ve biraz da sıkıntılı geliyordu. "Sadece çok mütevazı davranıyorsun."

"Ben biri değilim," dedi dürüstçe. "Ve *şimdiye kadar hiç* kimse beni alçakgönüllülikle suçladı. Kusurlarım var." "Ama kazalarınızın bile bir tarzı var."

"Lisbeth . . ." Vazgeçti. "Sanırım... bu bakanın gözünde."

Şimdiye kadar daha iyi bilmesi gerekirdi, ama bunu söylediğinde Phoebe'nin başka bir adamın kollarında süzülerek gidişini izledi. Yüz ifadesinden sanki bir milyon pound kazanmış gibi görünüyordu. Çiçeği solmuştu, elbisesinin arkası biraz ezilmişti ama yüzü ıslık ıslık ve gülüyor gibi görünüyordu. Kıskançlık tırtıklıydı, dayanılmazdı.

Başını hızla başka yöne çevirdi. Lisbeth'e döndü. Onu izlemeyi bir an bile bırakmamıştı. Bakışlarını takip etmişti.

"Bakanın gözünde *ne* var?" Adamın başaramadığı bir keskinlikle sordu. tespit etmek için.

"Her şey öyle," diye mırıldandı.

Jules kütüphaneye girdi, belki bir beyler kalabalığı, iyi bir puro ve biraz daha sert içki bulabileceğini düşündü ve elbette buldu. Atlar, avcılık ve atıcılık hakkında sohbet de bulabilirdi, bu da ruhunun ve kalbinin bu akşam yediği dayaktan sonra rahatlatıcı olurdu.

Neşeyle cam gibi bakan kalabalığın arasından, bir duman bulutunun içinden geçip ev sahibinin aldırmayacağını bildiği için konyak sürahisine uzandı. Arkadaşı ve iyi bir avukat olan Gideon Cole'a başıyla selam verdi.

Kadınların gözünde Marki'ye rakip olan bu adam, ev sahibi Lord Kilmartin'le birlikte ocağa yaslanmıştı. Kır saçlı bir beyefendi Bay Cole'un kulağına eğilmiş, muhtemelen ücretsiz hukuki tavsiye almak istiyordu. Odanın diğer ucundan, kendi konyak kadehiyle Marki'nin şerefine kadeh kaldırıyordu.

Tam o sırada Lord Camber kollarını iki yana kütüphaneye girdi.

"Benimle dans etti! Az önce Orijinal ile dans ettim! Bana bir vals verdi! Kaçınız bunu söyleyebilir?"

Neşeli ve kıskanç bir tebrik korosu yükseldi.

"Yemin ederim bir sonraki baloda onunla ilk dans eden ben olacağım," diye mırıldandı biri.

Orijinal, diye düşündü Jules. *Bir top ve Phoebe'nin zaten bir takma adı var.*

Zemin ayaklarının altından kayıyor gibiydi. Sanki üzerinde durduğu ve Phoebe'nin gelgitle birlikte sosyal denizin derinliklerine, kendisinden uzağa gidişini izliyordu.

Ya bu adamlardan biri, tarihe daha az borçlu, toprağa daha az zincirlenmiş ve ailesi onu ciddi bir şekilde takip etseydi? Ya her şeye rağmen istediği hayatın bu olduğuna karar verirse?

Soğukkanlılığı ve kontrolü ile tanınırdı. Birdenbire elindeki konyak bardağını odanın öbür ucuna fırlatıp paramparça olmasını ve herkesin zıplamasını izlemek istedi.

Tıpkı huysuz metreslerinden biri gibi.

Gerçekten de yüzünde siyah bir ifade olmalıydı, çünkü zavallı Camber bunu fark edip irkildi ve gülümsemesi anında buharlaştı. Elini kaldırdı ve markizi gücendirecek ne yapmış olabileceğini merak ederek yeni ön saçıyla sinirli bir şekilde oynadı. Jules kaşlarını çatmayı düşündü, sırf genç adamı iyice korkutmak için.

Bunun yerine çaba sarf ederek arkasını döndü, çünkü özünde bir centilmen ve adil bir oyuncuydu.

İşte o zaman ilginç bir şey gördü:

Waterburn ve d'Andre bakiştılar, Waterburn çenesiyle Camber'ı işaret etti. Waterburn iki parmağını sessizce birbirine sürttü ve d'Andre içini çekerek cebini karıştırdı, birkaç banknot çıkardı ve Waterburn'e saydı.

Waterburn bir bahsi kazanmış gibi görünüyordu.

Bölüm 23

"Phoebe, ! Aşağıda senin için buketler var. Beş !

Beş! Beş! Beş!"

Phoebe gözlerini açmak için mücadele etti. Garip bir şekilde zordu; kalın, siyah bir uyku ağına sarılmıştı.

Büyük bir çaba sarf ettikten sonra başardı.

Pekâlâ. Artık uyandığına göre, kafasındaki korkunç acı karşısında şok olmuş ve biraz da büyülenmiş bir halde hemen kıpırdamadan durdu. Bir davulcu kafatasına yerleşmişti ve acımasız, istikrarlı bir beceriyle çalışıyordu.

Konuşmaya çalışmak için ağzını açtı. Dilinin üzerinde bir gecede tüyler çıkmıştı. Belli bir kadercilik hissetti: Çok iyi o zaman. Nasıl konuşulacağını yeniden öğrenmesi gerekecekti.

"Kaç buket?" Hâlâ iğnelemeyi başarabiliyordu. Sesi kuru bir guguk gibi çıksa bile.

"BEŞ!" Marie ve Antoinette böğürdü. İğnelemeden habersiz.

Phoebe yüzünü buruşturdu.

Belli Silverton kardeşler az önce yaşadıkları gibi gecelere ondan daha alışkındı. Elini yatağın üzerinde gezdirdi.

Charbydis, hâlâ uykulu, şişman ve yumuşak, sonra başka bir yastık buldu. *Ahhh* . . . Güzel, güzel, yumuşak, serin bir yastık. Yastığı yavaşça yanına çekti ve nazıkçe yüzüne doğru kaydırıldı.

"Ne zaman?" diye mırıldandı altından.

"Saat sabahın on biri, uykucu! Kalk, kalk, *kalk*! Buketlerini ve davetiyeni görmelisin."

"Davet mi?"

Aniden doğruldu ve beyni kafatasının içinde öne doğru kayarken nefesi kesildi. *Gah*. Hareketsiz tutmak için ellerini başına götürdü. Sanki orada bir sarkaç sallanıyormuş gibiydi.

"Hizmetçi kahve getiriyor. Koca bir sürahi. Bu sana iyi gelir," dedi Leydi Marie, sesi bir öğretmen gibi çıkıyordu. Silverton Zamparalık Akademisi, diye düşündü Phoebe. "Yani bu gece yine yapabiliriz! Merak etme. Kısa sürede alışacaksın!"

Bir sürahi kahve ona iyi gelmişti ama kahvaltı edecek durumda değildi. İkizlerin mutlu bir şekilde yemek yemelerini ve kimin ne giydiği hakkında dedikodu yapmalarını tiksintiyle izledi.

Phoebe'nin buketleri alt kattaki büfenin üzerinde sıralanmıştı. Lisbeth onları neredeyse bilimsel bir hayranlıkla inceliyordu. Sanki bir imkansızlığa tanıklık ediyormuş gibiydi.

İkizler buketleri yorumladılar; hepsi de sera çiçeklerinden oluşuyordu ve hepsinde de saçına benzer çiçekler vardı

-ve onun için gönderenleri.

"Bu Camber'dan. Biraz sıradan olsa da oldukça saygın. Bir vikontun varisi. Cheswick ... önemsiz biri. Küçük bir baron. Oh, Wapping ... mmm, fena değil. Onunla ne zaman tanıştınız? Oh, hatırlıyorum: makarada. Argosy ... ah, *şimdi* kesin olarak inandırıcı oldun, çünkü o sadece modanın ilk bakışı olarak kabul edilen kişiye ve şeye cevap veriyor, canım. Resmen başarılısın!"

Düşünsene. Phoebe bu bilginin tadını şaşkınlıkla çıkardı.

"Oh, bu da geldi. Birinin tarladan kopardığı ve bizim de ateşe atmak istediğimiz yabancı otlara benziyor. Ama bununla birlikte bir mesaj da geldi. İmza yok, dikkatinizi çekerim."

Phoebe gözlerini bohçaya dikti. Yüzündeki bir ifade odadakileri susturmuş olmalı ki, Phoebe "yabancı otları" nazikçe eline aldığı anda şaşkın bir an boyunca kimse konuşmadı.

Lavanta kurdelesine sarılmış bir adaçayı demetiydi.

Lanet adam.

Yavaşça burnuna doğru kaldırdı ve gözlerini kapattı.

Midesi tatsız bir şekilde kasılırken, elini burnundan hızla çekti. Güçlü kokulara karşı hâlâ hazırlıksızdı.

Elleri notu karıştırdı ve açmayı başardı.

Yanıyorsun. Seni tanıyorum.

Onu ezmek ve ona fırlatmak istedi, çünkü o haklıydı. Onun hakkında.

Onun yerine mesajı kokladı. Bu da adaçayı gibi kokuyordu. Avucunun içinde sıkıca katladı.

"Cadılık mı bu?" Leydi Marie nefes aldı. "Cadı otlarına benziyorlar." "Tanrı aşkına, Marie." Kız kardeşi gözlerini devirdi.

"Şu ot yığınınına bakın!" Marie öfkeliydi. "Ben çok ciddiğim. Pennyroyal Green yakınlarında kamp kuran Çingene kadın Leonora Heron bir ya da iki şilin karşılığında büyü yapar ve tıpkı buna benzeyen otlar kullanırlar. Örneğin bir erkeğin aşkına rakip olan birini ortadan kaldırabilirsiniz."

"Yapabilir misin?" Lisbeth ve Phoebe utanç verici bir şekilde hızlı ve eşit derecede büyülenmiş bir birliktelik.

Gümüştönlükler irkildi. Ve sonra küçük parlak peri gözleri spekülatif bir hal aldı.

Leydi Marie bir süre sonra, "Ee... bana öyle söylendi," dedi ve tırnaklarını inceledi.

"Bu sadece bir adaçayı demeti," dedi Phoebe onlara. "Elbiselerinizi taze tutmak için paketlediğiniz türden. Dün gece tanıştığım bir kadın tarafından bana gönderildi. Sanırım bunu yararlı bulacağımı düşünmüş."

Bohçayı yavaşça tabağının yanına bıraktı. Onu odasındaki şöminede yakmalıydı. Adaçayının bazı kültürlerde evleri kötü ruhlardan arındırmak için kullanıldığını biliyordu. Kendisini gereksiz özelemlerden arındırmak için kullanıp kullanamayacağını merak etti.

Elbiseleri adaçayında saklama konusu tehlikeli bir şekilde ev idaresine doğru ilerlerken, Silvertown ikizleri konuyu anında değıştirdi.

"Unutma Lisbeth, burada senin için de bir buket var! Ama sadece bir tane."

Bunu söylemekten biraz fazla zevk aldılar. Ama açık ara en görkemli paketi işaret ettiler.

Pembe güller ve beyaz zambaklardan oluşan sera çiçekleriydi, sofistike, narin, zevkli, olağanüstü muhteşem. Phoebe bir anda onları kimin gönderdiğini anladı.

"Mesajda ne yazıyor?"

"Bugün seni görmek için sabırsızlanıyorum."

-Dryden

"Etkileyici," diye yorumladı Leydi Marie ve kız kardeşi eğlenerek onu dürttü.

"Bu öğleden sonra The Row'a ." Lisbeth'in yüzü ve sesi Soyutlanmış. "Jules ve ben."

Leydi Marie, "White's'ta senin üzerine bahis oynuyorlar, Lisbeth," diye gönüllü oldu. "Waterburn bana söyledi."

"Öyle mi? Bahisler ne diyor?"

"Bu ay bitmeden nişanlanacağınızı."

"Özellikle birine mi?" Lisbeth'in sesi gerçekten de ironik

çıkmişti. Leydi Marie, "Çok zekice, canım," diye tebrik etti.

Ve sonra Lisbeth Phoebe'yi korkutarak uzanıp adaçayı demeti. Elinde nazıkçe bir o yana bir bu yana çevirdi. Sanki

deşifre çalışıyordu. Alnı gölgelenmişti. "Bu bitki genellikle nerede yetişir?"

"İngiltere'nin her yerinde," dedi Phoebe, çoğunlukla doğruyu söyleyerek.

Lisbeth Phoebe'yi de bilgeyi incelediği gibi inceledi. "Onu saklayacak mısın?"

"Evet," dedi Phoebe.

Göz göze geldiler.

Ve sonra Lisbeth adaçayını zehirli bir kurbağayı bırakır gibi aniden yere bıraktı.

Anlaşıldığı kadarıyla Phoebe'nin daveti, samimi kahverengi gözleri ve sert çenesiyle Lord Camber'ın yanı sıra Waterburn, d'Andre ve Silverton kardeşlerle birlikte The Row'da bir gezintiye çıkmaktı. Kendisi ata binmediği için, Phoebe'ye de Lord Camber'ın uçan arabasıyla bir gezi sunulacaktı. Lisbeth de cömertçe davet edilmişti ama Marki ile daha sonra ata bineceği için kabul etmedi.

Ya da her fırsatta ona hitap ettiği gibi *Jules*.

Lisbeth sonunda, "Sanırım kendimi bu öğleden sonrası için hazırlayacağım," dedi. Ve masadan kalktı.

Odadan çıkarken gül buketini kaptı.

Bir saat sonra kapı çaldı ve Phoebe neredeyse Silverton ikizleriyle birlikte Waterburn ve d'Andre'yi karşılamak üzere merdivenlerden iniyordu. En güzel günlük elbisesini giymişti, altın rengi yünün soluk bir tonuydu ve oldukça pratik ve ağırbaşlıydı, ama saçlarına çok yakıştığını düşünmek hoşuna gidiyordu. Botları Silvertons'un çalışanları tarafından o kadar cilalanmıştı ki, neredeyse tabanlarının aşındığını unutacaktı.

"Haberlerim var beyler," dedi Leydi Marie, Waterburn ve d'Andre'ye bir tür sessiz neşeyle. "Bayan Vale bu sabah bir değil, *beş* buket çiçek aldı."

"*Şaka* yapıyorsun!" Waterburn'ün ağzı açık kaldı. D'Andre'yle sevinçten mosmor olmuş bir bakış alışverişinde bulundu. "*Asla* rakibim olduğunu söyleme."

"Korkarım tüm ton sizin rakibiniz, Lord Waterburn," diye alay etti Phoebe.

"Senin için Camber'la savaşıcağız. Ya da belki onunla yarışırız."

Phoebe daha sonra adamların para alışverişinde bulunmalarını izledi. *Adamlar*. Burası Waterburn olduğuna göre muhtemelen bir tür bahis ya da borç anlaşması.

The Row'da Phoebe'nin gözleri kamaşmıştı ve bunu gizlemeye çalışmıyordu. Gün berrak ve açıktı ve The Row, yakışıklı atların üzerine tünemiş ya da güzel arabalar süren, birbirlerine seslenen, el sallayan ve büyük olasılıkla geçerken dedikodu yapan yakışıklı giysili insanlarla dolup taşıyordu.

Camber'ın yüksek uçan aracı, diğerleriyle karşılaştırıldığında neredeyse Waterburn'ün kullandığı curricule'ı, ama tuhaflığı seviyordu. Onu hem gerçek hem de mecazi anlamda güzel ve çok hızlı buluyordu. Bu ona Lord Camber'ın kendisini ve birlikte koştuğu arkadaş grubunu nasıl tanımladığını kesin bir şekilde anlatıyordu ve Lord Camber hakkındaki ilk izlenimiyle bu izlenim arasındaki zıtlığı oldukça çarpıcı bulmasına rağmen buna hiç itiraz etmedi. Görkemli yeni başlığını takarak onun yanına oturdu ve yere daha alçak olan diğer arabaların üzerinde yükselerek kendini bir kraliçe gibi hissetti. Onu iki parlak kürekli vagon çekiyordu.

Beyaz çoraplı siyah kısıraklar kadar dikkat çekici değillerdi.

Yine de.

"Bununla birkaç yarış kazandım," diye sır verdi. "Ve yaklaşık beş yüz pound." Miktar başını döndürdü.

Kendini toparladığında ", " karar verdi.

Yanlarından geçerken diğer atlıların başlarının onlara doğru döndüğünü fark etti. Camber selam verirken tünediği yerden başını salladı.

"Ve bakın, Bayan Vale. Sizinle birlikte olduğum için herkes beni kıskanıyor."

Bu öylesine olağanüstü bir düşünceydi ki, Camber'ın kıskanılmak istediği için onunla birlikte olma ihtimalini bile umursamadı. Bütün öğleden sonra hayranlık ve kıskançlığı şarap gibi içti, ta ki beyaz çoraplı siyah atlı bir adamı görebilmek için başını eğmeyi unutacak kadar sarhoş olana kadar.

Neredeyse.

Đkizler, Phoebe ve genç lordlar The Row'a doğru yola çıktıktan bir saat kadar sonra, Leydi Charlotte Silvertown'daki evinde, Lisbeth de yanında, hayallere dalmıK bir halde nakıKlarıyla uğraKırken, Papağan Kaptan Nelson bir kelimeyi tekrar tekrar haykırmaya baKladı.

"Singe! Singe! Ferma le Bouche! Singe!"

Lisbeth irkilerek başını kaldırdı. "Papağan düşündüğüm şeyi mi bağırıyor?"

"Bir 'maymun' hakkında bir şeyler bağırıyor. Bir maymuna çenesini kapatmasını söylüyor. Aptal yaşlı kuş. Birazdan duracak. Hiç korkma." Leydi Charlotte nakış işlemeye devam etti.

"Singe! Charlotte! J'ai faime!"

Sesi ısrarcı ve tizdi.

Leydi Silvertown içini çekti ve nakışını bırakıp köpeği Franz'ı kucağına aldı, çünkü onsuz neredeyse hiç hareket etmiyordu, merdivenlerden aşaağı süzöldü.

"Aman Tanrım, *sevgili* Kaptan Nelson, ne derdiniz var-" Merdivenlerin dibinde dondu kaldı.

Belli ki zavallı papağan kedi kelimesinin Fransızcasını bilmiyordu ama onun yerine geçebilecek mükemmel bir kelime bulmuştı.

Charybdis tüneğinin altında çömelmiş, yağları dışında hareketsiz duruyordu, Maymun kuyruğuna benzeyen esnek, değişken kuyruğu. O ve Kaptan Nelson birbirlerine perçinlenmişlerdi, gözleri karşılıklı, büyülenmiş bir şekilde kilitlenmişti.

antipati. Charybdis boğazından kısık sesle inliyordu, gözleri kocaman ve papağan tüyleri kadar yeşildi.

Papağan ona çenesini kapatmasını söylüyordu.

"*Charlotte! Singe!*" diye öfkeyle ciyakladı papağan. "Sana söylemiştim!" der gibiydi.

"Aman Tanrım! Bu yaratık geldi? Elimizde bir kedi. Yine de, Tanrım, çok güzel bir fiyonk takıyor, değil mi? Heeeere, puss puss puss . . ."

Leydi Silverton merdivenden indi ve ayaklarını daha yeni basmıştı ki fuayenin mermeri:

"*GrrrrrrrrrrUFF!*"

Franz onun kollarından kahramanca bir sıçrayış yaptı, uçan bir sincaptan başka bir şeye benzemiyordu. Bu onun ilk özgürlüğe kaçıışıydı. Mermerin üzerine indi ve birkaç saniye boyunca pençeleri boş yere tutunmaya çalıştı ve yana doğru kaydı. Sonunda rotasını düzeltmeyi başardığında doğruca Charybdis'e yöneldi.

"*Yap!yap!yap!yap!*"

Charybdis çömeldiği ilgiyle doğruldu. Muhtemelen Franz'ın normalden daha gürültülü bir kemirgen olduğunu düşünüyordu.

SMACK!

Charybdis burnuna bir darbe indirdi ve ipeksi, kaygan Franz'ı sert bir rüzgârda savrulan bir rüzgar gülü gibi yerde savurdu.

"Oh! Oh! Oh!" Charlotte ciyaklayarak boş yere onu tekrar yakalamaya çalıştı.

Franz sonunda hızını kaybetti, kendini toparladı, sendeleyerek ileri atıldı ve saçlarından gözleri kamaşmış bir halde kendinden emin bir şekilde Kaptan Nelson'ın tüneğine doğru koştu. Şiddetli bir şekilde sağa sola sallanıyordu.

Papağan ağırbaşlı bir tiksintiyle, "*Merde!*" diye bağırdı ve odanın içinde kanat çırparak Charlotte'un omzuna kondu.

Tam o sırada kapı çaldı.

Görünüşe göre kaosa alışkın olan uşak kapıyı açtı. Ve Charybdis, belki de vahşi kedi yavruluğundan kalma çekici bir kokuyla ve belki de bir kedinin hapsedilmekten duyduğu nefret ve açık bir kapıya duyduğu tutkulu aşkla, bir tüfek atışı gibi evden çıkıp merdivenlerden aşağı indi.

"O da neydi öyle?" Jules kapıda durmuş, The Row'a binmek için giyinmişti.

"O bir kediymi Lord Dryden, eğer kabul ederseniz," dedi Leydi Charlotte. "Gerçi papağanım bir maymun olduğunu düşünüyor gibi, komik değil mi? *Singe*, dedi. Tekrar tekrar. Kedimiz yok, en azından benim hatırladığım kadarıyla yok, o yüzden nasıl girdiğini size anlatamam-"

Jules öyle içten ve küfürlü bir şey söyledi ki Leydi Silverton Nefes nefese kaldı, haç çıkardı ve Franz'ı sanki bir tılsımmış gibi yakaladı.

Ve dönüp Charybdis gibi hızla kapıdan dışarı fırladı.

"Kedinin hangi yöne gittiğini gördün mü?" Jules uşağa sordu. Marki'nin varlığı karşısında önce nutku tutulan uşak, sonunda sessizce sol tarafı işaret etti.

Jules koştu. Kedi şimdiye kadar meydana geçmiş olabilirdi; onlar hızlı ve kaygan küçük yaratıklardı. Kapılardan geçip bir bahçeye girmiş olabilirdi; hayalet gibi kıvraktılar. Bir at arabasına atlamış ve şu anda rıhtıma doğru yola çıkmış olabilirdi.

Bir *kediymi*. Her yerde olabilir.

Kasıtlı olarak durdu. Kararlarını ve seçimlerini hassasiyetle yapan bir adam için *bu* şekilde düşünmek doğru değildi. Bulduğu yerde kalmaya karar verdi.

Onu bulduğunda.

Arkasında mırıltılar bıraktığının, hızlı geçişinden kaynaklanan esintinin neredeyse yeleklerin kuyruklarını kaldırdığının ve yanından geçen adamların kafalarındaki şapkaları uçurduğunun uzaktan farkındaydı. Boğuk, şaşkın kahkahalar duydu,

sadece bir kez. Lisbeth'i terk ettiğinin ve büyük olasılıkla White'ın yerinde Isaiah Redmond'la yapacağı kritik toplantıya geç kalacağının farkındaydı. Bunlar o an için anlamsız endişeler gibi görünüyordu.

Yoldan geçenleri aynı soruyla tekrar tekrar durdurdu: "Mavi fiyonk takan bir kedi gördünüz mü? Çizgili, çok tüylü?"

Belki de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kimse ona hemen cevap vermedi. Gözlerini dikip baktılar, yoğunluğundan dolayı sarsılmıştı, bu gülünç *sorudan* çekiniyordu.

Hayatında daha önce kendisine yöneltilen bu ifadeyi hiç görmemişti.

"Bir bahsi mi kaybettiniz Lord Dryden?" diye sordu onu tanıdığı belli olan ve muhtemelen dedikodusunu yapacak olan bir adam.

Jules kaşlarını çattı, bu da adamın bir adım geri atmasına neden oldu.

"Keşke kedicinizin nereye gittiğini bilseydim, Lord Dryden," dedi hararetle ve geri çekildi.

Jules "hayır "ı "hayır "dan sonra "hayır "dan sonra duydu. Güneş alçalıyordu; iyi huylu bir

Kehribar rengi binaların üzerine yayılmaya, ferforje kapıları yaldızlamaya, pencereleri göz kamaştırıcı hale getirmeye başladı.

Ufka doğru baktı ve ona lanet okudu, onu tehdit etti. Tanrı adına, o kediyi bulmadan önce gecenin çökmesini *engelleyecekti*.

Ucuz mavi bir palto giymiş tıknaz bir beyefendinin omzuna dokunduğunda ağır ağır nefes alıyordu.

"Mavi fiyonk takan bir kedi gördünüz mü? Çizgili, çok tüylü?"

Adam gözünü bile kırpmadı. Sonunda sorulduğu için neredeyse memnun görünüyordu.

"Evet, öyle yaptım. banyo yapıyordu ve ben de durup onu sevmeye çalıştım. Ufacık, tatlı bir herifti ve koşmaya devam ediyordu. O tarafa gitti, Lord Hazretleri. Bir çizgi gibiydi. Beş dakika önce mi?"

Onlara en yakın kasaba evinin sokağını işaret etti.

"Tanrı seni korusun!" Jules şok geçiren adamın parlak kel kafasına bir öpücük kondurdu ve cehennem köpekleri ya da en azından bir Pekin köpeği peşindeymiş gibi o yöne doğru koşmaya başladı.

Ve sonra aniden durdu.

Çünkü gerçekten bir tür kürklü yaratık, baş aşağı, dört bacağı da havada, sırtüstü uzanmış bir şekilde ağılın içinde duruyordu.

Mavi bir fiyonk takıyordu.

Oh, Tanrım. Kalbi sıkıştı. Görünüşe bakılırsa, bir at arabası ona çarpmış, belki de onu sersemletmiş ya da öldürmüştü.

Keder ve hayal kırıklığı onu hasta etti ve sersemletti. Ellerini başına götürdü. Ona söylemeye dayanamıyordu.

Çok dikkatli, çok isteksiz bir şekilde ona doğru eğildi.

Kedi durgun bir şekilde gerindi, ayak parmaklarını bir balerin gibi gösterdi ve lüks bir şekilde kabarık, alaca renkli karnını güneşe maruz bıraktı. Kocaman yeşil gözlerini uykulu bir şekilde kırıştırdı, sonra tekrar kapattı ve bir patisini çenesinin altına kıvırdı, tüm dünyaya yüzükoyun yatan, uyuşuk bir boksör gibi görünüyordu. Şişman, tüylü bir göbeği vardı.

Çok güzel!

İsa. Hayatı boyunca herhangi bir şeyi tanımlamak için bu kelimeyi kullandığını hiç sanmıyordu. Belki de kedilere karşı tutumunu yeniden gözden geçirmeliydi. Bu kedinin göbeği *bulut* gibiydi ve insan ona dokunmak için can atıyordu. Ve boynuna bağlanmış mavi saten kurdele karşı konulmaz bir şekilde tuhaftı.

Tanrı aşkına!

Ona doğru yavaşça, kedilerin ünlü olduğu bir şeyi, örneğin fırlamayı yapmasın diye temkinli bir şekilde süründü. Tek gözünü açtı ve onun ilerleyişini izledi, telaştan çok bir tür kayıtsız merakla. Belki de güneşin etkisiyle kolayca irkilmeyecek kadar uyuşmuştu. Şişman karnının büyük bir kedi iç çekişiyle yükselip alçaldığını gördü.

Ve ona yaklaştığında, dokunacak mesafeye geldiğinde, yavaşça çömeldi, dizlerinin silah sesi gibi çatlamamasından ve canavarı kaçışmaya göndermemesinden mutlu bir şekilde bir looby gibi saçma sesler mırıldandı.

Yavaşça, yavaşça, özenle yavaşça elini uzattı ve -nasıl karşı koyabilirdi ki?

O yumuşak kürkü.

"İşte, k c k Charbydis. Neden biz-"

Kedinin uzuvları bir ayı kapanı gibi kolunun üzerine kapandı ve dişlerini eline geçirdi, kulakları kötücül bir şekilde düzleşti.

Jules bir kadın gibi çığlık attı.

Kedi bundan hoşlanmış gibiydi. Daha sıkı sarıldı. Arka ayaklarıyla onu bir tavşan gibi tekmeledi.

Jules ayağa fırladı. Charybdis dört uzvu ve yirmi pençesiyle tutunmaya devam etti. Acı gülünçtü. Kedi güzel gözlerini Jules'e kırpıştırdı ve çenesiyle ona tutunuşunu yeniden ayarladı, dişleri ve pençesiyle daha sıkı kavradı, görünüşe göre bir süre yerleşmeye niyetliydi.

Kulakları o kadar düzdü ki yarasa kanatlarına benziyorlardı. Marki'nin gözlerini soğukkanlılıkla karşıladı.

İşte o zaman, çığlığının bir kalabalığı peşinden sürüklediğini fark etti.

Değerli iyilikseverler, kasketli, ağır  izmeli ve önlüklü işçiler onun etrafında k melenerек Londralıların ruhları için tüm umutların kaybolmadığını kanıtladılar.

Ama hepsi temkinli bir mesafede aniden durdular. Ve şimdi, sanki gerçekten görmek için para  demişler gibi, koluna yapışmış bir kediyle dans eden bir aristokrati izliyorlardı.

Kahverengi kasketli ve kirli keten g mleکli bir adam, "Belki de bağırmazsan, şef," diye önerdi. "Bence bu onu cesaretlendirir."

"Biliyorum, bu beni cesaretlendiriyor, karı ığım!" dedi içlerinden büyük, yıpranmış  izmeli biri.

Kalabalıktan kıkırdamalar yükseldi. Sanki gerçekten bir ring maçı izliyorlarmış gibi mesafelerini korudular.

Yakıcı acıyla nefes nefese kalan Jules, diğer eliyle kedinin ensesini kavradı ve bir çekiştirme hareketi yaptı. Charybdis'in gözleri öfkeyle irileşti.

Kedinin kollarından biri sihirli bir şekilde gevşeyerek adamın gövdesine vahşi bir darbe indirdi.

Etkileyici bir kükreme yükseldi. "Centilmen Jackson'ın o küçük kediden aşağı kalır yanı yok!"

Kanlı hayvan *onu keten gömleğine kadar soymuştu!* Deli gibi yanıyordu. Akan kanı hayal edebiliyordu.

"Ohhh! Yakala onu, kedi, kedi!" diye bağırdı birisi neşeyle.

Jules öfkелendi.

"Alabileceğiniz başka bir kedim var, Lord Hazretleri. Karşı koymayacak! Korkarım bu seni yenecek, küçük yay ve her şey!"

Kaçınılmaz olarak, bahisler başladı.

"Şefe bir beşliğim var!"

"Dumanım küçük kedinin üzerinde!"

Çok enerjik bağrışmalar oldu. Kedinin gözleri parladı. Sanki daha yeni dövüşmeye başlamış gibi markizi kavrayışını düzeltti.

"Herhangi biriniz yardım edecek mi? . *yardım eder* misiniz?" Marki kedinin ayaklarını destekledi.

Bir eliyle tüylü, esnek omurgasını tuttu ve onu biraz yukarı kaldırdı, çünkü canavar *asılı* değilken daha az acıyordu. Kuyruğundan çıkan abartılı bir tüy şiddetle sallanarak kaburgalarına çarptı.

Çok yumuşaktı.

"Gördüğünüz gibi Lord Hazretleri, amacınızdan emin değiliz," dedi kasketli adam.

"Bu bir hanımefendinin sevgili hayvanı ve ben ... *gah* ... onu ona geri vermek istiyorum. Canlı olarak. Onu ... *Tanrım* ... etimden çıkarmak istiyorum." diye tısladı. Bu her şeyi daha açık hale getiriyor mu?"

Mavi saten kurdele çözülmüştü ve bir kravat gibi neredeyse hoyratça sallanıyordu.

"Artık başka seçeneğin yok, değil mi? Sanırım küçük canavar sana kalıcı olarak bağlandı."

"Hiçbir hanımefendinin böyle bir hayvanı olmamalı, efendim. Uygun bir porsuğum var küçük bir fiyonk da koyabiliriz."

Cap ve Boots'un komedi ekibi herkesi yine neşeyle güldürdü.

"Tam tersine," dedi Jules acımasızca. "Bu ona çok yakışıyor. Eğer bu canavarı zarar vermeden derimden çıkarmama yardım ederseniz her birinize birer pound vereceğim."

Para konuşmayı ciddileştirdi. Strateji ve ödemeye ilgili hızlı bir tartışma başladı ve Charybdis, pençelerini Jules'un kolundan dikkatlice çıkarmayı başaran üç adamla boy ölçüşemeyeceğini kanıtladı. Ve bir adamın paketlenmiş yemeğinden bir çiroz çıktığında, Charybdis sonunda markinin kolundan aldığı ısırtığı balıkla takas etmeye ikna oldu. Balık, birçok kararlı kedinin çöküşü olmuştu.

Kanlar içinde kalmış ve çeşitli küçük deliklerle delinmiş olan Marki, artık dayanılmaz derecede kabarık, olağanüstü güçlü kediye kollarında bir yaylı kuzu gibi sıkıca ama ezmeden tutuyordu. Kedinin uzuvları çapraz kollarının altında boş yere çırpınıyordu ama çıplak bedeni kedinin çenesinin erişemeyeceği bir yerdeydi.

Charybdis sonunda kaderine boyun eğmiş görünüyordu ve az çok rahat, neredeyse hoş bir şekilde yerleşti ve çırpınmayı bıraktı. İnsan onun halinden memnun bir kedi olduğunu düşünebilirdi. Arada sırada ağzından çıkmadan önce vücudunun derinliklerinde başlıyormuş gibi görünen kötü niyetli bir bağırış dışında.

Ona yardım eden adamlar istavroz çıkarmış ve tedirgin bir şekilde geri çekilmişlerdi.

"Pound banknotlarınız sizde kalsın, şef, ve şimdi size iyi şanslar. Sanırım Söz konusu genç bayan Hades'te yaşıyor, çünkü o şey bir yay içinde şeytan yumurtası. Ve kurtuluşum için henüz umut olduğu için, paranızı almayacağım."

Eğildi, büyük topuklu ayakkabılarının üzerinde döndü ve sağlam kısa bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde uzaklaştı.

Ama diğlerleri avuçlarını uzattı. Jules elindeki parayı böyle dağıttı ve onu White'ın yerine ya da başka bir yere götüreceğ hiçbir parası kalmadı.

Başka seçeneğı yoktu.

Ve böylece Marki Dryden, kucağında durmadan miyavlayan bir kediyle White'a doğru yürüdü.

Bölüm 24

"Ne kadar ... uzun zaman önce?"

Phoebe'nin kol ve bacakları gevşedi ve bir kanepeye çökerek boş gözlerle salona baktı. Güneşli bir günde The Row'daki heyecan verici gezintisinden bildiği hayatın sonuna dönmüştü.

Charybdis gitmişti.

"Bir saat kadar önce. Papağanı taciz ettikten sonra kapıdan çıkıp gitti." Leydi Charlotte haberini verdikten sonra köpeğini kolunun altına alarak tekrar odadan çıktı.

"Hizmetçilerden biri muhtemelen odanızın kapısını açık bırakmış. Hepsini kovacağız," diye Leydi Marie Phoebe'ye güvence verdi.

Aman Tanrım.

"Bu çözmeyecek," dedi Phoebe soğuk bir sesle.

Antoinette kız kardeşine, "Yine de bunu yapmak eğlenceli olabilir," diye önerdi. "Bu kesinlikle diğer hizmetçilerin içine Tanrı korkusu salacaktır."

Phoebe hayretle ve şaka yaptığından tam olarak emin olamayarak ona baktı.

"Sana başka bir kedi bulacağız." Marie onun dizini okşadı.

Phoebe başını yavaşça, kuşkuyla Marie'ye doğru çevirdi. Bu insanların önünde bu kadar savunmasız bırakılmak onun kâbusuydu. Bir kedinin bir pelisse gibi olduğunu ve bir yere sipariş vererek değiştirilebileceğini düşünen insanlar.

Avuçları buz gibiydi. Midesi sefalet kazanına dönmüştü.

"Onu aramaya gitmeliyim." Ayağa kalktı. Oturdu. Tekrar ayağa kalktı.

Kendini çok *güçlü* sanan kadın dizlerinin bağı çözülmüş gibi hissediyor ve bir çocuk gibi panikliyordu. Çaresiz bir yıkımla arasında kalan tek şeyin bir kedi olduğunu kim bilebilirdi?

"Şimdiye kadar her yerde olabilirdi," diye yatıştırdı Marie.

"Cenazelerde çok neşeli olmalısın Marie," dedi Phoebe sıkıca.

Antoinette kız kardeşine hafifçe kaşlarını çatı. Sonra omuz silkti. Neşelerine aniden karışan bu kasvetli minör akor hakkında ne yapacaklarını bilmedikleri açıktı.

Lisbeth odaya ve sanki pis bir koku fark etmiş gibi aniden durdu. Açıkça görölüyordu ki atmosfer cenaze gibiydi.

"Tanrı aşkına ne oldu?"

"Phoebe'nin kedisi gitti," diye açıkladı Leydi Marie.

Phoebe başını . "Sola! Tanrı aşkına, Drury Lane'e giden bir at arabasına binmiş olamaz. Odamdan kaçmış ve ön kapıdan çıkmış gibi görünüyor."

Ah, fark etti. Ve işte buradaydı. Peri masallarında ve mitlerde, yasak olanı, ulaşılmaz olanı istemek için korkunç bir fedakârlığa katlanılır. *Lütfen Charybdis olmasın. Lütfen, lütfen, lütfen.*

"Biri odanın kapısını açık bırakmış olmalı," dedi Lisbeth yumuşak bir sesle, yansımasına endişeyle bakmak için odada yansıtıcı bir yüzey ararken. "Büyük ihtimalle bir hizmetçi."

Phoebe yavaşça ona baktı. Ve *biliyordu.*

Lisbeth'in başı kaçınılmaz olarak Phoebe'nin bakışlarının gücüyle geri döndü.

Birbirlerine o kadar uzun süre baktılar ki Silverton kardeşler huzursuzca yer değiştirmeye başladılar.

Her şeye sahipsin, diye düşündü Phoebe. Ve hala o kadar güçsüz hissediyorsun ki, bir şekilde beni yenmek zorundaydın. Kedimi benden almak zorundaydın. Sonunda Jules'a sahip olacaksın, ve hala.

Lisbeth bir süre sonra çok nazık bir şekilde, "Umarım biri kedinizi bulur," dedi. Bakışları çok sabitti.

"İyi olur." Phoebe hâlâ gözlerini kırpmamıştı.

Memnuniyetle, Lisbeth soldu ve gözlerini indirdi.

Hiç değilse Lisbeth'in kendisiyle aynı çatı altında yatmak konusunda endişelenmesini istiyordu.

Lisbeth boğazını temizledi. "Jules, The Row'daki yolculuğumuza geç kaldı. Umarım

Onun da başına bir şey gelmedi."

Jules. Jules Jules Jules. Lisbeth onun adını kullanmayı ne kadar da severdi.

İstedğin kadar kullan. Evlen onunla. Asla gerçekten senin olmayacak ve sen bunu asla bilemeyeceksin.

Ya da belki yaparsın.

Leydi Silverton, Franz kollarında, tekrar odaya girdi. Mermerin uçsuz bucaksız ve tehlikeli denizinde değil de kadının kollarında güvende olduğu için mutlu görünüyordu.

"Oh, sevgili Bayan Redmond, görüyorum ki ata binmek için giyinmişsiniz. Marki'nin kısa bir süre için burada olduğunu söylemeyi ihmal ettim, ama tekrar dışarı fırladı. Köpeklerden korkuyor olabilir mi acaba? Çünkü korkarım Franz geldiğinde havlıyordu ve arkasını dönüp kapıdan dışarı kaçtı."

"Görünüşe göre bugün herkes kasabamızdan kaçıyor," diye cıvıladı Leydi Marie.

Yirmi dakika sonra Jules, ondan kaçmak için karşıdan karşıya geçen bir dizi gözü dönmüş kalabalığın yanından geçerek White's'a vardı. Charybdis ancak kulübe girdiklerinde gürültü yapmayı bıraktı. Aslında o kadar aniden sessizleşti ki marki aşırı öfkeden ölmediğinden emin olmak için yere baktı.

Ama hayır, kedi o büyük, zeki yeşil gözleriyle etrafına merakla bakıyordu, sanki burayı yetersiz bulan bir üye adayı gibiydi.

Jules ceketini ve şapkasını almak için uzanan uşağı görmezden geldi, sonra Jules'un bohçasını görünce şok içinde ellerini geri çekti, gözleri şişti.

Ve o mekanda ilerlerken, kedinin tombul kuyruğu her yerde bulunan duman tabakasını temizlemeye yardımcı olacak şekilde değişmeye devam etti.

Kuyruk, yanından geçmekte olan Waterburn'e çarptı.

"Bu *da ne*-" Sarışın dev döndü, birine seslenmeye hazır görünüyordu. Gözleri genişledi.

Marki'ye her zamanki isteksiz hayranlık tonuyla, "Yakışıklı hayvan," dedi. "Bunun için ne kadar ödediniz?"

" ücret ödemeden sahip olunabilecek şeyler şaşırtıcı, Waterburn. Neden Onu sevdin mi?"

Waterburn bir elini uzattı.

"*MeeeOWRReeeooooooooowwwwwwrrrrrrr!*"

Çok heceli, operatik, kan dondurucu. Aç, öfkeli, ağaçlı bir panterin kendini masum insanların üzerine atmaya hazırlanırken çıkardığı sestir.

Albay Kefauver gözleri dönmüş bir şekilde ayağa fırladı. "*Bir* an önce topumu getir Hacı!" diye bağırdı. "*O kaplan köylüleri yedi!* Onu bu sefer yakalayacağız. . ."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra yığıldı ve tekrar Morpheus'un kollarına teslim oldu.

White's'taki herkesin hareketlerinin ortasında donup kaldığını söylemek yanlış olmazdı. Gazeteleri indirmişlerdi. İçeceklerini ağızlarına götürürken durakladılar. Çay fincanlarından çıkan buhar bile kesilmiş gibiydi.

Jules, daha sonra orada bulunan beyefendilerden birinin altını ıslattığını öğrense hiç şaşırılmazdı.

Gözler, her bir çift göz, marki ve kedisinin üzerindeydi.

Marki sakın adımlarla donmuş Waterburn'ün yanından geçerek Isaiah Redmond'un oturduğu yere doğru ilerledi. O da en az kulübün geri kalanı kadar dikkat kesilmişti.

Jules'un yaraları kaşınmaya başlamıştı. *Lanet kedi.*

Garip sessizlikte sesi sanki nutuk atıyormuş gibi çınılıyordu. "En derin ve içten özürlerimi sunarım Redmond, ama korkarım randevumuzu ertelemek zorundayım. Acil bir işim var." Sanki bu kendi kendini açıklıyormuş gibi eliyle kediyi işaret etti.

Redmond bir süre sonra, "Elbette," dedi. Kediye. Markiz'e değil. Ne de olsa kediyle göz hizasındaydı ve kedinin yeşil bakışları Isaiah'ninkiler kadar çekiciydi.

Marki, kuyruğun sağa sola sallanışının esintisini hâlâ hissedebiliyordu. Bir Charlie tarafından kullanılan bir sopa gibi göğüs kafesine vuruyordu.

Redmond Jules'a araştırarak baktı. Kaşları biraz kalkıktı. sıkıntılı. Ama Jules markinin yüz ifadesini her zamanki gibi mağrur ve anlaşılmaz bulduğuna emindi. Her zamankinden daha fazla değilse bile. Isaiah Redmond gibilerin bile soru sormasından *şiddetle* kaçınılan bir ifadeydi bu. Yaptığı her şeyin güvenilir, sorgulanamaz ve hepsinden önemlisi *aklı başında* olduğunu ima eden ve elbette üslup, mantık ve amaca dayanan bir ifadeydi.

Son zamanlarda hepsi saçmalıktı elbette. Ama en azından ifadeye hâlâ hakimdi.

Jules eğildi ve kedi de onunla birlikte eğildi.

Ayrılmadan önce, son bir anormal şey daha yaptı.

Marki Dryden ilk kez White's'taki bahis defterlerinin yanında durakladığında herkes başını çevirerek onu izledi. Kediye bir kolunun altına alıp sayfaları çevirdi.

İlk bahis çok beklenmedik olduğu için dikkatini çekti:

Lord Landsdowne, Lord Calloway'e yıl bitmeden Bayan Olivia Eversea'yı evlendireceğine dair beş bin pound bahse girer.

Sadece aptallar ve mazoşistler Olivia Eversea ile ilgili herhangi bir bahse girebilir.

Yeni, dün tarihli ve onunla ilgili ilk bahisti.

Sayfayı çevirdi, genellikle binlerce sterlin kazanmadan önce gelen bir tür içgüdüğü takip etti. Ancak bu kez şüpheleri uğursuzdu.

İşte okumak istediği bahisler:

Lord Waterburn, M.V.'nin iki hafta dolmadan bir lakabı olacağına dair Sir d'Andre'ye iki yüz pound bahse girer.

Sir d'Andre, Lord Waterburn'e iki hafta dolmadan M.V.'nin sera çiçekleri alacağına dair beş yüz pound bahse girer.

Lord Waterburn, Sir d'Andre'ye iki hafta içinde M.V. için bir düello yapılacağına dair iki bin pound bahse girer.

İlk iki bahis zaten ödenmiş olarak kaydedilmiştir. M.V.?

Oh, Tanrım.

Bayan Vale.

Başarısı aristokratik bir *hevesin* sonucuydu. Onun açlığından yararlanan bir çift sıkılmış aristokrat için bir eğlenceydi.

güzellik, ait olmak. Waterburn, İmparator'un Yeni Giysileri taktığını çok etkili bir şekilde kullanmıştı; o bir sansasyondur çünkü onu sansasyon haline getirmişlerdi.

Eğer hileleri ortaya çıkarsa Londra sosyetesini bu aşağılanmayı hafife almayacaktır.

Sen olmasaydın asla ilham alamazdım, demişti Waterburn.

Redmond balosunun olduğu gece.

Bu onun hatasıydı. Sahne ışıkları sonsuza dek Marki Dryden olduğu varsayılan muammanın üzerindeydi ve o da bir zayıflık anında sahne ışıklarını Phoebe'nin üzerine böyle tutmuştu. Peki Londra'ya döndüğünde White'ın evinde kulak misafiri olduğu şey neydi? Sera çiçekleriyle ilgili bir şey tartışıyorlardı ... kanıtla ilgili bir şey ... ne demişlerdi?

"Kızlara sorarız."

Jules kısa bir süre gözlerini kapadı. Demek Silverton kızları da bunu biliyordu. Büyük olasılıkla onu Londra'ya sırf bu oyunu oynamak için davet etmişlerdi.

Sessiz kulübün içinde hareketsiz durmuş, o küçük bahislerin sıradan kötülüğü karşısında donup kalmış, kedinin kuyruğu kaburgalarına çarpıyordu.

Yavaşça tekrar arkasına döndü ve Waterburn ile d'Andre'yi öylesine sakın, tavizsiz, siyah ve araştırıcı bir bakışla süzdü ki, muhtemelen Holland Park'taki ağaçlarda kalan yaprakları bile soldurdu.

Kedi onlara yeşil gözlerle baktı.

"İlginç bahisler, Waterburn." Adil sesi odada yankılandı.

Waterburn kıpırdandı. Ama sonra bir çift güzel kaşını alaycı bir masumiyetle kaldırmayı başardı.

"Bildiğiniz gibi sıkıcı bahislerden hoşlanmam."

Jules düello fikrinin saçma olduğuna inanarak biraz rahatladı. Ton'un kanlıları genellikle koyun gibi davranırlardı, ama o

Phoebe Vale için birbirini vuracak kadar aceleci ya da sıkılmış birini hayal edin. En azından iki hafta içinde.

Eğer onun için bir düello yapılsaydı, kesinlikle mahvolurdu. Ama Afrika'ya gidiyordu.

Waterburn'e esrarengiz bir tehditle baktı. Dile getirmeye cesaret edemediği bir tehdit. Waterburn'ün iliklerine kadar işlemesini diledi. Phoebe'nin parlayan yüzünü ve kahkahalarını düşündü ve dua etti ama o dua eden bir adam değildi:

Umarım bu bahisleri hiç öğrenmez.

Sonra dönüp White's'tan çıktı ve kalabalığın donmuş heykelleri arasından dolambaçlı bir şekilde ilerledi. Kolunun altındaki tombul, kabarık kuyruk bir o yana bir bu yana gidip gelmeye devam etti.

Elinde bir tepsi şarapla manevra yaparak yanından geçen uşaklardan birinin eline çarptı.

"Oh! Yumuşak!" Uşak haykırdı ve gülümsedi.

Marki ayrıldıktan sonra **bir** mırıltı yükseldi ve bir uğultuya dönüştü.

Waterburn, d'Andre'nin oturduğu masaya bir sandalye çekmek için iki kat geri gitti. Sandalyeyi çevirdi ve kollarını arkasına kavuşturarak oturdu. "Sence neden mavi kurdele?"

"Sanırım bu onun aile armasının bir parçası? Mavi renk?"

"Belki de sadakatle ilgili bir mesajdır? Ne de olsa mavi sadakat içindir."

"Neden bir kedisi var ki?"

Ve böylece Marki Dryden'ı kraliyete karşı komplo kuranların yoğunluğuyla tartıştılar.

Bölüm 25

Kasaba evine yürüyerek dönemeyeceği için -ki White'ın evine Silverton kasaba evinden daha yakındı ve Silverton kasaba evine de gidemezdi, her ne kadar atı şu anda bile orada ahırda olsa da, bir kedinin çılgınca, refleksif takibinde terk ettiği *Lisbeth* yüzünden- bir taksiye işaret etti ve şoföre yönünü gösterdi.

Kediyi ona geri verdiğinde Phoebe ile yalnız kalmak istiyordu. Şu anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ve sabırsızlıktan acı çekiyordu, çünkü onun acısını kendi acısıymış gibi hissedebiliyordu. Sinir uçlarında uğulduyordu.

Bu yüzden de kesicinin tepesindeki boş dişli herifin düşüncelere dalmış, küstahça eğlenen bakışlarına tahammül etti.

"Gidiş-dönüş yolculuk için beş pound. Şehirdeki evime vardığımızda ödeyeceğim."

Şoför markizi bir aşağı yukarı süzdü. İçeri girdi Kedi, Hoby çizimleri, palto, düğmeler, kedi... ve sonra markizin yüzündeki ifadeye odaklandı.

Bunun üzerine gülümsemesi soldu ve koltuğunda kaydı. "Hizmetinizdeyim, şef. Ama o yaratık benim keseme işlemese iyi olur."

Oh, Tanrım. Jules işeme ihtimalini düşünmemişti bile.

"Bu hack'te daha kötü şeyler de oldu, hayatım üzerine bahse girerim."

Charybdis'in kollarında uyukladığı on beş dakika sonra, nihayet şehirdeki evinin merdivenlerinden yukarı çıktı.

Pencereden hırpalanmış bir at gelişini ve markinin inişini gören Marquardt onu kapıda karşıladı.

Jules artık uykulu olan Charybdis'i bir kolunun altında bir paket gibi kaydırdı. Marquardt, sanki kafası kediye bağlıymış gibi gözlerini kocaman açmış ve büyülenmiş bir halde hareketi takip etti.

Jules emirler yağdırmaya başladı. "Aşağıdaki adamı hemen St. James Meydanı'ndaki Silverton'a gönder. Bayan Vale'e acilen gelmesini söyle. Kedisi bende. "

"O zaman göndermek için bir fidye notu da yazacak mıyız efendim? İmzalamak ister misiniz, yoksa gazeteden harfleri kesip bir kağıt yaprağına yapıştırmak için biraz zaman harcayayım mı?"

"Esprili olman için sana ne kadar ödüyorum, Marquardt?"

"Yeterince değil, lordum."

"Sadece hızlıca yapıldığından ve mesajın sadece Bayan Vale'ye sözlü olarak iletildiğinden emin olun."

"Peki ya bir arabası olmayan bir arabaya binmeyi reddedecek kadar akli varsa? arma? Ya içeride değilse?"

"Ah. Sana bunun için para veriyorum, Marquardt. Söyle ona ... söyle ona ..." Kendi arabasını ya da kendi mührüyle mühürlenmiş ya da kendi eliyle yazılmış bir mesajı Silverton'ların evine gönderemezdi, özellikle de Lisbeth evdeyken ve onu terk etmişken. Onu *terk* etmişti.

"Bayan Vale'e söyle. Charybdis'i gördükten sonra bana neme atmak isteyip istemeyeceğini iki kez düşünecektir."

Marquardt sempatiyle dinledi, başını salladı ve salladı. Kelimeleri kafasında tekrar tekrar gözden geçirdiği belliydi.

"White'ın yerinde epey içtiniz, değil mi lordum?" diye sordu dikkatli ve sempatik bir şekilde.

"Hayır, Marquardt," dedi sinirli bir şekilde. "Keşke yapsaydım. Bu mesajı ona iletin. Kelimesi kelimesine. O bunu anlayacaktır. Ve bunu *şimdi* yap."

"Ya o değilse?"

Kendini yeni bir ortamda bulan Charybdis, boğazından alçak sesle hırladı.

Marquardt bile gözlerini kırıştırdı ve soldu.

"Dua et de öyle olsun."

James Meydanı'na kadar şifreli mesajını prova etmiş olan şoför, çeyrek saat sonra mesajı Bayan Vale'ye bizzat teslim etti. Ne var ki Bayan Vale'i getirmeden önce kapıdaki kılıksız adamla biraz pazarlık yapmak gerekmişti, bu da onur kırıcıydı. Araba kullanırken zaman para demektir. Ve ne yazık ki, sanki Bayan Vale'nin yörüngesindeki aylarmış gibi, arkasında şaşırtıcı derecede temiz, aynı derecede güzel iki kadın belirdi, ardından da çok güzel olduğu için bir tabloya benzeyen bir diğeri.

Kımıldamayı reddettiler.

Hackney sürücüsünün geçirdiği en tuhaf günlerden biri olduğunu kanıtlıyordu ve buranın Londra olduğu düşünüldüğünde, bu pek de hafife aldığı bir şey değildi.

"Mesajı sadece Bayan Vale'ye vereceğim," diye denedi.

Silverton kardeşler koro halinde "Ben Bayan Vale'yim!" dediler. Sonra da kıkırdadılar.

"Ben Bayan Vale," dedi Phoebe kararlı bir şekilde, en iyi öğretmen sesiyle.

Şoför bu saçmalık için beş poundun yeterli olmadığına karar verdi. Mesajını Phoebe'ye yöneltti, çünkü en az saçmalayan o gibi görünüyordu.

"Seni kedine götüreceğim. Bir kafaya atılan humidor hakkında bir şeyler." Teslimat aceleyle ve isteksizce yapıldı. Bekledi.

"Ooooh, ne kadar heyecanlı!" Marie ve Antoinette ellerini çenelerinin altında kavuşturdular ve parmak uçlarında zıpladılar. "Bu bir hayranın oynadığı bir oyun mu? Biri küçük Charybdis'i mi kaçırdı? Dikkat etmeniz gerek-"

Phoebe kapıdan fırladı, merdivenlerden aşağıya koşturdu, etekleri ellerinin arasındaydı. En alt basamaktan hızla atlayarak bekleyen arabaya bindi ve kapıyı arkasından kapattı. Atların sırtındaki kurdeleler kırılırken, şoför de arkasından hızla ata atladı.

Arkasında Silvertons ve Lisbeth'in ağzını açık bırakarak.

Etkileyici pirinç tokmağı kaldırmaya fırsat bulamadan kapı açıldı. Karşısında kısa boylu, mütevazı, çoğunlukla kel, belirsiz bir yaşta, zarif bir şekilde siyah beyaz giyinmiş bir adam duruyordu. Yüzündeki şaşkın ifadenin kalıcı olduğuna bahse girebilirdi.

"Kedimin onda olduğunu söyledim."

"Ah," dedi adam yumuşak bir sesle. "Siz Bayan Vale olmalısınız." Adam kenara çekildi ve kadının içeri girmesini işaret etti.

Ona şöyle bir baktı. Kaşları seğirdi ama belli ki ağzı kaşlarını çatmaktan daha iyisini düşünmüştü. Boğazını temizledi.

"Marki bana sizi yukarı göndermem gerektiğini söyledi." Yüzü dikkatle yumuşak bir dille yazılmıştı ama belli belirsiz bir kuşkuyu gizleyemiyordu. Belli ki Markiz'in evinin merdivenlerinden genellikle "yukarı gönderilen" türden bir kadın değildi.

Bunu daha sonra düşünecekti.

"Peki bunu ona götürür müsünüz Bayan Vale? Tepeye ulaştığınızda sola dönün. Şüphesiz yaratığın doğaüstü seslerini duyacaksınız."

Ona küçük beyaz bir bez parçası ve birinin hizmetçisine ait olduğuna şüphe olmayan örümcekli bir yazıyla titizlikle etiketlenmiş bir kavanoz uzattı: "Sarı kantaron."

Oh, Tanrım. Belli ki Charybdis iz bırakmış.

Charybdis onun adımlarını çoktan fark etmiş ve marki peşinden koşarak ona doğru gelmişti. Onu görünce öyle aniden durdu ki neredeyse merdivenlerden aşağı yuvarlanıyordu.

Ona hiç bakmadı. Kedisine atladı, onu kucakladı ve kollarını ona doladı, sanki kedi onu dünyaya bağlayan şeymiş gibi sıkıca tutundu. Yanağını ona sürttü. Lanet şey mırıldandı. Mırıldandı ve mırıldandı. Sağır edici bir şekilde. Belli ki hiçbir şeyi yarım yapmıyordu. Aynı hırıltıyla mırılıyordu.

Jules onu sonsuza dek izleyebilirdi. Gözleri kapalı, tüm yüzü sevinç ve rahatlamayla aydınlanmış onu açgözlülükle seyretti. Şu anda daha iyi bir başarı düşünemiyordu, arzuladığı başka bir şey yoktu. *Bunu ben yaptım. Onu bu kadar mutlu ettim.* Onun yüzüne bu ifadeyi yerleştirmek için tekrar tekrar pençelenmeye razı olurdu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Sesi kürkü yüzünden boğuk çıkıyordu. Henüz adama tam olarak bakmamıştı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim."

Konuşamadığını fark etti.

Sonunda başını kaldırdı ve yeşil gözlerini açtı. Ve ne yaptığını anlayamadan uzanıp başparmağıyla gözlerinin altındaki leylak rengi hilalde parlayan bir damla gözyaşını sildi.

Sonra başparmağına baktı ve yırtığı varlığından çıkarıp derisine sürdü. Sanki bu kadar basit bir şekilde hissettiği tüm üzüntü ve acıları silebilirmiş gibi. Sanki onun yerine buna katlanabilirmiş gibi.

Gözlerini tekrar indirdi, utanmıştı.

Bir süre saçma sapan bir mırıltıdan başka ses çıkmadı.

Boğazını temizledi. "Çok mu yaralısınız?" Sesi yumuşaktı. Dikkatliydi. Ona son karşılaşmalarında sert bir şekilde tartışıklarını ve çıkmaza girerek ayrıldıklarını hatırlatıyordu. "Adamınız beni buraya sarı kantaronla gönderdi."

"Mmm . . . Biliyor musun," diye düşündü, "daha önce de süngülenmişim. Ama onu kullanan Fransız beni bıçaklamaya *devam* etmedi. Bu yaratık ele geçirilmiş. Başpiskoposa bir mesaj gönderirdim. Belki o bir şeytan çıkarıcı biliyordur."

Gülmek için kendini zor tutuyordu. "*Minik dişlere ve pençelere* sahip." Kocaman, tüylü bir eldiveni gösterişli bir şekilde havaya kaldırdı. Sanki sevimli bir kedi kostümü giymiş vahşi bir yırtıcı değil de doldurulmuş bir ayıymış gibi bunu yapmasına izin verdi. "Canavar yanlış adlandırılmış. Pençeleri olan bir şeyin adı verilmeli. Bir ejderha, anka kuşu ya da onun gibi bir şey. Minotor yok. İşte. Ona bu ismi vermeliydin. Minotor."

Güldü ve artık uysal olan pofuduk şeyi çevirip öptü. Marki büyük bir inançsızlıkla onu izlerken turuncu burnuna vurdu. Sonra canavarı yere indirdi, bunun üzerine canavar yanaştı ve kuyruğu da dahil olmak üzere tüm sinirli kabarık vücudunu markinin kaval kemiğine sardı. Ve sakın sakın ona baktı.

"Beni başka bir rehavete sürüklemeye çalışıyor. saldırı."

"Şimdi sen başlangıç içinses gibi fakir Albay Kefauver White's'ta."

Gözlerini kırptırdı. "Albay hakkında ne biliyorsun-"

"Oh, tüm erkekler. Waterburn, d'Andre ve benzerleri. Konuşurlar." Bir sessizlik.

"Bütün erkekler," diye sertçe söylendi.

Tek omzuyla umursamazca omuz silktilti.

Tereddüt etti. Sonra da bilmek istedi. "Phoebe ... bugün sera çiçeği almış olabilir misin?"

Şaşırmış görünüyordu ve işte yine o yumuşak, gerçek zevk yüzünü aydınlatıyordu. "Evet, aslına bakarsanız. Ve bir demet adaçayı, öyle olduğu gibi."

Hangisini tercih ettiniz? diye istedi saçma bir şekilde.

Birbirlerine baktılar, hava konuşulmayan şeylerle parıldıyordu.

Ona bahislerden nasıl bahsedebilirdi? Bu noktada ona inanmayabilirdi bile. Bunu yapan kişi olmaya dayanamazdı. Sessiz kalmanın korkaklık mı yoksa fedakârlık mı olduğunu bilmiyordu.

Kesinlikle bencilceydi. Onun neşesi onun neşesiydi.

"Devam et o zaman. Sırtının ovulmasından hoşlanıyor. Ve kafasının kaşınmasını."

"Bu yaratık şahsıma ağır yaralar açıyor ve benden onu affetmemi mi bekliyor?"

"Pek çok yaratığın ağır yaralar açmasını ve affedilmeyi beklemesini bekliyorum."

Pekala. Sessizlik bir baltanın inişi gibi çöktü.

Tekrar birbirlerine baktılar. Phoebe eşit bir şekilde.

Markiz biraz temkinli.

"Yine derin mi konuşuyorsunuz Bayan Vale? Bana başka bir ders mi veriyorsunuz? Bunun bir ima olduğunu sanıyorum ama *kaniyorum*," dedi sonunda büyük ve çoğunlukla alaycı bir kendini beğenmişlikle.

Tek bir kaşını kaldırdı.

İç çekti. "Eğer *kaşını* kullanacaksan ..." Eğildi ve Charybdis'in başının üstünü itaatkâr bir şekilde kaşdı. Kedi yeni bir mırıldanma nöbetine girdi ve Jules çenesinin altını kaşiyabilsin diye başını sağa sola çevirdi. Marki iğrenmişti. "Deli, deli vefasız canavar," diye mırıldandı kaşınırken.

Tekrar ayağa kalktı ve Charybdis, üzerine titrenme dürtüsünü tatmin etmiş olarak yatağın altına süzüldü.

Sessizdiler. Tampon olarak bir kedi olmadan, ne olduğunu merak etti söylemek için sola.

"Çok acıdı mı? Süngü."

Aptalca bir soruydu, ikisi de biliyordu. Ama onun gözlerine baktığında, kendisinin onun yaralarını sarmak istediği gibi onun da kendi yaralarını sarmak istediğini biliyordu. Onun acı çektiği kavramdan onun da acı çektiğini.

"Acıttı," dedi basitçe. "Bir süre için. Ve sonra iyileşti."

Daha da solgunlaşmıştı. Dudaklarını birbirine bastırdı, keskin bir nefes aldı. "Yara izimi görmek ister misin?" diye sordu.

Glmsemekten kendini alamadı. "Bu cümlenin sayısız kadında işe eminim."

"Sayısız değil. Onları sayabilirim."

şimdi ciddi ciddi gülümsüyordu. "Charybdis seni incittiği için çok ama çok zgnm. Ama syleyebileceğimden çok daha fazla minnettarım."

Sadece başını salladı.

Ve sonra en kritik soruyu sordu. "Onu nasıl buldun?"

Ağzını açtı. Sonra durakladı. Belli ki vereceği cevabı düşünüyordu.

"Yaratık bir ahırda gneşleniyordu. *Sırt st* yatıyordu."

Bunu huysuzca söyledi ve ondan uzaklaşarak, alçalan güneşin son, güçlü bir altın ışını yönelttiği pencereye doğru döndü.

Güneş saçlarından kızıl kıvılcımlar saçıyordu.

Ve kesin olarak biliyordu: Adam kedisini aramak için kapıdan dışarı fırlamıştı. Lisbeth'i ve onurunu onun için terk etmişti. Tekrar.

Onun hayatını mahvediyordu.

Ona geri döndü. Alnındaki iki belli belirsiz çatlağı saymazsak, yüzü esrarengizdi. Yüzünde şaşkın bir yalvarışa benzer bir ifadeyle ona döndü. *Beni kendimden kurtar.*

"Jules," diye fısıldadı onun adını bir şükran duası gibi. Ne yaptığını bile bilmeden elini usulca yanağına koydu.

O büyüleyici keşişme noktasına ilk bakışını hatırladı açılı ve boş. O zaman onu henüz pmemişti. O bir insan değildi.

ama gazeteler tarafından sürdürülen bir dizi efsane. Lord Ice. Ve şimdi, valsleri sırasında onu öptüğünde, sakalının başlangıcıyla birlikte soğuk, kumlu olduğunda nasıl hissettiğini biliyordu.

Geçici olarak, neredeyse deneysel bir şekilde, yüzünü onun eline çevirdi. Ve elini onunkini örtmek için kaldırdı.

Ve sonra iç çekti.

Büyülenmiş bir halde, her şeyin ağırlığını bir anlığına ona ve onun dokunuşunun şefkatine teslim eden adamın geniş omuzlarının nefesiyle birlikte inip kalkmasını izledi. Teselli almaya ya da vermeye alışkın olmayan iki insan. Ve bunu sadece birbirlerinde bulabileceklerinden çok korkuyordu.

Gözlerini kapattı.

Gözleri kapalıyken onunla ilgili ayrıntıları biriktirme fırsatını değerlendirdi. Kaşlarının vurgulu koyu çizgileri. Yanaklarında titreyen kirpikler. Çenesinin yanında beyaz bir çizgiden ibaret bir yara izi.

Bu. Bu an, bu hassasiyet, her ikisi için de tutkudan çok daha tehlikeliydi. Kalbinin şiştiğini hissetti. Açılmak, ona gitmek istiyordu. Mecburen onu bağlı tutuyordu. Ona güvenemezdi.

"Sen ... tam bir aptalsın," diye mırıldandı.

Adamın gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Sonra daraldı.

"Sarı kantaron sürersen bunu atlatabilirsin." Hızlı olmayı başardı.

Ona baktı. Ses tonundaki değişikliği değerlendiriyordu. Çenesi kuruluydu.

"Pekâlâ o zaman." Şaşırtıcı bir çeviklikle gömleğinin düğmelerini çözdü ve onu omuzlarından yatağın üzerine fırlattı.

Oh.

Bir darbe gibiydi. Nefes almayı bıraktı. Bir anda başı vücudundan yukarıya doğru süzüldü ve kollarına, bacaklarına ve dizlerine sıcaklık hücum etti.

Erimiş. Uzun etekleri için minnettardı, çünkü salınımını güzelce gizliyorlardı.

"Çok mu ani oldu?" diye meydan okudu. İki eliyle saçlarını karıştırdı ve alnından geriye doğru itti. Adam hareket ettikçe açık teninin altında kayan, karmaşık, şiirsel ve kalp durdurucu kas oyunlarını izledi. Göğsünün düzlemlerini ikiye bölen ve pantolonunun üst kısmında kışkırtıcı bir şekilde kaybolan ve aşağıya doğru takip edecek bir dil için haykıran koyu renkli saç dikişi. Omzunun anlamlı kıvrımı, her vadisi, açısı ve eğimi, bir elin izini sürmesi için tasarlanmış gibiydi.

Alnında hâlâ bir çürük vardı. Yeşilimsi bir renk almıştı ama yarısı hâlâ mordu.

Sesi bir iplik gibiydi ama yine de sert çıkmayı başarıyordu. "Beni ayartmanın şeytanın işi olduğuna inanıyorum. Senin değil."

"Ve şeytan ile benim aramdaki fark ... ?"

"Tespit edebildiğim kadarıyla yok." Sarı kantaron kavanozunu açtı ve parmaklarını içine daldırdı. "Bana neresinin acıdığını göster." Bu bir kabadayılıktı. Tamamen teslim olmadan ona dokunabileceğinden emin değildi.

Ve şimdi kararsız görünen oydu. Blöfü görülmüştü.

Ama sonunda, bir çocuk gibi, kolunu geçici olarak uzattı. Kenarları morarmış birkaç delikli yara gördü, şimdi biraz kabarmıştı.

Onlara nazikçe dokundu. "Seni yaraladığı için çok üzgünüm."

Umursamazca omuz silkti. Nefesini tutuyor gibi görünüyordu. Nazik parmaklarıyla her küçük yaraya dokundu.

"Daha iyi misin?" diye

sordu. Adam sadece

başını salladı.

"Ve burada," dedi usulca. Göğsünü göstererek.

Tereddüt etti. Endişeli bir an boyunca parmağı sadece onun tenine yakın durdu. Onun teniyle kendi teni arasındaki boşluk ısınmış gibiydi.

Ve sonra hareket etti. Ona hafifçe dokundu, parmağını göğsünde mükemmel bir yay çizerek kurumuş kan taneciklerinin üzerinde gezdirdi. Refleksi kendini savunmak olan küçük bir kedinin bıraktığı küçük, vahşi bir tespih.

Jules dişlerinin arasından bir nefes tısladığında, satenin altındaki çelik bantların gerildiğini hissetti.

Parmağı titriyordu. . Ve sonra durdu. Oh, Tanrım. Bu işe yaramadı. Gözlerini kapatmamak için elinden gelen tek şey buydu. Duyuları dumura uğramıştı. Görme duyusu aniden rahatsız edici bir hal almıştı. Tek istediği onun hissinde kendini kaybetmektir.

Ve sonra gözlerini kapattı.

Bir an için tek duyduğu nefes alış verişiydi. Onun ve onun. İnce bir fırtına. Kalbinin atışını, elinin altındaki sabit gümbürtüsünü hissedebiliyordu. " et," diye fısıldadı sessizliğin içine. "Ne yapmak istiyorsan yap, Phoebe."

Sadece bir an daha tereddüt etti.

Sonra bir parmağıyla, kaslarının kabarıklığıyla kazınmış yolu izleyerek, göğsünün belirgin düzlemlerini incelikle, merakla, yavaşça takip etti.

Kollarındaki tüyler diken diken oldu. Ve meme uçları küçük sert yumrulara dönüştü. Parmaklarını araladı ve tırnaklarını hafifçe, hafifçe üzerlerinde gezdirdi.

Nefesi boğazında düğümlendi ve başı geriye eğildi. Bu ses, ensesine sürülen bir dil kadar erotikti.

Gerginlik zonkluyordu; teni ateş gibi yanıyordu.

Kendi nefes alış verışı artık daha zordu.

Ellerini açtı, göğsünün kabarıklığı üzerinde hafifçe sürükledi, açgözlülükle, onun hissinin merak ederek. Kalp atışlarının üzerinde oyalandı. İçinde memnuniyet verici derecede hızlı bir bas davulu. Ama kollarını iki yanında tuttu. İstediklerini almasına, keşfetmesine izin veriyordu. Aletinin pantolonunun içinden onu dürttüğünü hissedebilse bile.

Ve ona sonsuz derecede yaklaştı, böylece kalçaları kasıtlı olarak ona süründü. Adam bir şeytandı. Görünüşe göre o da bir cadalozdu.

Parmakları o çekici saç tutamını aşağıya, aşağıya, dar belinin pantolonunun içinde kaybolduğu yere kadar gezdirdi.

Ellerini adamın bel bandında, o etkileyici çıkıntının hemen üzerinde durdurdu.

Hızlı ve düzensiz bir kontrpuanla nefes aldılar. Kadın alnını adamın göğsüne yasladı. Adam elbette cennet gibi, seks gibi, baştan çıkarıcı, ev gibi kokuyordu. Başını çaresizce ona doğru salladı. Uzaklaşmaya çalıştığını düşündü ama adam afyondtu ve o da sarhoştı. Neredeyse inliyordu. *Yardım edin.*

"Neyden şüphelendiğimi biliyor musun?" Mırıltısı kadının saçlarını karıştırdı. Neredeyse sohbet eder gibiydi. Bu kadar tahrik olduğu belli olan bir adam için etkileyici.

Başını tekrar salladı. *Beni konuşturmayın.*

Göğsü onunkine karşı inip kalkıyor, inip kalkıyordu. Daha hızlı bir şekilde. Kolları kalktı, hafifçe, hafifçe onun etrafında kaydı, kürek kemiklerinin üzerinden yukarı doğru süzüldü. Sözleri yıpranmış, alçak ve yavaştı. Bu onun vizon sargılı sesiydi, şehvetli bir büyücünün sesi. "Görüyorsun, burada dururken, çoraplarının üstündeki teni düşünüyordum, uyluklarının hemen iç tarafındaki o çok gizli yeri? Jartiyerinizin hemen üstünde. Çünkü . . . Tanrım, yumuşak olduğundan şüpheleniyorum, Phoebe. Yeni bir deri gibi, hiç dokunulmamış. Bir çiçeğin yaprakları ancak bu ten kadar narin olmayı *hayal* edebilir. Charybdis'in senin üzerinde hiçbir etkisi yok. Eğer koridorda sırtüstü uzansaydın, bu tene bir dokunuş, bir dokunuş için her yerden kalabalıklar toplanırdı."

Gülmeye çalıştı. Ama o anda varlığının her parçasını hayata çağırmişti. Cildi ateşle kaplanmış gibi hissediyordu. Uyluklarının arasındaki et, sanki tartışıldığını biliyormuş ve onun hipotezini test etmeye hevesliymiş gibi yandı, yandı.

Kalbinin çekiç darbeleri kulaklarında kan çınlamasına neden oldu

Ve hâlâ konuşuyordu. Sesi Phoebe'nin kulağında yankılanan bir fısıltı gibiydi ve bu da dayanılmaz derecede erotikti. "Ve sanırım, şu anda, bacaklarının arasında ... ıslanmışsın, Phoebe, beni istemekten, sana dokunduğumu hayal etmekten, tam *oranı* yalamaktan. Eğer şu anda parmaklarımı bacaklarının arasında gezdirecek olsam, sıırıslıkam olurlar. Eğer seni tadacak olsaydım, susuzluğum giderdi."

Oh, Tanrım. Oh, Tanrım. Oh Tanrım.

Nefes alış verişı artık körük gibiydi. Adam hafifçe yaklaşmıştı; siki karnına doğru sertleşmişti. Elleri kalçalarına doğru kaydı ve onu hafifçe daha yakına çekti. Kendini tutması dikkat çekiciydi.

"Çok ... *mor*," diye soludu, zayıf bir protestoyla adamın göğsüne yaslandı.

Bu onu biraz şaşırttı. "Düzyazım mı? Elbette öyle. Ama tüm bunlar için daha az etkili değil ... değil mi Şehrazat?"

Şeytan eğleniyordu.

"Haklı olduğuma dair bahse girmek ister misin, Phoebe? 'Evet' için eteklerini ellerinin al. Suç ortağı olmanı istiyorum."

Ve ilk başta ellerinin hiç çalışmayacağından korktu ve bu korkunç bir ikilem gibi görünüyordu. Denedi ama bir daha ona dokunamama ihtimaline karşı gövdesinden ayrılmaya isteksiz görünüyorlardı.

Yine mırıltı vardı. "*Bir kez gidiyor ... iki kez gidiyor ...*"

Ellerini adamın gövdesinden kahramanca bir çabayla sıyırdı ve eteklerinin kıvrımlarına doğru kaydıldı. Eteklerini yukarı doğru sıyırırken adam aşağı, aşağı, aşağı, kolayca dizlerinin üzerine çöktü.

Ve odanın havası çoraplı bacaklarına, jartiyerinin üstündeki çıplak yere çarptığında, elleri baldırlarının arkasını kavradı. Onları havalandırdı ve parmakları tarayarak teninde on tane tüy gibi ateşli iz bıraktı, sinir sisteminin tamamında küçük şenlik ateşleri yaktı. Vücudunda dikleşebilecek her şey anında dikleşti ve parmakları jartiyerini geçip tenine ulaştığında muhtemelen bir tüy ordusu onu karşıladı.

İç çekti. Daha doğrusu, usulca, utanmazca inledi. Hiçbir şeyin bu kadar enfes olabileceğini *hayal bile edemezdi*.

Bacakları birbirinden ayrılarak daha fazlasını davet etti.

Parmağı jartiyerin kenarında gezindi. Dudaklarını usulca kalçasının içinde gezdirdi. Bunun mu yoksa adamın ağzını açıp dilini tenine değdirme beklentisinin mi sebep olduğunu bilmiyordu ama bacaklarının arasında büyük bir özlem zonklaması hissediyordu.

Ve sonra dudaklarını ayırdı ve dilini tenine değdirdi ve kan, evreninin daha güneydeki yeni merkezine toplanarak kafasından kaçtı.

"Haklıymışım. Çok yumuşak." Sesi de sarhoş gibiydi.

Çaresizlik, zevk, açgözlülük ve beklenti iç içe geçmiş bir şekilde boğuşuyordu. *Ne* istediğini bilmiyordu, sadece istediğini biliyordu ve ona istediğini verebilecek kişi oydu.

Parmakları aşağı kayarak adamın saçlarını kavradı, tam o sırada adamın ağzı biraz sola kaydı ve dili kadının yarıklarının arasında zarıfçe gezindi.

Olağanüstü bir mutluluk onu sarmıştı.

Sarsıldı. Abartılı bir şekilde küfretti. Görünüşe göre St. Giles'tayken iğrenç kelimeler stoklamıştı ve şimdiye kadar onları tekrar kullanmak için uygun bir bahanesi olmamıştı.

"İnanılmazsın. Ve haklı olduğum için ben kazandım," diye mırıldandı. "Ödülüm olarak seni ellerimde parçalara ayırmak ve adımı haykırmak istiyorum."

Ve dili onu tekrar okşadı. "Oh,

Tanrım . . . Jules. . ."

Çığlık değil. Bir soru, bir yalvarış.

Tekrar yaptı.

Ellerini adamın saçlarının omuzlarına doğru kaydırды, dizleri artık işe yaramadığı için adamın kendisini tutmasına ihtiyaç duyuyordu. Adamın omuzları o kadar sertti ki şok etti, heyecanlandırdı ve neredeyse korkuttu; bir anda

Onda hiçbir şey yoktu. Dünyanın ağırlığını taşıyabileceği ya da onu ikiye bölebileceği düşünülemez gibi görünmüyordu. Kime teslim olduğunu düşünmek için artık çok geçti.

Kadının istediği ritmi bulmak için sezgisel olarak birlikte hareket ettiler. Okşayan dilinin durgun sıcaklığı ve kadifesi, tam olarak ne istediğini birlikte keşfettiklerinde daha kasıtlı, daha ısrarcı, daha kesin hale geldi ve pencereden içeri dökülen ve ensesini ısıtan güneş ışığının son ışınlarıyla - zevkten uyuşmuştu. Kendini kaybetmişti. Nefesini sadece uzaktan duyabiliyordu, paçavra gibi bir ses. Ve sonra adam emdi ve mutluluk onu ikiye böldü, neredeyse acı verecek kadar şiddetli bir zevkle boğdu.

Ürperdi, kalçalarını ona doğru eğdi. Ve onunla birlikte hareket etti. Bir Buz gibi bir sıcaklık tenine hücum etti, sanki sınırları şimdiye kadar yaşadıkları her mutluluk anını hatırlıyor ve şarkı söylüyordu.

Tırnaklarını onun omuzlarına geçirdi. Mutluluk dalgaları artık kendi kalp atışları kadar, ciğerlerine girip çıkan nefes kadar onun bir parçasıydı. Dalgalar yükseliyor, yükseliyor, doruğa ulaşıyor ve varlığının dikişlerine baskı yapıyordu. Ölecekti. Ya da çılgılık atacaktı. Uzaktan bir şeyin kendisine doğru geldiğini hissediyordu ama henüz ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. Onu istiyordu, ona ihtiyacı vardı, ondan korkuyordu.

Sonra parmakları kadının içine kayd, kıvrıldı ve .

"Jules. . . Ben . . . Lütfen!"

Sıcak yıldızlardan oluşan bir deniz, onu bedeninden koparıp aldı. Tarif edilemez bir zevkle onu sürükledi, bükte.

Gerçekten de onun adını haykırdı.

Adamın sert kollarının onu sardığını ve sıkıca tuttuğunu hissetti. Düşebilirdi.

Elbisesini onun başının üzerine düşürmüştü.

Bedenine sadece parçalar halinde dönüyor gibiydi. Nefes aldığı, sıcak teninin, terinin, uzuvlarının ve düşüncelerinin sürüklendiğinin uzaktan farkındaydı. O

neyin kime ait olduğunu bilmiyordu. Duyularının yeniden birleşmeye, ondan ayrılmaya ihtiyacı vardı.

Elbisesinin altından çıkmak için mücadele etti.

Ve ona baktı. Elleriyle karıştırdığı için saçları dağılmıştı.

Yavaşça ayağa kalktı. Onun üzerinde yükselmek için daha iyi, diye düşündü. Yani

Temelde erkek olan kadının nefesi yeniden kesildi.

Aşağı baktı. Adamda kükreyen bir ereksiyon vardı. Şimdi, kendisine verdiği göre, daha fazlasını vermesini isteyip istemediğini merak ediyordu. Şu anda kaçmaktan bir şey istemediği için bir erkeğe çok benzediğini düşündü.

"Kedi nerede?" Sesi şaşkındı. "Yatağın altında.

Her zamanki sığınağı. Neden?"

"Eğer seni şimdi, tam burada, bu yatakta alırsam, seninle sevişirsem Bana saldırdı mı?"

"Neden deneyip görmüyorsun?"

"Bu bir davet mi Bayan Vale?"

Aşağıdakileri söylemek için sahip olduğu gücün her zerresini harcadı ve yine de bunu kastettiğini biliyordu: "Zerre kadar değil."

Adamın yüzünü izledi ve neredeyse onun kendisine söyleyeceği şeyleri gözden geçirip reddettiğini görebiliyordu. İkna edilip edilemeyeceğini değerlendiriyordu. Sonunda içini çekti ve elini uzatıp bir tutam saçını garip bir şekilde yüzünden uzaklaştırıp kulağının arkasına götürdü. Bir ayı tarafından pençelenmiş gibi hissetti. Şefkat ona doğal gelmiyordu. Daha doğrusu, eğer buna izin verseydi, eğer buna teslim olsaydı, olabilirdi. Hayatına girmesine *izin verdiği* diğer her şeyde olduğu gibi bunda da zarif olacaktı.

Onun beceriksiz, kararsız ve kendini bulmaya çalıştığı zamanları tercih ediyordu.

Yatağa sertçe oturdu. Alnını elinin içine yatırdı.

Çürüğünü yeniden fark etti ve hızla başını kaldırdı.

Eteklerini düzeltti.

Tüm vücudu hâlâ ilk kez serbest bırakılmasının etkisiyle, bir şükür korosunun yankısı gibi karıncalanıyordu. Çalışma masasının üzerindeki aynada, teninin açıkta kalan her yerinin gül rengine büründüğünü görebiliyordu. Şahane ve ahlaksız görünüyordu.

Yine de o anla ilgili her şey acı-tatlıydı.

"Seninle sevişmekten başka bir şey istemem, Phoebe."

Sesi çok zavallı geliyordu ve kafasındaki çürük, kedi tırmığı ve devasa ereksiyonuyla çok savunmasız görünüyordu.

"Biliyorum."

Umut dolu bir bakış fırlattı. Ama onun yüz ifadesini görünce ağzını buruşturdu ve başını iki yana sallayarak tekrar pencereye doğru döndü.

Bir süre kimse konuşmadı.

"Sizi bu halde bıraktığım için üzgünüm. . . bu durumda bıraktığım için üzgünüm."

Oh, Tanrım. Sonrası çok garipti. Yine de yapmak istediği şeyin ayrılmak olduğunu açıkça belirtebilirdi.

Kısa bir kahkaha attı. "Daha önce de kullanılmayan bir ereksiyondan kurtulmuştum. Ölümcül sayılmaz. Sadece ..." Sözleri yarıda kesildi. "Keşke nasıl hissettiğimi bilseydin..." Kendini durdurdu. "Çünkü az önce burada olanlar, nasıl olabileceğinin sadece bir ipucuydu. Aramızdaki ilişki inanılmaz derecede iyi olurdu. *Biliyorum*, görüyorsun ya..çünkü duymak istesen de istemesen de bu tür şeyler hakkında deneyimim var. Ve asla bir şey *istemedim*. Hiçbir zaman. Başka hiç kimseyle bu kadar patlayıcı olmamıştı."

İstemek mi? *Aşık*, seni aptal, ona söylemek istedi. Bütün sebep buydu. Çürük, kedi ve arzu için.

Tek söylediği "Biliyorum," oldu.

"Ve iyi değil miydi? Bir öğretmenin bu kadar lezzetli ve müstehcen kelimeler bildiğini bilmiyordum."

Ona gülümsedi. ", " dedi nazikçe.

Gözleri büyüdü. Ve sonra kısa bir kahkaha attı, tamamen mizahtan uzak bir ses. "Bana patronluk taslıyormuşsun gibi geliyor."

Omuz silkti.

"Beni ne kadar istediğini biliyorum. *Beni*," diye ısrar etti. Ayağa kalktı ve bir adımda neredeyse ona tekrar dokunabilecek kadar yaklaştı. Kokusunu alabiliyordu ve tabii ki yeniden onun içinde erimek istiyordu. Kolları kararlılıkla iki yanında duruyordu. Güçlüydü.

Bir elini kaldırdı ve başparmağıyla dudaklarını nazikçe tekrar tekrar yokladı, ağzının yanındaki küçük çilin üzerinde gezindi ve orada kaldı.

"*Beni* istiyorsun," diye ısrar etti fısıltıyla, neredeyse yalvarırcasına. "Başka kimseyi değil." Adamın nefesini dudaklarında hissetti. Eğer onu öperse kendini kaybedecekti.

Öp beni.

Lütfen beni öpme.

"Kimin yok ki Lord Dryden?" Kadın kırılgan bir küstahlık sergilemeye çalışmıştı. Adam onun ses tonu karşısında kaskatı kesildi.

Ve sonra eli dudaklarından aniden yanına düştü.

O kadar incinmiş görünüyordu ki onu teselli etmek istedi, ama tabii ki onu kim teselli edebilirdi ki?

Hiçbir şey değişmemişti. Yeni bir şey önermemişti.

"Charybdis'i Silverton'daki eve geri götürebilmem için bir sepet bulabilir misin? Hackney ücreti de var mı?"

Kedi onun adını duydu ve yatağın altından uykulu bir şekilde dışarı çıktı. Diz çöktü ve yamuk olan yayını düzeltti.

Marki izledi. "Yayın amacı o yaratığın daha iyi huylu görünmesini sağlamak mı?"

"Masumları tuzağa düşürmek için."

O zaman gerçek bir gülümsemeyi başardı. Gülümsemeleri her seferinde kalbini yeni yeni kırıyordu. Sonra gardırobunu açtı ve kan lekesi olmayan başka bir gömlek buldu, kollarını içine soktu ve ustalıkla düğmelerini ilikledi

kaldırdı. Tüm o erkeksi ihtişamın ketenin altında kayboluşunu üzüntüyle izledi.

Hayatını onunla birlikte geçirebilseydi, bu tür şeyleri her zaman görebileceğini düşündü. Gömleklerin iliklenmesi. Tıraş olurken. Daha az erotik olan ama yine de değer verilen şeyler. Hayatları birbirine bağlayan yakınlık eylemleri. Onun yaralarını sarmak, yüklerini paylaşmak ve hayatını daha kolay, daha spontane, daha tutkulu kılmak istiyordu.

Acıtıyordu. Ve tıpkı ona verebileceği zevklerin ya da onu sevme biçimlerinin sonu yokmuş gibi görüldüğü gibi, bu nedenle onu tekrar tekrar ve tekrar tekrar incitebileceği yolların da sonu yoktu.

"Peki geminiz Afrika'ya ne zaman gidiyor?" "İki hafta içinde."

"Ve sen gidiyorsun?"

"Beni burada neyin tutacağını düşünemiyorum."

Sonra yüzü kapandı. Sert, esrarengiz. Charybdis'in karnına uzanan bir elin üzerine kapanmasından farklı değildi.

Gömleğinin düğmelerini ilikledi.

"Yaralarınız iyileşecek lordum."

Ses tonunu kuru tuttu. Ama o cümledeki tüm anlamları anladı çünkü arkasını döndü.

"Şüphesiz," dedi sonunda, soğukkanlılıkla. Ona iki kişinin soğuk mesafe oyunu oynayabileceğini kanıtlıyordu. "Marquardt size bir sepet bulacaktır. Ve size iyi şanslar Bayan Vale, nereye giderseniz gidin."

Bölüm 26

Silverton ikizleri evden çılgınca kaçışını açıklaması için onu sıkıştırdılar, ancak Phoebe güldü ve kedisini kimin kurtardığını onlara asla söyleyemeyeceğini söyledi. Neyse ki, dikkat süreleri kedilerinkine çok benziyordu ve kısa süre sonra konuyu terk ettiler.

Ve böylece, bir hafta daha, sosyal kasırga merhametli bir şekilde devam etti.

Neyse ki, çünkü hiçbir şey hissedecek kadar yavaşlamamak, pervasızca içmek ve sersemlemiş bir halde uyanmak, sohbet etmekten çok ciddiyetsizlik ve dedikodu yapmak isteyen erkeklerle dans etmek, Silverton ikizleri, Waterburn ve d'Andre tarafından popülerlikle kutsanmamış olanlar tarafından beğenilmek ve kıskanılmak hoş bir şekilde uyuşturucuydu. Her şey duyularının üzerinde hoş bir müzik gibi kayıyor, hiçbir şey içine işlemiyordu. Yanında getirdiği elbiselerin bakımı için bir Abigail ödünç verilmişti; bunları tamamlaması için güzel bir pelisse ve birkaç günlük elbise ödünç verilmişti.

Balolardan sonra da buketler gelmeye devam etti, hepsi de The Orijinal.

Ve sonra adı ilk kez Lord Camber ile bağlantılı bir gazetede aldı. Aslında, Camber'ın Lord Camber'ı

Gerçek bir kur yapmaya başlamıştı, gönderdiği çiçeklerin sürekli bolluğu böyleydi. Silverton kardeşler, Waterburn ve d'Andre eşliğinde bir kez daha onun uçan arabasına bindi. Her baloda ondan bir vals beklemeye başlamıştı. Artık onun üç kız kardeşi olduğunu, harçlıklarını sıkı tutan bir babası olduğunu, atları, silahları, avlanmayı ve müstehcen müzikalleri sevdiğini biliyordu.

Onun hakkında Orijinal olduğu ve okulda öğretmenlik yaptığı gerçeği dışında hiçbir şey bilmiyordu. Onu hiç sormamıştı ve o da gönüllü olmayacaktı. Bütün bu genç erkeklerin kendileri hakkında konuşmayı sevdiğini keşfetmişti.

Markiz *onun* hakkında bilgi edinmek istemişti.

Jules'u üç kez daha görmüştü. Her seferinde onu odanın öbür ucundan Lisbeth'le dans ederken izlemişti. Sanki ona bir pencereden bakıyor, onun zaten Lisbeth'e ait olduğu paralel bir yaşamda ilerleyişini izliyordu. Onun için çoktan kaybolmuştu.

İki kez Lisbeth'i The Row'da ata bindirmek için kasaba evine geldi ve Phoebe her zaman o sırada odasında ya da başka bir yerde olmayı ayarladı. Ve bu günlerde marki tarafından Lisbeth'e gönderilen buketler gelirdi. Her zaman soluk pembe ve beyaz, her zaman biraz farklı, her zaman olağanüstü zevkli. Phoebe'ye kur yapmaktan çok kefaretin aşamaları gibi geldi. Ama sonra, Önyargılıydı ve onların konuşmalarını bilmiyordu. Belki de atların üstünden birbirlerine mırıldanmaktan başka bir şey yapmıyorlardı.

Bundan şüpheliydi.

Kimse benimle senin gibi konuşmuyor.

Ama mesafe iyileştiriciydi; mesafe *hissedilebilirdi*. Ve kızın bildiği kadarıyla Markiz, Lisbeth'in kaybını kabullenmişti ve hayat boyu Lisbeth'e iltifatlar ve güzel elbiseler sunup, dayanılmaz güzellikte çocuklar doğurmayı metanetle düşünüyordu. Ve belki de bu arada yeni ve ateşli bir metres edinerek eksiksiz bir hayatı bir araya getirmeyi. Ya da neredeyse tamamlanmış.

Phoebe için artık adaçayı demetleri ya da ona benzer bir şey ortaya çıkmadı. Ve böylece aralarındaki çılgınlık gerçekten de . Ve bu da merhametliydi.

Leydi Marie, gümüş bir çaydanlığın arkasındaki yansımasına ve markinin gönderdiği son bukete hayranlıkla bakan Lisbeth'e yaklaştığında bir Cuma sabahıydı.

"Biliyor musunuz, Settlefield balosu bu akşam... ve hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliyoruz!"

"Nişanlar geleneksel olarak Settlefield balosunda ilan edilir. En azından Her yıl bir tane. Geçen sene kimdi? ?" Leydi Marie kız kardeşine döndü. "Ah, hatırlayamıyorum," diye içini çekti Leydi Antoinette. "Sanki unutmuş gibiyim Evlendikten sonra tanıdığımız insanların isimleri." Kıs

kıs güldüler.

"Büyük, büyük unvanlara sahip olanlar hariç tabii ki," dediler. düzeltmek için acele etti. "Bahis kitaplarına göre kazanan sen olacaksın, Lisbeth."

Phoebe'nin eli dondu, porselen kahve fincanının etrafında kıvrıldı. Kavurucu sıcaktı ama hissetmiyordu.

"Yarın White's'ta Isaiah Amca'yla buluşacak," dedi Lisbeth gizemli bir kendini beğenmişlikle. "Son bir kez, öyle dedi."

Leydi Marie, "Muhtemelen anlaşmalar hakkında biraz sohbet edecekler," diye tahmin yürüttü. "Evlenme teklif ettikten sonra tabii ki."

Phoebe kendini çok ama çok hareketsiz tuttuğunu fark etti. Sanki içindikiler ruhunun yanıcı olduğunu ve hareket ederse yanacağını hissetti. Ama gerçekte, kısa süreli bir mutluluk dalgasının farkındaydı: Jules bugüne kadar uğruna yaşadığı her şeyi elde edecekti. Onun bundan zevk alacağını biliyordu: görevden, tamamlanmaktan, tarihten, kendisine iade edilen topraklardan. Bunu asla anlayamayacak olsa bile.

Yine de Lisbeth'e bakmamak en iyisiydi. Çünkü kayıtsızmış gibi davranma konusunda kendine güvenebilirdi, hatta bunu zekice yapabilirdi ama

Hayalinin ölümünü mavi mavi gözlerinin içine bakmak zorunda kalsaydı.

Kızlar Settlefield balosuna her zamanki mis kokulu, pırıl pırıl bulutları içinde geldiler ve şehir evinin merdivenlerini hızla çıktılar. Waterburn ve d'Andre onları karşıladı, küçük sürülerine katıldılar ve adetleri olduğu üzere balo salonuna indiler.

"Sizi ne tuttu hanımlar?" Waterburn şikayet etti.

"Daha erken gelebilirdik ama Phoebe'nin kedisi kurdelesiyile oynamak istedi," dedi Leydi Marie. "Ve çok *sevimliydi*. Büyük bir macera yaşadı."

Waterburn hareketsiz kaldı. "Phoebe'nin kedisi mi?"

"Benim bir kedim var," diye onayladı Phoebe. "Onu Sussex'ten getirdim." "Eğlenceli değil mi?" Leydi Marie'nin sesi sıkılmış gibiydi.

"Orijinal," dedi Waterburn gizemli bir şekilde. "Kedi neye benziyor?"

"Çok tüylü. Önü beyaz ve boynunda mavi bir fiyonk var. Geçen gün kaçtı, biliyorsunuz, ama gizemli bir hayırsever onu ona geri verdi. Kim olduğunu bize asla söylemedi. Neden bu konuyla vakit kaybediyorsun? *Hemen* bize biraz ratafia getir." Yelpaze siyle ona şakacı bir şekilde vurdu.

"Hemen," dedi dalgınca, çalışmadan. "Ama önce . . . Lisbeth, bu akşam benimle valslerden birinde dans etme nezaketini gösterir misin? Kim bilir. Bir nişandan önceki son dansın olabilir."

"Evet! Duygusal olmak sana hiç yakışmıyor, ama sana yakışıyor! Bir tane alabilirsin," dedi asil bir tavırla.

Waterburn Lisbeth'i vals için davet ettikten kısa bir süre sonra, bir dansçının partnerini odanın diğer ucuna fırlatıp tek dizinin üzerine çökmesini izlediler.

Waterburn, "Neredeyse bir teklifte bulunuyormuş gibi," diye düşündü. "Şu tek dizlik kısım."

"Bir moda başlattık," dedi Lisbeth büyüklenerek.

"Başlattık mı?"

"Markiz ve ben."

"Bunun bir moda olduğuna emin misin, Lisbeth? Gerçekten merak etmeye başladım, Lisbeth, acaba bizi kandırmaya çalışmıyor mu? Adam hiçbir şeyi sebepsiz yapmaz, gerçi sebebin ne olduğundan her zaman emin olamıyorum. White's'a yanında bir kedi getirdiğini biliyor muydun?"

Bir porselen bebek kadar sert ve beyaz oldu.

Yanıt tam da Waterburn'ün umduğu gibiydi. "Hangi gündü bu?" diye sordu. Sesi kısıktı.

"Ah, bir hafta önce," dedi boş boş, onlar dans ederken. Phoebe Lord Camber ile gerekli vals yapıyordu. "Umarım sakıncası yoktur ama seni odanın diğer ucuna fırlatmayacağım Lisbeth."

Onu duymamıştı. "Mavi fiyonk takan çizgili bir kedi miydi?"

"Oh, evet. Yakışıklı canavar. Ah! Demek kedisine aşinasınız. Eğer kedi aşinalığı bir nişanın habercisi değilse, ne habercisidir bilmiyorum. Nereden bulmuş? Benim de bir tane olsun isterdim. Onun kedisiydi, değil mi?"

Kız sessiz kalınca, "Lisbeth?" diye dürttü.

"Anlamıyorum. O sadece bir öğretmen. Ailesi yok. Parası yok. *Güzel* bile değil. *Neden?*"

Sözleri soluk soluğa, çığınca artarken elini o kadar sıkı kavradı ki neredeyse irkilecekti. Yüzü kesinlikle iddialı olmayan bir kırmızı tonuna dönüşmüştü.

"Sen neden bahsediyorsun Lisbeth? Bayan Vale mi? Neden onun için endişeleniyorsun ki? Tonun üzerinde bir tane varmış gibi konuşuyorsun. Onun sadece bir şaka olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Lisbeth hemen uyandı. "Ne demek istiyorsun?" "İkizler sana söylemedi mi?"

"Sanırım sosyal koşuşturmaya o kadar kapılmışım ki unutuldu."

Waterburn ikizlerin ona tek kelime bile etmediğini biliyordu.

"Ev partinize katıldığımızda aklıma gelen bir eğlenceydi.

-Ailesi olmayan sade bir kızı herkesin gözdesi haline getirip getiremeyeceğimizi görmek için. Kanlıların onun için kendilerini aptal yerine koymalarını sağlayıp sağlayamayacağımızı görmek için. İkizler seni onunla tanıştırdı ve sonra onu Londra'ya davet ettiler. Gerisini biz hallettik. Ve Tanrı adına, kendimi Yaratıcı'nın kendisi gibi hissediyorum, çünkü ne kadar işe yaradığını gördünüz mü? Her neyse, bahisler White's'taki kayıtlarda. d'Andre ve ben oldukça iyi bir meblağ kazandık."

"Oh, elbette. Elbette biliyordum. Çok zekice! Şimdi hatırladım. Yani o ... sadece biraz eğlenceli," diye tekrarladı düşünceli bir şekilde. "O aslında *hiçbir şey değil*," diye açıkladı, sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi bir sesle. "O ... bir şaka."

"O bir şakacı, Lisbeth! İki hafta içinde bir lakabı olacağına ve sera çiçekleri alacağına dair bahse girdik. Onun popülaritesi *tamamen* uydurma. Waterburn verir, Waterburn alır. Zekam için beni tebrik edebilirsin."

"Şeytani," diye düşündü Lisbeth. Sonra da hesaplı bir duraksamadan sonra: "Marki'nin bundan haberi var mı?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Geçen gün bahis kitaplarını okumasına rağmen ve o bunu *asla* yapmaz. Aslında kediye getirdiği gün. Ama onun bu tür saçmalıklara duyarlı olduğunu sanmıyorum. Tarzları takip etmektense onları belirler. Ve onunla bir kez bile dans etmedi, değil mi? O gerçek olanı gördüğünde anlar ve sen, hayatım, gerçek olanın ta kendisisin."

"Ve doğal olarak her zaman her şeyin en iyisini ister," diyor Lisbeth çenesine tüyler yapışmış bir kediden başka bir şeye benzemeyen bir şekilde düşünceli düşünceli tekrarlardı.

"Doğal olarak." Waterburn bile Lisbeth'in bu kadar çok şeye ihtiyaç duymasından rahatsız olmaya başlamıştı.

üstünlüğünün onaylanmasını istiyor. "Ama bu duyulursa kargaşayı bir *düşünün*. Bayan Vale mahvolurdu."

Lisbeth, "Öyle olduğunu tahmin ediyorum," diye düşündü.

Vals bittiğinde Waterburn neredeyse bin poundun tadına varacaktı. Sadece bir kişiyle daha konuşması gerekiyordu: Camber.

Lord Camber söze girip, "Size bahçeyi göstermek isterim," dediğinde Phoebe pek şaşırmadı. Çok güzel bir bahçe."

Phoebe bunun, "Bahçede bir öpücük ve okşama çalmak istiyorum çünkü ikimizin de bundan zevk alacak kadar ratafia yaşadığını düşünüyorum," anlamına gelen bir örtmece olduğunu biliyordu ve şaşırdı ama yine de şaşırmadı. Ne de olsa Camber inatçı bir adamdı ve çekingen değildi. Eninde sonunda böyle bir şey önerecekti. Aristokratlarla Pennyroyal Green'in diğer erkekleri arasındaki fark tamamen özgüven ve hak etme duygusundaydı. Valsler sırasında gözlerini dikip bakmaları da bunu körüklüyordu.

"Teklif etmeniz çok nazikçe. Belki başka bir zaman? Sanırım havada biraz soğukluk var." Açıklayıcı bir ürperti verdi.

"Belki seni ısıtabilirim."

Oh. Biraz ürkütücü. *Israrcı* olmasını beklemiyordu.

"Lord Camber . . ."

"Yapmayın Bayan Vale. Sizin gibi orijinal birinin alışlagelmiş kurallara bağlı olmadığına eminim."

"Ve bu konvansiyonlar ..."

Güldü. "Sana ne kadar hayran olduğumu biliyorsun. Beni öpmekten hoşlanacağını da *biliyorum*. Bu konuda çok iyiyimdir. İlkel olma."

İşte o zaman eli bileğine dolandı ve onu sıkıca tuttu.

Adamın elinden zamanında kurtulamayacak kadar şok olmuştu. Onun yerine şaşkınlıkla aşağıya baktı. Uzun, kalın, beyaz ve bol tüylü parmaklarla zincirlenmişti.

Bir çekiştirme yaptı.

Onu bırakmadı.

Yüzü ona dokunmanın, onu kontrol altında tutmanın verdiği zevkten ve fazla içkiden kızarmıştı.

"Sana yemin ederim, bir kez başladığımızda bundan zevk alacaksın. Daha önce öpüştüğünüzü biliyorum. Şimdi gel." Adam onu çekti ve dehşet içinde bahçe kapısına doğru birkaç metre sürüklendi.

"Elinizi hemen çekmenizi istemek zorundayım Lord Camber."

"Kolay kolay pes etmeyeceğimi bilmelisiniz."

Bir kez daha çekti. Şaşırtıcı derecede güçlüydü.

Kaymaya başladı, terlikleri mermerin üzerinde kayıyordu. Çok utanmıştı. Ve bir anda korkmaya da başladı.

"*Lütfen* . . . Lord Camber . . ."

Yeterince yaklaşırsa, onu dizleyebilirdi. Ayağına basabilirdi. *Bunları* yapmaktan korkmuyordu.

"Oh, şimdi. Olay çıkarmayın. Bir öpücük, Bayan Vale," diye ikna etti. "Ben Bana nasıl baktığını gördüm. Ve bu tür şeylere aldırış etmediğinizi duydum."

"Sana *gözlerimle* bakıyorum. Hepsi bu kadar. Ve Tanrı aşkına nerede duydunuz-"

Bir an için bileğini bıraktı. Ama bunun nedeni eli için yeni planları olmasıydı: Sıcak, nemli parmakları çıplak tenine değene kadar çocuk eldivenlerinin üzerinden yukarı kaydırıldı. Onları kapatmaya başladı.

"Lord Camber. Size yalvarıyorum. Serbest bırakmanız için ısrar etmeliyim-"

Lord Camber aniden yerden üç metre havalandı ve sert bir şekilde mermerin üzerine düştü. Sinir bozucu bir gümbürtüyle yere indi. Çizmeli ayakları neredeyse başının üzerinden uçarak bir şaplakla yere indi. Sersemlemiş bir halde yatıyordu.

Phoebe ile birlikte başını kaldırdığında Marki Dryden'ın yüzünü gördü. Yüzü granit gibiydi. Gözleri öldürücüydü.

"Sanırım sana durmanı söyledi, Camber." Kelimeler eşit derecede ölçülü, korkunç derecede sessizdi.

Camber şaşırtıcı bir hızla ayağa fırladı. Jules'e baktı, şaşkın, öfke ve kızgınlıktan kıpkırmızı kesilmişti. Geniş göğsü düzensiz, öfkeli nefeslerle sallanıyordu.

Sonra bir yumruk atarak Jules'a bir mancınık gibi nişan aldı.

Jules yumruğu şok edici bir hızla havada yakaladı ve Camber'ı döndürerek kendi koluyla hareketsiz bir şekilde kısırdı.

Camber'ın gözleri büyüdü. Markiz'in göğsünün duvarına hapsedilmişti. Kızgın bir boğa gibi burnundan nefes alıyordu.

"Onun üzerinde hiçbir hakkın yok, Dryden." Kısık sesle mırıldandı.

"Sen de öyle."

"Tanrı aşkına, Dryden. Delirdin mi sen? *Mantıklı* ol. O bir hanımefendi değil. O bir öğretmen. Ona zarar vermek niyetinde değildim. Bana söylediklerine göre, iyilik yapmaktan *hoşlanıyormuş*."

Phoebe şoktan uyuşmuştu. Sesi ona kilometrelerce öteden geliyormuş gibi geldi. "I . . . Yemin ederim ki *asla* ... kim tarafından?"

Jules'un her kelimesi yavaşça tehditle kazanmıştı. "Kendisine dokunulmasını istemiyorsa ona dokunmana izin vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Camber öfkелendi. Çekiştirdi.

Jules kolunu sırtına doğru çekti. " mı?" Camber acı içinde tısladı. "Evet. Çok iyi. Bırak beni."

Jules aniden elini çekti ve Camber tökezledi. Kendini toparladı ve markizden uzaklaştı, aldatılmış bir adam gibi ters ters bakarak kolunu tuttu.

Jules elini Phoebe'ye doğru uzattı; eli havada asılı kaldı ve zamanında ona dokunmaktan kendini alıkoydu. "Sen . . ."

". . . Acıdı mı? Hayır. Pek sayılmaz. Teşekkür . Ben ... şey, teşekkür ."

Onun yüzünü büyülenmişçesine seyretti, kalbi şişmişti. Gergin öfke, endişe, sahiplenme, kontrolünün ardında titreşen özlem.

Daha önce hiç kimse onu savunmaya gelmemişti.

Ve birbirlerine bakakaldılar, şaşkın ve suskun. Ancak Phoebe bir gırtlak sesi duyunca irkildi. Ancak o zaman ikisi de etraflarındaki olağan balo salonu hareketliliğinin durduğunu fark ettiler. Bir kalabalık toplanmıştı. Lisbeth'in, Silverton ikizlerinin, Waterburn ve d'Andre'nin, fareli köyün kavalcısının çağırdığı fareler gibi onlara doğru ilerlediğini gördü.

Oh, Tanrım.

Kendini daha etkili bir şekilde savunmadığı için anında dehşete kapıldı. Çünkü Jules'un uzun zamandır tutkuyla uğraştığı geleceği riske attığını çok net görüyordu. Aynı zamanda çok net bir şekilde ve umutsuzluk duygusuyla biliyordu: Başardıklarını düşündüğü ayrılık yanılsamaydı. Ona yardım etmekten kendini alıkoyamazdı, nefes almaktan alıkoyamayacağından daha fazla. Büyük olasılıkla onun balo salonunda her an nerede olduğunu biliyordu.

Jules uzun uzun nefes aldı, öfkesini yatıştırmaya çalışan bir adamdı. Tarafsız bir ifade bulmak için.

Çünkü Lisbeth'in güzel yüzü kalabalığın bir parçasıydı ve sabit bir şekilde ikisini izliyordu, ağzı ince beyaz bir çizgi halindeydi, çenesi gergindi. Tüm dünyaya sert ve kırılgan bir porselen gibi görünüyordu.

"Jules. . . ?" Sesi zayıftı.

Jules sıkılmış gibi görünmeye özen gösteriyordu. "Camber bir an için bir centilmen olduğunu unuttu ve ben de ona bunu ısrarla hatırlattım. Bir balo salonunda her gece en az bir kez yaşanmayacak bir şey değildi. Ve Camber'ın bir daha yapmayacağı bir şey."

O sırada toplanan kalabalığın başları hep birlikte Phoebe'ye doğru döndü, Gözleri bir kurt sürüsü gibi parlıyordu.

Lisbeth'in sesi yükseldi. İnce, berrak, acı dolu, engellenmiş bir çocuk gibiydi.

"Ama ... gerçekten ... onun için mi? Neden zahmet ediyorsun ki? Bilmiyor musun ... bunların hepsi bir *oyun* Jules." Çınlayan küçük bir kahkaha attı ve kalabalığa kapsayıcı bir bakış attı: *Erkekler aptal değil mi?*

Marki sessizce, "Lisbeth," dedi. Bu sözcük açık bir uyarı içeriyordu.

Duracak gibi görünmüyordu.

"Eminim White'ın bahis defterlerini görmüşsündür, Jules. O bir şakadan başka bir şey değildi! Bir bahis! Bir deney. O bir *hanımefendi* değil ve popülaritesi tamamen uydurma."

Phoebe döndü ve dehşet içinde Jules'a baktı.

Jules'un şaşkın şaşkın Lisbeth'e baktığını ve başını salladığını görünce elleri buz kesti. Gözleri kapalıydı.

İşte o yer Phoebe'nin ayaklarının altından kayıp gitti ve hava gözlerinin önünde bükülür gibi oldu.

"Bahis kitapları mı?" Phoebe'nin dudakları uyuşmuştu. Bir eliyle bileğini tutuyordu. Acımıyordu. Sadece tutunacak bir şey istiyordu, yer onu yutmasın diye.

Jules ona doğru baktı ve onun bileğine dokunduğunu görünce sertleşti.

Yüzü bir balta gibi ölümcül bir hal aldı ve Camber'a dik dik baktı. "Bayan Vale'in sana *yardım* edebileceğini kim söyledi, Camber?"

"Sanki sana söyleyecekmişim gibi." Adam itilmiş gibi Marki'den uzaklaştı ve sonunda balo salonuna doğru hızla ilerleyerek gözden kayboldu.

Kalabalık şimdi etraflarında halkalar oluşturmuştu. Spekülasyon ve yorumların düşük vızıltısı, leşin etrafındaki sinekler gibi geliyordu.

Lisbeth sözünü bitirmemişti. "Oh, evet, bahis kitapları, Phoebe! Hiçbiri *gerçek* olması gerekiyordu, öyle değil mi? Phoebe?" Lisbeth kayıtsızca, korkunç bir şekilde, neredeyse komplocu bir tavırla, gözlerindeki parıltı bir bıçaktan yansıyan ışık gibi, dedi. "Takma ad falan. İddiaya göre, ailesi ya da bağlantıları olmayan sıradan bir öğretmeni tüm öfkeye dönüştürerek tonlarca insanı kandırabilirlerdi. Ona çiçekler ve davetiyeler yağdıracaklardı. Yüzlerce sterline bahse girdiler. *Ton*'u gerçekten alt ettiler. Orijinal ve diğer şeyler. Gerçekten." Burnunu kırıştırdı ve küçük bir kakhaha daha attı.

Phoebe konuşamıyordu. Kendini tuhaf bir şekilde bedeninden ayrı, kalabalığın üzerinde havada asılı hissediyordu. Kendine baktı, sanki Kraliçe Elizabeth'in bekleyen leydisiymiş ve elbisesinin zehirli olduğunu yeni fark etmiş gibi şaşkıındı.

Ve Silverton ikizlerinin yüzlerine yalvarırcasına baktığında, mutfakta küçük bir kek çalarken yakalanan üç yaşındaki kız çocuklarının yüzlerinde görülen yaramaz suçluluk duygusundan başka bir şey görmedi. Kendileriyle büyülenmişlerdi.

Lütfen bu bir rüya olsun.

Sonra Leydi Marie omuz silkti ve Leydi Antoinette avuçlarını kaldırdı.

Bekledi. Hâlâ bir balo salonundaydı, hâlâ soğuk ve spekülatif gözlerle çevriliydi.

"Tabii ki öyleydi," Phoebe'nin sesi bir iplik gibiydi. "Her şey bir şakaydı."

Artık kurtların önüne kattığı bir geyik gibi kuşatılmıştı. Dans ettiği, flört ettiği tüm erkekler, kendilerine sahte bir oyun oynandığını düşünen herkesin doğal olarak yapacağı gibi, ona ihtiyatla ve kızgınlıkla bakıyordu.

Nasıl *görmemiş* olabilir? Nasıl bu kadar aptal olabilmmişti? "Bu zekice planı kim hazırladı Lisbeth?" Marki'nin sesi

Soğukkanlı bir konuşma.

Lisbeth kararsız görünüyordu. "Waterburn. Ama sen bunu biliyordun, değil mi Jules? Daha doğrusu Waterburn bunu bahis kitaplarında okuduğunu söyledi. Bildiğini sanıyordum."

Jules ve Waterburn göz göze geldiler. Aralarındaki antipati neredeyse gözle görülebiliyordu.

Phoebe kulaklarındaki çınlamayı bastırarak, "Elbette," dedi. "Başından beri işin içindeydim!" dedi parlak bir sesle. "Bilmiyor muydun, Lisbeth?"

Waterburn, d'Andre ve İkizler bu durum karşısında irkilmiş görünüyorlardı. vahiy.

temkinli bakışlar sekti.

"Öyle ?" Lisbeth'in sorusu yansımasızdı. Tamamen inançsızdı.

Kalabalığın mırıltıları, farkındalık arttıkça daha da yükseliyordu:

"O bir sahtekar mı? Bayan Vale. Lanet olsun onlara. Bizi aptal yerine koydular!" "Çok güzel bile değil."

Daha neşeli bir tane. "Şey, aslında ona çiçek gönderdim! Çok iyi numara, Waterburn! Şimdiye kadarki en iyi bahis."

"Ve şimdi Lisbeth pandomimimizi sona erdirdiğine göre, sanırım ben de çıkışımı yapacağım. Bu kadar güzel bir seyirci olduğunuz için teşekkür ederim." Phoebe derin ve teatral bir reverans yaptı, avuçlarından öpücükler saçtı ve topuklarının üzerinde döndü.

Şaşkın bir duraklama oldu.

Tereddütlü, dağınık alkışlar. *Pat pat pat pat pat* eller gitti. Jules kaşlarını çatarak sessizliğe gömüldü.

"O gerçekten bir aktris mi?" Bir erkeğin hevesli sesi, odanın çevresinden geldi. kalabalığa. "Bir koruyucusu var mı?"

Jules onun ayak sesinin mermerin üzerinde yankılandığını duyabildiğini, giderek uzaklaştığını, ortamdaki diğer seslerden ayırt edebildiğini hayal etti. Onun peşinden fırlamamak için zorlukla kazandığı kontrolünün her zerresini kullanması gerekti. Eğer çok uzun süre beklerse, kedisi gibi Londra'nın karanlığına karışıp sonsuza dek kaybolacağından emindi.

Döndü ve tekrar Lisbeth'e baktı. Elleri parlak mavi elbisesinin üzerinde beyaz düğümler halindeydi. Yüzünün rengi ağarmıştı.

Bugüne kadar hiç bir kadını mızrağın ucunda ezmek istememişti.

Ama fark etmeliydi. Daha farkında, daha duyarlı, daha dikkatli olmalıydı. Onun sandığından çok daha zekiydi ve onun kendisini görmeyi reddettiği kadar o da onu görmeyi reddetmişti. Ona karşı kötü, hatta onursuzca davranmıştı. Dikkatsizce kendi duygularının ve ihtiyaçlarının merhametine kalmıştı.

Ve bir , ona neredeyse bir nesne gibi davranıyordu.

Ton'un Phoebe'ye davrandığı gibi.

Ona nasıl davrandıklarını.

Kendini çok güzel bir mengenenin içine sokmuşsun Dryden.

"Marki'ye ne dersiniz?" diye öneride bulundu birisi. "O da *rol* yapabiliyor mu? Bütün gece bir pandomim miydi? Adam her şeyi yapabilir."

Sadece ona hayranlık hazırdılar, çünkü onlara yapmaları söylenen buydu. Kafa karışıklığı ne kadar çabuk yayılabilir, söylentiler büyüyebilir ve gerçekler bir daha asla bütün olarak geri getirilemeyecek kadar dağılılabildi.

Gülünç bir şekilde, Sussex valsı başladı. Neşeli ve gösterişli. Jules'a kıyamet için zevksiz ve uygunsuz bir tema gibi geldi.

Ve sonra Lisbeth ona gülümsedi. Bu öyle bir gülümsemeydi ki tüm bunların onun iyiliği için olduğunu söyledi. Sanki bu aptallığı ortaya çıkardığı için *tebrik* ve teşekkür edilmeyi bekliyormuş gibi. Sanki Bayan Vale gibi bir sahtekâr yüzünden daha fazla aptallık yapmaktan kurtulduğu için onun rahatlamasını bekliyormuş gibi.

İronik bir şekilde, odadaki en samimi kişiydi.

Bu özel vals Lisbeth ile yapmasının beklendiğini şaşkınlıkla fark etti.

Ve ona dokunmaya dayanamayacağını kesinlikle biliyordu.

Bölüm 27

Phoebe balo salonundan büyülenmiş gözlerin arasından çıktı. Bakışları teninde kor gibi hissetti. Yüzünün kıpkırmızı olduğunu biliyordu, ki buna engel olamıyordu, ama aynı zamanda başının dik, gülümsemesinin muhteşem ve parlak olduğunu da biliyordu, memnun bir sanatçının gülümsemesi. Sinyora Licari'yi görme fırsatı bulduğu için minnettardı, çünkü o duruşu taklit edebilirdi.

Onları suç ortağı olduğuna inandıracaktı. Ya da en azından gerçeklerden şüphe duymalarını sağlayacaktı. Küçük bir şüphe tohumu sayısız yöne doğru filizlenebilirdi ve Waterburn, d'Andre ve İkizler bununla mücadele etmekte zorlanacaklardı.

Sonra merdivenleri görünce, deliğe koşan bir yaratık gibi merdivenlere atladı.

Etekleri avuçlarının içinde yükselirken, karanlığa doğru körlemesine koştu, kasaba evinin merdivenlerinden aşağı indi, Londra sokaklarına daldı, birbirinin aynı, yargılayıcı evlerin sıralarının yanından geçti. Nereye gittiğini bilmiyordu, sadece ciğerleri göğsünde alev alev yanana kadar, kalbi patlayana kadar, yorgunluktan öğürene kadar koşmak ve koşmak istiyordu. Hiçbir şey hissetmeyene kadar, hiçbir şey.

Sonra Silverton arabasını gördü, şoför arabanın çökmüş, matarasını yudumluyordu.

Hemen durdu. "Beni Silverton kasaba evine götür," buyurgan bir şekilde talep etti.

O kadar şaşırmıştı ki, arabanın kapısını arkasından çarparak kapattığı anda dimdik oturdu ve atların sırtındaki kurdeleleri kırdı.

Tik. Kene. Kene.

Artık onun yürüdüğünü duymuyordu. Binanın dışında olabilir. Londra gecesine doğru yürürken-

Tanrım. Yaptıklarına rağmen Lisbeth'i aşağılamayacaktı çünkü o da tamamen masum değildi.

"Sakıncası var mı, Lisbeth?" Sesini bir yabancıya aitmiş gibi duydu, kibar, zarif, özür dileyen. Yüzyılların terbiyesi işe yaramıştı. "Korkarım Camber'ı bir centilmen gibi davranmaya ikna ederken bileğimi büktüm. Bir erkeğin bir kadına kötü davranmasına asla tahammül edemem." Gülümsedi. Gülümsemesinin bu kadar etkili olması onu aniden rahatsız etmişti. Bunu bildiği için kendinden nefret ediyordu.

Ve işe yaradı. Yumuşadı. "Oh! Jules. Gittin ve kendini incittin, hem de sadece bir-"

Adamın yüzünde gördüğü bir şey, ağzını kapatan bir el gibi onu durdurdu.

Belirsiz, tedirgin küçük bir duraklama oldu.

"Onur duygunuz takdire şayan," diye bitirdi aceleyle. Güzel yüzünde yine telaşlı bir pembelik belirdi.

Tik. Kene. Tik. Zihninde Phoebe Vale'nin gittikçe küçüldüğünü, ufukta kaybolana kadar kendisinden uzaklaştığını gördü.

Çenesi sıkılmaktan ağrıyordu.

Buna daha fazla dayanamadı. "Lisbeth," dedi kısık sesle.

Ve aniden tüm numaralar düştü. Bunu onun yüzünde gördü. Anında panik içinde yalvarmaya başladı. "Jules. Lütfen yapma.

..."

"Bu iyi değil, Lisbeth." Sesi neredeyse çatlıyordu. "Söyleyebileceğimden çok daha fazla üzgünüm. Her şeyin gönlünüzce olmasını dilerim. Ama bu iyi değil. Ben-"

Ağzını açtı ama bir şey söylemedi. Tekrar kapattı.

Eğildi ve döndü, balo salonunun çevresi boyunca ilerledi, partneri dizlerinin üzerine düşerken başka bir kadının balo salonunda dönerek savrulduğunu fark etmedi.

Gözler onu takip ediyordu ama o buna alışkındı.

Sadece merdivenlere ulaştığında koşmasına izin verdi.

Girişte, iki uşağın arasında kısa bir süre durdu. Gökyüzü karanlık ve uçsuz bucaksızdı, Londra uçsuz bucaksızdı ve o her yerde olabilirdi.

Uşaklardan biri yüzünde bir şeyler okumuş ve ona acımış olmalı.

"şu tarafa gitti lordum," dedi uşak, işaret ederek. Ve böylece o da o yöne doğru koştu.

Phoebe kendini arabanın koltuğuna geri attı. Ve işte o zaman sarsıntı başladı. Öfke, utanç ve acının her biri onunla birlikte bir sıra için savaştı. Kusmamak için kollarını sıkıca kendine doladı, gözlerini kapattı, başını geriye eğdi, yavaşça tekrar tekrar koltuğa vurdu.

"Tanrım..." diye inledi.

Önündeki koltuğu sertçe tekmeledi. Sanki karşısındaki Lisbeth, Waterburn ya da kendi saf ve aptal arkasıydı.

En kötüsü de Jules'un *bunu bilmesiydi*. Onun bir *bahisçi* olduğunu biliyordu. Onun *erkekler*, *buketler* ve valsler hakkındaki övgü dolu sözlerini dinlerken, bir yandan da tonun gösteri köpeği, bir eğlence, bir yenilik olarak kullanıldığını biliyordu.

Yolculuk kısa sürdü. Şoförün uzattığı kola aldırmadan arabadan dışarı fırladı. "Burada bekle," diye emretti ona.

Kapıyı açan uykulu uşağı iterek eve girdi, neredeyse merdivenleri atlayarak aşırı derecede pelüş, pembe odasına çıktı ve her şeyi - sahip olduğu çok az şeyi, genel olarak - dikkatsizce sandığına atıp kapağını kapattı.

Ve sonra göze alamayacağı bir süre durakladı ve bir lazımlığa kustu.

Sanki balo salonundaki sahneyi sonsuza dek zihninden silebilecekmiş gibi avuçlarını gözlerinin üzerine bastırdı. Ve nefes aldı. Ve nefes aldı. Ve kendi kendine akıl yürütmeye çalıştı, kaynayan kaosun içinde akıl yürütmeye başlayabileceği bir yer bulmaya çalıştı. Ama nafileydi. Acı, soluduğu havanın içindeydi.

Acınası bir *aptaldı*. İstenmeyi o kadar umutsuzca istemişti ki kendini gerçekten öyle olduğuna inandırmıştı. Ait olmayı o kadar çaresizce istemişti ki, neredeyse ait olduğuna inanacaktı.

Başını savurdu. Hepsi Hades'e gidebilirdi.

Afrika'ya gidiyordu. Ve onları bir daha asla düşünmek ya da görmek zorunda kalmayacaktı.

Ve sonra hareketsiz kaldı.

Aptal olabilirdi ... ama *şimdi* kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış bir aptaldı. Az önce vücudundan çıkarıp yatağının üzerine fırlattığı ödünç aldığı güzel pelisse baktı ve onunla ilgili planları olduğuna karar verdi.

Bir uşak çağırdı.

"Bagajımı arabaya götür."

Kendisini derin ve büyülenmiş bir ilgiyle izleyen kedisini kucağına aldı ve sepetine bıraktı.

Ve on dakika sonra Silverton ikizlerinin kapısını sonsuza dek kapattı. Şehir evi.

Çok geçmeden karanlık St. James Meydanı'nda dolaşp Phoebe'yi kayıp bir köpekmiş gibi çağırmanın gülünçlüğünü fark etmişti. Zaten Phoebe'nin ona gelmesi de pek olası değildi.

Ve böylece tekrar evindeydi.

Issızlık tamamlanmıştı, ağzında buruk bir tat vardı. Kütüphanede paltosunu silkeledi ve şiddetle üzerinden fırlattı. Gecenin anılarını yok etmek için onu ateşe atmak istedi. Kravatını sanki bir ilmikmiş gibi çekip çıkardı ve fırlattı, ama çok uzağa fırlamadı, bu da onu öfkелendirdi. Gömleğinin düğmelerini açtı ve gövdesinde açık kalmasına izin verdi. Tüm hayatı hapsedilmiş gibi hissediyordu.

Yine de düşünceli düşünceli konyak sürahisine baktı ve öfke nöbetlerinde bir şeyler fırlatan türden bir adam olup olamayacağını merak etti.

O her zaman hızlı, kesin ve mükemmel eylemlerde bulunan bir adamdı. Her şeyi çözen, her şeyi kazandıran eylem.

Şüphesiz, her şeye rağmen, o hâlâ o adamdı.

Ev bir mezar kadar sessizdi. Daha önce hiç fark etmemişti ama muhtemelen her zaman bu kadar sessizdi.

Belki de bir kedi almalıyım, diye düşündü Jules.

Kendine bir bardak konyak doldururken zil çaldı. Dondu kaldı. Dolu bardağını az önce ayırdığı sürahinin yanına, masanın üzerine yavaşça bıraktı.

Marquardt uyuyordu. Kimse zile cevap verecek kadar uyanık değildi.

İki uzun adımda pencerenin önündeydi. Perdeyi kenara itti ve dışarı baktı.

Lambalar akşam için söndürülmüştü, bu yüzden sadece hafif bir gölge gördü. merdivenlerde duran bir figür. Bu ancak bir kadın olabilirdi. Aşağıdaki caddede büyük, çok güzel bir arabanın iri hatlarını gördü.

Mermer merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve kapıyı açtı.

Rahatlama ve inançsızlık onu sersemletti.

Bu kesinlikle oydu. Daha ufak tefek görünüyordu ama bunun giydiği pelerinle bir ilgisi olabilirdi, belli ki onun değildi. Çok büyüktü ve kürk astarlıydı, ince boynunu yutan bir yakası vardı. Düğmelerini çenesine kadar iliklemişti.

Ayaklarının dibinde miyavlayan bir sepet vardı.

Solgun gözleri parlayarak ona baktı. Karanlıkta bile öfkeli olduğu belliydi. Adaleti çatırdıyordu. Havada yaklaşan bir fırtına gibi bunun *tadını* alabiliyordu.

Döndü ve soğukkanlılıkla şoföre seslendi: "Bagajımı getirir misin?"

Phoebe, Jules'un yanından ona bakmadan geçti. izin verdi. Doğruca merdivenlere yöneldi, neredeyse her şeyi yaptığı gibi merdivenleri de hızla tırmandı. Adam sanki bir rüyadaymış gibi onu takip etti. Konuşamıyordu.

Antresine bırakılan bagajın gümbürtüsünü ve kapının kapanışını duydu. Silvertan şoförü; kapıyı kapatmayı hatırladığı için ona şükürler olsun.

Yatak odasına ulaştı, sepeti yerleştirdi ve kapağını açtı. kapağı. Charybdis dışarı sıçradı, ateşin önündeki sandalyeyi gördü ve yerleşip arka bacağını kemirmeye başladı.

Jules sesini buldu.

"Phoebe . . . I . . . Neden buradasın? Burada olmana sevindim, tatlım, ama . . ."

Eldivenlerden birini çıkardı. Yere fırlattı. Diğerini de çıkardı ve aynısını yaptı. Bir tekme attı. Güzel çocuk eldivenleri odanın içinde yuvarlandı.

Ayaklarını terliklerinden çıkardı. Her birini bir kenara fırlattı ve çıplak ayakları kalın halının içine kısıldı.

Yüce Tanrım. Kadının titrediğini fark etti. Uzanıp ona dokunmaya çalıştı. "Phoebe ... tatlım ... Titriyorsun. Bir şok geçirdin. Bir brendi koyayım-"

Sanki hiç konuşmamış gibiydi.

"Beni istedin, Dryden. Al beni." Dondu

kaldı. Şaşkına döndü.

Bunu takip eden sessizlikte, ateş tükürdü ve patladı.

Ondan yayılan öfke.

Sesi çatallaşmıştı. "Phoebe, ben ..."

"*Neyi istemiyorsun? Oyun bittiğine göre beni istemiyor musun? Gerçekten ne düşündüğünü ya da gerçekten ne istediğini biliyor musun, yoksa bunların hepsi bir "-meli" mı örtülü? Sakın bunu bana tekrarlamaya kalkma. Kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyorum. Ve evet, kabuk gibi çok büyük kelimeler biliyorum ve onlar geliyor. Ama bunun bir önemi yok, değil mi?*"

Başı dönüyordu. Nereden başlayacağını bilemedi. "I-"

"Artık beni isteyip istememen *umurumda* değil. Çünkü başından beri haklıydın. Ben. İstiyorum. Seni istiyorum. Bir kadının bir erkeği istediği gibi. Ve bu gece sana sahip olacağım."

"Ne olduğunu biliyor musun? Sarhoş musun? . . lütfen, bunu tartışabilir miyiz?"

Pelisse'nin düğmelerini açıyordu.

"Sen korkak mısın, Dryden? *Sadece konuşuyor* musun? Artık komik değil, değil mi? Başından beri biliyordun. *Biliyordun*. Ama yine de devam etmesine izin verdin. Benimle alay edilmesine izin verdin. *Lanet bahis kitaplarında* yazıyordu."

Bütün o *B*'leri sırayla tükürmekten büyük zevk alıyordu.

"Bekle. Kızgın ve kırgın olduğunu biliyorum ama beni haksız yere suçlamana izin vermeyeceğim. Bilmiyordum. İlk başta bilmiyordum. Sonradan öğrendim. O lanet kitaplara hiç yaklaşmadım. Ve gittiğimde, sana *nasıl* söyleyebilirdim, Phoebe? Sadece bencilliğimi itiraf edeceğim: Seni başka erkeklerle görmek beni öldürse bile, seni mutlu görmek hayatımdaki en büyük zevkti. Senin kalbini kırmak, benimkini kırmakla aynı şey olurdu. Ve sen gidiyordun. *Gideceğini* söylemiştin. Bunu asla bilemeyebilirdin."

Evet. Bu onu olduğu durdurdu. Ve bir an için yüzünde merak, heyecan verici bir  zlem, nefesini kesen ham bir umut gördü.

Sonra başını sertçe salladı.  fkesi ivme kazanmıştı ve onu harcaması gerekiyordu ve sevgi ya da barış istemiyordu. Buna güvenmiyordu.

Pelisse'nin düğmeleri açıktı. Kollarını sallayarak çıkardı ve ayaklarının dibine bıraktı.

Kutsal annesi.

Tamamen ıplaktı.

Bölüm 28

Duyuları onu bir yıldırım gibi yakaladı. Sarsıldı. Soluk beyaz güzelliği, uzun ince bacakları, kıvrımlı beli ve iri yuvarlak göğüsleri.

Nefesi ciğerlerinde durdu.

Sonunda ondan bir ses kaçtı. "Guh" gibiydi.

Uzanıp saçındaki tokaları teker teker çıkardı, avucunun içine aldı, derin haliya bıraktı ve saçları aşağı yuvarlandı. Solgun, pırıl pırıl bir şelale. Saçlarını salladı.

"Beni istemediğini söyle." Onun gözlerinde ne gördüğünü biliyordu.

Konuşamadı. Utanmadan baktı. Gözlerini onun güzelliğine dikti.

"*Bu* şekilde değil." Çok sertti.

Tanrım, o da müthiş derecede tahrik olmuştu.

"Ne gibi? *Çok istekli* olmamı istemiyor musun? Yoksa çok mu soğuksun, Dryden? Kalbin yerine kullandığın buzulu dengelemek için daha öfkeli mi olmalıyım? Seni gerçekten heyecanlandırmak için bir şeyler fırlatmaya başlamam mı gerekiyor? Yoksa bedenim üzerinde hak sahibi olduğunu hissetmek için önce benim için bir şeyler mi satın alman gerekiyor? Sadece değerli ve kıymetli olanları seven senin için artık değersiz miyim?"

Taktiği ilkeldi ama işe yarıyordu. Korunaksız yerlerinden içeri sızdı, çünkü oraları sadece o biliyordu ve öfkesine bir dokunuş kağıdı yaktı.

"Kendine iyi bak, Phoebe."

"Sen bir korkaksın, Dryden." Ona doğru bir adım attı. Bir eliyle onu hafifçe itti ama elbette onu yerinden kımıldatamadı. "Bana bahis defterlerinden bahsetmedin çünkü sen bir *korkaksın*. Hayal kırıklığıma dayanamadın ve bu maskaralığın sürüp gitmesine izin verdin. *Benim* gururum ne olacak? Gerçekten bu kadar zavallı mıyım?"

Onun *kızgın* olmasını istemişti. Ve şimdi o kızgınlıkla kavruluyordu.

"Onlara inandın, Phoebe. Ben en başından beri sana karşı dürüst olan tek kişiyim, *tek* kişiyim. Ne istediğim ya da kim olduğum konusunda seni *asla* kandırmadım ya da yanıltmadım. Ve sevgili *Tanrım*. Sen asla zavallı değilsin. Bunu bana bir daha *asla* teklif etme. Sabah konuşuruz."

"Her şey senin istediğin gibi olmak zorunda, değil mi? *Ben* de böyle istiyorum. Bunun için yeterince erkek misin?"

Adam ona doğru hamle yaptığında kaçtı, ona doğru yürüdü, onu yatağın ucuna yasladı.

Elini göğüs kemiğinin üzerine koydu ve itti. Kadın geriye doğru yatağa devrildi ve dirseklerinin üzerine yaslandı.

Onu takip etti, öne doğru eğildi, vücuduna köprü kurdu, ellerinin üzerinde ona yaslandı. Öfkeli bir şekilde gelen nefesini tadabilecek kadar yakındı. Gözbebekleri büyük ve siyahtı.

Tanrım. Aleti çok sertleşmişti; vücudu neredeyse ihtiyaçtan titriyordu. Hayalini kurduğu vücut şimdi onun altındaydı, çıplak ve görkemli bir şekilde yumuşaktı ve onu almak içindi.

"Yeter, Phoebe." Ses tonu cesur bir adamı bile duraksatabilirdi. "Üzgünsün. Sabah düzenlemeler hakkında konuşabiliriz..."

Döndü ve bir tekme atmaya çalıştı ama adam tam zamanında kaçtı.

"Bana *nasıl* olduğumu ya da nasıl olmam gerektiğini söyleme! Sen ve senin *lanet olası düzenlemelerin*." Yüzüne doğru çılgınca savurdu. "Ya şimdi ya da asla."

Şimşek hızında bir hareketle yer değiştirdi ve kadının bileklerini yatağa sabitledi.

Kasları adamın tutuşu altında gerildi. Hareket etmeye çalıştı. Yapamayacağını anladığında gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını gördü. Hem de hiç.

Yine de onu sabit tutmak için çaba sarf ediyordu. Küçüktü ama şaşırtıcı bir şekilde güçlü ve kıvraktı, tıpkı onun lanet kedisi gibi. Tutuşunu gevşetmezse bileklerini morartacaktı ama tokatlanmaya da pek hevesli değildi. Ya da ısırılmaya... Ve görünüşe bakılırsa kızın da buna niyeti yoktu.

Onu inşa etmişler ve yıkmışlardı ve o yine vahşi bir yaratıktı, gettoda koparıldığında olması gereken yaratık, kedisi gibi bir yaratık. Yaralı, korkmuş ve savaşıyor.

Aleti şimdi pantolonunu zorluyor, ağrıyordu. Ter altında, omuzlarında boncuk boncuktu. Omurgasını izledi. Kontrolü yıpranmıştı.

O biliyordu.

Yukarı doğru eğildi ve onu öptü, dudaklarını sertçe kavradı. Ağzı esnek, öfkeli ve talepkârdı. Dudaklarının kenarlarını yaladı ve alttakini hafifçe ısırdı. Göğüsleri adamın açık gömleğine sürtündü ve boncuk gibi sertleşmiş meme uçları adamın çıplak göğsünü sıyırdı.

Bacaklarını açtı, adamın sırtına doladı, onu kendine doğru çekti ve bacaklarını adamın kalçaları boyunca aşağı kaydırды.

"Devam et, Dryden," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. "Beni memnun et. Bu ne *İstiyorum*."

Dudakları onunkilerin üzerindeydi ve kontrolü ele almaya çalıştı ama kadının dili tamamen cinsel bir istilayla adamın ağzına saplandı. Üstünlük için savaştılar, öpüşme erotik ve neredeyse şiddetliydi ve adam onun pelüş alt dudağını dişlerinin arasında hafifçe yakaladı. Kızın nefesi kesildi ve adam bu anlık avantajı kullanıp öpüşmeyi vahşi ve derin, dişlerin çarpışması, dil düellosu, yavaş, iffetsiz, eksiksiz ve nezaketsiz bir hale getirerek tekrar yağmaladı. Ve onlar öpüşürken kadın bir bacağı onun altından yukarı kaldırdı ve

Yavaşça bir kez, iki kez, sertçe, ileri geri, boğazında alçak ve vahşi bir şekilde inleyene ve umutsuzca yumuşak bir şekilde küfredene kadar şişmiş ağrıyan horozunun üzerinde ileri geri diz.

Adam kadının bileklerini çözdü ve ellerini kadının sırtının altına soktu; kadının başı geriye doğru eğildi. Adam kızın boğazına sıcak, sert, neredeyse vahşi öpücükler kondurdu, onu dağlamak için emdi ve kız adamın omuzlarına yapıştı, tırnakları keteni kazıyordu. Ağzını göğüslerine götürdü ve yaladı, sonra bir meme ucunu hafifçe ısırdı.

Vücudu onun altında kıvrandı ve pantolonunun düğmesine uzandı, elleri titriyordu ama yine de hızlı ve becerikliydi.

Adam onu tekrar serbest bıraktı ve kadın yatağa doğru düştü. Avuçlarını vücudunun üzerinde gezdirdi, teninin serin ve pürüzsüz hissine aç, ona hayret ediyordu. Ellerini kızın yuvarlak ve gergin göğüsleriyle doldurdu ve başını eğerek bir tanesini sertçe, acımasızca emdi. Kız aldığı zevkle nefesini tuttu ve vücudu geriye doğru savruldu, başı yastığa çarptı ve hiçbir görgülü kızın bilemeyeceği, sonsuza dek onun bir parçası olacak sözler söyledi. Ona yalvarıyor, onu aşağılıyor, onu kızdırıyor, onu teşvik ediyordu.

Dilini kızın dar kaburgalarının arasından geçirdi; göbeğine kadar soktu.

Bacaklarını onun etrafında kilitledi ve ona doğru yükseldi.

Vücudunu onun üzerinde konumlandırdı, sikini eline aldı ve bacaklarını onun etrafına sardı, ayaklarını uylukları boyunca sürükledi.

Tereddüt etti.

"Devam et, Dryden." Vücudunu ona doğru eğdi.

Nefes alış verişi körük gibiydi, görüşü şehvet ve öfkeyle bulanıklaşmıştı.

"Hayır," diye boğuldu.

"Evet dedim." Onu aşağı çekmeye çalıştı.

"Hayır. Bu şekilde değil."

"Ya böyle olacak ya da hiç olmayacak."

Ve sonra aniden ondan uzaklaştı, onu kollarının arasına aldı ve vücudunun üzerine çekerek onu örttü. Kollarını ona doladı. Onu sıkıca tuttu. Onu ne kadar istiyor olursa olsun, onun merhametine kaldığını anlamasına izin verdi. Burada kontrol ondaydı.

"Seninle sevişmek istiyorum."

Başını sertçe salladı, nefesi artık kesilmişti. "Hayır." "Ve benimle sevişmeni istiyorum."

Sert nefes alma sesi. Kesik kesik nefes alıp verme. "Hayır," diye fısıldadı, şimdi gözyaşlarıyla savaşıyordu.

"Ah, ama korkarım başka seçeneğiniz yok," diye mırıldandı, neredeyse pişmanlıkla ve sanki kendi kendine de konuşuyormuş gibi. "Hiç ... seçeneğim ... yok."

Parmaklarını tekrar tekrar saçlarında gezdirirken, kulağına ninni gibi yumuşak bir sesle bu son cümleyi fısıldadı. Sanki onun vahşiliğinin kaynağı buymuş gibi ince uzun saçlarını çözüyordu. Parmaklarını sırtının sıcak ipeksi derisi boyunca tekrar tekrar taradı, sanki bir arpmış gibi ona mırıldandı. Sanki evcilleştirilmesi gereken vahşi bir şeymiş gibi. Kadın gerginlikten titriyordu ama adam acımasızca şefkatli, acımasızca baştan çıkarıcıydı.

Dudakları yumuşak bir şekilde şakağından saç çizgisine, oradan da boğazına doğru süzülürken, parmaklarının ucuyla her seferinde bir tane olmak üzere kadının omurgasındaki incilerin izini sürdü. Kaşlarını teker teker öptü. Sanki ona, kendisini büyüleyen ve büyüleyen kısımlarını yavaş yavaş işaret ediyor, her parçasından alınabilecek küçük zevkleri gösteriyor, vücudunun tamamının nasıl zevk için yaratıldığını ve vücudunun ona verebileceği her duyguyu ortaya çıkarmayı amaçlıyordu. Onu yatıştırıyor, tahrik ediyor ve ezberliyordu.

Göz kapağını öptüğünde tuz tadı aldı. Çünkü şefkat uygulandığında öfkeye olan buydu. Çözüldü.

Ve sonunda iç çekti, bir hayal kırıklığı ve teslimiyet sesi. Gözlerini kapattı ve adam kirpiklerinde titreyen gözyaşlarını gördü, o da onları öpüp uzaklaştırdı.

Nefes alış veriş hâlâ düzensiz ve hızlıydı ama içindeki çılgınca öfke azalmış, yerini boyun eğen bir arzuya bırakmıştı.

Bu onu olağanüstü heyecanlandırdı, çünkü artık sonunda ona sahip olacağını biliyordu.

Dilini kızın kulağına dokundurdu ve ellerini merakla kızın kıvrımlarında gezdirdi, avuçlarını düzleştirerek bedenine doğru itti. Tanrım, onu nasıl da istiyordu.

Ve sonra onun dudaklarını kendi dudaklarıyla buluşturdu. Nazik, geçici bir öpücük. Deneme. Bir özür, bir başlangıç. Bir çarpma, bir kayma, bir tutunma. Biri bunun ilk öpüşmeleri olduğunu düşünebilirdi.

Sonra derinleşti, yavaşladı. Bir öpücükten çok, birleşebilecekleri bir başka yol, bir sevinç haline geldi; içinde bir ağıt da hissettiğini düşündü.

Sözlerini bitirdi ve başını kısa bir süreliğine eğerek adamın çenesine dayadı.

"Korkuyorum." Bunu fısıldadı. Bunu yüksek sesle söyleyerek kendisini şaşırttığını düşündü.

Bunu itiraf etmenin ona neye mal olduğunu biliyordu. Ve onun ne demek istediğini de biliyordu. Seksten korkmuyordu. Kendini kaybetmekten, birine, herhangi birine teslim olmaktan, kendini bu tür bir acıya açacak kadar önemsemekten korkuyordu.

O da korkuyordu. Bunu itiraf edecek cesareti olan tek kişi oydu.

O.

"Benimle güvendesin." Bu sadece gerçektir.

Sonra yer değiştirdi, öpebilmek için vücudunu onunkinin yanında biraz aşağı kaydırды.

boğazını, ağzını açarak aradı. Boynunun dibindeki kemiklerin arasındaki ter damlacıklarını yalayabilmek için daha da aşağı kaydı. Aşağı kayarak adamın beline oturdu, adamın siki onun dolgun kalçalarına çarptı ve gömleğini omuzlarından itmek için doğrulup oturdu. Gövdesini kaldırıp silkerek ona yardım etti ve gömleği odanın diğer ucuna fırlatarak Charybdis'i şaşırttı ve Charybdis bir kahkaha attı.

Ve kendini ona doğru eğdi, yanağını teninde gezdirdi, sonra yavaşça, teker teker, aşkın o saçma ve değerli izlerini, alnındaki morluğu, göğsündeki çizikleri öptü. Savaşın izini, süngünün bıraktığı ince beyaz yarayı öptü. Adamın elleri saçlarıyla oynarken, dilini kaburgalarının arasındaki dikişten aşağıya doğru sürükledi ve adamın vücudunun kavislenişinden, nefesinin göğsünü sallayışından, kalbinin vücudunun altındaki sert ve hızlı atışından, onu ne kadar istediğini hissedebiliyordu. Ve daha da uzağa kaydı, kendini yukarı kaldırdı, uyluklarına oturmak için aşağı kaydı, sonra pantolonunu çekiştirdi. Bir başka çekiştirmeye siki serbest kaldı ve neredeyse neşeye havaya kalktı, kalın, şiş ve göbeğine doğru kıvrılıyordu. Pantolonu aşağıya, ince ve beyaz olan kalçalarına doğru sürükledi. Adam ona yardım etmek için kalçalarını yukarı kaldırırken parmaklarını keskin kemiklerin üzerinde gezdirdi ama sonunda ikisini de güldüren garip bir çekişle pantolonu tamamen çıkarmadan önce ciddi bir şekilde çekiştirmesi gerekti. Uylukları ağaç gövdesi kadar sertti ve büyüleyici kıvrımlı koyu renk kıllarla kaplıydı; ata binmenin muhtemelen kıllarını götürdüğü iç kısımlarının yürek parçalayıcı derecede yumuşak ve beyaz olduğunu görebiliyordu.

Ve işte orada onu öpmek için eğildi. Ve nazikçe dizlerini itti dudaklarını ve sonra da dilini oraya koydu. "Aman

Tanrım," diye onaylarcasına soludu.

Tekrar yaptı, tırnaklarını ağzının arkasında hafifçe sürükleyerek Dişlerinin arasından tıslayarak hava çıkarana ve huzursuzca kıpırdayana kadar dilini oynattı. Ve onun sikinin hızla sıçradığını görebiliyordu.

"Lütfen ... ağzın ... beni ağzına al ..." diye yalvardı.

Kadın adamın sikinin uzunluğunu yaladı ve adam sanki yeni süngülenmiş gibi uzun, gırtlaktan ve ilkel bir şekilde inledi. Ve sonra ağzını kubbenin üzerine kapattı ve dudaklarını aşağı kaydırıldı.

Tıslayarak nefes aldı ve nefesinin altından en iğrenç, en takdir edici sözleri ve "bir yap" da dahil olmak üzere birkaç öneride bulundu.

Parmaklarını tezgâha doğru kıvırdı. Kalçalarını oynattı, salladı ve yukarı doğru kaldırdı. Boynundaki kordonlar gerildi ve başı geriye eğildi.

Tekrar yaptı, adamın sıcak, kadifemsi gücünden, onun üzerinde sahip olduğu güçten, bu dikkatli, kontrollü adama aklını kaçırarak kadar çok zevk verebilme yeteneğinden büyülenmişti. Adam o kadar kalındı ki, kadın ağzını onun etrafında zorlukla kapatabiliyordu.

Yine yaptı.

"*Incred . . . Phoebe . . . Tanrım . . .*" Nefesi sert rüzgarlarla gelirken boğuk heceler mırıldandı. Bir kolunu alnının üzerine attı. Nefesi kesik kesik girip çıkıyordu. Sesli bir şekilde, sertçe yutkundu.

Sonra oturdu, dirseklerine dayandı ve ona baktı.

Saniyeler sonra, nasıl emin değildi, adam onu sırtüstü yatırmış ve kollarını onun üzerine koyarak vücuduna köprü kurmuştu.

Ayak parmaklarını baldırlarının elmas sertliğindeki düzlemleri boyunca sürükledi ve tek parmağıyla dudaklarının çizgisini takip etti.

Dudaklarını onunkilere değdirmek için eğildi, ama bunu yaparken kasıtlı olarak

Aleti kadının yarığı boyunca ilerledi. Vücudu ona doğru eğildi ve inledi.

"Bacaklarını etrafıma sar, Phoebe."

Ayaklarını adamın sırtına kilitledi ve adam içeri girdi.

Acıdan nefesi kesildi ve sonra adamın sert boyu onu doldururken usulca inledi.

"Bana tutun, aşkım."

Söylenmesine bile gerek yoktu. Adam kımıldadı ve kadın onun bir tür incelik için, zevki uzatmak için çabaladığını anlayabildi. Ona karşı dikkatli olmak için. Ama gözleri bir fatihin vahşiliğiyle, bencilce, heyecan verici ve sinir bozucu bir ihtiyaçla yanıyordu. *Ona* ihtiyacı vardı. Zevk artık onun sahibiydi ve teslim oldu, başını hafifçe sallayarak özür diledi, artık kontrolünün dışında olduğunu kabul etti. Ve bir ömür boyu içinde barındırdığı tüm hayal kırıklığı, özlem ve arzu onu teşvik etmiş görünüyordu

üzerinde. Adam sikini tekrar tekrar kızın içine soktu ve kız da onunla birlikte hareket etti, onu daha derine, olabildiğince derine çekmek için yukarı doğru eğildi. Kadın ona yapıştı, parmakları adamın kollarına gömüldü. Ve tempo hızlandı, beyaz kalçaları gümbürdüyor, vücutları sertçe çarpışıyordu.

Tırnakları adamın pazularına batıyordu. Farkındalığının periferisinde, varlığının tam dikişlerine baskı yapan, dehşet verici bir zevk vaat eden serbest bırakma. Adamın çenesindeki gergin çizgiden ve vücudundaki gerilimden onunkinin de yakın olduğunu anladı. Onu zevkine, vücudunun temposuna nasıl da kaptırmıştı. Yumruğuyla sırtına vurdu ve bu onu teşvik etti. Başı geriye savruldu.

"I . . . Jules. . ."

Adam onun üzerinde hareketsiz kalırken kadın bir çığlık attı. Serbest kalması onu titretti, koca bedenini bir paçavra gibi sarstı ve kadının içine döküldü.

Sessizce yan yana uzandılar, kolları arkadan ona sarılmıştı. Adamın göğüs kafesi, kadının boğazına usulca çarpan nefesiyle sallanıyordu. Vücutlarındaki ter soğumuştı. Ateş tısladı ve patladı, gittikçe daha az yanıyordu. Köşede Charybdis gürültülü bir banyo yapıyordu.

Ama elleri hareket etmeyi hiç bırakmadı. Yumuşakça, yavaşça, onun üzerinde geziniyor, tadını çıkarıyorlardı. Keşfediyordu. Yatıştırıyordu. Ve sonra, onun dokunuşuyla yeniden dalgalanmaya başladığında, dokunuşu kasıtlı olarak tahrik edici hale geldi. Kendi teni için, dudakları için, parmak uçları için, onun ellerinden alabileceği mucizevi zevk çeşitliliği için hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

Elleriyle göğüslerini kapadı ve ensesini hafifçe ısırды. Onun kucağında yuvarlanarak yüzünü ona döndü, dudaklarını onunkilerle birleştirdi, bedenini ona açtı ve onu aşağı çekerek üzerini örtmesini sağladı. Adamın tadı her zamanki gibi koyu ve tatlıydı; onu öpmek zamanın içinde sonsuza dek, mutlulukla düşmek gibiydi. Sadece o vardı.

"İşte," diye fısıldadı.

Onu nazikçe karnının üzerine yuvarladı, kalçalarını kendine doğru çekti ve avuçlarını sırtına doğru kaydırıldı. Sert aleti ona sürtündü, sonra yavaşça içine kaydı, böylece her santimini hissetti. Adam bu kez kasıtlı olarak, ustalıkla hareket ederken, içinde arzuyu değişen ihtiyaca dönüştüren yerleri bulurken, kadın bunun verdiği zevkle inledi. Adam kendini kadının bedenine soktu ve kadın onu daha derine ve daha sert bir şekilde, birlikte çığlık atana kadar itti.

Birbirlerine dolanmış ölümler gibi uyuyorlardı.

Horlayan tek kişi Sinyora Licari değil, diye düşündü, hafifçe gülümseyerek.

Bunu en azından yumuşak bir şekilde yapıyordu, bir kolunu açmış, diğerini ise kalbini korur gibi göğsüne doğru korumalı bir şekilde katlamıştı. Yorgun, bitkin, mutlu ve çok genç görünüyordu.

Dirseğine yaslandı ve bir süre onun uyumasını izledi. Onu bu kadar savunmasız, bu kadar güven dolu görmek ne büyük bir armağandı.

Oda serindi; içeriye sızan ışık şafağın inci grisiydi. Yataktan çıktı ve parmak uçlarında halının üzerinde yürüdü. O verdi

Charybdis'e bir günaydın öpücüğü verdikten sonra parmak uçlarında halının üzerinden geçerek

eldivenlerini, terliklerini. Sandığının kapağını yavaşça kaldırdı ve eskiz defterini içinden çıkardı. Yavaşça yatağa indirdi. Sonra bulduğu ilk elbiseyi, yıpranmış ve buruşmuş bir yürüyüş elbisesini seçti ve başının üzerine bıraktı. Sonra da yatağın yanına gidip pardösüsünü çıkardı. Eğildi.

Tam o sırada kollarından biri fırladı ve kızın baldırını kavradı. Küçük bir çığlık attı. Deneysel bir çekiş denedi.

Kelepçe gibi bir şeydi.

"Gidiyorsun." Düz, kuşkulu bir ifade. Bir tahmin. "Evet," dedi usulca. "Ellerimi çözün lütfen."

Tereddüt etti ve bir an için yapmayacağını düşündü. Ve sonra yaptı.

Arkasını döndü ve ellerini başının altında birleştirdi.

Sessizlik yoğundu.

"Neden?" dedi sonunda.

"Değişen tek şey sevişmiş olmamız. Sen ne *istiyorsan* onu istiyorsun, ben de ne istiyorsam onu istiyorum. Dün gece harikaydı. Ve ben gidiyorum. Bu kadar basit."

"Phoebe . . ."

"Lütfen beni durdurmaya çalışmayın. Buna gücüm yok. Tartışmak istemiyorum. İkna edilmek istemiyorum. Mükemmel bir gece geçirdik. Yeterli olsun."

Kadının sesini duydu. Hafifçe tırmanan paniği.

O zamanlar onu suçlayabileceği o kadar çok şey vardı ki, hepsinde de haklı çıkacağını biliyordu. Onun hâlâ korktuğunu biliyordu. Ondan ve bir gün onu kaybedeceği korkusundan kaçıyor. Hissettiği her şeyin büyüklüğünden ve belirsizliğinden ve tüm bunların anlamından kaçıyor. Her zaman belirsizliği dünyanın nasıl işlemesi gerektiğine dair kendi anlayışına uydurmaya, onu düzene sokmaya çalışmıştı. Belirsizliği gerçeklerle kontrol edemediğinde ... kaçtı.

"Ben ..." diye başladı.

Bunu herhangi bir şekilde tamamlayabilirdi: ". . . her şeyi berbat ettim." ". . . seni gördüğümünden beri seviyorum." ". . . senin için tam bir aptal oldum." ". . . seni asla hak etmedim." "...hayatta önemli olan her şey hakkında çok yanlışmışım."

"Seni seviyorum." Bunu söylemeyi planlamamıştı.

Kıpırdamadan durdu.

Parmaklarını öptü ve onun dudaklarına koyarak daha fazla bir şey söylemesini engelledi.

"Teşekkür ," dedi. "Beni takip etmeyin."

Bölüm 29

Onun ölmüş olması akıl almaz bir şeydi. Elleriyle yüzünü kapadı ve savaşta vurulmuş biri gibi orada yatarak ne kadar yaralı olduğuna ve bunun ölümcül olup olmadığına karar vermeye çalıştı.

Eğer isterse, hayatı kendisine göre şekillendirmeye çalıştığı için babasını tekrar suçlayabilirdi. Ona bu kadar sık boyun için *hayatı* suçlayabilirdi. Efsanesini sürdürdüğü için tonu suçlayabilirdi.

Ellerini yüzünden çekti ve birini yatağın kenarına kaydırды, hala sıcak ve karışıkı. Elleri onun eskiz defteriyle karşılaştı. Defteri kendine doğru çekti, onun gözünden gördüğü haliyle karşılaşınca şaşırdı, duygulandı: Satürn gibi, tutkulu, bir tanesi acınası bir şekilde lekeli ve köşesi çimenlerden yeşillenmiş. Onu yakalamaya çalışmıştı.

Ona *duyguların anarşik olduğunu* söylemişti. *Yasalara direnirler*. O da bunu yapmaya çalışmaktan hiç vazgeçmedi. Ama kontrolü onun hem zayıflığı hem de gücüydü. Ve o hassas, doğru olanı, mükemmel olanı yapan bir adamdı.

Ve tabii ki bunu başardı.

Sonunda, kendisiyle yaşayabilmesinin tek bir yolu olduğunu biliyordu. Ona asla sahip olamayabilirdi, onu bir daha asla göremeyebilirdi ama onun kendisi için ne ifade ettiğini, onu nasıl değiştirdiğini, ona ne verdiğini kesin olarak bilmesini istiyordu.

Cevap basitti.

İçine huzur yerleşmişti. Ve uzun zamandır ilk kez babasına biraz sempatiyle bakıyordu, çünkü şimdi onu anladığını düşünüyordu.

Dryden o öğleden sonra White's'a girdiğinde ortalık anında ve tamamen sessizleşti. Bir top atışının ardından yaşananlar gibiydi; anlık bir sağırlık. Refleks olarak şapkasını ve bastonunu bekleyen uşaklara uzattı. İki adım ilerledi ... ve ... sesini duyunca yavaşladı.

. . . bir miyavlama.

Albay Kefauver'in uykusunda miyavladığı ihtimalini tamamen göz ardı edemiyordu. Ama sonra etrafına bakındı ... ve saydı ... bir, iki, üç, dört ... genç adamlar. *Kedileri* tutuyorlardı. Çizgili olanlar.

Tanrı'nın Annesi.

Gözlerini kapadı ve başını salladı. Hayatı tam bir saçmalıktı.

Kulübün içinde ilerledi, herkes onu izliyordu. "Kediciğin nerede

Dryden?" diye sordu biri.

Dönmedi.

Isaiah Redmond gazetesini indirdi ve beklentiyle başını kaldırdı. Dryden yürümeye devam etti.

Waterburn'ü arka taraftaki bir masada buldu. Sarışın monolit, d'Andre ile birlikte oturuyordu ve diğer birkaç genç kan onun her sözünü bekliyordu. "Yüzünü görmeliydin! Şimdiye kadarki en iyi numara! Tüm ton buna kandı, değil mi? Sera çiçekleri! Bir lakap!" Gülüyorlardı. "Bahse girerim bir gün buna gülecekler."

Arkadaşlarının gülümsemeyi bıraktığını ve başının üzerinde bir noktaya baktıklarını fark ettiğinde. Waterburn döndü.

Sonra ayağa fırladı ve neredeyse sandalyesini deviriyordu.

"Dryden." İlk telaşın ardından sırtmaya başladı.

"İyi günler, Waterburn. Bin pound kazanmak üzeresiniz."

Sırtış durdu. Waterburn'ün ifadesi ilgi, şaşkınlık ve açgözlülük arasında gidip geldi.

Farkına vardığında içine soğuk bir korku yerleşti.

"Şimdi, Dryden ..." Bir anda solgunluğu yeşile dönmüştü. "Aptalca bir şey yapmak istemezsin ..."

"Hayatımda hiç aptalca bir şey yapmadım." Şimdi bunun doğru olduğunu fark etmişti. Phoebe Vale'i sevmekle ilgili hiçbir şey aptalca değildi. Kendi şapkası tarafından kafasına vurulmak bile.

"Sadece bir şakaydı ..."

"İkincinin adını söyle." Neredeyse sohbet edercesine meydan okudu.

Yükselen soluk neredeyse ağır kadife perdeleri kaldıracaktı.

Diğer tüm kanlar sandalyelerini geriye itti ve sanki düello meydan okumaları bulaşıcıymış gibi ayağa fırlayıp geriye doğru adım attı.

Waterburn boğuldu. "... şeytan ... *Delirdin* mi, Dryden?" "Kesinlikle." Bırakın gazeteler deliliği moda yapmaya çalışsın. "I çok açık olmak isterim. Bayan Phoebe Vale'in onuruna yaptığınız hakareten dolayı sizi tabancalı bir düelloya davet ediyorum. İlk kan."

Waterburn inanamayarak başını kabaca salladı. "I . . " O kekelemeye başladı. "Şimdi, bir dakika, Dryden ... sadece biraz eğleneliydi. Biraz körelttik. Ve o sadece-"

"Eğer hayatına olsun değer , bu cümleyi bitirmezsin." Cümle bir tabancanın namlusu kadar boş ve soğuktu.

Waterburn ağzını .

"Çok güzel. Şimdi, ağzınızdan çıkacak bir sonraki ikincinizin adı olmasını istiyorum."

Sessizlik. Gıcırdayan sandalyelerin sesi dışında. Albay Kefauver bile uyanıktı ve bakıyordu.

"D'Andre," dedi Waterburn sonunda, belli belirsiz. Sesli bir şekilde yutkundu. "Bunu yapmak istediğinden emin misin? Yani, yarın Sussex'e gidiyorum."

"Mükemmel." Jules'un sesi soğukkanlı bir şekilde sıkılmıştı. "D'Andre ayrıntıları görüşmek için yardımcım Bay Gideon Cole ile buluşabilir. Yarın şafak vakti Pennyroyal Green'de buluşmayı öneriyorum. Eğer ortaya çıkmazsanız, dikkat edin. . ." Neredeyse sır verircesine öne eğildi ve Waterburn sanki hipnotize edilmiş gibi o da öne eğildi. "Seni . Ben tatmin olana kadar bir an bile rahat edemeyeceksin. Ve bu tatmini onurlu bir şekilde yapacağıma kefil olamam. Aslına bakarsanız, bu onurun oldukça yorucu olduğunu düşünüyorum. Çünkü hiç kimse, *hiç kimse* sevdiğim birini aptal yerine koyamaz."

Waterburn bunları dinlerken yüzünün derisi garip bir şekilde gerildi. Burun deliklerinin her iki yanında beyaz çizgiler belirdi. Bir elini sandalyelerden birinin üzerine koymuştu. Muhtemelen kendini ayakta tutmak için onu tutuyordu.

Jules bir kez başını salladı, sonra döndü, masaların arasından geçti, uşakların kendisine uzattığı şapkasını ve bastonunu almak için kollarını uzattı, sonra Isaiah Redmond'un masasının yanında durdu.

Isaiah ona sanki çoktan cinayet işlemiş gibi baktı. "Özür dilerim Redmond. Başka seçeneğim yoktu."

"bir son olduğunun farkındasın, Dryden."

"Sizinle iş yapmak bir zevkti."

Ve tüm söylediği buydu. Sığ bir şekilde eğildi.

Ve herkes, Marki Dryden'ın asla yapmayacağına yemin ettiği bir şeyi, babasının izinden gitmeyi yaptıktan sonra White's'tan ayrılışını perçinlenmiş bir şekilde, torunlarına anlatmak üzere hafızalarına kaydederek izledi.

Sessizlik kalın bir şekilde yerleşti.

İlk konuşan Albay Kefauver oldu.

"Bence seni öldürecek Waterburn," dedi Albay Kefauver hayranlıkla, sesi şaşırtıcı derecede akli başında geliyordu. "Bu çocuğun ateş ettiğini gördün mü?"

Julian öğleden sonrasını düello tabancalarını temizleyip yağlayarak geçirdikten sonra akşamın erken saatlerinde Sussex'e varmıştı. Onları Manton'dan ayrılıp kendi işyerini açtıktan kısa bir süre sonra Purdey'den satın almıştı ve beş yıl boyunca ayda en az bir kez onlarla pratik yapmıştı.

Erkeklerde değil tabii ki.

Bay Gideon Cole, Sussex'teki handa akşam yemeği ve sonrasında bir kutlama içkisi için ona katılmaya söz vermiş, ardından da Londra'ya dönecekti, çünkü mahkemedeki tartışma işi hiç bitmemişti.

Düellolardan önceki kabadayılık böyleydi.

Marki Sussex'te bir handa oda tuttu. İkinci adamı Bay Cole aracılığıyla tüm taraflara, özür dilemesi halinde kendisini nerede bulabilecekleri bildirildi. Özür istediğinden emin değildi.

Kendini Waterburn'ü vurmak ister gibi hissetti.

İsteddiği toprakların, annesinin çeyizinin, bugüne kadar manevra yaptığı her şeyin asla onun olmayacağını biliyordu. En azından Isaiah Redmond yaşadığı sürece. Kendi kılıcının üzerine düşmenin onu hâlâ şaşırtan yeniliğinin, hayal kırıklığı boyunca onu ayakta tutacağını düşündü.

Elbette yaşayacağından hiç şüphesi yoktu.

Phoebe Vale'in bundan sonra hayatında olmayacağı oldukça netleştikten, bundan sonraki hayatının kalitesi hakkında şüpheleri vardı. Ama her seferinde bir günü, bir anı bir araya getiren sıradan şeylere odaklanmaya karar verdi. Bu da onun yapacağı bir şey değildi, çünkü sürekli geleceğe yönelik planlar yapıyordu. Bay Cole ile birlikte Pennyroyal Green'in hemen dışındaki konforlu handa, lezzetli ama gizemli bir güveçten oluşan erken akşam yemeğinin her lokmasının tadını çıkardı. Pencereden görünen yeşil, iyi huylu Sussex tepelerinin üzerine alçalan ve denize doğru dalgalanan nazik sonbahar güneşinin tadını çıkardı. Yolcuların yüzleri, giydikleri basit kır giysileri.

Güvecini neredeyse bitirmişti ki hanın kapısı açıldı ve içeri bir hava akımı girdi. Çiğnemeyi bıraktı.

Sör d'Andre ve Lord Waterburn kapının girişinde duruyordu.

Lokmasını yuttu. "Tabancanı doldurdun mu Cole?" "Elbette," diye mırıldandı Gideon aynı rahatlıkla.

Ama iki adam, Waterburn ve d'Andre, alışılmadık derecede durgun görünüyordu.

Ölümün hayaleti herkesi bastırır, diye düşündü Jules.

"Biraz konuşabilir miyiz, Dryden?" d'Andre, ikinci kişi olarak, kapı aralığından sesini yükseltti. Sanki yaklaşmak için izin ister gibiydi.

Tereddüt etti.

Jules alaycı bir tavırla, "Bize katılın," dedi.

Adamlar birlikte hareket ederek masaların arasından geçtiler ve iki adamın bu akşam bir kadın için birbirlerini öldürmeye teşebbüs etmek üzere centilmenlik anlaşması yaptıklarından habersiz olan diğer müşterilerin gülümseyen yüzlerinin yanından geçtiler.

"Bunu hemen söyleyeceğim. Verdiğim rahatsızlık için özür dilerim, Dryden. Hatalıydım."

Jules adamın buz mavisi gözlerinin içine baktı. "Bu akşam ölmek istemediğin için mi?" diye sordu hoş bir şekilde. "Uzun zamandır yaptığın ilk mantıklı şey, Waterburn."

"Elimizden kaçtı, lütfen anlayın. Bahis. Düşündüğünüz kadar ruhsuz değilim."

"Ruhsuz" Waterburn gibi bir adamın üretmesi için ilginç bir kelimeydi. Yine de söz konusu Waterburn olduğunda sinizmden vazgeçmeye tam olarak hazır değildi.

"D'Andre sana bin pound ödedi mi?"

"Bahis bahistir Lord Dryden ve ben kendi bahsime saygı duyuyorum," dedi d'Andre, bukleleri, ön saçları ve dar pantolonuyla.

"Ve ayrıca ..." Waterburn ekledi. "Bir öğretmene aşık olduğun haberiyle tonun ne yaptığını görmek için yaşamayı çok isterim."

Biraz mizah. Eski antipatinin bir ipucundan daha fazlası.

Ama Jules aptal değildi. Özür özürdür.

Waterburn'e bir süre daha, spekülâtif ve düşünceli bir şekilde baktı. Hem onun hem de d'Andre'nin hayranlık uyandıracak kadar soğukkanlı bir ifade takınmalarına rağmen ayaklarını kaydırmalarına yetecek kadar. White's'ta meramını anlattığını düşünüyordu; adamı vurmak bunun ışığında gereksiz olabilirdi.

Kaba bir şekilde başını salladı. "Özrûn kabul edildi."

Waterburn'ün omuzları yükseldi ve bir iç çekişle çöktü. "Ve şimdi Pig & Thistle'a gidiyoruz, Dryden. Bu akşam dart oynayacağız ama henüz kimse Jonathan Redmond'ı yenemedi. Eğer ilgileniyorsanız bize katılın."

Jules onların gidişini kuşkuyla izledi.

Omuz silkti. Ve böylece hayatının en dramatik hareketi sona erdi.

Güveçlerini bitirdiler, özre kadeh kaldırdılar ve Gideon Cole o akşam Londra'ya dönmeye karar verdi.

Phoebe kırık kalplere yabancı değildi. Anne ve babası birer birer ortadan kaybolduğunda, sayısız gece boyunca hıçkıra hıçkıra ağlayarak uyumuş, ancak tekrar uyandığında kalbi dehşetle çarpmış, arkasında uçurumun rüzgârının uğuldadığını hissetmişti. Ne zaman durduğunu hatırlayamıyordu. Bir şekilde ağlamak teselli olmaktan çıkmıştı.

Hayatta kalmıştı. Her şeye rağmen, aslında başarılı olmuştu.

Bunu atlatacaktı. Marki'den sakladığı için kalbinin kırıldığını söyleyemezdi.

Yine de onun yanında olmamanın uluyan yanlışlığı onu tüketti. Odasında donuk bir pus içinde ilerliyor, kulakları çınlıyordu. Ondan ne kadar uzaklaşırsa, sonunda o kadar kolay olacağını biliyordu ve o da Jules gibi her anı teker teker ele alıyor, bir mahkûmun hücre duvarına işaretler kazıması gibi işaretliyordu.

Kendisini Sussex'e geri götürmesi için bir kiralık katil tutarak savurganlık yapmıştı ama beş kartlı loo'dan kazandığı paralar sayesinde bunu ancak karşılayabiliyordu. Akademideki odasında, yazı masasına yerleşti, Charybdis masanın üstünde oturmuş, bir gargoyle gibi ona bakıyordu ve sonunda

Jules'u Postlethwaite'de gördüğü ilk gün aldığı mektuba cevap verdi.

Sevgili Bay Lunden,

Misyoner grubunuza öğretmen olarak katılmaktan memnuniyet duyarım ve bu görevi kabul ettiğim için minnettarım. Anladığım kadarıyla iki hafta içinde yola çıkacağız. O zamana kadar, Bayan Endicott'un akademisinde bana ayrıntılı bilgi verebilirsiniz.

İşte. Bitmişti. Hayatının bir bölümünü bitirip diğerini başlatan not.

Charybdis uzandı ve bir pençesini onun başına koydu.

Jules, Bay Cole'a veda ettikten sonra, asla kendisine ait olmayacak olan Sussex arazisine son bir kez bakmak için yola koyuldu. Hissettiğinden daha fazlasını hissetmeyi bekliyordu. Oysa sadece bir dakika bakmıştı. Herhangi bir toprak parçası olabilirdi.

Sonra atını çevirip Bayan Marietta Endicott'un tepedeki akademisine baktı. Sanki akademi bir tuz sütunuymuş gibi atını döndürdü ve dörtlüyle Pennyroyal Green'e doğru geri döndü. Sonbahar akşamının soğuğu tenini yakıyordu ve o bunu memnuniyetle karşıladı. Filmsi bulutlar erken doğan yarım ayı gizliyordu. Hava tam olarak kararmamıştı; gökyüzü derinleşen bir çivit rengiydi.

Atını, onun aksine, acımasızca sert şekilde koşturdu, ikisi köpürene ve zor nefes alana kadar.

Henüz resmi olarak gece çökmemiş olmasına rağmen, Pennyroyal Green kasabası akşam için kapanmış gibi görünüyordu. Dükkânların kepenkleri indirilmişti; çengellere lamba asılmamıştı.

Yükselişte durdu ve aşağıya baktı.

Bar dışında ışık yoktu elbette. Pig & Thistle'ın her penceresinden neşeli bir ışık sızıyordu ve içeride dolaşan kasaba halkını görebiliyordu. Phoebe'nin buradayken burayı ne sıklıkla ziyaret ettiğini merak etti.

İşte o anda vücuduna bir şey çarptı.

Çarpmanın şiddetiyle yana doğru savruldu; dizginler elinden kaydı. Dizginleri bulmak için boşuna çabaladı ama uzuvları tuhaf bir şekilde itaatsiz görünüyordu. Dengesini kaybetti, devrildi, eyerden kaydı.

Acı.

Gecikmeli, vahşi ve şok ediciydi.

Bunu ancak yere sertçe indiğinde, bir kolunu yüzüne kapattığında, korkmuş atının toynakları dans ederek onu atlattığında fark etti:

Vurulдум.

Neresinden vurulduğunu henüz bilmiyordu. Acı her yerde gibiydi. Tüketen bütünlüğüyle şaşırtıcıydı, kalbinin her atışıyla birlikte içinden geçiyordu. Tabancanın sesini duyduğunu hatırlamıyordu. Belki de duymuştu. Zaman çarpıtılmış gibiydi.

Dakikalar ya da sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca boş kasaba meydanında sırtüstü yattı ve nefes almak için mücadele etti. Cırcır böceklerinin sesini dinliyordu. Phoebe'yle vals yaptığı gece yaptığı gibi.

Bu düşünce şaşırtıcı derecede motive ediciydi. İnledi. Sesi sadece uzaktan duydu, sanki başka birinden geliyordu ya da ağaçların arasından geçen rüzgârın sesiydi. Sıcaklık gömleğini ıslattığında, elinin yaraya dokunmak için yol bulması bir an sürdü.

Ve hala bir ruh görünmedi; meydanda kimse kıpırdamadı. Onu öldürmeye çalışan her kimse, işini bitirdiğine memnun olmalıydı.

Yalnız ölebilirim.

Bu düşünce onu yuvarlanmaya, nefes nefese kalmaya itti. Diz çökmek için mücadele etti, sonra ayağa kalktı. Tökezledi ve tekrar dizlerinin üzerine düştü.

Ve bu şekilde, bir sarhoş gibi sendeleyerek, yarı yarıya oraya asla ulaşamayacağından şüphelenerek, bir sonsuzluk sonra Pig & Thistle'ın kapısına vardı ve kapıyı açtı.

Bölüm 30

Şimdiki zaman . . .

Phoebe konsantrasyonu sayesinde ayak seslerini ancak uzaktan duyabildi. Koridorda iki çift ayak sesi vardı; biri hizmetçi Mary Frances'e, diğeri ise açıkça bir erkeğe aitti.

Kapısı açıldı ve hizmetçi vurdu. Sesi hızlı, endişeli ve sinirliydi.

"Bayan Vale, bir ziyaretçiniz var. Çok acil olduğunu söylüyor.
aşağıda bekle ve takip et-"

Phoebe o kadar hızlı ayağa fırladı ki sandalyesi devrildi.

Ama ziyaretçisini görünce şaşkınlıktan yerinde duramadı.

Jonathan Redmond.

"Teşekkür , Mary Frances," dedi belli belirsiz. "Bizi yalnız bırakabilirsiniz."

Jonathan eldivenlerini, paltosunu ve hatta şapkasını bile çıkarmamıştı. Çok net ve hızlı bir şekilde konuştu. "Habersiz aradığım için özür dilerim Bayan Vale, ama bu acil bir mesele. Lord Dryden vuruldu. Vuruldu.

Pig & Thistle'ın arka odasına taşınmış. Ve görünüşe göre onu sevmeyen bir kadın hakkında bir şeyler mırıldanmış."

Vuruldum.

Kanın başını terk ettiğini hissetti. Görüşünün kenarlarından girmeye başladı ve dizleri büküldü.

Jonathan'ın eli dışarı fırladı, kızın kolunu kavradı ve onu yatağının kenarına oturdu.

Hayır. Hayır. Lütfen hayır. "O ..." Hırıltıyla söyledi. Konuşmak için nefes alamıyordu, sanki bir kâbustan uyanır gibiydi.

"O şimdi hayatta. Tek bildiğim bu."

Başını kaldırdı, korkudan sersemlemişti ve aslında onun bir Redmond olduğunu hatırlayarak ona güvenmesi gerektiğinden emin değildi. "Ama *sen* neden . . . nasıl . . ."

Jonathan sabırsızlanıyordu, belli ki kibar kalmaya çalışıyordu. "Waterburn'ü düelloya davet etti, sizin üzerinize, Bayan Vale. White's'taki herkesin önünde. Waterburn, eğer kabul ederseniz, bugün özür diledi. Suçsuz görünüyor. Ama bu akşam markizi kimin vurmuş olabileceğini kimse bilmiyor. Duyar duymaz sizin için geldim. Bardaydım."

"Ama neden burada olmanız gerekiyor?"

Tereddüt etti. Sonra içini çekti. "Çünkü . . . Phoebe . . . Eldivenlerden haberim var."

Şok, yeni bir dozda, ona tokat gibi çarptı. Suçluluk duygusuyla sandığa baktı. Sonra Jonathan'a döndü. "I . . . Anlamıyorum."

Hafifçe gülümsedi, ama içinde pek mizah yoktu. "Lyon onları Titweiler & Sons'dan satın aldığında ben de oradaydım. Türevin tek örneği bir çift. Onları seçerken çok dikkatliydi. Onun için çok önemliydi. Ama Olivia hediye reddetti." *Olivia* kelimesi küçümseyerek her tarafa kazınmıştı. "Ve şimdi görüyorum ki onları sana vermiş. Ve hayır, onları size hangi koşullar altında verdiğini açıklamınıza gerek yok. Sana dedi ki

iyi bir yumurtaydı." Jonathan'ın ağzında, bunu söylemenin hiç de romantik olmayan yolu karşısında bir gülümseme daha belirdi. "Kimse Lyon'u gerçekten tanıımıyordu. Ama ben tanıyorum. Ve sırlarını açtığı çok az insan vardı. En azından bazı zamanlar bana güvenirdi. Ve saygı duyduğu çok az insan vardı. Sen onlardan biriydin. Onun karakter yargısı tartışılmaz. İmkansız aşk hakkında biraz bilgisi olan kardeşimin hatırı için Dryden'ı bilmen gerektiğini düşündüm."

Bunu .

"Ama ... Lisbeth ne olacak ... , ailen benden *nefret ediyordur* ..." "Babam Lisbeth'i Fransa'daki çok sert bir akrabasının yanına gönderdi.

Bir manastırda biraz zaman geçirecek. Büyülenmemiş.

ama Lisbeth bu ailenin bir üyesi olduğu için onu dehşete düşürüyor. Ve bizim bir karakterimiz var, biliyorsunuz. İster inanın ister inanmayın." Burada yeni bir ironiyle birlikte muzip Jon'un bir anlık görüntüsü var. "Redmond'lar. Babam karmaşık bir adamdır."

Phoebe'göre o korkunç bir adamdı. Uzuvarları buz gibiydi.

Vuruldum.

Ve sonra aniden bir yumruk yaptı ve kalçasına çarptı. Ve sonra tekrar yaptı. Nefes nefese kaldı ama hava ciğerlerini yakıyordu. Korkaklığı ve bunun sonuçları yüzünden kendinden nefret ediyordu. Eğer ölürse... Eğer *ölürse* ... Korku boğazını sıkıan bir el gibiydi.

Kendisini metanetle ve sempatiyle izleyen Jonathan'ın yüzüne baktı, belli ki histriyonik gösterilere alıştı. Yine de Violet Redmond adında bir kız kardeşi vardı.

Düşündü: *Bir gün fevkalade bir adam olacak.* Ve onun metaneti bir nebze olsun sükûnet ve asaleti geri getirmişti.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim. Beni ona götüreceksin?" diye sormayı başardı. Kulaklarındaki uğultudan kendi sesini zar zor duyabiliyordu.

Jonathan kapıya doğru döndü. "İşte bu yüzden buradayım. Benimle gel."

Jonathan'la birlikte barın kapısından içeri daldı. Işıktaki gözlerini kırptırdı, sıcaklıktan nefesi kesildi.

Jules barın arkasındaki odada kanlar içinde yatarken, belki de ölmek üzereyken, Pig & Thistle'ın sıcak, iyi aydınlatılmış ve her gece olduğu gibi gülen, içen insanlarla dolu olması bir saygısızlık gibi görünüyordu.

"Nerede-"

Jonathan işaret etti. Barın arkasındaki odanın kapısının önünde Kaptan Chase Eversea olduğunu bildiği bir adam duruyordu - kardeşi Colin kadar tanınması zordu ama yine de hatasızdı. Adamın kendisini ismiyle tanıyıp tanımadığından emin değildi.

Kapının girişini kapattı ve Jonathan'a soğuk bir şekilde baktı. Ve karşılığında ters bir bakış aldı.

Jonathan sert bir sesle konuştu. "Söz konusu kadın bu."

Bu, kaşların kalkmasına neden oldu. "Onu sevmediğini söylüyor," dedi Chase kesin bir ifadeyle. Bunun bir test olduğundan şüphelenmişti.

"Ne düşünüyorsun?" diye tersledi.

Onu inceledi. Sonra ağzı alaycı bir şekilde buruştu ve kapıya bir kez vurdu, kapıyı açtı ve ona içeri girmesini işaret etti.

Kapı aralığında durdu. Her zaman cesur olduğunu düşünmüştü ama şimdi bulabileceklerinden dehşete düşmüştü.

Derin bir nefes aldı ve kendine baktı.

Oh, ama Tanrım. Yaşıyordu. Aslında *çok* canlı görünüyordu. Jules'un belden yukarısı çıplaktı, omuzları sargılıydı, bir paletin üzerine uzanmış, bir şişe viskiyi yudumluyordu ve bunun dışında çok uyanık ve düşünceli görünüyordu.

Döndü ve onu gördü. O anda adamın nefes almayı bıraktığından emindi.

Ayrıca, onun kendisine baktığı gibi bakılmanın nasıl bir şey olduğunu sadece kutsal emanetlerin bildiğinden emindi.

"Gidip kendini vurdurmak zorunda mıydın?" Hâlâ kendi sesini duyuyordu. sanki suyun altındaymış gibi.

Konuşabilmesi için bir süre geçmesi gerekti, çünkü ona bakmaktan vazgeçmiş gibi görünmüyordu.

"Açıkçası, evet. Çünkü buradasınız. Tabii Afrika'ya giderken mola vermediyseniz."

Oda bir anda öyle güçlü duygularla çatırdadı ve cızırdadı ki, neredeyse havai fişek gibi görülebiliyordu, Chase Eversea bile şaşkına döndü.

Daha da gergin bir sessizlik ortaya çıktı.

Chase boğazını temizledi. "İkinizi yalnız bırakacağız." İkisi de ona bakmadı.

Odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Phoebe bir süre daha şaşkın şaşkın ona baktı. Ve sonra büzüldü.

Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Başını eğdi, ürperdi, rahatlama vücudunu sarstı. "Oh, Tanrım. Oh, Tanrım, oh, Tanrım, oh Tanrım ... Düşündüm ki ..."

Saçlarını okşamak için yana kaydı ve adını tekrar tekrar mırıldandı. "Shhhh. Şimdi sus. Her şey yolunda. Her şey yolunda."

"Yaşayacak mısın?"

Sonra ellerinin arasından başını kaldırıp baktı ve cevabını aldı. Sesi güçlüydü ve biraz solgun olsa da aslında oldukça iyi görünüyordu. Şimdi daha yakın olduğu için bandajın arasından kanı görebiliyordu. Başı döndü ve gözlerini tekrar kapattı.

"Yaşamak mı? Ben çoktan öldüm ve cennete gittim, çünkü sen buradasın."

Bunun üzerine gözlerini devirdi, soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Yanaklarından süzülen sıcak gözyaşlarını hissedebiliyor, bu da onu utandırıyor. Kadın olmak bazen lanet gibi bir şeydi. Çok nadir *birkaç* kez. Ama marki gibi biriyle sevişebilmek büyük bir lütuftu.

"Lütfen ağlama. Acıyı daha da kötüleştiriyor."

Bu onu güldürdü ve yumruklarıyla gözyaşlarını uzaklaştırdı. "Çok acıyor mu?"

"Viskinin etkisi geçince daha fazlasını öğreneceğim. Papazı gönderdiler, o uzun boylu yakışıklı adamı-"

"Bay Sylvaine."

"Ve çok garip bir şeydi, ama koluma dokunduğunda acının hafiflediğini hissettiğime yemin edebilirim, sadece kısa bir süreliğine."

"Sanırım bir Tanrı adamı ve bir şişe viski, bir insanın acıyı uzaklaştırır."

Gülümsedi. "Muhtemelen ." Bir duraklama oldu.

"Ama beni bir daha terk edersen ölürüm," dedi ciddi sesle. Sadece beni izle."

"Jules. . . Affedilmez bir korkak gibi davrandım, ama sen başından beri korktuğumu biliyordun. Seni seviyorum."

"Biliyorum," diye yatıştırdı. "Affedildin."

Karşılığında "Seni seviyorum" demediği için neredeyse eğleniyordu. Neredeyse.

Bekledi, ama gelmedi. Pekâlâ o zaman.

"Haklıydın. Her konuda," dedi sonunda. "Benim hakkımda." "Sen de haklıydın. Benim hakkımda."

"Bu iki ifadenin de doğru olması mümkün değil."

"Ah, ama öyleler, öğretmenim. Seni o kadar çok seviyorum ki artık kendi kalbimle seninkini ayırt etmekte zorlanıyorum ve hayatımda başka hiçbir kadına söylemedim, çünkü şimdiye kadar hiç doğru olmamıştı. yaşayamayacağım çok açık. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Bunu bir kutuya koyamam ve sen benim olana kadar, sadece benim olana kadar, bir daha asla normal davranamayacağım ya da bedensel yaralanmalardan kurtulamayacağım açık. Teslim oluyorum. Ama bir şey istiyorum."

Gözyaşlarıyla ilgili uyarısına rağmen gözleri dolmuştu. "Herhangi bir şey," diye fısıldadı.

"Senden çocuk istiyorum. Her gün senin yanında uyanmak istiyorum. I seninle saçma sapan şeyler hakkında tartışmak, sana hediyeler almak ve

seni her gün şok edici bir seviyorum. İstiyorum .." Bu noktada gevezeliği onu aniden yarı yolda bıraktı.

Duvara döndü ve şaşkınlıkla kendi kendine, "Bu düşündüğümde daha zormuş. Aslında oldukça alçakgönüllü."

Derin bir nefes aldı ve kararlılıkla ona doğru döndü.

Konuştığında ise sesi sinirden, duygusallıktan ve o anın yoğunluğundan dolayı zayıf çıkıyordu.

"Karım olmayı kabul edersen, bundan büyük bir onur ve mutluluk duyarım."

Ne güzel bir ihtişam!

Belirsiz bir kapı sesi duyuldu.

Sıçradılar.

"Ne oldu?" diye hep bir ağızdan bağırdılar.

Ned Hawthorne kapıyı bir aralık açtı. "Lord Dryden, burada size söyleyecek bir şeyleri olan iki zor durumdaki beyefendi var. Ve bence onlarla hemen konuşsanız iyi olur. *Hemen.*"

Jules Phoebe ile bakıştı. "İçeri gönderin o zaman."

Kapıda iki adam duruyordu. Biri kır saçlı, tıknaz, taşralı, gri yüzlü ve kararlı, çizmelerinde çamur vardı. Diğeri ise genç bir adamdı, bir fidan kadar zayıftı, şık giysiler giymişti, teninde birkaç leke göze çarpacak kadar gençti ... gözlerinin üzerine düşen uzun bir ön saçı vardı.

Eğildiler.

"Lord Dryden, ben Bay Frederick Hart, bu da oğlum Jem. Söyle ona, Jem," diye emretti yaşlı adam acımasızca.

Genç adam yutkundu, adem elması sallanıyordu. Hesap vermek üzereymiş gibi görünüyordu.

"45 kalibrelik bir tabancayla mı vuruldunuz Lord Dryden?" Sesi titriyordu. Elindeki şapka şiddetle titriyordu.

Marki kaşlarını çattı, doğrulmaya başladı, yüzünü buruşturdu ve Phoebe koruyucu bir kolunu onun üzerine koyarak hareket etmesini engelledi.

Jem avucunu açtı ve içinde ondan çıkardıklarının tıpatıp aynısı olan bir top vardı.

Jules'un yüzündeki ifade çocuğun bir adım geri atmasına neden oldu.

Kekeledi, ağzı kuruduğu için kelimeleri tıkırdıyordu. "Atış talimi yapıyorduk efendim, görüyorsunuz. Çoğu zaman mükemmel bir nişancıyım... ışık azalıyordu ve durmamız gerektiğini biliyordum ve saçlarım ..." ön saçlarını kaldırdı ". ... ateş ederken gözlerimin içine düştü. Ateş ettim ve top büyük olasılıkla sekti ..." Gözlerini kapadı ve yutkundu. "Keşke onun yerine kendimi vursaydım!" Acı içindeydi. "Çok mu yaralandınız? Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam."

"Bugünlerde hızlı genç erkeklerin saçları çok aptalca," diye mırıldandı babası. "Şu gülünç saç modeli. Başına gelenleri duyduğumuzda -küçük bir kasabada laf çabuk yayılır, biliyor olmalısın- sonuçlarına katlanmasında ısrar ettim. Aksi halde buna katlanamazdım. O da dayanamazdı, haksız mıyım oğlum?"

Genç adam tereddüt etti, sonra perişan bir şekilde başını salladı.

Jules inanamamaktan donup kalmıştı. Gerçekte, konuşamıyordu. İki taşralı züppenin onur gösterisinden ve bazı şeylerin kendi kontrolünün ötesinde *olduğunun* alçakgönüllü -gerçekte *komik*- kesin kanıtından etkilenmişti. Ve hayat onun için neyin en iyisi olduğunu ondan daha iyi biliyordu ve ona zarif bir kesinlik değil, muhteşem, gülünç bir şiir getirmişti.

"Pekala," dedi sessizce, çok sert bir şekilde, konuşabildiğinde, "sonuçları gerçekten de ağır olacak. Tazminata ihtiyacım olacak."

Genç adam gözlerini kapadı ve yutkundu. Yüzünün rengi Babası, oğlu dizlerinin üzerine düşmesin diye kolunu beyaz parmaklarıyla kavramıştı.

Genç adam gözlerinin önünde söndü. "Adını söyleyin lordum," dedi genç adam, sesi teslimiyetle çakıllı çıkıyordu.

"Şu lanet olası perçemini kesmeni istiyorum."

Bir sessizlik oldu.

"Hepsi bu mu lordum?" diye sordu babası.

"Evet."

Çocuk sanki hemen bir makasa saldıracakmış gibi çılgınca etrafına bakındı. "Hemen efendim."

Jules birden gözünün önüne bir ton dolusu tıraş olmuş genç adam getirdi. saç çizgileri. İç çekti.

"Hepsi bu kadar," dedi onlara. Her santiminde buyurgan, kişiliksiz marki, buz gibi göz korkutucu, istediği zaman tam olarak istediğini yapacaklarından tamamen emin.

Hemen bunu yapmak için harekete geçtiler. "Sizin için yapabileceğimiz bir şey varsa
..."

"Oh, var. *Hepsi* bu kadar," diye tekrarladı. "Gidebilirsiniz."

Başlarını çılgınca salladılar, eğildiler ve daha hafif adımlarla odadan çıktılar.

Baba duymadıkları bir şeyler mırıldandı. Ama oğlunun sesini duydular.

Cevap ver.

". . . bilmiyorum, Da. Gazetelerde okuduğuma göre kafayı yemiş olabilirmiş. Kedi hakkında bir şeyler. ?"

Gözleri sulanan ve ışıldayan Phoebe'ye döndü. Neşe ya da gözyaşı ya da duyguların bir bileşimi.

Dudağını ısıırıyordu.

"Chase Eversea'nın benden çıkardığı tabanca topunu bronzlaştıracam. Çünkü seni bana o getirdi. Lafı açılmışken... buraya gel," diye fısıldadı.

Eliyle kızın başının arkasını kavradı ve yüzünü kendisine doğru eğdi.

Öpücük kalıcı, umutsuz, neşeli ve arayış içindeydi.

Ve sözlerini bitirdiğinde parmakları ensesindeki saçlarla oynadı.

"Yani . . . ?" diye fısıldadı dudaklarına karşı.

"Evet," diye fısıldadı. "Oh, evet. Her şeyden çok memnun olurum
karınız olmak için."

Muazzam bir rahatlama dalgasına karşı gözlerini kapattı ve neredeyse kalbini
kıracak bir gülümsemeyle başını merakla salladı. Birkaç derin nefes aldı.

"*Nasıl* bu kadar şanslı olabildim?" Sesi çatallaştı. Kısa bir kahkaha attı.

Alnındaki solan morluğu öptü. Kedi tırmıklarını öptü. Kolundaki bağlı yarayı
öptü. Göz kapaklarını öptü. Başını onun atan kalbinin üzerine koydu. Eliyle
kalbini kapattı ve iç çekti. Bundan sonra birbirlerine göz kulak olacaklardı.

O uykuya dalarken Phoebe, "Benim için yaratıldığını *biliyordum*," diye
mırıldandı.

Sonsöz

Marki hayatının bundan sonraki bölümünü de ilk bölümünü düzenlediği gibi hızlı ve planlı bir şekilde düzenledi. Gizlice özel bir ruhsat alındı ve vurulduktan birkaç gün sonra Londra'da evlendiler. Marquardt, Marki'nin aile üyelerine artık bir eşi olduğunu bildiren mesajlar göndermekle meşguldü. Phoebe'nin inatçı kızlarla ilgili deneyimi göz önüne alındığında, ailesiyle iyi geçinmek bir yana, hizmetkârlara komuta edebileceğinden hiç şüphesi yoktu. Phoebe'ye bir markizin eşine yakışır görkemli bir gardırop sağlaması için Madam Marceau adında (arkadaşı Bay Cole tarafından tavsiye edilen) yetenekli bir modacı tutuldu.

Ancak Sussex'ten Londra'ya doğru yola çıkmadan önce Phoebe'nin Bayan Endicott'un akademisindeki işleri sonuçlandırması gerekiyordu.

Phoebe, Bay Lunden'a mektup yazarak görevlerinde grubuna eşlik etmeyeceğini söyledi. Ve Bayan Endicott, Phoebe'nin akademiden ayrılma nedeninin artık Afrika'ya bir gezi değil, bir markiz olduğunu öğrendiğinde, her zamanki alacallılığıyla bunu kabul etti.

"Bütün kızlarımız eninde sonunda zafere ulaşır," dedi kolayca. "Senin de eninde sonunda bundan aşağı kalmayacağını umuyorum. Tıpkı bir mancınık gibi tatlım, hayata ne kadar alçaktan başlarsan, sonunda o kadar yükseğe uçabilirsin. Tek gereken, doğru kişinin, diyelim ki, fırlatmayı gerçekleştirmesidir."

Ve sonra ... yaptı ...

Bayan Endicott ona göz kırptı
mı? Phoebe öyle olduğuna
inanıyordu!

O zaman Bayan Endicott'un kendisini markiyle birlikte bilerek mi yukarı gönderdiğini merak etti. Ama Bayan Endicott kendi tarzında yılmaz olduğu kadar esrarengizdi de. Phoebe bunu asla bilemeyecekti.

Bir sonraki durağı, aralarında Bayan Runyon ve Bayan Carew'in de bulunduğu, efsanevi markiyle karşılaşmalarını asla unutmayacak ve hatta bunu geceleri ateşin etrafında diğer kızlara anlattıkları bir tür peri masalına dönüştürecek olan öğrencileriyle vedalaşmaktı.

Phoebe onları etrafına topladı, sarıldı ve yanaklarından öptü ve onlara haberlerini .

Kızların gözleri fal taşı gibi açılmış, taparcasına bakıyorlardı.
son ders.

"Ve eğer erdemli, disiplinli ve çalışkan olursanız, başkalarına karşı nazik ve büyüklerinize saygılı olursanız, derslerinizi zamanında tamamlarsanız, dillerinizi ve Marcus Aurelius'u iyice öğrenirseniz ve çok iyi ve erdemli olursanız, o zaman siz de büyüüp yıkıcı derecede yakışıklı bir markiyle evlenebilirsiniz."

Kızlar toplu bir iç çekiş yaptılar.

"Markizi böyle mi kazandınız Bayan Vale?" Bayan Carew nefes aldı. "İyi ve erdemli olduğunuz için mi?"

"Gerçekten de öyle." Phoebe parmaklarını eteğinin kıvrımlarında çaprazladı.
Bu

Bu yalan Bayan Endicott'a son hediyesiydi. Bu, kızların uzunca bir süre uslu durmaları için yeterli bir teşvikti.

Düğününden **bir** hafta sonra -bu süre zarfında karısıyla birlikte Londra'daki evinden bir kez bile çıkmamış, evin alt katlarını nadiren ziyaret etmiş ve kendilerini tamamen şehvete kaptırmışlardı- Marki, arkadaşı Bay Gideon Cole'la bir içki içmek için White's'a geldi. Waterburn ve d'Andre'nin orada olmayacağını bildiği bir saati seçmişti.

Çünkü konuşması gereken bitmemiş bir işi vardı.

O görünür görünmez, neşeli sohbet uğultusu şaşkınlıkla durdu. Bir an için ortamdaki tek ses Albay Kefauver'in horlama sesiydi. Saniyeler sonra, alçak sesli, heyecanlı mırıldanmalar olarak yeniden başladı. Çünkü evlenirken gösterdikleri ihtiyata rağmen, haber gerçekten de kaçmıştı. Acaba değişmiş miydi? Evcilleşmiş miydi, daha mı az korkutucu ve ürkütücüydü?

Ama eğer *bu* doğruysa, neden hepsi yerlerinde kıpırdanıyor ve gergin bir şekilde onun ilk sözlerini bekliyorlardı?

Paltosunu ve şapkasını uşağa uzattı. "Anladığım kadarıyla tebrikler sıraya girmiş Lord Dryden," diye mırıldandı uşak. "Evliliğinizde mutluluklar dilerim."

"Teşekkür ederim."

Cumbadaki yerini aldı, bir bira aldı ve Bay Cole'un gelmesini ve kendi içkisinden bir yudum almasını bekledikten sonra öne doğru eğildi, sesini yükseltti ve kulübün göreceli sessizliğinde şöyle dedi

"Biliyor musun Gideon, çok tuhaf ama son zamanlarda modaya uymak bana çok demode geliyor?"

Kargaşa başladı.

Sözleri tekrarlandı, analiz edildi, üzerinde düşünüldü, kişiden kişiye aktarıldı. Hızlı takım dümensiz, gergin ve asabi bir şekilde sallanıyor, birbirlerine şüpheli bakışlar atıyor, kimin daha "moda" olduğunu merak ediyor ve böyle bir şeyle suçlanmaktan korkuyorlardı. Sıra düşmanca ve tedirgin bir yerdi, çünkü yüksek uçanlardaki herkes birdenbire kendini unutulmaz bir şekilde

ve sıradan atlar elde etmek için bir mücadele verildi, çorapları ve diğer şeyleri eşleşen türden değil. Balo salonları gerilim sahneleriydi. Uzun zaman önce planlanan ve beklenen akşam yemeği partileri artık uzun garip sessizliklerden ve suçlayıcı bakışlardan oluşuyordu, çünkü kimse moda ya uygun olmayan birinin huzurunda olup olmadığını bilmiyordu.

Phoebe bir gözlem dışında hiçbir şeyden habersiz görünüyordu. "Alışılmadık derecede neşeli görünüyorsun," dedi kocasına.

"Öyle mi?" dedi dalgınca. "dışarı çıkarıyorsun."

Marki birkaç hafta boyunca bunun tadını çıkardı ve sonra her zamanki kusursuz zamanlamasıyla planının ikinci aşamasını devreye soktu.

"Her ne kadar .." diye düşündü White's'taki Bay Gideon Cole'a. Herkesin duymak için can attığı düşünüldüğünde bunu dile getirmeye pek de gerek yoktu zaten, "*Orijinal olanın* moda olması gerektiğine inanıyorum, sizce de öyle değil mi? Örneğin, benzersiz güzellikte ve ilginç şeyler ve *insanlar*." Sözlerini bitirmek için durakladı. "Aslında, ikiz olmaktan daha trajik ve saçma bir şey düşünemiyorum." Kısa, acıyan bir kahkaha attı. "İki özdeş insandan daha az orijinal ne olabilir?"

Pekala.

Londra sosyetesinde bir rahatlama dalgası yayıldı. *Nihayet* bir yön çizilebilmiş olmasından dolayı minnettarlıktan neredeyse secdeye kapanacak olan sosyete, daha önce *en* gözde olarak kabul edilenlerin artık en az gözde olarak kabul edileceğine zımnen karar verdi ve Silverton ikizleri, Waterburn, d'Andre ve Camber'ı iyice dışlamaya başladı; ta ki Waterburn ve d'Andre'nin Byron gibi aşağılanmaktan kurtulmak için yabancı bir orduya yazılmayı düşündükleri söylenene, Silverton ikizlerinin ise Londra'dan uzaklaşmak için çaresizlikten manastırları gezdikleri söylentilerine kadar. Ve The Row'da karısıyla birlikte görüldüğünde, ilk başta ona gülümsediler, çünkü orijinaldi ve kiminle evlendiğini göz önünde bulundurarak başka türlü yapmaya cesaret edemediler. Sonra da ona gülümsediler çünkü Onun ıslıl ıslıl mutluluğu karşısında erimemek neredeyse imkânsızdı.

Marki onları hâlâ biraz tedirgin ediyordu.

Güçlerini iyilik için kullandığından memnun olan marki, Phoebe ile evlilik hayatına adım . Geceleri, Charybdis onların yanında uyurdu.

Ve markizin *karnını* okşamasına izin verdiğiinde... Jules'un mutluluk tamamlanmıştı.

Teşekkür

Bu kadar yetenekli, sevimli (ve çoğu zaman çok eğlenceli) insanlarla çalıştığım için çok şanslı ve minnettarım: sevgili editörüm May Chen; Avon'daki çalışan personel; parlak menajerim Steve Axelrod.

Ve yıllar boyunca çalışmalarımı seven ve bu konudaki heyecanlarını benimle, arkadaşlarıyla ve genel olarak romantizm camiasıyla paylaşan okurlara ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu liste eksiksiz olmaktan uzak, ancak bir başlangıç ve okuyucuları, yetenekli yazarları (hem yayınlanmış hem de hevesli) ve sektör profesyonellerini içeriyor: P.J. Ausdenmore, Manda Collins, Bette-Lee Fox, Sue Grimshaw, Beverley Kendall, Kathy Kozakewich, Janice Rohletter, Courtney Milan, Elyssa Papa-teşekkür ederim! Hepiniz harikasınız!

Ve Julia Quinn'e, eserime duyduğu heyecanı okurlarıyla paylaşma nezaketi ve cömertliği için en *içten* şükranlarımı sunuyorum. Ben gerçekten şanslı bir yazarım.

Yazar Hakkında

San Francisco Körfez Bölgesi doğumlu JULIE ANNE LONG aslında büyüdüğünde bir rock yıldızı olmayı hedefliyordu (ve bunu kanıtlamak için dolabının arkasına doldurulmuş gitarları ve püsküllü kıyafetleri var), ancak yazmak her zaman ilk aşkı oldu. Akademik kariyerine Gazetecilik okuyarak başladı, ta ki Yaratıcı Yazarlığın özgür hayal gücü ve aşırı gelişmiş kapris duygusu için daha uygun olduğunu fark edene kadar. Rutubetli, yapış yapış kulüplerde gitar çalmak nihayet "cazibesini" yitirdiğinde, Julie bir grupta olmanın en iyi yanlarını, yani drama, tutku ve asi saçlı erkekleri romanlarına dahil edebileceğini ve aynı zamanda tarih ve araştırma sevgisini de tatmin edebileceğini fark etti. O zamandan beri kitapları RITA®, *Romantic Times* Reviewer's Choice, Holt Medallion, Bookseller's Best ve The Quills gibi sayısız ödüle aday gösterildi ve eleştirmenlerin onları tanımlarken "göz kamaştırıcı", "parlak" ve "elden bırakmak imkansız" gibi kelimeler kullandıkları biliniyor. Julie'yi www.julieannelong.com, www.julieannelong.typepad.com veya www.myspace/julieannelong adreslerinde ziyaret edebilirsiniz.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarları hakkında özel bilgiler için
www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

Julie Anne Long'dan Aşk Romanları

*Markiz Nasıl Kazanıldı Bir
Dük İçin Ne Yaptım
Teslim Olduğumdan
Beri Bir Kontu Öptüm
Başka Hiçbir Sevgiliye Benzemez
Zevkin Tehlikeleri*

*Next month, don't miss these exciting new
love stories only from
Avon Books*

İde tarafından Karina Cooper
Caleb Leigh meclislerine ihanet ettikten sonra Juliet, bir zamanlar birbirleri için ne ifade etmiş olurlarsa olsunlar onu asla affetmeyeceğini biliyordu.
Caleb geçmişindeki şeytanlardan saklanamaz ama uzun zaman önce verdiği bir sözü yerine getirmek için her şeyi göze alacaktır: Ne pahasına olursa olsun Juliet'i korumak.

N aşığı **küçük** tarafından Emma Cane
Emily Murphy, annesinin Hornetown'daki evine döndüğünde Colorado Dağları'nda yeni bir başlangıç yapmak isterken yakışıklı çiftlik sahibi Nate Thalberg'le karşılaşması aklındaki yeni başlangıca pek de uygun değildir.

A HAYIR Deaire Terri Garey tarafından
Hope kayıp kız kardeşini bulmak için her şeyi yapar, hatta Şeytan'la anlaşma bile yapar. Başmelek Cebrail ise kadim bir sözü tutmak için her şeyi göze alacak, hatta ölümlü bile olacaktır. Dünyanın kaderi pamuk bağlyken, Hope ve Gabriel arzusun kontrol edilmesi imkânsız bir şeytan olabileceğini öğrenirler.

A fn dler tarafından Anna Randol
Ölümlü burun buruna gelen Mari Sinclair, İngiliz casusluğu kariyerine son verme zamanının geldiğine ikna olur. Ancak üstleri, son görevini tamamladığını görmesi için Binbaşı Bennett Prestwood'u gönderdiğinde, tutku ve arzu tüm kuralları alt üst eder.

En sevdiğiniz Harlequin yazarları hakkında
özel bilgiler için yalw AuthorTracker.com adresini
ziyaret edin.

Z
İ

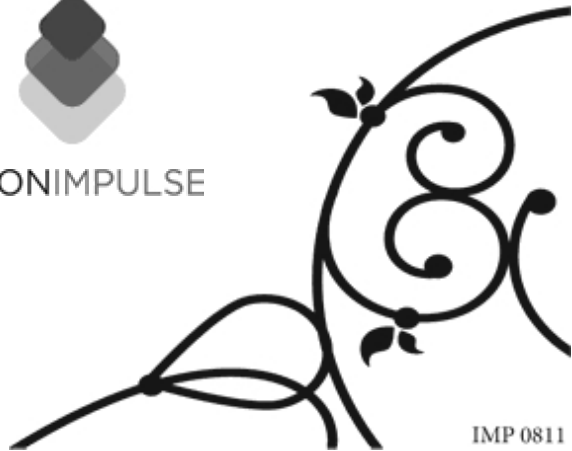
Kitapların bulunduğu her yerde mevcuttur veya sipariş vermek için please 1-800-331-3761.

Bu unutulmaz hikayeleri satın almak sadece bir saniyenizi alacak ve size saatlerce okuma keyfi yaşatacak!

www.AvonImpulse.com adresine gidin ve neler sunabileceğimizi görün.

E-book'ların satıldığı her yerde mevcuttur.

IMP 0811

Kopyalama hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

MARKIZ NASIL KAZANILDI. Telif hakkı © 2012 Julie Anne Long'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı OCAK 2012 ISBN: 9780062096432

Basılı Baskı ISBN: 9780061885693

BİRİNCİ BASKI

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street Sydney,
NSW 2000, Avustralya
<http://www.harpercollins.com.au/ebooks>

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor
Toronto, ON, M4W, 1A8, Kanada
<http://www.harpercollins.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Yolu

Londra, W6 8JB, Birleşik Krallık
<http://www.harpercollins.co.uk>

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
10 East 53rd Street
New York, NY 10022
<http://www.harpercollins.com>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

